

Pál Evangéliuma

**„Az igaz ember
hitből él”**

- Pál

**Egy Bibliai Alaptanulmány
CARL. E. SWANSON**

Pál Evangéliuma

Egy Bibliai Alaptanulmány

Carl. E. Swanson

Minden jog fenntartva:
Elim Christian Tabernacle
P.O.Box 4251
Barrhead, Alberta
T7N 1A3
Canada

Fordította: Becze Károly

PÁL EVANGÉLIUMA

KEDVES OLVASÓ:

Ez a könyv egy bibliai tanulmányként íródott. Célja, hogy Isten szívéből az igazságot átvigye az emberek szívébe. Ez nem egy irodalmi mű és nem törekedtem a nyelvi helyességre. Arra kérjük a kedves olvasót, hogy nézze el ezeket az emberi hibákat és olvassa nyílt szívvel és füllel, hogy meghallja Isten hangját.

CARL. E. SWANSON

Gal. 1:11,12 Tudotokra adom pedig atyámfiai, hogy az az evangéliom, melyet én hirdettem, nem ember szerint való; Mert én sem embertől vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által.

Gal. 1:2-9 És a velem levő összes atyafiak, Galátzia gyülekezeteinek: Kegyelem néktek és békesség az Atya Istentől, és a mi Urunk Jézus Krisztustól, A ki adta önmagát a mi bűneinkért hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint. A kinek dicsőség örökkön örökké! Ámen. Csodálkozom, hogy Attól, a ki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangéliomra hajlotok. Holott nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el akarják ferdíteni a Krisztus evangéliomát. De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, a mit néktek hirdettünk, legyen átok. A mint előbb mondtunk, most is ismét mondom: Ha valaki néktek hirdet valamit azon kívül, a mit elfogadtatok, átok legyen.

Gal. 2:1,4-9 Azután tizennégy esztendő múlva ismét fölmentem Jeruzsálembe Barnabással együtt, elvivén Titust is. Tudniillik a belopózkodott hamis atyafiakért, a kik alattomban közénk jöttek, hogy kikémleljék a mi szabadságunkat, melylyel bírunk a Krisztus Jézusban, hogy minket szolgálkká tegyenek: Kiknek egy pillanatra sem adtuk meg magunkat, hogy az evangéliom igazsága megmaradjon számotokra. A tekintélyesektől pedig, (bárminők valának régen, azzal nem törődöm; Isten nem nézi az embernek személyét : mert velem a tekintélyesek semmit sem közöltek; Sőt ellenkezőleg, mikor látták, hogy én reám van bízva a körülméletlenség evangélioma, mint Péterre a körülméletlenség; (Mert a ki erős volt Péterben a körülméletlenség apostolságára, bennem is erős volt a pogányok között). És elismervén a nékem adatott kegyelmet, Jakab és Kéfás, meg János, kik oszlopokul tekintetnek, bajtársi jobbjukat nyujták nékem és Barnabásnak, hogy mi a pogányok között, ők pedig a körülméletlenség között *prédikáljunk*:

ApCsel 15:24 Mivelhogy meghallottuk, hogy némelyek mi közülünk kimenvén, megháborítottak titeket beszédeikkel, feldúlva a ti lelketeket, azt mondván, hogy körülméletlenedjete és a törvényt megtartsátok; kiknek mi parancsot nem adtunk:

Gal. 1:7 Holott nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el akarják ferdíteni a Krisztus evangéliomát.

Gal. 3:11 Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él.

Csel. 22:3 Én zsidó ember vagyok, születtem a cizlicizai Tárzusban, fölneveltettem pedig ebben a városban a Gamáliel lábainál, tanítottam az atyák törvényének pontosságá szerint, buzgó lévén az Istenhez, miként ti mindnyájan vagytok ma:

Előszó

Isten egy ember vállára helyezte azt a jelentős terhet és felelősséget, hogy közzé tegye az újszövetségi egyházról szóló tanításokat – ez az ember Pál apostol volt. Pál nevéhez fűződik az Új szövetség Szent Szellem által ihletett könyvei közül 13, talán 14. Pál azt mondta, *„Tudtotokra adom pedig atyámfiái, hogy az az evangéliom, melyet én hirdettem, nem ember szerint való; Mert én sem embertől vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által.”*

Pál éppen, hogy megfedte a Galatákat, hogy elfordultak az evangéliumtól, amit hirdetett nekik egy „*másik evangélium*” felé. A Galatákhoz szóló levelet olvasva világos, hogy ez a „*másik evangélium*” a következő volt: megigazultunk hit által és megtartatunk és tökéletességre jutunk a törvény és cselekedetek által. Pál a legnyomatékosabban cáfolta ezt a „*cselekedetek által*” tanítást. Megállapítja, hogy a jeruzsálemi gyülekezet teljesen megerősítette és támogatta az evangéliumot, amit hirdetett. Pál valószínűleg a Cselekedek 15-ik fejezetében említett egyházi tanácsra hivatkozott, mely meg kellett, hogy vizsgáljon bizonyos tévtanításokat pl. *„körül kell, hogy metélkedjete, meg kell tartsátok a törvényt”* és az apostolok össze kellett, hogy gyűljenek, hogy megvitassák ezeket. A tanácskozásból körlevelek születtek, melyeket az apostolok és a vének aláírtak és elküldték a gyülekezeteknek elítélvén ezt a hamis tanítást. Ahogy olvassuk a Galatákhoz írt levelet, világossá válik, hogy Galácia gyülekezeteire hatással volt ugyanez a tanítás. Pál azt mondta, hogy ezek az emberek elferdítik a Krisztus evangéliumát. A levélben Pál minden érve akkórul a tény körül forog, hogy az üdvösség és áldás egyedüli alapja a hit. Pál érveit egy mondattal összegzi, *„az igaz ember hitből él”*.

Pál magasan kvalifikált ember volt. A nagy Gamáliel, a zsidó

Csel. 26:19 Azért, Agrippa király, nem levék engedetlen a mennyei látás iránt;

2 Kor. 12:7 És hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott nékem a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettébb el ne bizakodjam.

Eféz. 3:3 Hogy *tudniillik* kijelentés útján ismertette meg velem a titkot, a szerint, a mint az előbb megíráim röviden,

Gal. 1:8 De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, a mit néktek hirdettünk, legyen átok.

Gal. 2:4,5 Tudniillik a belopózkodott hamis atyafiakért, a kik alattomban közénk jöttek, hogy kikémleljék a mi szabadságunkat, melylyel bírunk a Krisztus Jézusban, hogy minket szolgálkká tegyenek: Kiknek egy pillanatra sem adtuk meg magunkat, hogy az evangéliom igazsága megmaradjon számotokra.

Gal. 2:11-14 Mikor pedig Péter Antiókhia-ba jött, szentől szembe ellene állottam, mivel panasz volt rá. Mert mielőtt némelyek oda jöttek Jakabtól, a pogányokkal együtt evett; mikor pedig oda jöttek, félrevonult és elkülönítette magát, félvén a körülméltelkedésből valóktól. És vele képmutatóskodtak a többi zsidók is, úgy hogy Barnabás szintén elcsábított az ő tettetésök által. De mikor láttam, hogy nem egyenesen járnak az evangéliom igazságához képest, mondék Péternek mindnyájok előtt: Ha te zsidó létedre pogány módra élsz és nem zsidó módra, miként kényszeríted a pogányokat, hogy zsidó módra éljenek?

Róm. 8:38 Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők,

Gal. 3:11 Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él.

vallás egy kiemelkedő mesterének tanítványa volt. Az üzenetet azonban, amit Pál hirdetett, állítása szerint egyenesen a mennyből kapta a Szent Szellem természetfölötti munkájának eredményeképp. Pál nemcsak a megtérésekor élt át természetfölötti megtapasztalást és látomást, melyre úgy hivatkozik, hogy „*mennyei látás*” ami iránt nem volt engedetlen, hanem később is a kijelentések életének szerves részét képezték. Az efézusiaknak azt mondta: „*Hogy tudniillik kijelentés útján ismertette meg velem a titkot*”. Manapság sokan mondják: „Minden embernek joga van a saját véleményére. Tiszeljük mások gondolatait stb.” Pál ezzel ellentétben egészen addig elmegy, hogy „*de ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, a mit néktek hirdettünk, legyen átok*.” A hír sokkal fontosabb, mint a hírnök. Pál nem könnyelműen tette ezeket a megjegyzéseket, mivel a 9. versben megismétli azokat, hogy senki se vélje, hogy nem gondolta teljesen komolyan. Ez az üzenet minden emberen és angyalon felülről származik, Istentől magától. Pál az üzenetet illetően annyira dogmatikus volt (miszerint, hogy az isten által ihletett volt), hogy szembeszállt a Jeruzsálemi gyülekezet véneivel és Péterrel Antiókiában. Az emberek, angyalok, ördögök véleményével szemben Pál azt mondta: „*Mert meg vagyok győződve*” „*hogy kijelentés útján...*”.

A 16-ik században a szellemi sötétségben, mely a földet akkor borította, élt egy Pálhoz hasonló vallásos ember. Magasan művelt volt és jól ismerte az írásokat. Úgy hívták, hogy Martin Luther. Pálhoz hasonlóan neki is volt mennyei jelenése és egyszer a napnál is fényesebb fény vette körül. Martin Luther Római zarándokútja során térdén csúszva mászott fel a lépcsőn az egyik szenthelyre. Ekkor mintegy villámcsapás, egy ige jutott az eszébe, mégpedig a jelentésével együtt tisztán és hatalmasan. A szavak Pál szavai voltak, melyeket a Galatáknak írt sok-sok évvel előtte. „*Az igaz ember hitből él*”.

Az igazság dicsőséges felismerésével párhuzamosan jött korának egyházi tanítása és rendszere hibáinak a felismerése. A szörnyű tévedés, miszerint az ember élete és örök jövője pénz fizetésével és bizonyos vallásos cselekedetek, vezeklések elvégzésével alapján véve megváltható, annyira felkavarta Luthert, hogy nyilvánosan kiállt ellenük. 1517 Október 31-én a Wittenbergi templom ajtajára kiszögezett egy 95 pontból álló igazságlistát, melyek támadták a kérdéses hibákat.

Egy különös és kevésbé ismert incidens történt ekkor. Bölcs Frigyes, aki akkor Luther megyéjének uralkodója volt, egy minden bizonnyal természetfölötti álmot látott. Álmában érkezett hozzá egy ember, szerzetesi ruhában és mentelmet és segítséget kért tőle. Ez a szerzetes egy jó ember volt, és Pál apostol igaz fia. Ekkor látta ezt az embert, amint tollal a kezében odamegy a wittenbergi templom ajtajához (pontosan ahhoz az ajtóhoz ahova Luther kiszögezte az igazságok listáját néhány órával később) és elkezdett írni. Ahogy a szerzetes írt, a tolla elkezdett nőni a kezében és akkorára nőtt, hogy elérte Rómaig, majd megrázta a hármaskoronát, ami a pápa fején volt. A bíborosok, püspökök és papok előre rohantak, hogy megtartsák a koronát. A pápa ekkor kihirdette, hogy a legerősebb ember a királyságában jöjjön el és törje szét a tollat. Bár sokan megpróbálták, senkinek sem sikerült. Ekkor a nagy tollból több toll jött elő és elkezdtek szétterjedni a földön, mindegyik toll másolva ugyanazt az üzenetet, amit a nagy toll írt.

Bizonyos, hogy valami meggyőzte Frigyeszt, hogy kiálljon a pápa és hadserege ellen és védelmébe vegye Luthert, míg az befejezte munkáját. Az is igaz, hogy minden bizonnyal Luther legnagyobb és legtartósabb munkája a Biblia fordítása és kommentárja volt, mely a Bibliát és üzenetét ezrek kezébe adta. Az is igaz, hogy Pál szavai voltak azok, melyek a nagy reformációt az útjára indították. Luther valójában „*Pál igaz fia*” volt.

Róm. 2:16 Azon a napon, melyen az Isten megítéli az emberek titkait az én evangéliomom szerint a Jézus Krisztus által.

2 Tim. 2:8 Emlékezzél meg, hogy Jézus Krisztus feltámadott a halálból, ki a Dávid magvából való az én evangéliomom szerint:

Gal. 6:14 Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, a ki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.

1 Kor. 1:18 Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, a kik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje.

1 Kor. 2:2 Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítettéről.

1 Kor. 15:3,4 Mert azt adtam előtökbe főképen, a mit én is úgy vettem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; És hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint;

Eféz. 5:30 Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók.

Pál az üzenetet, amit hirdetett „az én evangéliumom”-nak hívta. *„Azon a napon, melyen az Isten megítéli az emberek titkait az én evangéliumom szerint a Jézus Krisztus által.”* „Emlékezzél meg, hogy Jézus Krisztus feltámadott a halálból, ki a Dávid magvából való az én evangéliumom szerint” Pál evangéliumának a központi üzenete a kereszt volt. *„Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében, a ki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.”* Ez a vers a summája Pál Galatáknak írt levelének. Krisztuson kívül, az emberben minden jó megbízhatatlan és dicsőségre méltatlan. A keresztnél ellentétben semmiben sincs hiány, az Ő munkája teljes és tökéletes. Abban bízunk, abban nyerünk dicsőséget és azzal dicsekedünk.

A Korintusiaknak Pál azt mondta, *„Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítettéről.”* A Korintusiaknak így foglalta össze, hogy *„Krisztus megfeszítettett, eltemetettett, feltámadott”*. Pál leveleinek Krisztusa nem a jászol szerény kisbabája, sem az Ésaías 53 formátlan megtört embere, hanem a hatalmas győzedelmes és megdicsőült Úr. A megváltás munkája el van végezve. A csata meg van nyerve. Örülünk és dicsőülünk vele, mint fejünk és urunk. Pál soha nem választ el bennünket a feltámadott Krisztustól; megállapítja *„Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók.”* A kereszt tanúi látták és lejegyezték a keresztfeszítést, a temetést és a feltámadást a természetes és történelmi álláspontból, míg Pál a Szent Szellem isteni ihletése által látja a megváltási terv nagy szellemi igazságait. Az a szerény kívánságunk, hogy ez a könyv központi témája ugyanez legyen; a megfeszített, eltemetett, feltámadott Krisztus.

Hab. 2:2-4 És felele nékem az Úr, és mondá: Írd fel *e* látomást, és vésd táblákra, hogy könnyen olvasható legyen. Mert e látomás bizonyos időre *szól*, de vége felé siet és meg nem csal; ha késik is, bizzál benne; mert eljön, el fog jőni, nem marad el! Ímé, felfuvalkodott, nem igaz ő benne az ő lelke; az igaz pedig az ő hite által él.

1 Tim. 1:11 A boldog Isten dicsőségének evangélioma szerint, mely reám bízott.

1 Pét. 1:9-11 Elérvén hitetek célját, a lélek idvességét. A mely idvesség felől tudakozódtak és nyomozódtak a próféták, a kik az irántatok való kegyelem felől jövendöltek: Nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelenté *azt* ki a Krisztusnak ő bennök levő Lelke, a ki eleve bizonyoságot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségről.

Eféz. 3:10 Azért, hogy megismertetessék most a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által az Istennek sokféle bölcsesége

Róm. 6:1-6 Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-e a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távol legyen: a kik meghaltunk a bűnnek, mimódon élénk még abban? Avagy nem tudjátok-e, hogy a kik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemetettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele egygyé lettünk, bizonyára feltámasztásáé szerint is *azok* leszünk. Tudván azt, hogy a mi ő emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtlenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek:

A szavak, melyeket Pál a római börtönből papírra vetett
melyekkel Isten világosságot gyújtott Lutherben. Luthert Isten
nagymértékben használta az élet üzenetének írásában.

Úgy 200 évvel később egy ember besétált egy keresztény
Istentiszteletre Angliában. Az összejövetel vezetője Martin
Luther jegyzeteit olvasta fel, melyek a Római levél 4-ik
fejezéről szóltak. Ahogy Isten használta Pál szavait, hogy
elérje Luthert, úgy használta Luther szavait, melyek „Pál
evangéliumáról” szóltak, hogy elérje John Wesley-t (mert Ő
az akiről beszélünk”) és ezzel elkezdődött a methodista
ébredés Angliában és Észak-Amerikában.

Mi is: *„Írd fel e látomást, és vésd táblákra, hogy könnyen
olvasható legyen...az igaz pedig az ő hite által él.”* Nem
mondjuk, hogy új üzenetünk van, vagy új igazságunk, hanem
hisszük, hogy a *„boldog Isten dicsőségének evangélioma
szerint, mely reám bízott.”* régi üzenete elégséges.

Péter megállapította, hogy az angyalok kíváncsoznak belelátni
vagy megérteni *„az irántatok való kegyelmet”*. Pál azt
mondta, hogy a hatalmasságok és mennybéli fejedelemségek
meglátják *„Isten sokféle bölcsességét”*. Azonban Isten nem
azért adta ezt az üzenetet, hogy angyalok higgyenek benne,
értsék meg és hirdessék, hanem Ádám fiainak a porból való
teremtményeknek. Azt gondoljuk, hogy túl sok „másik
evangélium” „új kijelentés” van körülöttünk, melyek
eltorzítják „Pál evangéliumát”. Nincs szándékunkban azt a
gondolatot közölni, meg kell, hogy értsünk mindazon mély
igazságot, melyeket Pál Isten fiainak tanított. Tudjuk, hogy
sok drága és becses gyermeke Istennek nem ért mindennel
egyvet azok közül, amiket leírtunk. Bár többnyire arról írtunk,
ami a bűn vádlásából és Isten haragjától való szabadulást illeti,
ne felejtjük el, hogy az evangélium a bűn hatalmából való
szabadulás is. A bűn felett való győzelmes életről, a világtól
való elszakadás és Isten felé való szentségről tanítani fontos,
hiszen Isten emberei részei a „kegyelem evangéliumának”.

Eféz. 1:17 Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon néktek bölcseségnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében;

Mikor cselekedeteink, megtérésünk előtt vagy után válnak Isten által való elfogadásunk, Krisztusban elfoglalt helyünk és Isten haragjától való mentességünk alapjává, akkor esünk a „másik evangélium” hibájába, ahogy az a Gal. 3:1-5-ben van definiálva. Mivel azt látjuk, hogy az egyház ismét össze van zavarva és megcsalatra ugyanezzel a babonával, azért írtuk ezt a könyvet.

Ahogy Pál küldte üzenetét a római börtöncellából a gyülekezeteknek (jegyezzük meg, Pál leveleit a szenteknek küldte, nem a megtéretleneknek), meghajtotta térdét és imádkozott, „*Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon néktek bölcsességnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében;*”. Mi ugyanezzel az imával bocsájtjuk útra ezt a könyvet. Kerüljön Pál imája meghallgatásra. Hogy, Isten Szellemje jelentse meg az egyháznak a dicsőséges igazságokat Pál evangéliumában.

Tartalom

<i>Előszó</i>	8
<i>Örök Biztonság</i>	20
<i>A Húsvéti Bárány</i>	38
<i>A szövetség és az elsőszülött</i>	52
<i>Isten szövetsége Ábrahámval</i>	80
<i>Szent Sátor a Pusztában</i>	124
<i>Az ember pozíciója Ádámval</i>	164
<i>Az ember pozíciója Krisztusban</i>	230
<i>Az ember pozíciója Krisztusban, Második Rész ...</i>	248
<i>Az ember pozíciója Krisztusban</i>	280
<i>Isten örökkévaló</i>	304
<i>Isten változatlan</i>	312
<i>Isten egy hűséges isten</i>	338
<i>Isten egy természetfeletti isten</i>	354

Ján. 3:18 A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.

Ján. 3:36 A ki hisz a Fiúban, örök élete van; a ki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.

1 Kor. 12:12,13 Mert a miképen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképen a Krisztus is. Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté keresztteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.

Zsid. 12:22,23 Hanem járultatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihez, Az elsőszülöttek seregéhez és egyházához, a kik be vannak írva a mennyekben, és mindenek bírójához Istenhez, és a tökéletes igazak lelkeihez,

Első Fejezet

Örök Biztonság

A fogalom, Örök Biztonság, nem egy Bibliai fogalom. Ez a kifejezés azzal az alaptanítással kapcsolatos, miszerint mindazok, akik szívből hisznek az Úr Jézus Krisztusban, mint megváltóban és az emberi bűnökért való áldozatban, azok Isten családjába születnek és örök biztonságban vannak Isten haragjától és az Istentől a Pokolban való örök elválasztottságtól. Ez a kifejezés - Örök Biztonság - a fenti tanítás ellenzőinek a találmánya.

A szó, „biztonság” jelentése azt az állapotot jelzi miszerint az alany biztonságot, mentességet, bizalmat élvez. Kérdezzük, vajon mitől? Bizonyára nem szegénységtől, jégesőtől, tűztől, bombáktól vagy akármilyen földi csapástól, hanem biztonság Isten haragjától és az Isten jelenlétéből való örök kitisztottság büntetésétől.

Vajon kinek a biztonsága van kétségben? A Biblia világosan kifejti, hogy nem a hitetlen és Krisztust tagadóké. Ezekről azt olvassuk: *„a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott”* és *„hanem az Isten haragja marad rajta”*.

A vita tárgya a szentek, a hívők a Krisztus teste, az elsőszületett egyháza és általános gyülekezete, ami fel van írva a mennyben, aminek, akiknek a biztonságáról van szó.

Némelyek azzal érvelnek, hogy ahhoz, hogy a hívő Isten haragjától való mentességét fenntartsa, szükséges, hogy egy szint feletti odaszánást és jó erkölcsös életmódot folytasson. Ha e szint alá esünk, elveszítjük a mentességünket. Az, hogy ez a szintvonal hol van meghúzva – nos, ebben kevesen értenek egyet.

Eféz.3:3-5 Hogy *tudniillik* kijelentés útján ismertette meg velem a titkot, a szerint, a mint az elébb megíráim röviden, Melynek olvasásából megérthetitek, hogy micsoda az én értelmem a Krisztus titka felől; A mely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival úgy, a hogy most kijelentetett az Ő szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által:

Gal.3:8 Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek.

Zsid. 11:4 Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Kain, a mi által bizonyosságot nyert a felől, hogy igaz, bizonyosságot tevén az ő ajándékairól Isten, és az által még holta után is beszél.

Luk.24:25-27 És ő monda nékik: Óh balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhívésére, a miket a próféták szóltak! Avagy nem ezeket kellett-é szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségébe? És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nékik minden írásokban, a mik ő felőle megíratnak.

Mások azt állítják, hogy a hívők igazsága független maguktól és életvitelüktől. Ők azzal érvelnek, hogy az üdvösség és a mennybe való bejutás kizárólagos alapja a Kálvária keresztyén elvégzett tettbe való hit, mely soha nem változik vagy ingadozik.

Ez előbbi tanítás neves támogatói voltak: Martin Luther, John Knox, Jean Calvin, George Whitfeld, George Müller, Dwight L. Moody, Charles Spurgeon és Jonathan Edwards. Legismertebb ellenzői (vagyis az első tanítás követői – ford.) John Wesley és Charles Finney. A múlt kiemelkedő vezetői csak úgy megoszlottak ezen a kérdésen, mint a ma Isten embere. Azonban bármennyire is nagyszerű és nemes az emberi vélemény, mindezek fölött áll Isten ihletett igéje.

Valamennyi ember közül, ki valaha élt talán a legmélyebb és legátfogóbb megértéssel rendelkezett Isten üdvösségi tervéről – Pál apostol. Az Új Szövetség 27 könyvéből 13-t, ha a Zsidókhoz írt levelet is – melynek szerzője kétséges – hozzászámítjuk, akkor 14-t ő írt. A levelek, többnyire a keresztyén hit kulcsfontosságú kérdéseit taglalják. Meg kell jegyezzük, hogy mindazok a tanítások, amik a leveleket alkotják, az Ószövetségen alapszanak. Összefoglalják Isten nagyszerű üdvtervét, ami előre volt vetítve és írva az Ószövetségi írásokban beteljesedvén Krisztus életében, keresztfeszítésében és feltámadásában – és később kijelentetett Isten küldötteinek és prófétáinak, beleértve Pált, hogy hirdettessék a föld nemzetei között.

Pál kifejtette, hogy Isten már Ábrahámnak hirdette az evangéliumot. A Zsidókhoz írt levél írója pedig visszament egészen Ábel-ig, Ádám fiáig, hogy megmutassa, hogy kezdettől fogva csak egy módon lehet megigazulni Isten előtt, vagyis hit által. Jézus, miután feltámadott, Mózesre, a Zsoltárookra és a próféták összességére hivatkozott, hogy rávilágítson halálának és szenvedésének céljára. Kezdetől fogva Istennek csak egy üdvösségi terve létezett.

1 Móz. 6:5-7 És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz. Megbáná azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön, és bánkódék az ő szívében. És monda az Úr: Eltörlöm az embert, a kit teremtettem, a földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó állatokat, és az ég madarait; mert bánom, hogy azokat teremtettem.

1 Móz. 6:8 De Noé kegyelmet találá az Úr előtt.

1 Móz. 7:21,22 És oda vesze minden földön járó test, madár, barom, vad, és a földön nyüzsgő minden csúszó-mászó állat; és minden ember. Mindaz, a minek orrában élő lélek lehellete vala, a szárazon valók közül mind meghala.

1 Pét. 3:21 A mi minket is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség, a mi nem a test szennyjének lemosása, hanem jó lelkiismeret keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által;

2 Pét. 2:5 És *ha* a régi világnak sem kedvezett, de Nóét az igazság hirdetőjét, nyolczad magával megőrizte, özönvízzel borítván el az istentelenek világát;

2 Pét. 3:5-7 Mert kész-akarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és föld, mely vízből és víz által állott elő az Isten szavára; A melyek által az akkori világ vízzel elborítottván elveszett: A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára.

Nincs biztonság Jézus Krisztus evangéliumán kívül.

Az Ószövetség pontosan ugyanazokat az igazságokat és ugyanazt az evangéliumot tárja fel mint az Újszövetség.

A témát négy különféle részben fogjuk megvizsgálni.

1. Az üdvterv Ószövetség-i előképei és árnyékai; 1-5. Fejezetek
2. Az ember pozíciója Ádám-ban; 6. Fejezet
3. Az ember pozíciója Krisztus-ban; 7-9. Fejezetek
4. Isten természete; 10-13. Fejezetek

Az Ószövetségben Isten számos alkalommal nyújtott segítséget és biztonságot a veszély és ítélet közepette. Ezekben a helyzetekben néhol megmagyarázva, máshol pedig magától érthetően felismerhetők Jézus Krisztus üdvösségének ismérvei és előképei.

Az egyik ilyen eset Noé története. Olvassuk, hogy a föld megtelt erőszakkal és gonoszsággal. Isten kimondta az ítéletet mondván „*Eltörölöm az embert, a kit teremtettem, a földnek színéről.*” Olvassuk tovább „*De Noé kegyelmet talála az Úr előtt.*” Isten megjelentette Noé-nak a szabadulás módját és kihívta a világból, amire Isten ítélete várt, be a bárkába. 1 Móz. 7:16 így írja: „*és az Úr bezára utána az ajtót.*” A bárkán kívül „*Mindaz, a minek orrában élő lélek lehellete vala, .. mind meghala.*” Noé biztonságban volt, bezárva Isten keze által. A Zsidókhoz írt levél említi Noé megmenekülését és megállapítja, hogy Noé hit által menekült meg, ahogy ma kell nekünk is. Péter, Noé vízben való megmenekülését mint a vízben való keresztség előképéhez hasonlítja.

Az özönvíz időpontja egy nagy választóvonal volt; Péter az özönvíz előtti világot kétszer is régi (magyarban régi, akkori – ford.) világnak mondja. Az „*akkori világ*” és a „*mostani egek pedig és a föld*”.

1 Móz. 7:21,22 És oda vesze minden földön járó test, madár, barom, vad, és a földön nyüzsgő minden csúszó-mászó állat; és minden ember. Mindaz, a minek orrában élő lélek lehellete vala, a szárazon valók közül mind meghala.

1 Móz. 7:15,16 Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába minden testből, melyben élő lélek vala. A melyek pedig bemenének, hím és nőstény méne be minden testből, a mint parancsolta vala Isten őnéki: és az Úr bezára utána *az ajtót*.

1 Móz. 8:13 És lőn a hatszáz egyedik esztendőben, az első hónap első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy ímé megszikkadt a földnek színe.

Róm. 6:3-6 Avagy nem tudjátok-é, hogy a kik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele egygyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is *azok* leszünk. Tudván azt, hogy a mi ó emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtlenülljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek:

Róm. 6:6 Tudván azt, hogy a mi ó emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtlenülljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek:

2 Kor. 5:17 Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés *az*; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.

Eféz. 4:24 És felöltözzétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben.

Kol. 3:10 És felöltöztétek amaz új *embert*, melynek újulása van Annak ábrázatja szerint való ismeretre, a ki teremtette azt:

Az egész teremtés, emberek, madarak, állatok, minden test, ami a szárazföldön élt elpusztult. Az ó-világ, vagyis a régi teremtés véget ért. Ahogy minden élőlény az első teremtetett pártól származott, így Isten megőrizte a bárkában kettőt minden fajtából, hogy a világnak új kezdetet adjon. Egy figyelemreméltó tényről rögzít az 1 Móz. 8:13 miután, „és az Úr bezárta utána az ajtót”, „az első hónap első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordította Noé a bárka fedelét” vagyis újévkor. Ez több, mint véletlen egybeesés. A 2 Móz. 40:1-ben színén látjuk, hogy a Szent Sátor az első hónap első napján állították fel.

Péter világosan megállapítja, hogy Noé bárkában való megtapasztalása a keresztyén vízkeresztség előképe. Pál kifejti, hogy a vízkeresztség (bemerítkezés) az Jézus Krisztus halálával, eltemetésével és feltámadásával való azonosulás. Az eltemetés valakinek a vége, jelen esetben az ó-ember, aki Krisztussal együtt megfeszítettet. Azt is megállapítja, hogy feltámadtunk, hogy új életben járjunk. Pál által azt is megtudjuk: „*Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.*”. Pál beszél egy új emberről, aki igazságban és igazi szentségben teremtett.

Bizonyára a világ az özönvíz előtt az ó-ember, vagyis a nem újjászületett ember előképe volt. Isten szemében gonosz volt, amit Ő halálra ítélt és az ítéletet végre is hajtotta. Az ó-világban maradni egyet jelentett a halállal. Isten kihívta Noét a bárka biztonságába, bezárva Isten keze által. A víz eltemette a gonosz bűnös világot és elválasztotta Noét tőle. A bárka biztonságában rejtett az új teremtés magja – kettő minden fajta állatból. Noé a bárkában ugyanazon az ítéleten ment át, mint az elpusztult világ, de ő biztonságban volt a bárkában és átment az új teremtésbe. Az ítélet elmúlt, csak két állapot létezett, vagy a „világban” vagy a „bárkában”. A bárka tűrte a vihart és Noé biztonságosan lakozott benne.

Ján. 17:11 És nem vagyok többé e világon, de ők a világon vannak, én pedig te hozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, a kiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!

Róm. 8:9 De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. A kiből pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.

1 Kor. 15:22 Mert a miképen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképen a Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek.

Róm. 8:1 Nincsen azért immár semmi kárhóztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint.

1 Thess. 4:16 Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban;

Jel. 20:14 A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek tavába. Ez a második halál, a tűznek tava.

Róm. 5:12 Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek;

1 Móz. 9:1 Azután megáldá Isten Noét és az ő fiait, és azt mondá nekik: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet.

1 Móz. 8:21 És megérezé az Úr a kedves illatot, és monda az Úr az ő szívében: Nem átkozom meg többé a földet az emberért, mert az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva; és többé nem veszem el mind az élő állatot, mint cselekedtem.

1 Móz. 9:8-10 És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Én pedig imé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok. És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig.

1 Móz. 7:21,22 És oda vesze minden földön járó test, madár, barom, vad, és a földön nyüzsgő minden csúszó-mászó állat; és minden ember. Mindaz, a minek orrában élő lélek lehellelte vala, a szárazon valók közül mind meghala.

2 Pét. 3:6 A melyek által az akkori világ vízzel elboríttatván elveszett:

2 Pét. 2:5 És *ha* a régi világnak sem kedvezett, de Noét az igazság hirdetőjét, nyolczad magával megőrizte, özönvízzel borítván el az istentelenek világát;

2 Kor. 5:17 Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés *az*; a régiek elmúltak, imé, újjá lett minden.

Ma az ember számára szintén csak két állapot létezik: „a világban” vagyis „Ádámban” és „Krisztusban”. Ennélfogva „*Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak*” és „*akik Krisztusban meghaltak azok támadnak fel először*”. A bűn büntetése a halál; fizikai halál és szellemi halál. Ez a halálbüntetés a természeti ember (az ó-ember, ó-világ Ádámban van) osztályrésze, mely az egész világra kihat. Krisztus emberré lett, hogy képviseljen bennünket és elszenvedje a halálos ítéletünket. A vízkeresztséggel bizonyosságot teszünk, hogy átmertünk a bűn ítéletén, eltemetkeztünk Krisztussal és feltámadtunk örök életre az új teremtésben.

Na és a végén rátérhetünk a lényegre; miután Noé kilépett a bárkából, az ítélet és átok elmúltával Isten megáldotta „*Noét és fiait*”: „*Nem átkozom meg többé a földet az emberért, mert az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva; és többé nem veszem el mind az élő állatot, mint cselekedtem.*”

Isten szövetséget kezdeményezett Noéval, magjával (a túlélők mind Noé magjai voltak) és minden földi élőlénnel. Az egyedüli élőlények, melyek életben maradtak, mind a bárkából jöttek ki vagy pedig tőlük születtek. Figyeljük meg a 10-ik versszak szerint a szövetség érvényes volt mindazokra, akik vele, vagyis Noéval voltak. Ne felejtsük el, az ó-világ teljes mértékben elpusztult. „*És oda vesze minden földön járó test, madár, barom, vad, és a földön nyüzsgő minden csúszó-mászó állat; és minden ember. Mindaz, a minek orrában élő lélek lehellete vala, a szárazon valók közül mind meghala.*”. Ahogy Péter mondta, „*A melyek által az akkori világ vízzel elborítottván elveszett:*”. Isten megsemmisítette az ó-világot. Pált idézve: „*új teremtés az; a régiek elmúltak, imé, újjá lett minden.*”. A szövetség csak azokra volt érvényes, akik átmertek az ó-világból az új világba.

1 Móz. 6:9 Noénak pedig ez a története: Noé igaz, tökéletes férfiú vala a vele egykorúak között. Istennel jár vala Noé.

1 Móz 9:8-10 És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Én pedig imé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok. És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig.

1 Pét. 3:21 A mi minket is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség, a mi nem a test szennyjének lemosása, hanem jó lelkiismeret keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által;

Róm. 6:3-6 Avagy nem tudjátok-é, hogy a kik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemetettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele egygyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is *azok* leszünk. Tudván azt, hogy a mi ő emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtlenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek:

1 Móz. 9:8-17 És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Én pedig imé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok. És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig. Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti közöttetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: Az én ívemet helyeztetem a felhőkre, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között. És leszén, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van. És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnek jele, melyet szerzettem én közöttem és minden test között, mely a földön van.

1 Móz. 8:20-22 És oltárt építe Noé az Úrnak, és vőn minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, és áldozék égőáldozattal az oltáron. És megérezé az Úr a kedves illatot, és monda az Úr az ő szívében: Nem átkozom meg többé a földet az emberért, mert az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva; és többé nem vesztsem el mind az élő állatot, mint cselekedtem. Ennekutánna míg a föld leszén, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek.

Ján. 5:24 Bizony, bizony mondom néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre.

Az 1Móz. ó-világának feje Ádám volt, míg a bárkában megmentett család feje Noé volt (mint Krisztus előképe). Csak Noéről mondja a biblia, hogy igazságos volt és Istennel járt – már ami a generációját illeti. Mindazok akit Noéval együtt voltak a bárkában kegyelemet találtak „*Isten szemei előtt*” az igazságossal (Noé) való azonosulás által. Isten így szólta a szövetségét Noéval (9-10 versszakok): Mindaz „*mely veletek van*” részesült az ígéretből.

A bárka a vízkereszttség előképe volt, melyben azonosulunk Jézus Krisztussal az ő halálában, eltemetkezésében és feltámadásában. Az ó-ember a víz alatt van, eltemetve. A jelen levő állapotunkban azonosulunk az igazzal, Jézus Krisztussal és általmentünk az új teremtésbe. Feltámadtunk mint Isten fiai és részesei lettünk Isten családjának. Noé egész családja megmenekült Noé igazsága által. Isten egész családja megmenekült Krisztus igazsága által. Isten, szövetségét az új teremtéssel kötötte. Mi volt a szövetség? Röviden, a szövetség ígérete az volt, hogy Isten az ítéletet nem ismétli meg és nem illeti azokat, akik egyszer már átmentek az ítéletén a bárkában. Figyeljük meg gondosan ezt a két verset az 1 Mózes 9:11, 15-ben. Az ígéret nem függött az ember jövőbeli életvitelén, hanem Isten szívből való szeretetén alapult, jól ismervén az ember bűnre való hajlamát. Az ítélet megtörhetetlen volt, és feltétel nélküli, de csak a bárka menekülteire vonatkozott, akik általmentek az új teremtésbe. Jézus szavaival: „*Bizony, bizony mondom néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és **nem megy a kárhozatra**, hanem általment a halálból az életre.* „

Ez nem volt egy üres ígéret, sem amit Isten Noénak, sem amit Isten családjának vagyis a hívőknek tett, hanem egy jogerős megtörhetetlen szövetség Isten részéről, aki képtelen hazudni. A szövetség Isten garanciája azok számára, akik a bárkában

Ján. 3:6 A mi testtől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az.

megítéltettek az örök biztonságra és Isten jövőbeli haragos ítéletétől való mentességre. Ők már megítéltettek a bárkában mely elhordozta a vihar pusztítását – mint a vízkeresztség előképe. Mi csakúgy megítéltettünk Jézus Krisztusban, aki elszenvendte Isten haragját egyszer s mindenkorra és átvitt minket az örök életre, mint Isten fiait és új teremtményeket.

Sokan ellenzik a valóságos események használatát szellemi igazságok tanítására – azt mondják, ez az írások elszellemesítése. Vegyük Isten ígését szó szerint – mondják ők. Elfelejtik, hogy a szellemi dolgok pontosan olyan valóságosak, mint a testi, fizikai dolgok. Isten szellem, de Ő egy valóságos szó szerinti Isten. Sátán szintén egy valós lény, de szellem. Az újjáteremtett ember szintén szellem. Jézus mondta, *„ami szellemtől született, szellem az”*.

Az Ésaías 54:9 és 10 versekben a szivárvány szövetsége egy olyan szövegkörnyezetben jelenik meg, ami összekapcsolja azt az újszövetségi egyházzal, Isten családjával. (A szivárvány először mint Istennek, Noéval és utódaival való szövetség jeleként tűnik fel, és jelzi, hogy a szövetség mind a mai napig fennáll és érvényben van.)

Bizonyíték erre a Gal. 4:26,27 mely idézi az Ésaías 54:1-t és úgy hivatkozik az újszövetségi egyházra, mint felülről születettre. Ézsaiás 54:3 úgy említi a pogányokat, mint akik majd csak ebben a fázisban lesznek Isten áldásainak részesei.

Visszatérve az Ésaías 53-ra, a nagy megváltási fejezetre, Ésaías könyvében itt Krisztus, mint vesztőhídra vezetett bárány jelenik meg, megsebezve, összetörve, hordozván Isten haragját az összes rávetett bűneinkért. Olvasuk a haláláról és a sírjáról.

A 8.-ik versen sokan átsiklanak, *„kortársainál ki gondolt arra, hogy kivágatott az élők földéből”*.

Gal. 4:27 Mert meg van írva: Ujjongj te meddő, ki nem szülsz; vígadozzál és kiálts, ki nem vajudol; mert sokkal több az elhagyottnak magzatja, mint a kinek férje vagyon.

Ésa. 54:1,2,13 Ujjongj te meddő, ki nem szültél, ujjongva énekelj és kiálts, ki nem vajudtál, mert többek az elhagyottnak fiai a férjénél való fiainál, azt mondja az Úr. Szélesítsd ki a sátorod helyét, és hajlékidnak kárpitjait terjeszszék ki; ne tiltsd meg; nyújtsd meg köteleidet, és erősítsd meg szegeidet. És minden fiaid az Úr tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége.

Gal. 4:26,27 De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja, Mert meg van írva: Ujjongj te meddő, ki nem szülsz; vígadozzál és kiálts, ki nem vajudol; mert sokkal több az elhagyottnak magzatja, mint a kinek férje vagyon.

Ésa. 54:7-10 Egy rövid szempillantásig elhagytalak, és nagy irgalmassággal egybegyűjtlek; Búsulásom felbuzdultában elrejtém orczámat egy pillantásig előled, és örök irgalmassággal könyörülök rajtad; ezt mondja megváltó Urad. Mert *úgy lesz* ez nékem, *mint* a Noé özönvize; miként megesküvém, hogy nem megy át többé Noé özönvize e földön, úgy esküszöm meg, hogy rád többé nem haragszom, és téged meg nem feddelek. Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad.

Az egész zsidó örökösödési rendszer alapja a családfa, melyet gondosan dokumentáltak és őriztek. A legrosszabb dolog ami egy zsidóval történhet az, hogy fiú örökös nélkül marad, nincs senki aki tovább vigye a családi nevet, az örökösödési vonal megszakad. Isten egyszülött fia kivágatott a Kálvária keresztnél, *„kortársainál ki gondolt arra, hogy kivágatott az élők földéből”*. A kérdésre a választ az Ésa. 53:10 adja. *„hogya önlelkét áldozatul adja (a Messiás), magot lát”*. Az 54-ik fejezet tovább viszi a gondolatmenetet mely logikusan követi Krisztus halálát és feltámadását. Ésa. 54:1 bemutatja a Messiás menyasszonyát, mely kétségkívül az Egyház. A fejezet folytatódik a sátor megnagyobbításával, mely szükséges, hogy befogadhassa a pogányokat is. Az asszony az Úr menyasszonya. Hivatkozások sorozata mutatja be az asszony gyermekeit, mely férjének is gyermekei. *„mert sokkal több az elhagyottnak magzatja, mint a kinek férje vagyon”*. *„És minden fiaid az Úr tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége.”* Ezek a Messiás leszármazottai akiről az Ésa. 53:10-ben szó van.

Ennek az asszonynak, kinek férje a megváltó, esküdik Isten házasságot a Noéval és ivadékaival való szövetség szerint. Ez az asszony az Egyház, gyermekei pedig az újjászületettek, kik felülről születtek. Ez az asszony egy rövid ideig Isten haragja alatt volt, *„Búsulásom felbuzdultában elrejtém orcámat egy pillantásig előled, és örök irgalmassággal könyörölök rajtad”*. Isten szembeállítja pillanatnyi haragját örökkévaló irgalmasságával. Ezután Isten hivatkozik a Noéval való szövetségére: *„miként megesküvém, hogy nem megy át többé Noé özönvize e földön, úgy esküszöm meg, hogy rád többé nem haragszom, és téged meg nem feddelek. Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad”*. Isten kimondja, és esküvel megerősíti, hogy haragja nem érinti az ő

Ésa. 53:4-7 Pedig betegséginket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg. Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétjét ő reá veté. Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mészárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírők előtt; és száját nem nyitotta meg!

Zsid. 9:24 Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk.

Ján. 5:24 Bizony, bizony mondom néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem átalment a halálból az életre.

háza népét. Haragja pillanatnyi volt, kedvessége örökkévaló és visszavonhatatlan. Noé bárkát készített, hogy megmentse a házanépét (családját). Jézus üdvösséget készített a háza számára, Isten családjának a számára. Krisztus elhordozta azt a haragot, amire Isten megesküdött, hogy soha nem fog minket érinteni. Az ítélet már örökké a múlté. Örökre meg vagyunk váltva. Örökké biztonságban vagyunk, örökké az Ő kegyelmi szövetsége szerint.

Ahogy a szivárvány feltűnik az égen Isten megtörhetetlen szövetségének tanujaként, úgy Ő (a Krisztus) képvisel bennünket Istennél. A megsebzett keze és lába a Kálvária nyomai tanúskodnak az örök életről tett ígéretéről. Szövetsége „az új teremtéssel” (Isten ujjászületett magjával) mely szerint Isten haragja őket soha nem fogja érinteni. *„Bizony, bizony mondom néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általmint a halálból az életre. „*

Halljátok meg szavait, Ő hív bennünket egy korrupst bűnös világból, mely haragja és ítélete alatt áll; a világ, melyre kimondta a halálos ítéletet, be Krisztusba, a bárka biztonságába és üdvösségre.

Mát. 26:17 A kovásztalan kenyerek első napján pedig Jézushoz menének a tanítványok, mondván: Hol akarod, hogy megkészítsük néked ételedre a húsvéti bárányt?

1 Kor. 5:7 Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, a minthogy kovász nélkül valók vagytok; mert hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk.

Kol. 2:16,17 Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában: Melyek *csak* árnyékai a következő dolgoknak, de a valóság a Krisztusé.

Zsid. 10:1 Minthogy a törvényben a jövődő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennélfogva azokkal az áldozatokkal, a melyeket esztendőnként szünetlenül visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulókat;

2 Móz. 12:40-42 Az Izráel fiainak lakása pedig, a míg Egyiptomban laknak, négyszáz harmincz esztendő vala. És lőn a négyszáz harmincz esztendő végén, lőn pedig ugyanazon napon, hogy az Úrnak minden serege kijöve Egyiptomnak földéről. Az Úr tiszteletére rendelt éjszaka ez, a melyen kihozta őket Egyiptom földéről; az Úr tiszteletére rendelt éjszaka Izráel minden fiai előtt nemzetségről nemzetségre.

Második Fejezet

A Húsvéti Bárány

Izrael számára a húsvéti bárány a haláltól és az ítélettől való menekülést jelentette Egyiptomban. A történet leírása az 1 Móz. 12:1-13 és 21-30 versekben található. Ez az esemény szerves része nemzetük történelmének melyet Isten ünnepként rendelt, miszerint megemlékezzenek e nevezetes megmenekülésükről.

Jézus a Húsvét ünnepén ment fel Jeruzsálembe és feszítettett meg. Pál így írja: „ *a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott értünk*”. A legkevésbe vitatott tény Isten gyermekei között, hogy a 2 Móz. 12 bárányáldozata Krisztus a Kálvária keresztyén elvégzett hatalmas áldozatának előképe volt. Pál kifejtette, hogy a szent ünnepek, a szombatok és mindazok a különleges rendelések, miket Isten Izraelnek parancsolt megtartásra a valóságos dolgoknak árnyékai voltak.” *Minthogy a törvényben a jövődő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg*”. Az árnyék rendelkezik a körvonalával és durva formájával annak, ami az árnyékot veti. Izrael nagy évi ünnepeiben mintegy árnyék felismerhetően kirajzolódik Istennek az emberiség számára készített nagy üdvösségi terve.

A húsvét eseményei, ahogy a 2 Móz. 12-14 írja, fordulópontot jelentettek Izrael történelmében. Több mint 400 év nemzeti fogság után, ez lett a felszabadulásuk nagy napja, melyen bekerültek a föld nemzetei közé, mint független polgárok.

Isten évente megrendezendő ünnepként rendelte ezt a napot, melyen az ítélet elkerülte Izrael házanépét.

2 Móz. 12:12-13 Mert általmégyek Égyiptom földén ezen éjszakán és megölök minden elsőszülöttet Égyiptom földén, az embertől kezdve a baromig, és Égyiptom minden istene felett ítéletet tartok, én, az Úr. És a vér jelül lesz néktek a házakon, a melyekben ti lesztek, s meglátom a vért és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtatok a csapás veszedelmeire, mikor megverem Égyiptom földét.

2 Móz. 12:5-7,13 A bárány ép, hím, egy esztendősen legyen; a juhok közül vagy a kecskék közül vegyétek. És legyen nálatok őrizet alatt e hónap tizennegyedik napjáig, és ölje meg Izráel közösségének egész gyülekezete estennen. És vegyenek a vérből, és azokban a házakban, a hol azt megeszik, hintsenek a két ajtóféltre és a szemöldökfára. És a vér jelül lesz néktek a házakon, a melyekben ti lesztek, s meglátom a vért és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtatok a csapás veszedelmeire, mikor megverem Égyiptom földét.

2 Móz. 12:2 Ez a hónap legyen néktek a hónapok elseje; első legyen ez néktek az esztendő hónapjai között.

Ahogy Noé esetében is, Isten halálos ítéletével jelent meg és biztosított menekülést a halál és ítélet közepette. *„Mert általmégyek Égyiptom földén ezen éjszakán és megölök minden elsőszülöttet Égyiptom földén, az embertől kezdve a baromig, és Égyiptom minden istene felett ítéletet tartok, én, az Úr. És a vér jelül lesz néktek a házakon, a melyekben ti lesztek, s meglátom a vért és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtatok a csapás veszedelmeire, mikor megverem Égyiptom földét. „Ahogy Noé napjaiban is, az ítélet még az állatokat sem kímélte. Halál rá.*

Isten azonban megintette a zsidó szolgákat, hogy vegyenek házanként egy ép szeplőtelen (hibátlan) bárányt és öljék azt meg napnyugtakor majd hintsék a vérét a házuk ajtajának két ajtófélfájára és a annak szemöldökfájára, ezzel jelölván meg házukat. A bárányt meg kellett, hogy süssék és a húsát mind meg kellett, hogy egyék, mégpedik kovásztalan kenyérrel. A vérrel megjelölt ajtó mögött a család Isten ígérének a birtokában volt, *„meglátom a vért és elmegyek mellettetek”.*

A húsvét éjszakáját több érdekes tény övezi körül. Egy új kezdetet jelzett. *„Ez a hónap legyen néktek a hónapok elseje; első legyen ez néktek az esztendő hónapjai között.”* Isten új naptárt kezdett. Az egész zsidó történelem a szolgaságból való szabadulással kezdődött nemzetté válásuk folyamatában. Ünnepeiket, szent napjaikat stb. ezen a naptár szerint határozták meg. Az első hónap 14-ik napja volt a Húsvét estéje. 24 órán belül Izrael 430 éves fogsága, mint szolgaságban levő alávetett nép véget ért. Isten szabad nemzetévé váltak, törvényekkel, szokásokkal, egy nemzeti papsággal és atyáik igaz élő Istenének nemzeti imádatával.

Egy másik gyönyörű előképe az új kezdetnek tűnik elő abban a parancsban, miszerint el kellett, hogy távolítsanak minden kovászt a házukból az első hónap 14-ik napján és a bárányhoz csak kovásztalan kenyeret volt szabad hogy egyenek, majd 7 további napig nem tarthattak semmi kovászoszt a házukban.

1 Kor. 5:6 Nem jó a ti dicsekedésetek. Avagy nem tudjátok-é, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megposhasztja.

1 Kor. 5:8 Azért ne régi kovászszal ünnepeljünk, sem rosszaságnak és gonoszságnak kovászával, hanem tisztaságnak és igazságnak kovásztalanságában.

A zsidók ily módon készítették a kenyerüket; mikor a kenyér elkészült, a tészta egy részét nem sütötték meg, hanem engedték megsavanyodni. A savanyodó kovászban a baktériumok elkezdtek szaporodni. Ennek a tésztának egy részét aztán belekeverték a friss kenyér tésztájába mely az élesztő hatását fejtette ki. Pál azt mondta, *„hogyan egy kicsiny kovász az egész tésztát megposhasztja”*. Kanada prémvadászai és bányászai híresek voltak keltésztás palacsintájukról süteményeikről melyet ugyanilyen módon készítettek el. Egy zsidó háztartásban a konyhaszekrényben mindig tartottak egy kevés kovászt élesztő gyanánt. Húsvétkor azonban minden kovászt, élesztőt ki kellett dobni, 7 napig csak kovásztalan kenyeret volt szabad fogyasztani.

Pál a Korinthusiakhoz írt levelében felemlíti ezt a szokást. A Korintusiak megtértek a pogány életből, a bálványimádásból, részekeskedésből és erkölcstelenségekből. Némely hívők azonban visszatértek a régi szokásaikhoz és gyakorlataikhoz. Az 1 Kor. 5:6-8-ban így ír nekik; *„Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává a minthogy kovász nélkül valók vagytok; mert hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk”*. A régi kovászt rosszaságnak és gonoszságnak mondja. A bűn pontosan úgy működik az ember természetében, mint a kovász. A régi korrupt természet Ádámtól fogva generációról generációra szállt mind a mai napig. A gyilkosság, mely Káin szívében volt, ma is ott lakik az emberi természetben. Ábel kiontott vére Istenhez kiállt a földről ahol azt Káin kiontotta. Azóta több száz milliónyi csatlakozott hozzá, kiknek vére kiontatott társaik és testvéreik által. A világháborúk harcmezejeiről (orig. Flanders Field egy híres kanadai vers melyet az első világháború Ypres mellett vívott csatája ihletett - ford.) ezrek vére kiállt, kik testvéreik keze által hullottak el. (Mi mindnyájan Ádám gyermekei vagyunk). Auschwitz-ból és Buchenwald-ból 6 millió zsidó vére kiált a mennybe.

Mát. 15:19 Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanubizonyságok, káromlások.

2 Móz. 12:15,18 Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret; még az első napon takarítsátok el a kovászt házáitokból, mert valaki kovászoszt ejéndik az első naptól fogva a hetedik napig, az olyan lélek irtassék ki Izráelből. Az első hónapban, a hónapnak tizennegyedik napján estve egyetek kovásztalan kenyeret, a hónap huszonegyedik napjának estvéjéig.

1 Móz 2:2 Mikor pedig elvégező Isten hetednapon az ő munkáját, a melyet alkotott vala, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, a melyet alkotott vala.

3 Móz. 25:8 Számlálj azután hét szombat-esztendő, hétszer hét esztendő, úgy hogy a hét szombat-esztendőnek ideje negyvenkilenc esztendő legyen:

3 Móz. 23:15 Számláljatok azután a szombatra következő naptól, attól a naptól, a melyen beviszitek a meglóbálni való kévét, hét hetet, egészek legyenek azok.

Józs. 6:12-16 Józsué pedig felkele jó reggel, és felvevék a papok az Úrnak ládáját. És a hét pap, a kik a kos-szarvból való hét kürtöt vívék, az Úr ládája előtt megy vala folyton, és kürtöl vala a kürtökkel, a fegyveresek pedig előttök mennek vala, és a köznép követi az Úrnak ládáját, menvén és kürtökkel kürtölvén. A második napon is egyszer kerülék meg a várost, azután visszatérének a táborba. Így cselekedének hat napon át. És lőn a hetedik napon, hogy felkelének, mihelyt a hajnal feljöve, és megkerülék a várost a szokott módon hétszer; csak ezen a napon kerülék meg a várost hétszer. És lőn, hogy a hetedik forduláskor kürtölnek vala a papok a kürtökkel, Józsué pedig monda a népnek: Kiáltsatok, mert néktek adta az Úr a várost!

Észak-Amerika füves prérijeiről a Blackfoot, a Cree, a Sioux és szinte minden ismert indián törzs tagjainak vére vádol valakit testvér vér kiontásáért. Jézus azt mondta, hogy a szívből (az ember természetéből) származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopás, hamis tanubizonyságok és isten káromlások.

A homoszexualitás borzalmas bűne, mely pusztulást hozott Szodomára, még ma is gyakorlatban van, mégpedig a legcivilizált emberek között. A pénzsóvárság, mely Iskariótes Judás szívében volt, ma is az emberi természet része. Az ember azt mondja; a történelem könyvek oldalait elfeketik a húborúk a pénzimádat, a szadizmus, rabszolgakereskedelem stb.; de itt egy új generáció most minden másképp lesz, melyet a béke és harmónia fogja jellemezni.

Az új generáció azonban hamarosan bemutatta, hogy Ádám „*régi kovász*” -a nem távozott el, hanem továbbra is buzgón munkáskodik az egész tésztán.

Szóval, generációról generációra Izrael kovással készítette a kenyerét, de hirtelen Húsvétkor a kovász kikerült a házból és mindannyian kovásztalan kenyeret ettek, teljesen újat, a régi kovásznak nyoma sem maradt.

Mikor a Húsvét nemzeti ünnep lett, a parancsolat szerint 7 napig nem volt szabad kovászt tartani otthon. A 7 a Bibliában mindig a teljességet, a tökéletességet és befejezettséget szimbolizálja. Isten a földet 6 napon át teremtette, majd a 7-ik napon megnyugodott, ezzel lezárva a teremtetés hetét. Izrael minden ünnepe, hetei, évei mind 7 vagy 7 x 7-es ciklusok szerint lettek elrendezve. Izrael 7-szer kerülte meg Jerikót, kifejezve ezzel a győzelem teljességét. Jézus a Jelenések 5:6-ban mint hétszárvú, hétszemű bárány jelenik meg kihangsúlyozva hatalmának és bölcsességének teljességét. A kovász hétnapos eltávolítása azt hangsúlyozta ki, hogy annak eltávolítása teljes és befejezett.

Ján. 6:32,33 Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: nem Mózes adta néktek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja majd néktek az igazi mennyei kenyeret. Mert az az Istennek kenyeré, a mely mennyből száll alá, és életet ad a világnak.

Ján. 6:51 Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én testem, a melyet én adok a világ életéért.

Eféz. 3:15 A kiről neveztetik minden nemzetség, mennyen és földön,

Róm. 8:15 Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptatok, a ki által kiáltjuk: Abbá, Atyám!

Gal. 4,6 Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya!

Zsid. 3,6 Krisztus ellenben mint Fiú a maga háza felett, a kinek háza mi vagyunk, ha a bizodalmat és a reménységnek dicsekedését mind végig erősen megtartjuk.

2 Móz. 12,5-10 A bárány ép, hím, egy esztendő legyen; a juhok közül vagy a kecskék közül vegyétek. És legyen nálatok őrizet alatt e hónap tizennegyedik napjáig, és ölje meg Izráel községének egész gyülekezete estennen. És vegyenek a vérből, és azokban a házakban, a hol azt megesszik, hintsenek a két ajtófelé és a szemöldökfára. A húst pedig egyék meg azon éjjel, tűzön sütvé, kovásztalan kenyérral és keserű füvekkel egyék meg azt. Ne egyetek abból nyersen, vagy vízben főtten, hanem tűzön sütvé, a fejét, lábszáraival és belsejével együtt. És ne hagyjatok belőle reggelre, vagy a mi megmarad belőle reggelre, tűzzel égessétek meg.

Ján. 1:29 Másnap látá János Jézust ő hozzá menni, és monda: Ímé az Istennek ama báránya, a ki elveszi a világ bűneit!

Ésa. 53:7 Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mézsárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt, és száját nem nyitotta meg!

Jel. 5:6 És láték a királyiszék és a négy lelkes állat között és a Vének között egy Bárányt állani, mint egy megölöttet, hét sarva és hét szeme vala, a mi az Istennek hét Lelke, a mely elküldetett az egész földre.

Figyelemreméltó tény, hogy Izrael soha nem tért vissza a kovászos kenyérre, ugyanis az utolsó napon Egyiptomban kovásztalan kenyeret ettek, utána pedig mannát, mennyből való új kenyeret. Ha a régi kovász a régi természetet szimbolizálja, nyilvánvaló, hogy a kovásztalan kenyér és manna az új természetet, melynek az újjászületéskor leszünk részesévé. Jézus azt mondta, hogy a manna az Ő előképe volt, Ő az igazi kenyér, mely a mennyből szállt alá, a manna Őt szimbolizálta. Jézus a büntelen, a kovásztalan kenyér a mennyből. Belőle enni az egyetjelent belőle részesülni, és felöltözni az Ő természetét mely örök élet. *„Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké.”*

Az ítéllettől való mentesség családonként történt. A kovászt a családfőnek kellett a házból eltávolítania, majd megölnie a bárányt és a vérét az ajtóféltre kennie. A család azután elfogyasztotta a bárányt. A vérrel megjelölt ajtó mögött a család biztonságban volt, azáltal, hogy a családfő eltávolította a kovászt (bűn) a házból és áldozatot ajánlott fel a megmenekülésükre.

Az Újszövetség egyházát Isten családjának hívják. A Krisztus Szelleme (új természet) a hívőben azt kiálltja *„Abba, Atyám”*. Krisztus *„Fiú a maga háza felett”*. Mint az Egyház feje (Isten családjának a feje) Jézus eltávolította a bűnt (elhordozván magában) és felajánlotta az áldozatot családjának megmentésére.

A család elfogyasztotta a bárányt. Semmi kétség, hogy a „szeplőtelen bárány” kifejezés Jézus Krisztusra mint büntelen, tökéletes Isten bárányára vonatkozik. Keresztelő János így nyilatkozott Jézusról. *„Imé az Istennek ama báránya”*. Ésaías így írta, *„mint bárány, mely mészárszékre vitetik”*. A Jelenések 5:6 úgy írja le mint *„Bárányt..., mint egy megöltöt”*.

Mát. 26:26-28 Mikor pedig evének, vevé Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan; Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, a mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.

Ján. 6:53,54 Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszjátok az ő véré, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet és iszja az én vére, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.

Ján. 6,4 Közel vala pedig husvét, a zsidók ünnepe.

Ján. 6:35 Jézus pedig monda nékik: Én vagyok az életnek ama kenyere; a ki hozzám jő, semmiképen meg nem éhez, és a ki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.

Ján. 6:54 A ki eszi az én testemet és iszja az én vére, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.

Ján. 6:52 Tusakodának azért a zsidók egymás között, mondván: Mimódon adhatja ez nékünk a testét, hogy *azt* együk?

2 Kor. 3:14,15 De megtompultak az ő elméik. Mert ugyanaz a lepel mind e mai napig ott van az ő szövetség olvasásánál felfedetlenül, mivelhogy a Krisztusban tűnik el; Sőt mind máig, a mikor csak olvassák Mózes, lepel borul az ő szívökre.

Ján. 6:53 Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszjátok az ő véré, nincs élet bennetek.

Krisztus utolsó estélyének vacsoráját töltötte apostolaival. Jeruzsálembe jöttek, a Húsvét ünnepére. Ahogy az asztalnál ültek, Jézus vette a kenyeret, megtörte majd szétosztotta az apostolok között, mondván: „*Vegyétek, egyétek; ez az én testem.*” Majd átadta a poharat mondván: „Igyatok ebből mindnyájan; Mert ez az én vérem”.

A test, amit enniük kellett az áldozat teste volt, melynek vére megmentette Izraelt az ítélettől. Krisztus gyakorlatilag ezt mondta ezzel: „*Én vagyok a Bárány. Testem az áldozat, vegyétek és egyétek*”.

Egy másik alkalommal Jézus azt mondta: „*Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszjátok az ő véré, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet és iszja az én vére, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.*” Jézus ezeket a szavakat épp a Húsvét előtt szólta. Mindenki buzgón készült Jeruzsálembe, hogy elfogyassa a kovásztalan kenyeret és a húsvéti bárányt. A családfő rendszerint maga elé venné a bárányt, majd szétosztaná az asztal körül ülők között. Jézus eléjük állva azt mondja: „*Én vagyok az élet kenyere amit nektek ennetek kell*”. A zsidók vakságukban azt gondolták, hogy kannibalizmusra szólítja fel őket. Azt mondták: „*Mimódon adhatja ez nekünk a testét, hogy azt együk?*” Hányszor olvassuk az írásokat, és csak a külső természetes aspektusát vesszük észre és nem látunk bele a mögötte levő szellemi üzenetbe. Pál erre utalt, mikor Izrael vakságáról beszélt: „*De megtompultak az ő elméik. Mert ugyanaz a lepel mind e mai napig ott van az ó szövetség olvasásánál felfedetlenül, mivelhogy a Krisztusban tűnik el; Sőt mind máig, a mikor csak olvassák Mózes, lepel borul az ő szívökre.*”

Mikor valaki valamit megeszik, bekerül abba, aki azt megette. A részévé vált. Jézus azt mondta: „*Ha nem eszitek.. nincs élet bennetek.*”.

Ján. 6:37-40 Minden, a mit nékem ad az Atya, én hozzám jő; és azt, a ki hozzám jő, semmiképen ki nem vetem. Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem. Az pedig az Atyának akarata, a ki elküldött engem, hogy a mit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámaszszam azt az utolsó napon. Az pedig annak az akarata, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámaszszam azt az utolsó napon.

2 Móz 12:46 Egy házban egyék meg; a házból ki ne vígya a húsból, és csontot se törjetekek össze abban.

Viszont ha esszük, Jézus ismételten azt mondta a János 6-ban, hogy örök élet van bennünk (Isten élete és természete). Ez az új kovásztalan kenyér, mely a mennyből jött alá, a Bárány húsa. Ennek az életnek nem része az Ádami kovászos tészta, hanem a mennyből szállott alá. Isten természete örök élet, mi ettünk belőle és örökké élünk. Bizonyára a tanítványok, akik elvették a kenyeret abból a kézből, melyet nem sokkal később a keresztfára szögeztek, rádöbbenek arra, hogy ennek az egyszerű kenyérevésnél túl sokkal mélyebb jelentése van. Jézus azt mondta, hogy ilyen dicsőséges eredményei vannak a mennyből való kenyérrel való élésnek:

1. Örök életünk van
2. Aki ezt eszi, soha el nem veszik
3. Mindenki ismét feltámad az utolsó napon

Az egyedüli hely, ahol a bárányt el lehetett fogyasztani az a házban belül volt. Isten nyomatékosan megtiltotta, hogy a bárány húsból kivigyenek valamit a házba kívülre. Az ajtónak két oldala volt. Kint Isten a vérrel meghintett ajtófélt és szemöldökfát látta. Belül volt a bárány és a kenyér az asztalon. Ahhoz, hogy valaki az asztalnál egyen, először be kellett, hogy menjen az ajtón. Ha bent volt, a vér védelme alatt volt.

1 Móz. 47:13-20 És kenyér nem vala az egész föld kerektségén, mert igen nagy vala az éhség, és elalélt vala Egyiptom földé, és a Kanaán földé az éhség miatt. József pedig mind összeszedé a pénzt, a mi találtatik vala Egyiptomnak és Kanaánnak földén a gabonáért, a melyet azok vesznek vala; és bévivé József a pénzt a Faraó házába. És mikor elfogyott a pénz Egyiptom földéről is, Kanaán földéről is, egész Egyiptom Józsefhez méne, mondván: Adj nekünk kenyeret, miért haljunk meg szemed láttára, azért hogy nincs pénz? És monda József: Hozzátok ide barmaitokat, és adok néktek a ti barmaitokért, ha nincs pénz. És elvivék barmaikat Józsefhez, és ada nékik József kenyeret lovakért, juhokért, ökrökért és szamarakért: és eltartá őket abban az esztendőben kenyérrel az ő barmaik összeségéért. Mikor pedig elmúlék az esztendő, menének hozzá a második esztendőben, és mondának néki: Nem titkolhatjuk el uramtól, hogy bizony elfogyott a pénz, és a barom-nyájak mind uramnál vannak, a mint látja az én uram semmi sem maradt, csak testünk és földünk. Miért veszszünk el szemed láttára mind magunk, mind földünk? végy meg minket és földünket kenyéren, és mi és a mi földünk szolgálai leszünk a Faraónak; csak adj magot, hogy éljünk s ne haljunk meg, és a föld ne pusztuljon el. Megvevé azért József egész Egyiptom földét a Faraó részére, mert az Egyiptombeliek mind eladák az ő földjüket, mivelhogy erőt vett vala rajtok az éhség. És a föld a Faraóé lön.

Harmadik Fejezet

A szövetség és az elszülött

Ahogy gondolkoztam a húsvéti bárány jelentésén, az Úr elvezetett egy olyan igazságra, amit sosem értettem azelőtt. Az igazság egy új területe nyílt meg, mely újból megerősítette Isten ígéjének ihletettségét, csodálatos részletességét és pontosságát. Pál leveleinek központja és magja Krisztus helyettes áldozatának tanítása, mely sokkal valóságosabbá vált ahogy rádöbbsenem a Húsvét egy gyakran mellőzött részletére. A tény az, hogy az ítélet mindig az elszülöttet érte. Az elszülöttnak meg kellett halnia.

Isten embereinek nagytöbbsége jól ismeri ezt a történetet. Izrael szolgátságban volt, Egyiptomi uralom alatt. Egyiptom földjének uralkodói tisztét a fáraó töltötte be. Kegyetlen elnyomó volt és ellenállt Mózesnek, 9 csapáson keresztül mindvégig megtagadva Izrael szabadon bocsájtását. Végül a tizedik csapás, az elszülöttek halála megtörte a fáraó ellenállását és szabadon engedte őket.

Előzőleg, a hét szűkös esztendő alatt a fáraó felvásárolta a földeket és összeherdált minden vagyont. Az emberek eladták magukat szolgáknak, hogy ételhez jussanak. Kétségkívül a fáraó a Sátán képe, aki kötelékben és hatalmában tartja Ádám fiait, az ő természetű világ emberét. A halálos ítélet (mármint a 10. csapás, az elszülöttek halála – ford.) hatásköre az egész birodalomára kiterjedt, emberre és állatra egyaránt.

Mát. 12:26 Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, önmagával hasonlott meg; mimódon állhat meg tehát az ő országa?

Kol. 1:13 A ki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átalvitt az Ő szerelmes Fiának országába;

Róm. 8:22 Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben fohászkodik és nyög mind idáig.

Róm. 5:12 Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek;

1 Ján. 5:19 Tudjuk, hogy Istentől vagyunk, és az egész világ a gonoszságban vesztegel.

2 Móz. 12:29 Lőn pedig éjjélkor, hogy megöle az Úr minden elsőszülöttet Egyiptomnak földén, a Faraónak elsőszülöttétől fogva, a ki az ő királyi székiben ül vala, a tömlöczbeli fogolynak elsőszülöttéig és a baromnak is minden első fajzását.

2 Móz. 22:29 Gabonáddal és boroddal ne késlekedjél; fiaid elsőszülöttét nékem add.

2 Móz. 12:13 És a vér jelül lesz néktek a házakon, a melyekben ti lesztek, s meglátom a vért és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtatok a csapás veszedelmekre, mikor megverem Egyiptom földét.

2 Móz. 34:19,20 Mindaz a mi az anyja méhét megnyitja, enyém legyen, és minden hímbarmod is, a mely a te tehenednek vagy juhodnak első fajzása. De a szárnak első vemhét juhon váltsd meg; ha pedig nem váltod, szegd nyakát. Fiaid közül minden elsőszülöttet megválts, és ne jöjjön üresen előmbe senki.

1 Móz. 21:10 Monda Ábrahámnak: Kergesd el ezt a szolgálót az ő fiával egybe, mert nem lesz örökös e szolgáló fia az én fiammal, Izsákkal.

1 Móz. 24:36 És Sára az én uramnak felesége fiat szült az én uramnak, az ő vénségében, és annak adá mindenét, a mije van.

Sátánnak van birodalma. Jézus azt mondta: *„Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, önmagával hasonlott meg; mimódon állhat meg tehát az ő országa?”*. Az Ő birodalma a sötétség birodalma, amiből kihoztunk. Ádám bukása miatt ez a birodalom az egész emberi fajon uralkodik. Bizonyára az ítélet minden állatra, madárra, halra és a teljes teremtségre vonatkozik. *„Annak okáért, miképpen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenenk vétkeztek.”*. Bizonyára, ahogy a húsvéti bárány Krisztus előképe volt, úgy a fáraó Sátánt jelképezte, akinek a hatalmából Krisztus megmentett minket. A fáraó hatalma Egyiptomra terjedt ki, Sátán a bukott angyalok és a világ fölött uralkodik *„az egész világ a gonoszságban vesztegel”*.

A halálos ítélet az egész ország minden elsőszülöttjére kiterjedt emberre és állatra egyaránt. Isten később Izrael törvényévé tette, miszerint minden ember és állat elsőszülöttjét meg kellett váltaniuk és Istennek ajánlaniuk a Húsvét éjszakáján elsőszülötteket ért csapás miatt. Az elsőszülötteket, minden embert és állatot vagy meg kellett váltani vagy elpusztítani.

Régen, még jóval Húsvét éjszakája előtt és Izraelnek Egyiptomból való kijövétele előtt volt egy ősi keleti szokás, mely különös kiváltságot adományozott az elsőszülöttek számára. Mikor az apa meghalt vagy már képtelen volt a családfő szerepét betölteni, az elsőszülött lépett a helyébe. Ha voltak más fiak, az elsőszülött kétszer annyit örökölt az apa vagyonából, mint a többi fiú örökös. Ha Izrael pátriarkáinak a történetét megvizsgáljuk az 1 Móz.-ben leírtak szerint, négy generáción keresztül ezt a törvényt kivétel nélkül megszegték.

Első eset: Ábrahám saját fia Ismáel, aki 13 évvel idősebb volt Izsáknál nem lett Ábrahám örököse. Izsák örökölt mindent, jóllehet nem ő volt az elsőszülött.

1 Móz. 25:20-26 Izsák pedig negyven esztendős vala, a mikor feleségül vette Rebekát a Siriából való Bethuélnek leányát, Mésopotámiából, a Siriából való Lábánnak húgát. És könyörge Izsák az Úrnak az ő feleségéért, mivelhogy magtalan vala, és az Úr meghallgatá őt: és teherbe esék Rebeka, az ő felesége. Tusakodnak vala pedig a fiak az ő méhében. Akkor monda: Ha így van, miért vagyok én így? Elméne azért, hogy megkérdezze az Urat. És monda az Úr önéki: Két nemzetség van a te méhedben; és két nép válik ki a te belsődből, egyik nép a másik népnél erősebb lesz, és a nagyobbik szolgál a kisebbiknek. És betelének az ő szülésének napjai, és imé kettősök valának az ő méhében. És kijöve az első; vereses vala, mindenestől szőrös, mint egy lazsnak; azért nevezék nevét Ézsáunak. Azután kijöve az ő atyjafia, kezével Ézsau sarkába fogódzva; azért nevezék nevét Jákóbnak. Izsák pedig hatvan esztendős vala, a mikor ezek születének.

1 Móz. 29:32 Fogada azért Lea az ő méhében és szüle fiat, és nevezé nevét Rúbennek, mert azt mondja vala: Meglátta az Úr az én nyomorúságomat; most már szeretni fog engem az én férjem.

1 Krón. 5:1,2 Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai (mert ő volt az elsőszülött; mikor pedig megfertőztette az ő atyjának ágyasházát, az ő elsőszülöttségi joga a József fiainak adaték, a ki Izráel fia vala, mindazáltal nem úgy hogy ők neveztessenek származás szerint elsőszülötteknek, Mert Júda tekintélyesebb vala az ő testvérei között, és ő belőle való volt a fejedelem, hanem az elsőszülöttségnek *haszna* lön József):

1 Móz. 37:5-7 És álmodék József és elbeszélé az ő bátyjainak; és azok annál inkább gyűlölik vala őt. Mert monda nekik: Hallgassátok meg, kérlek, ezt az álmod, melyet álmodtam. Ímé kévéket kötünk vala a mezőben, és imé az én kévéim felkele és feláll; a ti kévéitek pedig körülállanak, és az én kévéim előtt meghajolnak vala.

1 Móz. 17:18-19 És monda Ábrahám az Istennek: Vajha Ismáel élne te előtted. Az Isten pedig monda: Kétségnélkül a te feleséged Sára szül néked fiat, és nevezed annak nevét Izsáknak, és megerősítem az én szövetségemet ő vele örökkévaló szövetségül az ő magvának ő utánna.

1 Móz. 28:14 És a te magod olyan lészen mint a földnek pora, és terjeszkedel nyugotra és keletre, északra és délre, és te benned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei.

1 Móz. 49:26 Atyád áldásai meghaladják az ős hegyek áldásait, az örök halmok kiességeit. Szálljanak József fejére, a testvérek közül kiválasztatottnak koponyájára.

1 Móz. 21:9-10 Mikor pedig Sára nevetgélgni látá az Égyiptombéli Hágárnak fiát, kit Ábrahámnak szült vala, Monda Ábrahámnak: Kergesd el ezt a szolgát az ő fiával egybe, mert nem lesz örökös e szolgáló fia az én fiammal, Izsákkal.

1 Móz. 25:21,22 És könyörge Izsák az Úrnak az ő feleségéért, mivelhogy magtalan vala, és az Úr meghallgatá őt: és teherbe esék Rebeka, az ő felesége. Tusakodnak vala pedig a fiak az ő méhében. Akkor monda: Ha így van, miért vagyok én így? Elméne azért, hogy megkérdezze az Urat.

Második eset: Izsák fiú ikrei Ézsau és Jákób. Jákób kapta Ézsau elsőszülöttségi jogát, az idősebb kellett, hogy szolgálja a fiatalabbat.

Harmadik eset: Jákóbnak 12 fia volt. Az elsőszülött Rúben volt, Lea 6 fiának egyike. Az első 4 fiú mind Leától született, további 4 született a két szolgától Bilhától és Zilpától. A két legfiatalabb fiú József és Benjámín Rákheltől születtek. (Lea szült még 2 további fiút Rákhel előtt – ford.) Figyelemreméltó, hogy Rúben nem kapta meg az elsőszülöttnak járó tisztséget. József, a 11-ik fiú kapta meg. Álomban látta magát, amint a 11 testvére meghajol előtte. A 4 legidősebb fiú mind Leától volt, Jákób első és törvényes feleségétől, de az 1 Móz. 29:26 megmagyarázza, hogy miért nem közülök esett a választás. Lea Lábán elsőszülöttje volt.

Közös vonások mindegyik esetben:

1. Az elsőszülött nem Isten választása volt, vagy nem tetszett neki.
2. Egy fiatalabb vette Isten áldását és szövetség részese lett azért, hogy általuk és leszármazottaik által az Ábrahámnak tett ígérek beteljesedjenek. Izsákkal, nem Ismáellel kötötte Isten a szövetségét. Isten Jákóbnak, nem Ézsauinak ismételte meg a Jákób nagyapjának, Ábrahámnak tett ígértét. József a prófétálás ajándéka által lett áldással megkoronázva testvérei fölé.
3. Mély ellenségeskedés volt a két fél között. Ismáel csúfolta Izsákot, és végül el kellett küldeni az állandó veszekedés miatt, ami Sára/Izsák illetve Hágár/Ismáel között volt. Jákób és Ézsau birkóztak anyjuk méhében. Ézsau gyilkos tervet készített fivére ellen mire Jákób el kellett, hogy meneküljön, hogy mentse az életét. Józsefet testvérei annyira utálták, hogy eladták.

1 Móz. 27:41 Gyűlöli vala azért Ézsau Jákóbot az áldásért, a melylyel megáldotta vala őt az ő atyja, és monda Ézsau az ő szívében: Közelgetnek az én atyáért való gyásznak napjai, és *akkor* megölöm az én öcsémet Jákóbot.

1 Móz. 4:4,11-14 És Ábel is vive az ő juhainak első fajzásából és azoknak kövérségéből. És tekinté az Úr Ábelre és az ő ajándékára. Mostan azért átkozott légy e földön, mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadja a te atyádfiának vérért, a te kezedből. Mikor a földet miveled, ne adja az többé néked az ő termő erejét, bujdosó és vándorló légy a földön. Akkor monda Kain az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogysem elhordozhatnám. Ímé elüzl engem ma e földnek színéről, és a te színed elől el kell rejtőznöm; bujdosó és vándorló leszek a földön, és akkor akárki talál reám, megöl engemet.

1 Móz. 4:8 És szól s beszél vala Kain Ábelrel, az ő atyjafiával. És lőn, mikor a mezőn valának, támada Kain Ábelre az ő atyjafiára, és megölte őt.

Zsolt. 89:28-37 Én meg elsőszülöttemmé teszem őt és felebbvalóvá a föld királyainál. Örökké megtartom néki az én kegyelmemet, és az én szövetségem bizonyos *marad* ő vele. És az ő magvát örökkévalóvá teszem, és az ő királyi székét, mint az egeknek napjait. Ha az ő fiai elhagyják az én törvényemet, és nem járnak az én végzéseim szerint; Ha az én rendeléseimet megtörik, és meg nem tartják az én parancsolatimat: Akkor vesszővel látogatom meg az ő bűnöket, és vereségekkel az ő álnokságukat; De az én kegyelmemet nem vonom meg tőle, és az én hűséges voltomban nem hazudom. Nem töröm meg az én szövetségemet, és a mi kijött az én számból, el nem változtatom. Megesküdtem egyszer az én szentségemre: vajjon megcsalhatnám-é Dávidot? Az ő magva örökké megmarad, és az ő királyi széke olyan előttem, mint a nap.

2 Sám. 7:12-17 Mikor pedig a te napjaid betelnek, és elaluszol a te atyáiddal, feltámasztom utánad a te magodat, mely ágyékdoból származik, és megerősítem az ő királyságát: Az fog házat építeni az én nevemnek, és megerősítem az ő királyságának trónját mindörökké. Én leszek néki atyja, és ő leszen nékem fiam, a ki mikor gonoszul cselekszik, megfenyítem őt emberi vesszővel és emberek fiainak büntetésével; Mindazáltal irgalmasságomat nem vonom meg tőle, miképen megvonom Saultól, a kit kivágék előtted. És állandó leszen a te házad, és a te országod mindörökké tiéd leszen, és a te trónod erős leszen mindörökké. Mind e beszéd szerint, és mind e látás szerint szóla Nátán Dávidnak.

Meg akartak tőle szabadulni, mert tudták, hogy színes kabátja (hercegi viselet) azt jelentette, hogy atyjuk különös tisztességre és áldásra választotta ki.

Ez szintén világosan kijön az 1Móz. 4-ben. Ádám két fia Káin és Ábel szintén haragban voltak. Isten visszautasította Káint aki az elsőszülött volt. Isten megbíráta és kiutasította a jelenlétéből. Ábelt Isten elfogadta és a neve ott szerepel a Zsidókhöz írt levél 11:4 hit hősei között. Káin annyira gyűlölte Ábelt, hogy végül meggyilkolta. Ez a minta ismétlődik Izrael királyválasztásainak eseteiben. Az első király Saul kegyvesztett lett istennél, a trón elvételétől és leszármazottaitól. A másodikat Dávidot Isten választotta, és megtörhetetlen szövetséget kötött vele, miszerint Isten megígérte, hogy a családfája örökké fennáll és belőlük kerülnek ki a nemzet királyai örökké. Ez mint a Dávidi szövetség illetve Dávid iránt való kegyelem került be a köztudatba. Isten szövetségeinek tárgyalása meghaladja e könyv kereteit, de a fenti szövetség különös figyelmet igényel. A legtöbb ember elolvassa az apróbetűt még akkor is, ha csak egy pár forintról van szó.

A jelen esetben az örökkévalóság a tét. Az Ésaías 55:3 illetve 9:6,7 világosan leírja, hogy kétségkívül a szövetség Kritisztusban és az Egyházban folytatódik. Vajon nem Dávid fiához kiáltott-e a vak ember kegyelemért (Mát. 9:27 -ford.) illetve a tömeg Hozsánnát. Ésaías 53 és 54-ben láttuk, amint a szivárvány szövetsége megismétlődik az egyházzal. Ésaías 55 5. versszakáig olvasva világosan kitűnik, hogy az Ésa. 55:3 az egyházra és a mai hívőkre vonatkozik. Szegény Saul sokszor úgy emlegetik fel, mint a visszacsúszottak rossz példaképét. Mi Dávid családfájával vagyunk azonosítva, nem Sauléval.

Ahogy a többi esetben is, mély ellenségeskedés volt Saul és Dávid között. Saul tele volt féltékenységgel és 10 éven keresztül újra és újra megpróbálta eltenni Dávidot láb alól.

Jer. 33:19-26 És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: Ezt mondja az Úr: Ha felbonthatjátok az én szövetségemet a nappal, és az én szövetségemet az éjszakával, hogy se nap, se éjszaka ne legyen az ő idejében: Az én szolgálommal, Dáviddal való szövetségem is felbomlik, hogy ne legyen fia, a ki uralkodjék az ő székében, és a lévita papokkal, az én szolgálommal. Mint az ég serege meg nem számlálható, és a tenger fővenye meg nem mérhető, úgy megsokasítom az én szolgálomnak, Dávidnak magvát, és a Lévitákat, a kik nékem szolgálnak. És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: Nem vetted észre, mit szóla e nép? mondván: A két nemzetséget, a melyet az Úr kiválasztott vala, elveté, és az én népemet megűtálták úgy, hogy többé ő előttök nem nemzet az. Ezt mondja az Úr: Ha szövetségem nem lesz a nappal és az éjszakával, és ha nem szabtam törvényeket az égnek és a földnek, Jákóbnak és az én szolgálomnak, Dávidnak magvát is elvetem, úgy hogy az ő magvából senkit fel ne vegyenen, a ki uralkodjék Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak magván: mert visszahozom őket a fogságból, és megkegyelmezek nékik.

1 Sám. 18:29 Akkor Saul még inkább félni kezdte Dávidtól. És Saul ellensége lőn Dávidnak teljes életében.

2 Sám. 7:12-17 Mikor pedig a te napjaid betelnek, és elaluszol a te atyáiddal, feltámasztom utánad a te magodat, mely ágyékdoból származik, és megerősítem az ő királyságát: Az fog házat építeni az én nevemnek, és megerősítem az ő királyságának trónját mindörökké. Én leszek néki atyja, és ő leszén nékem fiam, a ki mikor gonoszul cselekszik, megfenyítem őt emberi vesszővel és emberek fiainak büntetésével; Mindazáltal irgalmasságomat nem vonom meg tőle, miképen megvonám Saultól, a kit kivágék előtted. És állandó leszén a te házad, és a te országod mindörökké tiéd leszén, és a te trónod erős leszén mindörökké. Mind e beszéd szerint, és mind e látás szerint szóla Nátán Dávidnak.

Zsid. 4:16 Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.

1 Sám.16:7 Az Úr azonban monda Sámuelnek: Ne nézd az ő külsőjét, se természetének nagyságát, mert megvettem őt. Mert az Úr nem azt nézi, a mit az ember; mert az ember azt nézi, a mi szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van.

Gal. 4:29 De valamint akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerint valót, úgy most is.

Gal.4:28 Mi pedig, atyámfia, Izsák szerint, ígéretnek gyermekei vagyunk.

1 Móz. 2:7 És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lőn az ember élő lélekké.

1 Kor. 15:47 Az első ember földből való, földi; a második ember, az Úr, mennyből való.

A 2 Sám. 7:15-ben Isten így szólt Dávidhoz és leszármazottaihoz. „*Mindazáltal irgalmasságomat nem vonom meg tőle, miképpen megvonám Saultól, akit kivágék előtted*”. Az első pillantásra azt gondolnánk, hogy a „*tőle*” szó Salamonra vonatkozik, de 16-ik vers bizonyítja, hogy Dávid családjáról, mint örökkévalóról van szó. A Zsidókhoz írt levél 1:5 abban a kontextusban idézi a 2 Sám. 7:14-t, mint ami a Jézus Krisztusra vonatkozik. Kétségtelen, hogy Jézus Dávid leszármazottja volt, családfája részletesen vissza van vezetve, a Mát. 1:1-16-ban Izrael királyain keresztül. Ez a király „*a kegyelem királyi székén*” foglal helyet.

Az 1 Krón. 8:33 szerint Saul elsőszülött volt. Dávid a legfiatalabb volt 8 fivére között. Sámuel először Eliábot akarta felkenni, az elsőszülöttet, de Isten azt mondta neki: „*megvetettem őt*”.

Az írás, mely ezt teljesen világossá teszi a Gal. 4:22-29-ben található. Pál kifejti, hogy Izsák és Ismáel születései allegóriák. Ismáel „*testből*” született, míg Izsák csoda folytán született, betöltve Isten ígétét. Sára képtelen volt a gyerekszülésre, Izsák születése csoda volt. „*De valamint akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerint valót, úgy most is.*” Pál kifejti, hogy Ismáel a természetes, testi Izraelt jelképezi, míg Izsák az egyház vagyis szellemi Izrael jelképe mely újraszületett. „*Mi pedig, atyámfiai (az Egyház), Izsák szerint, ígéretnek gyermekei vagyunk (Isten ígérete),.*”

Pál ezt a nézetet továbbá megerősíti és egyértelművé teszi az 1 Kor. 15:45-47-ben. Pál itt megállapítja, hogy „*az első ember Ádám*” egy fizikai, testi ember volt, a földből való, földi (porból született). A második Ádám (Krisztus) szellemi volt, felülről született. Kifejti, hogy Istennek egyik törvénye, mely szerint a természetes mindig megelőzi a szellemi testet. Isten tervében a természetes Izrael megelőzte a szellemi Izraelt. A természetes születés megelőzi a szellemi születést.

1 Kor. 15:50 Azt pedig állítom atyámfiain, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem öröklő a romolhatatlanságot.

Gal. 5:17 Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, a miket akartok.

3 Móz. 17:11 Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést.

2 Móz. 12:13 És a vér jelül lesz néktek a házakon, a melyekben ti lesztek, s meglátom a vért és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtatok a csapás veszedelmeire, mikor megverem Égyiptom földét.

Semmi kétség, hogy Ismáel, Ézsau, Káin, Saul és mindegyik elsőszülött a testi, természetes embert példázza. Pál azt mondja: „ *hogy test és vér nem örökölheti Isten országát*”. Ez az ok, amiért az elsőszülött nem örökölhet. Kétségtelen, hogy az ellenségeskedés és háborúság az örökös és az elsőszülött között a test és szellem közötti háborút példázza. „ *Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen*”.

Mindazok, akik Ádámtól születtek a halálbüntetés ítélete alatt vannak. Az elsőszülött, a természeti, bűnben született. Ha csak nem születünk újjá (felülről született, Isten Szelleme által) elveszünk. Az „új teremtés”, az „új ember” mely a Szellemtől született az él örökké.

Különös jelentőséggel bír, hogy Isten ítélete elhatott minden elsőszülöttre a birodalmon belül, mely felett a fáraó (Sátán jelképe, e világ fejedelme) uralkodott. Egyiptom jelképezi a világot, mely a Sátán uralma alatt van. Az elsőszülött jelképezi a testtől, Ádámtól született természetes embert, mely nem született újjá.

A Szent Könyvben kevés helyen jön elő oly módon a helyettesítés dicsőséges igazsága, mint itt. A halálbüntetés az egész birodalomra kiterjedt, feloldhatatlanul és visszafordíthatatlanul. Ekkor Isten a halálbüntetés kellős közepette megmutatta a menekülés és biztonság módját. Vegyél egy bárányt, öld meg és jelöld meg a vérével az ajtót kívülről. „ *a testnek élete a vérben van*”. Egy tökéletes, szeplőtelen élet elvételét. A vér tanúskodott arról, hogy egy élet elvételét. A halál már elvégezte a dolgát azon a házon. Az ártatlan, helyettes áldozat vére jelképként szolgált a házon. „ *s meglátom a vért és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtatok a csapás*”. Jézus Krisztus halála nem a mi jó vagy rossz tetteinket helyettesítette. A halála a mi halálunk helyett volt. Isten nem követelt jó vagy rossz cselekedeteket. Halált követelt.

2 Kor. 5:17 Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés *az*; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.

2 Móz. 11:7 De Izráel fiai közül az eb sem ölti ki nyelvét senkire, az embertől kezdve a baromig; hogy megtudjátok, hogy különbséget tett az Úr Egyiptom között és Izráel között.

2 Móz. 10:26 És velünk jönek a mi barmaink is, egy körömnyi sem marad el, mert azokból veszünk, hogy szolgáljunk a mi Urunknak Istenünknek; magunk sem tudjuk, mivel szolgálunk az Úrnak, míg oda nem jutunk.

1 Kor. 10:2 És mindnyájan Mózesre keresztkedtek meg a felhőben és a tengerben;

Az elsőszülöttnek, (a testi természeti embernek) meg kell halnia. Nem megreformálni, megjavítani, kifoltozni hanem egyszer s mindenkorra kivágni. Az üdvösség az nem egy tanulási vagy fejlődési folyamat, hanem egy „*új teremtés*”, fentről való újjászületés mely életét és természetét a mennyből kapja. A születés az nem a régi megfoltozása, hanem egy teljesen új kezdet.

„Azért ha valaki Krisztusban van (többé nem Ádámban), új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.”. Ez az „*új ember*” a jogos örökösé Isten áldásának, hatalmának és örök életének.

A bárány megáldozásától számítva 24 órán belül egész Izrael kivonult Egyiptomból, ki a kötelékekből, a szolgaságból. Még egy kutya se nyújtotta ki a nyelvét ellenük. Még egy patás állat se maradt el. A megmenekülés teljes volt, senki nem vészett el, vagy maradt vissza. Az erő, mely oly sokáig megkötözve tartotta őket, megtört.

A fáraó erejét (seregét) eltemette a Vörös-tenger vize. Pál, Izraelnek a tengeren való áthaladását, ahol a fáraó hatalma teljesen és végleg megtört fölöttük a vízkeresztség előképeként, mintájának mondja. *„És mindnyájan Mózesre keresztelkedtek meg a felhőben és a tengerben;”* „Izrael már megítéltetett a bárány halálában. Mindenki evett a bárányhúsból. A báránnyal lettek azonosítva, mint tökéletessel, szeplőtelennel. A bárány részükké vált. A tengeren való átmenet a halál és a temetés előképe volt. Ők már meghaltak a bárány helyettes halálában. Örökre megmenekültek az ítélettől, (halál) amelyet a bárány szenvedett el.

A vízkeresztség nem tisztálkodást vagy az ó-ember megtisztítását jelképezi, hanem az ó halálát és eltemetését és a halálból az új életre, új teremtésre való feltámadást.

Gal. 2:20 Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, a ki szeretett engem és önmagát adta érettem.

Kol. 3:1-3 Annakokáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, a hol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülven, Az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben.

Kol. 2:12 Eltemetettvén Ő vele együtt a keresztségben, a kiben egyetemben fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit által, a ki feltámasztá Őt a halálból.

Eféz. 2:5,6 Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!) És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban:

1 Kor. 15:45 Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé.

Gal. 3:3 Ennyire esztelenek vagytok? A mit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?

Jel. 17:8 A fenevad, a melyet láttál, volt és nincs; és a mélységből jő fel és megy a veszedelemre. És a föld lakosai csodálkoznak (a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe e világ alapítása óta) látván a fenevadat, a mely vala és nincs, noha van.

Jel. 13:8 Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, a mely a Bárányé, a ki megöletett, e világ alapítása óta.

A Róm.6:3-6 ezt világosan kifejezi: „*a mi ó emberünk ő vele megfeszítettetett*”, „*Krisztussal együtt megfeszítettetem*”, „*Mert meghaltatok*”. El is temettettünk. Feltámadtunk, megelevenítettünk Krisztussal együtt és felültettünk (vele) mennyei helyekre. Ez a szíve és központja Pál evangéliumának.

A természetes születés által az első Ádámhoz lettünk kapcsolva. Az Ádámmal való kapcsolatunkat a halál szakította meg (halálunk Krisztussal). Az új születésben új természetet és életet kaptunk és az utolsó Ádámhoz, (Krisztushoz) lettünk kapcsolva.

A különféle vallások mind megpróbálják javítgatni, megreformálni, kipolírozni az Ádámi természetet. Isten azt javíthatatlannak ítélte reménytelen, gyógyíthatatlan esetnek titulált minket. A durva keresztre irányít bennünket és az mondja: „*Halálra ítélek, nem vagy méltó az életre, képtelen vagy megjavulni ebből a szörnyő állapotodból és természetedből*”. Csak egy megoldás létezik, véged kell legyen, halálbüntetés.

Ekkor lép közbe a kegyelem. Az ítélet, mely nem csak tetteinkre lett kimondva, hanem ránk, valaki mást sújt. „*Bűnné lett érettünk*”. Mindaz, ami mi voltunk, Ő lett. Meghalt a bűneinkért. A nevünk egyszer s mindenkorra ki lett törölve Sátán könyvéből és Ádám fájából. Meghaltunk. A Világegyetem Legfelsőbb Bírósága elkönyvelt bennünket mint halottakat. Történelmünk véget ért.

De a kegyelem nem áll meg itt, hanem tovább lép. Isten királyságában egy új születés történt és egy új születési bizonyítvány lett kiállítva. (Isten ezt előre látván, ezt már elvégezte a világ alapítása előtt). Ez az „Új teremtés”, amiről a 2 Kor. 5:17-ben szó van.

Eféz. 2:10 Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén *Általa* a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.

1 Kor. 15:49 És a miképen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeknek ábrázatját is.

Gal. 5:17 Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, a miket akartok.

1 Kor. 11:29-30 Mert a ki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét. Ezért van ti köztetek sok erőtlén és beteg, és alusznak sokan.

1 Kor. 11:32 De mikor ítéltetünk, az Úrtól taníttatunk, hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk.

Ésa. 27:6-9 Jövendőben Jákób meggyökerezik, virágzik és virul Izráel, és betöltik a földnek színét gyümölcsöscsel. Avagy az őt verőnek verése szerint verte őt? vagy ellenségei megöletteinek megölése szerint öletett-é meg? Mérték szerint ítélte őt, midőn elvetetted! Reájok fűtt kemény lehelletével a keleti szél napján. Ezért így tisztítatik el a Jákób hamissága, és épen ez a gyümölcse bűne elvételének, hogy olyaná teszi az oltárnak minden kővét, minők a széttört mészkövek: nem kelnek fel többé a berkek és naposzlopok!

A 16-ik vers ezt világossá teszi. Ez az „*új ember ami igazságban és szentségben teremtetett*”. „*Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban*”. Ez az új ember úgy teremtetett és született, mint az 1 Mózes 1 teremtményei. Isten, nem Ádám ennek az életnek a forrása. Isten a „*szellemek Atyja*” (*atya természetfölötti teremtés által*). Szellemileg az Ő képmása vagyunk. Egy nap majd fizikailag, testileg is a képmása leszünk. Ami Ő mi is azzá válunk. Örökösársai vagyunk.

Ez az új természet a feltámadásig a természetes testben lakozik. Ezek egymásnak ellentétei.

Micsoda egy csodálatos képe ez a mi üdvösségünknek. A régi kovász (ó-természet) el lett távolítva a Húsvéti Bárány halálakor. Halálával eltávolította a bűnt. A régi kötés a fáraóval megszűnt; egy új naptár, egy új szabadság állapota és új mennyei manna (kovásztalan) lett az új osztályrész.

Egy másik dolog, amit rettenetesen fontos, hogy megértsünk az a két ítélet közötti óriási különbség, amely Egyiptomot érte illetve azok a különböző ítéletek, amikkel a pusztában és történelmük folyamán Isten a Népét súlytotta. Ezt Pál apostol nagyon tisztán kifejti a levelekben. Pál kifejti, hogy Isten embereinek gyülekezeti alkalmából több rossz származott mint jó, mikor egybegyűltek, akkor vitatkoztak és versengtek egymással. Pál kifejti, hogy Isten testének (ami az Egyház – ford.) meg nem becsülése Isten fenyítését vonta maga után. „*Ezért van ti köztetek sok erőtlen és beteg, és alusznak sokan.*” Pál felhívja a figyelmet, hogy meg kell hogy ítéljük magunkat. Ha nem, Isten megfenyít, hogy „*hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk.*”

Ésaiástól ugyanazt tanuljuk. Beszélt Istennek a nemzeteken való ítéletéről. „*Avagy az őt verőnek verése szerint verte őt?*” Isten kérdezi, hogy az ítélete amivel az Ő népét sújtja, vajon ugyan az-e, mint amivel a pogány nemzeteket sújtja?

Ésa. 58:1 Kiált *teljes* torokkal, ne kiméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házának vétkeit.

Ésa. 1:3 Az ökör ismeri gazdáját, és a számár az ő urának jászlát; Izráel nem ismeri, az én népem nem figyel reá!

Zsolt. 105:8-10 Megemlékezik az ő szövetségéről mindörökké; az ő rendeletéről, a melyet megszabott ezer nemzetségiglen; A melyet kötött Ábrahámval, és az ő Izsáknak tett esküvéséről. És odaállatta azt Jákóbnak szabályul, Izráelnek örök szövetségül,

Zsolt. 106:45 És megemlékezett velök kötött szövetségéről, és nagy kegyelmessége szerint megengesztelődék.

Zsid. 12:28,29 Annakokáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel. Mert a mi Istenünk megemésztő tűz.

Zsid. 12:18-21 Mert nem járultatok megtapintható hegyhez, és lángoló tűzhöz, és sűrű homályhoz, és sötétséghez, és szélvészhez, És trombita harsogásához, és a mondásoknak szavához, melyet a kik hallottak, kérték, hogy ne intéztessék hozzájuk szó; Mert nem bírták ki, a mi parancsolva volt: Még ha oktan állat ér is a hegyhez, megköveztessék, vagy nyíllal lövettessék le; És oly rettenetes volt a látomány, hogy Mózes is mondá: Megijedtem és remegek:

2 Móz. 20:1,2 És szólá Isten mindezeket az igéket, mondván:Én, az Úr, vagyok a te Istened, a ki kihoztalak téged Egyiptomnak földéről, a szolgálat házából.

2 Móz. 5:1 Annakutána pedig elmenének Mózes és Áron és mondának a Faraónak: Ezt mondá az Úr, Izráelnek Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy ünnepet töljenek nekem a pusztában.

Azt mondja, hogy nem; mikor Isten Izraelt sújtja akkor a célja az nem az, hogy tönkre tegye őket, hanem, hogy megfenyítse őket és megtisztítsa őket a bálványimádástól.

Mindazon csapások és ítéletek ellenére, amivel Isten a pusztában sújtotta őket, a felhőoszlop sosem távozott el közülük. Isten jelenléte mindvégig velük maradt. A manna minden nap lehullott, és ők mindennap éltek vele. Izrael történelmének folyamán, háborúkon, éhségeken, bálványimádatok keresztül stb. mindvégig örökké Isten népe maradtak. A próféták mind azért küldettek, hogy megintsék Isten népét bűneik miatt.

Az emberi történelem hullámvázain keresztül Isten megőrizte az Ábrahámmal kötött szövetségét. A célja sosem változott meg. Isten népe szenvedett bűneik következményeképp és több nemzeti tragédián és vereségen mentek keresztül, de Isten sosem vonta meg végleg irgalmát.

Isten fenyítő ítélete, mely megtérésre készítette őket, gyönyörűen kijön a Zsolt. 107:10-15-ből. A 105. és 106. zsoltárok lefestik az előzményeket, miszerint Izrael már hosszú ideje hitetlenségben, lázadásban és bálványimádásban vesztegelt. Újra és újra, megállapítja, hogy Isten, mindezek ellenére megemlékezett az Ábrahámmal kötött szövetségéről. Világos, hogy Isten félelmetes és szent Isten és hatalmas Atya népe fölött. Sokan azonban azt tanítják, a Bibliára hivatkozva, hogy félnünk kell Istentől, és az is tanítják, hogy nekünk (Isten népének) félnünk kell a pokoltól. *„legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel. Mert a mi Istenünk megemésztő tűz.”* A Zsidókhoz írt levél szerzője Isten szentségének a Sinai hegynél való hatalmas megtapasztalására hivatkozott. Isten, nem a pokol jelent meg a Sinai hegynél, mint megemésztő tűz. Ő a „*mi Istenünk*”. Figyeljük meg a **mi** Istenünk. Isten azt mondta a Sinai hegynél: *„Én vagyok az Úr a te Istened”*.

2 Móz. 19:18 Az egész Sinai hegy pedig füstölög vala, mivelhogy leszállott arra az Úr tűzben és felmegy vala annak füstje, mint a kemenczének füstje; és az egész hegy nagyon reng vala.

Mal. 3:2,3 De kicsoda szenvedheti el az ő eljövetelének napját? És kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? Hiszen olyan ő, mint az ötvösnek tüze, és a ruhamosóknak lúgja! És ül mint ötvös vagy ezüstitisztogató és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak.

Mózes azt a parancsot kapta, hogy mondja a fáraónak. „*Bocsásd el az én népemet*”. Semmi kétség, hogy ők Isten népe voltak, és Isten az ő istenük volt. Az elvárás tőlünk az, hogy Istent tisztelettel és istenfélelemmel szolgáljuk. Ha a tűz az pokol, akkor a Sinai hegy az pokol volt. „*Az egész Sinai hegy pedig füstölög vala, mivelhogy leszállott arra az Úr tűzben és felmegy vala annak füstje, mint a kemenczének füstje*”. Isten megtisztítja népét, mint az ötvös az aranyat és az ezüstöt. „*Hiszen olyan ő, mint az ötvösnek tüze*”. Ez a szent tűz Isten szent természetét hangsúlyozza ki. Kétséggkívül szükséges, hogy világos látásunk legyen Istenünk és Atyánk szentsége felől; továbbá, egy erős ösztönzés, hogy féljük Istent, 1 Pét. 1:14-19. A 17-ik vers így szól: „*És ha Atyának hívjátok őt, a ki személyválogatás nélkül ítél, kinek- kinek cselekedete szerint, félelemmel töltsétek a ti jövővénységtek idejét*”. Péter ösztönöz bennünket, hogy legyünk „*engedelmes gyermekek*” és emlékezzünk meg Isten szentségéről és arról a magas árról, amibe a megváltásunk került. Bizonyára minden gyereknek tisztelettel és becsülettel kell viselkednie a szülei iránt, de minden gyerekben meg kell lennie az a bizalom, hogy a szülei sosem fogják elhagyni, kidobni, vagy kitagadni.

Gondoljuk el egy három éves gyermeket, aki lázadó és destruktív, eltört egy szép edényt és sok bajt okozott. A kisfiú alszik a házban, és az apjuk otthon van. Hirtelen az apa észreveszi, hogy füst szivárog a gyerek szobájából, észreveszi a tüzet és azt mondja. „*Nos a viselkedése nekem nem nagyon tetszik, had égjen csak bent.*” Képzeljük, amint egy apa azt mondja a gyerekének. „*Viselkedj, vagy kidoblak a szemétre és ott hagylak*”. Micsoda egy félelem így élni, mégis Isten embereinek tömegei élnek így éjjel és nappal. Némely ezt nevezi istenfélelemnek. Micsoda butaság! Ez nem más, mint a pokoltól való félelem, mely csupán Isten gyermekeinek a gondolataiban létezik, mert az ő Mennyei Atyájuk tévesen lett nekik bemutatva.

Ésa. 49:14 És szól Sion: Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr!

Ésa. 49:15 Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én te rólad el nem feledkezem.

Az Ószövetségi Izrael azt kezdte el mondogatni, „*Isten elhagyott bennünket*”. Isten így védekezett a vád ellen: „*Hát elfeledkezhetik-é az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én te rólad el nem feledkezem.*” Bármely civilizáció megvetné azt a szülőt, aki így viselkedne.

Angliában nem rég egy hölgy kiment, hogy kivigye a szemetet. Egy nylon zacskóban a szemétben ráakadt egy élő gyerekre. Befogadta, és azt tervezi, hogy örökbe fogadja. Mindaz, aki a történetet hallotta mélyen megvetette a nőt, aki a gyermeket otthagya. Némelyek azt állítják, hogy Isten pontosan így viselkedne és azt hiszik, hogy Istent tisztelik azzal, hogy ezzel fenyegetik Isten gyermekeit. Némelyek, mint a keresztény hit két alaptanítását hirdetik, az üdvösséget és visszacsúszást. A Római katolicizmus kitalált egy „purgatóriumot” mely félúton van a menny és pokol között, ahonnan vagy a pokolba, vagy a mennybe vezet az út tovább. Isten gyermekei egész életükben a bizonytalanság purgatóriumában vannak tarva. Mi azt mondjuk, hogy borzasztó dolog ezt tanítani, mivel a szó nem található meg a Bibliában. Bizonyára sokkolóan ér némelyeket, hogy a kifejezés „visszacsúszó”, „visszacsúszás” nem szerepel az új szövetség 31 ezer verse között egyszer sem. A „visszacsúszás” szó megtalálható több helyen az Ó-szövetségben, de egyszer sem az Új-szövetségben.

A különbség Isten népe fölötti fenyítő vesszeje és a világ fölötti haragja és ítélete között teljesen világos.

Noé és a bárka többi utasa soha nem részesedhetett abban a haragban, ami a bárkán kívüli világot érte; volt egy határozott választóvonal az Egyiptomot ért csapások és Isten népe között. Mindig, minden egyes esetben védve voltak, és sosem részesedtek azokból.

Zsolt. 89:30-33 És az ő magvát örökkévalóvá teszem, és az ő királyi székét, mint az egeknek napjait. Ha az ő fiai elhagyják az én törvényemet, és nem járnak az én végzéseim szerint; Ha az én rendeléseimet megtörik, és meg nem tartják az én parancsolatimat: Akkor vesszővel látogatom meg az ő bűnöket, és vereségekkel az ő álnokságukat;

2 Sám. 7:14,15 Én leszek néki atyja, és ő lesz nékem fiam, a ki mikor gonoszul cselekszik, megfenyítem őt emberi vesszővel és emberek fiainak büntetésével; Mindazáltal irgalmasságomat nem vonom meg tőle, miképen megvonám Saultól, a kit kivágék előtted.

Luk. 2:4 Felméne pedig József is Galileából, Názáret városából Júdeába, a Dávid városába, mely Bethlehemnek neveztetik, mivelhogy a Dávid házából és háznépe közül való volt;

Zsolt. 89:33 Akkor vesszővel látogatom meg az ő bűnöket, és vereségekkel az ő álnokságukat;

Valószínűleg az egész Bibliában ezek a legvilágosabb ígék, ahol ez a különbség kijön az Istennek, Dáviddal és magjával való szövetségének leírása. Isten egy mondatban kinyilatkoztatta, hogy **előhozza** fenyítő vesszejét azokra, akik a szövetségének részesei, de **nem vonja meg** irgalmasságát örökké tőlük. Az utolsó versszak részben így szól: *„a ki mikor gonoszul cselekszik, megfenyítem őt emberi vesszővel”* .. *„Mindazáltal irgalmasságomat nem vonom meg tőle, miképen megvonám Saultól, a kit kivágék előtted”*.

Figyelemre méltó tény, hogy Dávid sarjai között volt néhány igen gonosz uralkodó, de Isten sosem vette el a trónt egyiküktől sem és Dávid családja mindvégig uralkodott Júda fölött. Dávid egy távoli leszármazottja az ígélet tételtől számítva majdnem 1000 év elteltével fiatal menyasszonyával Dávid ősi születési helyére és otthonába utazott, Betlehembe. *„mivelhogy a Dávid házából és háznépe közül való volt”*. Mikeás próféta pontosan meghatározta a kis falut, mint az eljövő nagy uralkodó és király otthonát a Mik. 5:2-ben.

Szóval Isten megőrizte az ígéletét, és Betlehem kisbabája megörökölte Dávid trónját örökkön örökké. Dávid sarja nem vágható ki.

Míg Dávid családfája töretlen volt (Júdea trónján – ford.), addig Izrael trónján legalább 9 család váltotta egymást. A családfájuk megszakadt, fiú örökös nélkül nem volt senki, aki a családi nevet és trónörökséget továbbvigye. Néhány család ezek közül: Saul, Jeroboám, Básha, Akháb és Hóseás.

Jer. 33:19-21 És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: Ezt mondja az Úr: Ha felbonthatjátok az én szövetségemet a nappal, és az én szövetségemet az éjszakával, hogy se nap, se éjszaka ne legyen az ő idejében: Az én szolgálommal, Dáviddal való szövetségem is felbomlik, hogy ne legyen fia, a ki uralkodjék az ő székében, és a lévita papokkal, az én szolgálommal.

Ésa. 55:3 Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek, és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid iránt való változhatatlan kegyelmességem szerint.

Csel. 13:33,34 Mint a második zsoltárban is meg van írva: Én Fiam vagy te; ma nemzettelek én téged. Hogy pedig feltámasztotta őt halottaiból, úgy hogy nem is fog többé az enyészetbe visszatérni, azt így mondotta: Néktek adom a Dávid biztos szent *javit*.

Ezék. 20:37,38 És átvizslek titeket a vessző alatt, és hozlak titeket a frigynek kötelébe. És kitisztítom közületek a pártosokat, és az ellenem támadókat, és a földről, melyen jövevények voltak, kihozom őket, de Izráel földjére nem fognak bemenni, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr!

Ésa. 55:3 Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek, és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid iránt való változhatatlan kegyelmességem szerint.

Két dolog igen világos:

1. Engedetlenség Dávid sarjainak részéről szomorúságot, vereséget és bajt eredményezett Isten fenyítő vesszejének eredményeként.
2. Engedetlenség részükről nem érvénytelenítette vagy törte meg Istennek a Dávid házával kötött szövetségét miszerint folyamatosan öröklí a trónt. *„Mindazáltal irgalmasságomat nem vonom meg tőle”.*

Ez a szövetség csak úgy állandó és megtörhetetlen, mint Istennek a szivárvány szövetsége. *„Ha felbonthatjátok az én szövetségemet a nappal, és az én szövetségemet az éjszakával, hogy se nap, se éjszaka ne legyen az ő idejében: Az én szolgálammal, Dáviddal való szövetségem is felbomlik”.*

Ezek a dolgok nagyobb fontossággal bírnak, mint hogy csak átsikoljunk rajta, mivelhogy azt olvassuk, hogy Isten Dávid íránt való szövetsége tovább folytatódik Jézus Krisztussal és velünk Ő benne.

Bizonyára Isten fenyítő vesszeje alá kerülni nem egy elhanyagolható dolog. Dávid elvesztette Bethsábé babáját, és később bűnei következtében fiait Ammont és Absolont.

A 70-éves Babiloni fogság Isten vesszeje volt a nemzeten. A bűn mindig borzasztó veszteséggel és következményekkel jár. Az egész Ő szövetség történelme Istennek szövetséges nemzetével tanulságul szolgál számunkra, hogy Isten nem nézi el a bűnt egykönnyen, de Ő nagykegyelmességű Isten, aki sosem engedi, hogy az emberi hibák semmissé tegyék az emberekkel kötött szövetsége ígéreteit. *„Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek, és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid íránt való változhatatlan kegyelmességem szerint.”.*

Gal. 3:15-18 Atyámfiak! ember szerint szólok. Lám az embernek megerősített testámentumát senki erőtelenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ad. Az ígéretnek pedig Ábrahámnak adták és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, a ki a Krisztus. Ezt mondom pedig, hogy a kötést, melyet Isten először megerősített a Krisztusra nézve, a négyszázharminc esztendő múltán keletkezett törvény nem teszi erőtelenné, hogy megsemmisítse az ígérést. Mert ha törvényből *van* az örökség, akkor többé nem ígéretből; Ábrahámnak pedig ígért által ajándékozta azt az Isten.

1 Móz. 12:1-3,7 És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, a melyet én mutatok néked. És nagy nemzetté tészlek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszel. És megáldom azokat, a kik téged áldanak, és a ki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak te benned a föld minden nemzetségei. És megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: A te magodnak adom ezt a földet. És Ábrám oltárt építtet ott az Úrnak; a ki megjelent vala néki.

1 Móz. 15:1-18 E dolgok után lőn az Úr beszéde Ábráhmhoz látomásban, mondván: Ne félj Ábrám: én paizsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges. És monda Ábrám: Uram Isten, mit adnál énnékem, holott én magzatok nélkül járok, és az, a kire az én házam száll, a Damaskusbeli Eliézer? És monda Ábrám: Ímé énnékem nem adtál magot, és ímé az én házam szolgálzúlöttje lesz az én örökösöm. És ímé szóla az Úr ő hozzá, mondván: Nem ez lesz a te örökösöd: hanem a ki a te ágyékdoból származik, az lesz a te örökösöd. És kivivé őt, és monda: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; - és monda nékie: Így léssen a te magod. És hitt az Úrnak és tulajdonították az őnéki igazságul. És monda néki: Én vagyok az Úr, ki téged kihoztalak Úr-Kaszdimból, hogy néked adjam e földet, örökségedül. És monda: Uram Isten, miről tudhatom meg, hogy öröklöm azt? És felele néki: Hozz nékem egy három esztendőös üszőt, egy három esztendőös kecskét, és egy három esztendőös kost, egy gerliczét és egy galambfiat. Elhozá azért mind ezeket, és kétfelé hasította azokat, és mindeniknek fele *részét* a másik fele *része* átellenébe helyezték; de a madarakat nem hasította vala kétfelé. És ragadozó madarak szállának e húsdarabokra, de Ábrám elűzi vala azokat. És lőn naplementekor, mély álom lepé meg Ábrámot, és ímé rémülés és nagy setétség szálla ő reá. És monda az Úr Ábrámnak: Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig. De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és annakutánna kijőnek nagy gazdagsággal. Te pedig elmegy a te atyáidhoz békességgel, eltemetettel jó vénségben. Csak a negyedik nemzedék tér meg ide; mert az Emoreusok gonoszsága még nem tölt be. És mikor a nap leméne és setétség lőn, ímé egy füstölő kemencze, és tüzes fáklya, mely általmegy vala a húsdarabok között. E napon kötött az Úr szövetséget Ábrámmal, mondván: A te magodnak adom ezt a földet Egyiptomnak folyóvizétől fogva, a nagy folyóig, az Eufrátes folyóvizig.

1 Móz. 17:1-27 Mikor Ábrám kilenczvenkilencz esztendőös vala, megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: Én a mindenható Isten vagyok, járj én előttem, és légy tökéletes.

Negyedik Fejezet

Isten szövetsége Ábrahámmal

Ez a szövetség 430 évvel megelőzte a törvényt és nem lett érvénytelenítve a törvény által, továbbá a törvény nem lett része és nem lett hozzáadva ehhez a szövetséghez. *„Lám az embernek megerősített testámentomát senki erőtelenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ad. Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának.”*

Izrael nemzeti áldásának és földjének birtoklevele, valamint a világ a zsidó nemzeten keresztül való áldásának alapja, Istennek Ábrahámmal való szövetsége, aki a zsidó nemzet ősatyja. Ennek a szövetségnek következményeképp hozta ki Isten Izraelt Egyiptomból az ígért földjére. Emiatt a szövetség miatt áldotta meg Isten Izraelt engedetlenségük és törvénytelenységük ellenére, mikor a törvény szövetsége szerint elvesztettek minden jogalapjukat Isten jóindulatára és áldására és következményeképp a törvény átkát és ítéletét érdemelték. A bálványimádás büntetése halál volt. Isten a törvény szövetsége alapján nem volt kötelezve arra, hogy Izraelt megáldja, mivel Izrael a törvény alapján elvesztette a jogát az áldásra, mikor az aranyborjút készítette. Mózes, megérkezvén az aranyborjú imádatának helyszínére földhözvágta a törvénytáblákat, melyeket Isten az ujjával írt, majd össztezúzta azokat. A törvény megtört. Egy szövetség az két fél közötti jogerős megállapodás. Isten szólt és bizonyos parancsolatokat adott a Sinai hegynél. Izrael elfogadta a szövetséget azzal, hogy kétszer megesküdt.

És megkötöm az én szövetségemet én közöttem és te közötted: és felette igen megsokasítlak téged. És arczára borúla Ábrám; az Isten pedig szóla őnéki, mondván: A mi engem illet, imhol az én szövetségem te veled, hogy népek sokaságának atyjává leszesz. És ne neveztessek ezután a te neved Ábrámnak, hanem legyen a te neved Ábrahám, mert népek sokaságának atyjává teszek téged. És felette igen megsokasítalak téged; és népekké teszek, és királyok is származnak tőled. És megállapítom az én szövetségemet én közöttem és te közötted, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségül, hogy legyek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad. És adom tenéked és a te magodnak te utánad a te bujdosásod földét, Kanaánnak egész földét, örök birtokul; és Istenök lések nékik. Annakfelette monda Isten Ábrahámnak: Te pedig az én szövetségemet megőrizzed, te és a te magod te utánad az ő nemzedékei szerint. Ez pedig az én szövetségem, melyet meg kell tartanotok én közöttem és ti közöttetek, és a te utánad való magod között: minden férfi körülmetéltessék nálatok. És metéltétek körül a ti férfitestetek bőrének elejét, és az lesz az én közöttem és ti közöttetek való szövetségnek jele. Nyolcnapos korában körülmetéltessék nálatok minden férfigyermek nemzedékeiteknél; akár háznál született, akár pénzen vásároltatott valamely idegentől, a ki nem a te magodból való. Körülmetéltetvén körülmetéltessék a házadban született és a pénzeden vett; és örökkévaló szövetségül lesz az én szövetségem a ti testeteken. A körülmetéletlen férfi pedig, a ki körül nem metélteti az ő férfitestének bőrét, az ilyen lélek kivágattatik az ő népe közül, mert felbontotta az én szövetségemet. És monda Isten Ábrahámnak: Szárainak, a te feleségednek nevét ne nevezd Szárainak, mert Sára az ő neve. És megáldom őt, és fiat is adok ő tőle néked, és megáldom, hogy legyen népekké; nemzetek királyai származzanak ő tőle. Ekkor arczára borúla Ábrahám, és nevéte és gondolá az ő szívében: vajjon száz esztendő embernek lesz-e gyermeke? avagy Sára kilenczven esztendő lévén, szülhet-e? És monda Ábrahám az Istennek: Vajha Ismáel élne te előtted. Az Isten pedig monda: Kétségnélkül a te feleséged Sára szül néked fiát, és nevezed annak nevét Izsáknak, és megerősítem az én szövetségemet ő vele örökkévaló szövetségül az ő magvának ő utánna. Ismáel felől is meghallgattalak: Imé megáldom őt, és megszorítom őt és megsokasítom őt felette nagyon; tizenkét fejedelmet nemz, és nagy néppé teszem őt. Az én szövetségemet pedig megerősítem Izsákkal, kit néked szül Sára ez időkorban a következő esztendőben. És elvégezé vele való beszédét, és felméne az Isten Ábrahámtól. Vevé azért Ábrahám Ismáelt az ő fiát, és háza minden szülöttét, és mind a pénzén vettek, minden férfiat Ábrahám házanépe közül és körülmetélé férfitestöknek bőrét ugyanazon napon, a mikor szólott vala vele az Isten. Ábrahám pedig kilenczvenkilencz esztendő vala, mikor körülmetélé az ő férfitestének bőrét. Ismáel pedig az ő fia tizenhárom esztendő vala, mikor körülmetélék az ő férfitestének bőrét. Ugyanazon napon metéltetett körül Ábrahám és Ismáel az ő fia. És házában minden férfi tagja, háza szülöttei és kik idegen embertől pénzen vásároltattak, vele együtt körülmetéltetének.

„Mindent megteszünk, a mit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk.” (Folytatás a 82-ik oldalon.)

2 Móz. 6:2-5 Az Isten pedig szóla Mózeshez és monda néki: Én vagyok az Úr. Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak úgy jelentem meg mint mindenható Isten, de az én Jehova nevemen nem voltam előttük ismeretes. Szövetséget is kötöttem velek, hogy nékik adom a Kanaán földét, az ő tartózkodásuk földét, a melyen tartózkodjanak. Fohászkodását is meghallottam az Izráel fiainak a miatt, hogy az Egyiptombeliek szolgálatra szorítják őket, megemlékeztem az én szövetségemről.

1 Krón. 16:15-18 Emlékezzetek meg örökké az ő szövetségéről, és az ő beszédéről, a melyet parancsolt, ezer nemzetségig; A melyet szerzett Ábráhámmal; és az Izsáknak tett esküjéről. Amelyet állíta Jákóbnak örök végzésül, Izráelnek örökkévaló szövetségül, Mondván: A Kanaán földét néked adom, hogy legyen néktek örökségek.

5 Móz. 9:5 Nem a te igazságodért, sem a te szívednek igaz voltaért mégy te be az ő földük bírására; hanem az Úr, a te Istened e népeknek istentelenségéért űzi ki őket előled, hogy megerősítse az ígéretet, a mely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak: Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak.

3 Móz. 26:40-45 Akkor megvallják az ő hamisságukat, és atyáiknak hamisságát az ő hűtelenségökben, a melylyel hűtelenkedtek ellenem, és hogy mivel ellenemre jártak. Bizony én is ellenőkre járok, és beviszem őket az ő ellenségeik földjére; akkor talán megalázdíók az ő körülmetéletlen szívök, és akkor az ő bűnöknek büntetését békével szenvedik: Én pedig megemlékezem Jákóbbal kötött szövetségemről, Izsákkal kötött szövetségemről is, Ábráhámmal kötött szövetségemről is megemlékezem, és e földről is megemlékezem. A föld tehát pusztán hagyatik tőlük, és örül az ő szombatjainak, a míg pusztán marad tőlük, ők pedig békével szenvedik bűnöknek büntetését, azért, mert megvetették az én ítéleteimet, és megútálta lelkek az én rendeléseimet. De mindamellett is, ha az ő ellenségeik földén lesznek is, akkor sem vetem meg őket, és nem utálom meg őket annyira, hogy mindenestől elveszítsem őket, felbontván velök való szövetségemet, mert én, az Úr, az ő Istenök vagyok. Sőt megemlékezem érettök az elődökkel kötött szövetségről, a kiket kihoztam Egyiptom földéről, a pogány népek láttára, hogy Istenök legyek nékik. Én vagyok az Úr.

2 Móz. 32:3-8 Leszedé azért mind az egész nép az aranyfüggöket füleiről, és elvivék Áronhoz. És elvevé kezökből, és alakítá azt vésővel; így csinála abból öntött borjút. És szóltak: Ezek a te isteneid Izráel, a kik kihoztak téged Egyiptom földéről. Mikor látta ezt Áron, oltárt építe az előtt, és kiálta Áron, mondván: Holnap az Úrnak innepe lesz! Felkelvén azért másnapon jó reggel, áldozának égőáldozattal és hálaáldozattal is; azután leüle a nép enni és inni; azután felkelének játszani. Szóla pedig az Úr Mózesnek: Eredj menj alá; mert megromlott a te néped, a melyet kihoztál Egyiptom földéből. Hamar letértek az útról, a melyet parancsoltam nékik, borjúképet öntöttek magoknak, azt tisztelik és annak áldoznak, és azt mondják: Ezek a te isteneid Izráel, a kik téged kihoztak Egyiptom földéből.

2 Móz. 32:19,20 És mikor közeledett volna a táborhoz, látá a borjút és a tánczolást, és felgerjede Mózesnek haragja, és elveté kezéből a táblákat, és összetöré azokat a hegy alatt. Azután fogá a borjút, a melyet csináltak vala, tűzben megégeté, és apróra töré mígnem porrá lett, és a vízbe hintvén, itatá azt az Izráel fiaival.

2 Móz. 24:7;19:8 Azután vevé a szövetség könyvét, és elolvasá a nép hallatára; azok pedig mondanák: Mindent megteszünk, a mit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk. És az egész nép egy akarattal felele és monda: Valamit rendelt az Úr, mind megteszszük. És megvivé Mózes az Úrnak a nép beszédét.

2 Móz. 19:5-8 Mostan azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyim az egész föld. És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép. Ezek azok az ígék, melyeket el kell mondanod Izráel fiainak. Elméne azért Mózes és egybehívá a nép véneit és eleikbe adá mindazokat a beszédeket, melyeket parancsolt vala néki az Úr. És az egész nép egy akarattal felele és monda: Valamit rendelt az Úr, mind megteszszük. És megvivé Mózes az Úrnak a nép beszédét.

5 Móz. 9:4,5,24-27 Mikor azért kiüzi az Úr, a te Istened azokat te előled, ne szólj a te szívedben, mondván: Az én igazságomért hozott be engem az Úr, hogy örökségül bírjam ezt a földet; holott e népeket az ő istentelenségökért üzi ki te előled az Úr; Nem a te igazságodért, sem a te szívednek igaz voltaért mégy te be az ő földük bírására; hanem az Úr, a te Istened e népeknek istentelenségeért üzi ki őket előled, hogy megerősítse az ígéretet, a mely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak: Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. Tusakodók voltak az Úr ellen, a mióta ismerlek titeket. És leborulék az Úr előtt azon a negyven napon és negyven éjjel, a melyeken leborultam vala; mert azt mondotta vala az Úr, hogy elveszt titeket. Akkor imádkozám az Úrhoz, és mondék: Uram, Isten! ne rontsd meg a te népedet, és a te örökségedet, a kit a te nagyságoddal szabadítottál meg, a kit erős kézzel hoztál ki Egyiptomból. Emlékezzél meg a te szolgálóidról: Ábrahámról, Izsákról és Jákóbról; ne nézzed e népnek keménységét, istentelenségét és bűnét!

Luk. 1:72,73 Hogy irgalmasságot cselekedjék a mi atyáinkkal, és megemlékezzék az ő szent szövetségéről, Az esküvésről, a melylyel megesküdt Ábrahámnak, a mi atyánknak, hogy ő megadja nekünk,

Zsid. 6:13-18 Mert az Isten, mikor ígéretet tett Ábrahámnak, mivelhogy nem esküdhetett nagyobbra, önmagára esküdött. Mondván: Bizony megáldván megáldalak téged, és megsokasítván megsokasítalak téged. És ekképen, békességestűró lévén, megnyerte az ígéretet. Mert az emberek nagyobbra esküsznek, és náluk minden versengésnek vége megerősítésül az eskü; Miért is az Isten, kiválóbban megakarván mutatni az ígéret örököseinek az ő végzése változhatatlan voltát, esküvéssel lépett közbe, Hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vígasztalásunk legyen minékünk, mint a kik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet,

Gal. 3:17,18 Ezt mondom pedig, hogy a kötést, melyet Isten először megerősített a Krisztusra nézve, a négy százharmincz esztendő múltán keletkezett törvény nem teszi erőtelenné, hogy megsemmisítse az ígéretet. Mert ha törvényből *van* az örökség, akkor többé nem ígéretből; Ábrahámnak pedig ígéret által ajándékozta azt az Isten.

A törvény szövetségének mozgatórugója az volt, hogy, „*Mostan azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra..*” Izrael azt válaszolta, hogy „*Mindent megteszünk, a mit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk.*” Isten első szava az volt, ne legyen más Istenük és ne csináljanak faragott képeket. Az engedelmesség feltétele alapján semmissé tették a szövetséget és nem várhattak semmit sem cserébe Istentől. Isten emlékeztette Izraelt mielőtt beléptek a ígéret földjére, hogy nem azért kapják a földet, mert hűségesek voltak a Sinai hegyénél kötött törvényhez, hanem Istennek Ábrahámmal kötött szövetsége miatt, amit aztán Isten Izsáknak és Jákóbnak megismételt és megerősített.

Jóval a törvény szövetsége előtt, Isten bizonyos ígéreteket tett Ábrahámnak, esküvel kötelezve el magát, hogy beteljesíti azokat. Az ember számára nem volt semmi kötelezvény, szabály vagy törvény, amit be kellett, hogy töltsön. A Tíz parancsolat és más törvények, amiket a Sinai hegyen kaptak, nem adódhattak hozzá egy másik 430 évvel korábban kötött szövetséghez, amit előzőleg lepecsételtek, esküvel megerősítettek és annak feltételeit, miszerint megkapják Isten ígéreteit, lerögzítették. Isten ígéretei tartalmazták Isten áldását, az ígéret földjének (Palesztína) birtoklását, és a világnak a megígért megváltó (Krisztus) által való megáldását. Ha ezen ígérek feltételei nem voltak befoglalva az eredeti szövetségbe, akkor a törvény szövetsége később nem adhat hozzá további feltételeket (mint az áldás további feltételeit), sem el nem törölheti ezen ígéreteket.

Az ígérek, amiket Ábrahám kapott minden nemzetre vonatkoztak. Ezek csak magában Jézus Krisztusban valósultak meg teljesen.

A Rómaiakhoz, a Galatákhöz és a Zsidókhoz írt levelek mind azt hangoztatják, hogy az Ábrahámnak tett szövetség és ígérek Jézus Krisztusban lettek beteljesedve mindazok számára, akik benne hisznek.

Rom. 4:16,17 Azért hitből, hogy kegyelemből *legyen*; hogy erős legyen az ígélet az egész magnak; nemcsak a törvényből valónak, hanem az Ábrahám hitéből valónak is, a ki mindnyájunknak atyánk (A mint meg van írva, hogy sok nép atyjává tettelek téged) az előtt, az Isten előtt, a kiből hitt, a ki a holtakat megeleveníté, és azokat, a melyek nincsenek, előszólítja mint meglevőket.

Gal. 3:16 Az ígéreket pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, a ki a Krisztus.

Gal. 3:8-12,15 Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek. Ekként a hitből valók áldatnak meg a hívő Ábrahámmal. Mert a kik törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak; minthogy meg van írva: Átkozott minden, a ki meg nem marad mindazokban, a mik megírattak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje. Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él. A törvény pedig nincs hitből, hanem a mely ember cselekeszi azokat, élni fog azok által. Atyámfiai! ember szerint szölok. Lám az embernek megerősített testámentomát senki erőtelenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ad.

Zsid. 8:8,9 Mert dorgálván őket, így szól: Ímé napok jönnek, ezt mondja az Úr, és az Izráel házával és Júdának házával új szövetséget kötök. Nem azon szövetség szerint, a melyet kötöttem az ő atyáikkal ama napon, mikor kézen fogtam őket, hogy kivezesse Égyiptomból, mert ők nem maradtak meg abban az én szövetségemben, azért én sem gondoltam velök, mondja az Úr.

5 Móz. 28:1,15 Ha pedig szorgalmasan hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, és megtartod és teljesíted minden ő parancsolatát, a melyeket én parancsolok ma néked: akkor e földnek minden népénél feljebbvalóvá tesz téged az Úr, a te Istened; Ha pedig nem hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy megtartsad és teljesítsed minden parancsolatát és rendelését, a melyeket én parancsolok ma néked: reád jönnek mind ez átkok, és megteljesednek rajtad:

Gal. 3:17 Ezt mondom pedig, hogy a kötést, melyet Isten először megerősített a Krisztusra nézve, a négyszázharmincz esztendő múltán keletkezett törvény nem teszi erőtelenné, hogy megsemmisítse az ígéletet.

Gal. 4:21-28 Mondjátok meg nékem, kik a törvény alatt akartok lenni: nem halljátok-e a törvényt? Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt; egyik a szolgától, és a másik a szabadostól. De a szolgától való test szerint született; a szabadostól való pedig az ígélet által. Ezek mást példáznak: mert azok *az asszonyok* a két szövetség, az egyik a Sinai hegyről való, szolgaságra szülő, ez Hágár, Mert Hágár a Sinai hegy Arábiában, hasonlatos pedig a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival együtt szolgál. De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja,

Csakúgy, Isten ígéje világosan kijelenti, hogy az Új-szövetség, vagyis Új Szövetség Jézus Krisztusban NEM a Sinai hegyen kötött törvény szövetsége szerint kötött.

Minden áldást és ígéretet, amit a törvény szövetsége biztosított, ki kellett érdemelni engedelmesség által. Azonban jóval előtte Isten már megígérte ugyanezeket az áldásokat Ábrahámnak, melynek alapja nem bizonyos törvények megtartása volt, hanem Isten kedvessége és kegyelme. Ez Pál érveinek summája, amiről a Gal. 3:18-ban és a Róma 4:13,14-ben ír. Pontosan úgy kapjuk meg Isten áldásait, mint Ábrahám, vagyis teljesen Isten kegyelme és a Krisztusba vetett hit által Isten szövetségében levő pozíciónk alapján.

Pál részletekbe menően tárgyalja a Galatáknak írt levélben Istennek Ábrahámnak és magvának (azok akik tőle születtek) tett ígéreteit. Bár Ábrahámnak több száz szolgálója volt, ezek az ígérek egyre sem vonatkoztak. Csak a saját fiai tulajdoníthatták ezeket az ígéreteket.

Pál részletesen leírja Ábrahám fiának és örökösének, Izsáknak a születését. Majd azt mondja, „*Mi pedig, atyámfiai, Izsák szerint, ígéretnek gyermekei vagyunk.*” Izsáknak nem kellett semmit tennie, hogy megfeleljen, beleszületett az Ábrahámmal tett szövetség áldásaiba.

Isten kihívott egy embert (Ábrahámot), elvezette egy földre, amely felől megígérte, hogy övé és utódaié lesz mindörökre, megígérte, hogy megáldja, mind őket és a nemzeteket általuk továbbá megígérte, hogy megsokasítja őket, mint égen a csillagokat. Mindezek az ígérek egy embernek tétettek. Ábrahám magjának aki akkor még nem létezett, még meg se született. Az ígérek nem közvetlenül Ábrahám utádjának tétettek, hanem őket illetően. Ábrahám, mint képviselőjük, ott állt egyedül az oltárnál, ahol a szövetség életbe lépett, jogerős lett, és el lett pecsételve az áldozatok vérével. Ábrahám utódai közül egy sem volt jelen. Még meg sem születtek.

1 Móz. 15:8-10 És monda: Uram Isten, miről tudhatom meg, hogy öröklöm azt? És felele néki: Hozz nékem egy három esztendőös üszöt, egy három esztendőös kecskét, és egy három esztendőös kost, egy gerliczét és egy galambfiat. Elhozá azért mind ezeket, és kétfelé hasítá azokat, és mindeniknek fele *részét* a másik fele *része* átellenébe helyezteté; de a madarakat nem hasította vala kétfelé. Mert meg van írva: Ujjongj te meddő, ki nem szülsz; vígadozzál és kiálts, ki nem vajdul; mert sokkal több az elhagyottnak magzatja, mint a kinek férje vagyon. Mi pedig, atyámfiai, Izsák szerint, ígéretnek gyermekei vagyunk.

1 Móz. 15:12 És lőn naplementekor, mély álom lépé meg Ábrámot, és imé rémülés és nagy setéség szálla ő reá.

1 Móz. 15:13,14 És monda *az Úr* Ábrámnak: Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig. De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és annakutánna kijőnek nagy gazdagsággal.

Jak. 2:23 És beteljesedett az Írás, a mely ezt mondja: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonított néki igazságot, és Isten barátjának neveztetett.

Gal.3:15-18 Atyámfiai! ember szerint szólok. Lám az embernek megerősített testámentomát senki erőtelenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ad. Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvagnak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, a ki a Krisztus. Ezt mondom pedig, hogy a kötést, melyet Isten először megerősített a Krisztusra nézve, a négyszázharmincz esztendő múltán keletkezett törvény nem teszi erőtelenné, hogy megsemmisítse az ígéretet. Mert ha törvényből *van* az örökség, akkor többé nem ígéretből; Ábrahámnak pedig ígéret által ajándékozta azt az Isten. **Gal. 2:16; 3:2-9, 22-26** Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; Mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem. Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok-é a Lelket, avagy a hit hallásából? Ennyire esztelenek vagytok? A mit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be? Annyit szenvedtetek hiába? ha ugyan hiába. Annakokáért, a ki a Lelket szolgáltatja néktek, és hatalmas dolgokat művel bennetek, a törvény cselekedeteiből, vagy a hit hallásából *cselekeszi-é*? Miképen Ábrahám hitt az Istennek, és tulajdonított néki igazságot. Értsétek meg tehát, hogy a kik hitből vannak, azok az Ábrahám fiai. Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek. Ekként a hitből valóik áldatnak meg a hívő Ábrahámmal. De az Írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígéret Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek. Minekelőtte pedig eljött a hit, törvény alatt őriztettünk, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig. Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünké lett, hogy hitből igazuljunk meg. De minekutána eljött a hit, nem vagyunk többé a vezérlő mester alatt. Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.

Mégis, Isten megígért áldásai érvényben voltak rájuk. Ahogy Ábrahám ott állt az oltárnál, megpecsételve a szövetséget vérrel, elvitetett a sötétségbe, Egyiptom szolgaságába „*és ímé rémülés és nagy setétség szálla ő reá.*”. Hallotta Isten szavát amint kijelenti, hogy a magja meg lesz szabadítva ebből a szolgaságból és visszahozatik arra a földre, amit Isten Ábrahámnak adott. Ez 400 évvel később teljesedett be.

Egyetlen egy feltétel adatott. Csak azokra vonatkozott, akik Ábrahámtól születtek.

Az 1 Móz. 17-ik fejezetében Isten megint megjelent Ábrahámnak és megváltoztatta a nevét Ábrámról (nagy atya) Ábrahámmá (sokaság atyja). Ekkor Isten bevezette a körülmetélés jegyét és megparancsolta, hogy Ábrahám maga és fia Ismáel (szolgától való fia) metélkedjék körül, valamint minden férfiú aki tőle vagy leszármazottaitól születik. Ez lesz a jel a testükön, mely megjelöli és megkülönbözteti őket minden más nemzettől. Ez a jel, mely a Zsidó testében való életreszóló jel, megjelölte őt, mint Ábrahám fiát és Istennek Ábrahámmal való szövetségének örökösét.

Már említettük az ígéretek, amiket a szövetség tartalmazott. Azonban mik voltak a szövetség feltételei? Pontosan, összesen precízen SEMMI. Ahogy írva van, „*Hitt Ábrahám Istennek*”. Semmilyen cselekedet vagy törvény betartásáról nincs szó, sem írva vagy még utalva se, mely ennek a szövetségnek a feltételül szolgálna. Pál világosan érvel, miszerint, ha a 2 Móz. 20 törvényei (Tíz parancsolat – ford.) és a templomi szolgálatok szabályai nem voltak részei az Ábrahámmal tett eredeti szövetségnek, akkor ezeket már soha nem lehet hozzáadni vagy belevenni az eredeti szövetségbe, mely 430 évvel korábban aláírtak, lepecsételtek és érvénybe léptettek. Sem eltörölni nem lehet azt a szövetséget. Pál egész érvelése a Galatákhoz az, hogy az áldásnak mint újszövetségi keresztényeknek, csakúgy mint Ábrahámnak, összesen egy feltétel adatott, ez pedig a hit.

Gal. 5:5,6 Mert mi a Lélek által, hitből várjuk az igazság reménységét. Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetélkedetlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit.

Gal. 3:29; 4:28 Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök. Mi pedig, atyámfiai, Izsák szerint, ígéretnek gyermekei vagyunk.

Zsid. 6:13-18 Mert az Isten, mikor ígéretet tett Ábrahámnak, mivelhogy nem esküdhetett nagyobbra, önmagára esküdött. Mondván: Bizony megáldván megáldalak téged, és megsokasítván megsokasítalak téged. És ekképen, békességéstűró lévén, megnyerte az ígéretet. Mert az emberek nagyobbra esküsznek, és nálok minden versengésnek vége megerősítésül az eskü; Miért is az Isten, kiválóbban megakarván mutatni az ígéret örökösének az ő végzése változhatatlan voltát, esküvéssel lépett közbe, Hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vígasztalásunk legyen minékünk, mint a kik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet,

1 Móz. 22:15-19 És kiálta az Úrnak Angyala Ábrahámnak másodszor is az égből. És monda: Én magamra esküszöm azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedéd, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlennyednek: Hogy megáldván megáldalak tégedet, és bőségesen megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és mint a fővényt, mely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját. És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedtl az én beszédemnek. Megtére azért Ábrahám az ő szolgálóihoz, és felkelének és együtt elmenének Beérsebába, mert lakozék Ábrahám Beérsebában.

Zsid. 6:14 Mondván: Bizony megáldván megáldalak téged, és megsokasítván megsokasítalak téged.

1 Móz. 14:22 És monda Ábrám Sodoma királyának: Felemeltem az én kezemet az Úrhoz, a Magasságos Istenhez, ég és föld teremőjéhez:

Ezék. 20:5-6 És mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Azon a napon, melyen elválasztám Izráelt, és fölemelém kezemet a Jákób háza magvának, és megismertetém magamat velök Égyiptom földjén, és kezemet fölemelém nékik, mondván: Én vagyok az Úr, a ti Istenek! Azon a napon felemeltem kezemet nékik, hogy kihozzam őket Égyiptom földjéről a földre, a melyet kinéztem vala nékik, a mely téjjel és mézzel folyó, ékessége az minden tartománynak;

Ján. 6:47; 14:12; 5:24 Bizony, bizony mondom néktek: A ki én bennem hisz, örök élete van annak. Bizony, bizony mondom néktek: A ki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, a melyeket én cselekeszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámmal megyek. Bizony, bizony mondom néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem átalment a halálból az életre.

Hit által születünk újjá és lettünk Istennek gyermekei. Ez a születés minket, csakúgy, mint Izsákot egy valóságos gyermekké és ennél fogva az Újszövetség minden ígérete a miénk, mint örökösöké. Ábrahám minden fia hordozta a körülmetélkedés jelét, mely tanuskodik Isten szövetségébe való születésükről.

Most megnézzük közelebbről, hogy Isten hogyan teljesítette be ezeket az ígéreteket, és miután több alkalommal is beszélt Isten Ábrahámhoz bizonyos ígéreteket téve, lefektette azokat megtörhetetlen, jogerős örökkévaló szövetségül.

1. Isten ezeket az ígéreteket esküvel erősítette meg. Ime egy idézet, ahol Isten megesküdött magára hogy, megáldja Ábrahámot. Miután Ábrahám felajánlotta Izsákot a Mórija hegyén Isten visszatartotta Ábrahám kezét, amint kész volt, hogy megölje egyetlen fiát és elismételte az áldás ígéreteit megesküdvén esküvel, „*megáldván megáldalak*” és „*megsokasítván megsokasítalak*”. Amikor a kor emberei ezeket a kifejezéseket használták felemelték a kezeiket az ég felé eskü gyanánt. Ábrahám azt mondta, „*Felemeltem az én kezemet az Úrhoz, a Magasságos Istenhez, ég és föld teremőjéhez:*”. Isten azt mondja, hogy felemelte kezét Izrael fiaihoz, hogy nekik adja a földet. A mai napig, egy tanú a bíróságon fel kell, hogy emelje a kezét és meg kell, hogy ígérje, hogy duplán odafigyel minden szavára, hogy igazat mond. Milyen jó visszaemlékezni, hogy Jézus micsoda hihetetlen ígéreteket tett az örök életre, a menny erejére életünkben és biztonságot az örök ítéllettől. Esküvel mondta, „*Bizony, bizony mondom néktek*” Isten képtelen rá és szándékában sincs, hogy megszegje az ígéretét. Sem nem szúr be később feltételeket, melyeket nem mondott, mikor az ígéretet tette.

Jer. 34:18,19 És odaadom a férfiakat, a kik megszegték az én szövetségemet, a kik nem teljesítették a szövetség pontjait, a melyet előttem kötöttek vala tulokkal, a melyet ketté vágának és átmenének annak részei között, Júdának fejedelmeit és Jeruzsálem fejedelmeit, az udvari szolgálkat és a papokat és a földnek minden népét, a kik átmentek a tulok részei között: Odaadom őket az ő ellenségeik kezébe, és az ő lelkeket keresők kezébe, és az ő holttestök ez égi madaraknak és a föld vadainak lesznek eledelévé.

1 Móz. 15:9 És felele néki: Hozz nékem egy három esztendőös üszőt, egy három esztendőös kecskét, és egy három esztendőös kost, egy gerliczét és egy galambfiat.

1 Móz. 15:17 És mikor a nap leméne és setétség lőn, ímé egy füstölgő kemencze, és tüzes fáklya, mely általmegyen vala a húsdarabok között.

1 Móz. 15:15,16 Te pedig elmégy a te atyáidhoz békességgel, eltemettetel jó vénségben. Csak a negyedik nemzedék tér meg ide; mert az Emoreusok gonoszsága még nem tölt be.

Csel. 1:8 Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.

Az egyedüli feltétele minezeknek az ígéreteknek a hit. Az aki hisz.

2. A szövetséget vérrel pecsételték meg az oltáron az 1 Móz. 15-ben. A héber szó a szövetségre „berith” vágást jelent. Egy szélesen elterjedt és ősi szokás egy szövetség elpecsételésének két törzs között, melynek során a felek képviselői előlépnek, majd mindegyik egy vágást csinál a csuklóján, majd összeértetik azokat, hogy a vérük keveredjen. Ez a „vérszövetség” „vértestvérekké” tette őket, és szent és betartandó dolognak tartották. Máskor állatokat használtak és azok vérért elegyítették. Egy másik bevett szokás a szövetség elpecsételésére az volt, hogy az állatot vagy állatokat kettévágták és a felek átsétáltak a szétvágott részek között azt szimbolizálván, hogy ha valamelyikünk megszegi a szövetséget, azzal ugyanez történjen, mint ezekkel az állatokkal, haljon meg. A szövetség érvényben volt mindaddig, míg a felek életben voltak.

Mindkét fenti aspektus része a szövetség elpecsételésének. Figyeljük meg a 9-ik versben, „ *Hozz **nékem** egy három esztendő's üszőt*”. Legalább az egyik állat nem Ábrahám részére volt, hanem Isten számára. Ahogy a sötétség leszállt az oltárra, egy égő lámpa vagy tűzoszlop szállt le és áthaladt a szétvágott állatrészek között. Isten maga jelent meg egy természetfeletti fényben, elpecsételve szövetségének ígéreteit. „*És mikor a nap leméne és setétség lőn, imé egy füstölgő kemencze, és tüzes fáklya, mely általmegyén vala a húsdarabok között.*” A szövetség egyik fele Isten, soha nem hal meg. Ő örökkévaló. Ábrahám halála nem érvényteleníti a szövetséget, mivel az Ábrahám magjával (leszármazottjával) kötöttet és Isten kijelentette, hogy Ábrahám jó vénségben fog meghalni és négy generáció elmúltával Isten visszahozza a leszármazottait a földre.

1 Móv. 15:6 És hitt az Úrnak és tulajdonították az önéki igazságot.

Zsid. 6:18 Hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vigasztalásunk legyen minékünk, mint a kik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet,

1 Móv. 8:21 És megérezé az Úr a kedves illatot, és monda az Úr az ő szívében: Nem átkozom meg többé a földet az emberért, mert az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva; és többé nem veszem el mind az élő állatot, mint cselekedtem.

Jer. 33:25,26 Ezt mondja az Úr: Ha szövetségem nem lesz a nappal és az éjszakával, és ha nem szabtam törvényeket az égnek és a földnek, Jákóbnak és az én szolgámnak, Dávidnak magvát is elvetem, úgy hogy az ő magvából senkit fel ne vegyenek, a ki uralkodjék Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak magván: mert visszahozom őket a fogságból, és megkegyelmezek nekik.

Zsolt.89:30-34 És az ő magvát örökkévalóvá teszem, és az ő királyi székét, mint az egeknek napjait. Ha az ő fiai elhagyják az én törvényemet, és nem járnak az én végzéseim szerint; Ha az én rendeléseimet megtörik, és meg nem tartják az én parancsolatimat: Akkor vesszővel látogatom meg az ő bűnöket, és vereségekkel az ő álnokságukat; De az én kegyelmemet nem vonom meg tőle, és az én hűséges voltomban nem hazudom.

3 Móv. 26:40-42 Akkor megvallják az ő hamisságukat, és atyáiknak hamisságát az ő hűtelenségökben, a melylyel hűtelenkedtek ellenem, és hogy mivel ellenemre jártak. Bizony én is ellenőkre járok, és beviszem őket az ő ellenségeik földjére; akkor talán megalázódik az ő körülmételetlen szívök, és akkor az ő bűnöknek büntetését békével szenvedik: Én pedig megemlékezem Jákóbbal kötött szövetségemről, Izsákkal kötött szövetségemről is, Ábrahámmal kötött szövetségemről is megemlékezem, és e földről is megemlékezem.

Róm. 4:16 Azért hitből, hogy kegyelemből *legyen*; hogy erős legyen az ígélet az egész magnak; nemcsak a törvényből valónak, hanem az Ábrahám hitéből valónak is, a ki mindnyájunknak atyánk

Róm. 8:7 Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.

3 Móv. 16:17 Senki se legyen a gyülekezet sátorában, a mikor bemegy a szenthelybe, hogy engesztelést szerezzen, egészen az ő kijöveteléig; és végezzen engesztelést magáért, házanépéért, és Izráelnek egész gyülekezetéért.

Közel 2000 éve elmúltával Krisztus megszületett és a Zsidók megáldották az egész világot azzal, hogy a történelem legnagyobb misszionárius nemzetévé váltak. Jeruzsálemből kiindulva elterjesztették az evangéliumot az egész világon. Amíg Isten él és egy is maradt Ábrahám leszármazottai között, az ígéretek állnak.

Felmérhetetlen és abszolút jelentőséggel bír, hogy felismerjünk egy óriási tényt. Ábrahám semmiféle ígéretet nem tett Istennek. Meg sincs említve egyáltalán, hogy Ábrahám áthaladt volna a húsdarabok között annak jeléül, hogy az ígéretnak valamilyen ígérését megtartsa, mivel semmiféle ígéretet nem tett.

Az egyedüli dolog, amit Ábrahám tett az volt, hogy hitt Istennek; Istennek aki nem tud hazudni. Istennek egy ígérete sem függött azon, hogy az embernek valami törvényt vagy feltételt be kell, hogy teljesítsen. Ha lett volna ilyen feltétel, akkor azt először Ábrahámmal közölni kellett volna, mielőtt mégigment „szövetség vágásának” a rítusán és Isten aláírta és elpecsételte azt, mikor áthaladt a kettévágott megáldozott állatok között.

Mint a szivárvány szövetsége az 1 Mózes-ben és a Dáviddal való szövetség, ez a szövetség is a kegyelem szövetsége volt; feltétel nélküli, egyoldalú, nem megérdemelt kegyelem. Megigérve, nem az embernek a méltóságán, hanem méltatlansága ellenére. Milyen ígéretek? Milyen kegyelem? Milyen biztosíték?

Izrael bálványimádásának és engedetlenségének hosszú listája csak egy utat hagyott, amin keresztül Isten megáldhatta őket. Kegyelem. Ha Istennek egy ígérete is múlik az ember engedelmességén és hűségén, akkor az az ígélet az embernek a nyomorult munkájának a futóhomokjára épült. *„Azért hitből, hogy kegyelemből legyen; hogy erős legyen az ígélet az egész magnak;”*

Zsid. 9:24 Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk.

Zsid. 7:22 Annyiban jobb szövetségnek lett kezesévé Jézus.

Zsid. 7:24,25 De ennek, minthogy örökké megmarad, változhatatlan a papsága. Ennekokáért ő mindenképen idvezítheti is azokat, a kik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzek érettök.

Zsid. 9:17,18 Mivel a végrendelet holtak után jogerős, különben pedig, ha él a végrendelkező, épen nem érvényes. Innét van, hogy az első sem szenteltetett meg vér nélkül.

1 Móz. 13:2; 24:34-36 Ábrám pedig igen gazdag vala barmokkal, ezüsttel és arannyal. Monda azért: Én az Ábrahám szolgálója vagyok. Az Úr pedig igen megáldotta az én uramat, úgy hogy nagygyá lett: mert adott néki juhokat, barmokat, ezüstöt, aranyat, szolgálákat, szolgálóleányokat, tevéket, szamarakat. És Sára az én uramnak felesége fiat szült az én uramnak, az ő vénségében, és annak adá mindenét, a mije van.

1 Móz. 17:18,19 És monda Ábrahám az Istennek: Vajha Ismáel élne te előtted. Az Isten pedig monda: Kétségnélkül a te feleséged Sára szül néked fiat, és nevezed annak nevét Izsáknak, és megerősítem az én szövetségemet ő vele örökkévaló szövetségül az ő magvának ő utánna.

1 Móz. 22:1 És lön ezeknek utána, az Isten megkísérté Ábrahámot, és monda néki: Ábrahám! S az felele: Ímhol vagyok.

Megtartotta-e az ember valaha tökéletesen a törvényt? Ez az ember (Ábrahám) ott állt Isten előtt mint utódainak képviselője, vérrel megpecsételve a szövetséget, mint egy pap. Látunk egy embert (a főpapot), amint a kegyelmi szék előtt áll, mint képviselő, áldozatot ajánlva egész Izraelért. Egy ember, Krisztus most Isten jelenlétében áll, mi értünk. Jézus ma a mi képviselőnk az Új-szövetség szerint.

A szó „kezes” azt jelenti, hogy valaki, aki felelősséget vállal egy másik személy adósságáért. Jézus kezese az Új-szövetségnek.

Saját vérével lepecsételte, törvénybe iktatta, jogerőre helyezte ezt a szövetséget. Milyen nagyszerű, hogy aki minket képvisel örökké él. Amíg Ő él, Isten szövetsége az egyházzal érvényben van. A földi Izraelnek tett ígéretek természetes áldások voltak, a szellemi Izraelnek (az egyház) tett ígéretek szellemiek és örökkévaló áldások.

Ábrahám egyszülött fia.

Isten megígérte Ábrahámnak, hogy fia lesz Sárától, aki meddő volt és rég meghaladta a termékenység korát. Néhány év várákozás után Ábrahám feleségül vette a felesége szolgálóját, Hágárt egy Egyiptomi szolgálónőt. Született tőle egy fiú Ismáel. Néhány évvel később Sára, aki már túllépte a 90 évet csodálatos módon terehes lett, Izsákkal. A várva várt, megígért gyerek. Ábrahám, aki gazdag volt tehéncsordákkal, ezüsttel és arannyal megtelve, valamint egy egész ország örököse, minden vagyonát Izsákra hagyta. Továbbá, Isten kijelentette, hogy az Ábrahámmal tett szövetség és mindazok az ígéretek, amiket Ábrahámnak tett, Izsákkal lesznek beteljesítve és nem Ismáellel.

Egy különös eseményt rögzít az 1 Móz. 22 mely Izsákkal kapcsolatos. Isten megkísértette Ábrahámot. Megparancsolta neki, hogy vigye a fiát Izsákot egy bizonyos pontra egy

1 Móz. 22:12-14 És nevezé Ábrahám annak a helynek nevét Jehova-jire-nek. Azért mondják ma is: Az Úr hegyén a gondviselés. És kiálta az Úrnak Angyala Ábrahámnak másodszor is az égből.

2 Krón. 3:1 Elkezdé építtetni Salamon az Úr házát Jeruzsálemben a Mórija hegyén, mely Dávidnak, az ő atyjának megmutattatott, azon a helyen, melyet készített vala Dávid a Jebuzeus Ornán szérűjén.

Gal. 3:16 Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, a ki a Krisztus.

Gal. 4:21-30 Mondjátok meg nékem, kik a törvény alatt akartok lenni: nem halljátok-e a törvényt? Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt; egyik a szolgától, és a másik a szabadostól. De a szolgától való test szerint született; a szabadostól való pedig az ígélet által. Ezek mást példáznak: mert azok *az asszonyok* a két szövetség, az egyik a Sinai hegyről való, szolgálásra szülő, ez Hágár, Mert Hágár a Sinai hegy Arábiában, hasonlatos pedig a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival együtt szolgál. De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja, Mert meg van írva: Ujjongj te meddő, ki nem szülsz; vígadozzál és kiálts, ki nem vajudol; mert sokkal több az elhagyottnak magzatja, mint a kinek férje vagyon. Mi pedig, atyámfiai, Izsák szerint, ígéletnek gyermekei vagyunk. De valamint akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerint valót, úgy most is. De mit mond az Írás? Űzd ki a szolgát és az ő fiát; mert a szolgáló fia nem örököl a szabad nő fiával.

Gal. 3:8 Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek.

Róm. 4:11,12 És a körülméltkedés jegyét körülméletlenségében tanúsított hite igazságának pecsétjéül nyerte: hogy atyja legyen mindazoknak, a kik körülméletlen létökre hisznek, hogy azoknak is tulajdoníttassék az igazság; És hogy atyja legyen a körülméltteknek is, azoknak, a kik nemcsak körülméltkednek, hanem követik is a mi atyáknak Ábrahámnak körülméletlenségében tanúsított hitének nyomdokait.

1 Móz.17:5 És ne neveztessék ezután a te neved Ábrámnak, hanem legyen a te neved Ábrahám, mert népek sokaságának atyjává teszek téged.

bizonyos helyen és ott áldozza meg égőáldozatként egy hegyen a Mórija földjén. Ábrahám három napig utazott, míg a kijelölt helyre és pontra ért. Megkötözte Izsákot, lefektette a máglyára és késsel a kezében kész volt megölni a fiát mikor Isten megállította egy mennybéli hanggal. Ábrahám megfordult, és látta, hogy egy kos rekedt meg a bozótban. A hang megmentette Izsák életét. A kos lett feláldozva Izsák helyett mint áldozat. Kétségen kívüli, hogy mindez ott játszódott le, mintegy pár száz méterre egy dombtól, melyet Kálváriának neveznek (valószínűleg pontosan ugyanazon a helyen ahol később Jézus az életét adta). A név Mórija később egyetlen egy hegyre vonatkozott; a hely, ahol a templomot építették és melynek oltára előtt több ezer áldozatot bemutatnak. Kb. 700 méterre tőle a völgy túloldalán van egy koponya alakú hegy melyet Golgotának vagy Kálváriának hívnak. Itt, amelynek előképe volt Ábrahám áldozata, halt meg Jézus kb. 2000 évvel később. Ábrahám (az Atya) minden gazdagsága és vagyona Izsáknak adatott (a Fiúnak); aki bizonyára Isten egyszülött fiának előképe volt, mintahogy Jézus, csodaképp született, hogy Isten ígétét betöltse.

Pál megállapítja, hogy a szövetség és az ígéret Ábrahámnak és magjának adtak, és ez a mag (fiú, leszármazott) egy példázat, előkép volt. Pál folytatja a magyarázatot, miszerint Izsák és Ismáel születése különös jelentőséggel bír. Pál megállapítja, hogy Ismáel természetes módon született, testből a „*test szerint*”. Tovább megy és ismerteti, hogy Ismáel és Hágár a természetes Izraelt példázza, a földi embereket. Jeruzsálem volt a természetes Izrael (Ábrahám természetes leszármazottai) templomimádásának központja. Sára a szabad asszony (Hágár egy szolgálónő volt) egy olyan Jeruzsálem példája, mely fölülről való míg Izsák természetfölötti módon született, az újjászületettek példája, a felülről született Isten gyermekeinek példája, Ábrahám szellemi magjáé.

Jel. 7:9 Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, a melyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiszek előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben palmaágak;

Róm. 9:6-9 Nem lehet pedig, hogy meghiúsult legyen az Isten beszéde. Mert nem mindnyájan izráeliták azok, kik Izráeltől valók; Sem nem mindnyájan fiak, kik az Ábrahám magvából valók; hanem: Izsákban neveztetik néked a te magod. Azaz, nem a testnek fiai az Isten fiai; hanem az ígéret fiait tekinti magul. Mert ígéretnek beszéde ez: Ez idő tájban eljövök, és Sárának fia lesz.

Gal. 5:6 Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetélkedetlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit.

1 Móz. 24:4,36; 25:5 Hanem elmégysz az én hazámba, és az én rokonságim közé és *onnan* vészesz feleséget az én fiamnak Izsáknak. És Sára az én uramnak felesége fiat szült az én uramnak, az ő vénségében, és annak adá mindenét, a mije van. Valamije pedig Ábrahámnak vala, mindazt Izsáknak adta vala.

1 Móz. 25:21,23 És könyörge Izsák az Úrnak az ő feleségéért, mivelhogy magtalan vala, és az Úr meghallgatá őt: és teherbe esék Rebeka, az ő felesége. És monda az Úr önéki: Két nemzetség van a te méhedben; és két nép válik ki a te belsődből, egyik nép a másik népnél erősebb lesz, és a nagyobbik szolgál a kisebbiknek.

1 Móz. 17:9-14 Annakfelette monda Isten Ábrahámnak: Te pedig az én szövetségemet megőrizzed, te és a te magod te utánad az ő nemzedékei szerint. Ez *pedig* az én szövetségem, melyet meg kell tartanotok én közöttem és ti közöttetek, és a te utánad való magod között: minden férfi körülmetéltessék nálatok. És metéltétek körül a ti férfíteteket bőrének elejét, és az lesz az én közöttem és ti közöttetek való szövetségnek jele. Nyolcnapos korában körülmetéltessék nálatok minden férfigyermek nemzedékeiteknél; akár háznál született, akár pénzen vásároltatott valamely idegentől, a ki nem a te magodból való. Körülmetéltetvén körülmetéltessék a házadban született és a pénzeden vett; és örökkévaló szövetségül lesz az én szövetségem a ti testeteken. A körülmetéletlen férfi pedig, a ki körül nem metélteti az ő férfítetének bőrét, az ilyen lélek kivágattatik az ő népe közül, *mert* felbontotta az én szövetségemet.

Luk. 2:20-24 A pásztorok pedig visszatérének, dicsőítvén és dicsérvén az Istent mind azok felől, a miket hallottak és láttak, a mint nekik megmondatott. És mikor betölt a nyolcz nap, hogy a kis gyermeket körülmetéljék, nevezék az ő nevét Jézusnak, a mint őt az angyal nevezte, mielőtt fogantatott volna anyja méhében. Mikor pedig betölték *Mária* tisztulásának napjai a Mózes törvénye szerint, felvivék őt Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak. (A mint megiratt az Úr törvényében, hogy: Minden elsőszülött fiú az Úrnak szenteltessék). És hogy áldozatot adjanak, a szerint a mint megmondatott az Úr törvényében: Egy pár gerliczét, vagy két galambfiat.

Teljesen világos, hogy az Ábráhámmal tett szövetség nem csak egy földi nemzetre vonatkozott, mivel minden nemzet meg kellett, hogy áldva legyen benne és magjában (Krisztus). Ábrahám **sok** nemzetnek az atyja volt. Isten tett két igen érdekes megállapítást az 1 Móz. 22:17-ben. Azt mondta, hogy a magjai úgy lesznek, mint „*a fővény, mely a tenger partján van*” (földi emberek) és „*mint az ég csillagai*” (mennyei emberek). János látásban látott egy megszámlálhatatlan nagy sokaságot minden népből és nemzetből, akik fehér ruhában állnak Isten trónja előtt. Ezek voltak Ábrahám magja (akik hit által újjászülettek). „*Megsokasítom a te magodat, mint az ég csillagait*”. Izsákon keresztül születtek a földi magvak, Krisztuson keresztül a szellemiek. Pál egész érvelése, miszerint csupán az, hogy valaki Ábrahám test szerinti leszármazottja még nem teszi azt Isten fiává és örökösévé. A körülmetélés az nem elegendő arra, hogy valaki a szövetség részese legyen. Felülről kell, hogy szülessünk a Krisztusba vetett hit által.

Kétségtelen, hogy ami igaz a természetes Izraelre, annak párhuzamát megtaláljuk a szellemi Izraelben (az Egyházban).

Ábrahám elhunyt és elhagyta a színteret. Gazdagságát és a szövetség ígéreteit Izsákra hagyta. Izsák feleséget vesz, aki meddő de természetfeletti módon gyermekei születnek. Ily módon egy új nemzet születik.

A körülmetélés jele. Isten utasította Ábráhamot, hogy jelöljön el minden fiú gyermeket mely tőle és leszármazottaitól született a körülmetélés jegyével. Ez elkülönítette minden zsidót a többi embertől mint annak a jele, hogy igaz fiai a szövetségnek és örökösei Isten ígéretének melyet atyjuknak Ábrahámnak tett. Ez a szövetség egy örökkévaló szövetség volt, mely kiterjedt minden jövőbeli generációra, amely a körülmetélés jegyét viselte.

Luk. 3:23-38 Maga Jézus pedig mintegy harmincz esztendőös volt, mikor *tanítani* kezdett, ki, a mint állítják vala, a József fia vala, *ez pedig* a Hélié, *Ez* Mattáté, *ez* Lévié, *ez* Melkié, *ez* Jannáé, *ez* Józsefő, *Ez* Matthatiásé, *ez* Ámosé, *ez* Naumé, *ez* Eslié, *ez* Naggaié, *Ez* Maáté, *ez* Matthatiásé, *ez* Sémeié, *ez* Józsefő, *ez* Júdáé, *Ez* Joannáé, *ez* Rhésáé, *ez* Zorobábelé, *ez* Saláthielé, *ez* Nérié, *Ez* Melkié, *ez* Addié, *ez* Hosámé, *ez* Elmodámé, *ez* Érő, *Ez* Jósé, *ez* Eliézeré, *ez* Jórimé, *ez* Mattáté, *ez* Lévié, *Ez* Simeoné, *ez* Júdáé, *ez* Józsefő, *ez* Jónáné, *ez* Eliákimé, *Ez* Méleáé, *ez* Maináné, *ez* Mattátáé, *ez* Nátáné, *ez* Dávidé, *Ez* Jesséé, *ez* Obedé, *ez* Boázé, *ez* Sálmoné, *ez* Naássoné, *Ez* Aminádábé, *ez* Arámé, *ez* Esroné, *ez* Fáresé, *ez* Júdáé. *Ez* Jákóbé, *ez* Izsáké, *ez* Ábrahámé, *ez* Táréé, *ez* Nákhoré, *Ez* Sárukhé, *ez* Ragávó, *ez* Fáleké, *ez* Eberé, *ez* Saláé, *Ez* Kajmáné, *ez* Arfaksádé, *ez* Semé, *ez* Noéé, *ez* Lámekhé, *Ez* Mathuséláé, *ez* Énókhé, *ez* Jaredé, *ez* Mahalaléélé, *ez* Kajmáné, *Ez* Énosé, *ez* Sethé, *ez* Ádámé, *ez pedig* az Istené.

Ezsd. 2:59,62 És ezek, a kik feljövének Tél-Melahból, Tél-Harsából, Kerub-Addán- Immérből, de nem mondhatták meg családjukat és eredetüket, hogy Izráel közül valók-é: Ezek keresték írásukat, tudniillik a nemzetségek könyvét, de nem találák, miért is kirekesztetének a papságból;

Jel. 20:15 És ha valaki nem találtott beírva az élet könyvében, a tűznek tavába vetteték.

Róm. 2:28,29 Mert nem az a zsidó, a ki külsőképen az; sem nem az a körülmetélés, a mi a testen külsőképen van: Hanem az a zsidó, a ki belsőképen az; és a szívnek lélekben, nem betű szerint való körülmetélése *az igazi körülmetékedés*; a melynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van.

Gal. 2:11-13 Mikor pedig Péter Antiókiába jött, szemtől szembe ellene állottam, mivel panasz volt rá. Mert mielőtt némelyek oda jöttek Jakabtól, a pogányokkal együtt evett; mikor pedig oda jöttek, félrevonult és elkülönítette magát, félvén a körülmetékedésből valóktól. És vele képmutatóskodtak a többi zsidók is, úgy hogy Barnabás szintén elcsábított az ő tettetésök által.

Róm. 6:3-6 Avagy nem tudjátok-é, hogy a kik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemetettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele egygyé lettünk, bizonyára feltámaszásáé szerint is *azok* leszünk. Tudván azt, hogy a mi ő emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtlenülljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek:

Gal. 2:20 Krisztussal együtt megfeszítetttem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, a ki szeretett engem és önmagát adta érettem.

Ján. 3:5,6 Felele Jézus: Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. A mi testtől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az.

Kétségtelen, hogy Izsáknak, mint áldozatnak a hegyre való felvitele Jézus Krisztust szimbolizálta. Ezután az eset után, Ábrahám szolgálja (a Szent Szellem előképe) elment, hogy menyasszonyt keressen Izsáknak. Bizonyára Rebeka az egyház előképe, Krisztus menyasszonya. Izsák gyermekei, vagyis Izrael nemzete mely Izsáktól és feleségétől csoda folytán született, az egyház, az újjászületettek földi előképei. Született gyermekei, és jogos örökösei Isten minden ígéretének; Kánaán földjének, Ábrahám és Izsák tehéncsordáinak, aranyának ezüstjének, melyeket születési jogként megörököltek. Mikor az imádás nemzeti központját megalapították, az lett a hely, ahol a papok a körülmetélést végezték. A születéseket gondosan ledokumentálták, amiket családfáknak nevezünk (geneológiai iratok – ford). Majdnem biztos, hogy minden Izraelitának a születését lerögzítették a körülmetélésének idején. Gondosan leírták apja, nagyapja nevét stb. A Biblia tisztán bemutatja, hogy Isten gyermekeinek a születése gondosan be van vezetve az élet könyvébe.

Pál szintén beszél a mi körülmetélésünkről és kijelenti, hogy az belső, és nem külső a test szerint. Pál párhuzamot von a körülmetélés és a vízkeresztség között, pontosabban a között, amit a vízkeresztség kifejez. Ismerjük a Noéről és az újjászületésről folytatott tanulmányainkból, hogy a vízkeresztség az az Ó ember temetése. Szó szerint a körülmetélés az a test eltávolítását jelenti. Szellemileg, a természetes, Ádámtól örökölt bűnös természetnek az eltávolítását, levágását jelenti, mely Jézussal együtt a keresztre lett szögezve. Jegyezzük meg, hogy ezek nem a cselekedeteinkre vonatkoznak, vagy bűneink aktusára, hanem a halálbüntetésre, ami végre lett hajtva Jézus Krisztusban helyettünk. Jog szerint mi meghaltunk a Kálvárian. Közvetlenül a halál után és az Ó élet eltemetése után jön az új szellemi élet születése és feltámadása.

3 Móz. 23:16 A hetedik hétre következő napig számláljatok ötven napot, és akkor járuljatok új ételáldozattal az Úrhoz.

3 Móz. 25:8 Számlálj azután hét szombat-esztendőt, hétszer hét esztendőt, úgy hogy a hét szombat-esztendőnek ideje negyvenkilenc esztendő legyen:

Jel. 5:6 És láték a királyiszek és a négy lelkes állat között és a Vének között egy Bárányt állani, mint egy megölöttet, hét szarva és hét szeme vala, a mi az Istennek hét Lelke, a mely elküldetett az egész földre.

1 Móz. 17:12 Nyolcnapos korában körülmetéltessék nálatok minden férfigyermek nemzedékeiteknél; akár háznál született, akár pénzen vásároltatott valamely idegentől, a ki nem a te magodból való.

1 Pét. 3:20,21 A melyek engedetlenek voltak egykor, mikor egyszer várt az Isten békétürése a Noé napjaiban, a bárka készítésekor, a melyben kevés, azaz nyolcz lélek tartatott meg víz által; A mi minket is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség, a mi nem a test szennyjének lemosása, hanem jó lelkiismeret keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által;

1 Sám. 16:10-13 És így elvezeté Isai Sámuel előtt *mind* a hét fiát; Sámuel pedig monda Isainak: Nem ezek közül választott az Úr. Akkor monda Sámuel Isainak: Mind itt vannak-é már az ifjak? Ő pedig felele: Hátra van még a kisebbik, és imé ő a juhokat őrzi. És monda Sámuel Isainak: Küldj el, és hozasd ide őt, mert addig nem fogunk leülni, míg ő ide nem jön. Elkülde azért, és elhozatá őt. (Ő pedig piros vala, szép szemű és kedves tekintetű.) És monda az Úr: Kelj fel és kend fel, mert ő az. Vevé azért Sámuel, az olajos szarut, és felkené őt testvérei között. És attól a naptól fogva az Úrnak lelke Dávidra szálla, és azután is. Felkele azután Sámuel és elméne Rámába.

1 Móz. 17:14 A körülmetéletlen férfi pedig, a ki körül nem metélteti az ő férfitestének bőrét, az ilyen lélek kivágattatik az ő népe közül, *mert* felbontotta az én szövetségemet.

Róm. 4:11 És a körülmetélkedés jegyét körülmetéletlenségében *tanúsított* hite igazságának pecsétjéül nyerte: hogy atyja legyen mindazoknak, a kik körülmetéletlen létükre hisznek, hogy azoknak is tulajdoníttassék az igazság;

Gal. 6:15 Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés, sem a körülmetéletlenség nem használ semmit, hanem az új teremtés.

Nem elhanyagolható tény, hogy a babát a nyolcadik napon kellett körülmetélni. Már megjegyeztük, hogy az időszámítás fél lett osztva a napok, hetek, évek hetes ciklusaira; hat munkaév, aztán a Szombat év. Hétszer hét év hozta el a Kürtölésnek az esztendejét. Krisztus úgy jelenik meg, mint egy bárány, melynek hét szarva és hét szeme van, kihangsúlyozva erejének és tudásának teljességét és befejezettségét.

Némelyek számára csupán véletlen egybeesésnek tűnik, hogy a nyolcadik nap volt a körülmetélés napja. Nem különös, hogy nyolc ember menekült meg a bárkában? Nem különös, hogy miután Jessének hét fia lett bemutatva Sámuelnek, Isten a nyolcadikat választotta és szövetséget kötött vele. Sok Bibliatudós véleménye, hogy mivel a hét a ciklusok végét jelzi, a nyolc az új kezdet vagy új rend jele. A vízkeresztség pontosan ezt jelenti, a ó teljes végét, halálát és eltemetését és egy új életet, egy új születést egy új teremtményt, mely Krisztussal egy új életre lett feltámasztva.

A szövetség nem volt érvényes a körülmetélés nélkül. Csak a körülmetéltnak volt jogalapja Isten ígéreteire. A körülmetélés azonban lepecsételte a szövetséget és az embert a szövetségi föld és a szövetségi ígérek örökösévé tették. Csak egy feltétel volt az ember részére megszabva, hogy körülmetélkedjék.

A körülmetélés Isten Ó-szövetsége embereinek volt a jele, a vízkeresztség az Új-szövetségnek a jele. Mindkettő ugyanazt jelenti. Ábrahámot a hit igazította meg és a hit az, ami minket is megigazít nem a vízkeresztség. A vízkeresztség, a Krisztusba halálába, eltemetésébe és feltámadásába vetett hit nélkül senkit sem menthet meg. A születés az, ami a fontos. Hét nap telt el, míg a gyerek nem volt a szövetség részese. A nyolcadik napon a körülmetélés megkötötte a szövetséget. Isai (Jesse) hét fia haladt el Sámuel előtt, de semmi ígélet vagy

Józs. 5:2-9 Ez időben monda az Úr Józsuénak: Csinálj magadnak kőkéseket, és másodszor is metéld körül az Izráel fiai. És csinála Józsué magának kőkéseket, és körülmétélé Izráel fiai a körülméletlenség halmán. Az ok pedig, a miért körülmétélé őket Józsué, ez: Mindaz a nép, a mely kijött vala Égyiptomból; a férfiak, a hadakozó emberek mindnyájan meghaltak vala a pusztában, útközben, a míg jöttek vala Égyiptomból. Mert körül volt ugyan metélve mindaz a nép, a mely kijött vala; de azt a népet, a mely a pusztában született, útközben, a míg jöttek vala Égyiptomból, nem metélték vala körül; Mert negyven esztendeig jártak Izráel fiai a pusztában, mialatt elemésztették a hadakozó férfiaknak egész népsége, a kik Égyiptomból jöttek vala ki, mivelhogy nem hallgattak vala az Úr szavára; a kiknek megesküdt az Úr, hogy nem láttatja meg velök a földet, a mely felől megesküdt vala az Úr az ő atyáiknak, hogy nekünk adja azt a tejjel és mézzel folyó földet. Fiaikat állította vala azért helyökbe, ezeket metélé körül Józsué, mert körülméletlenek valának, mivelhogy nem metélték vala körül őket az útban. Miután pedig mind az egész nép körülmételtetett vala, vesztég lőnek az ő helyökön a táborban, mialatt meggyógyulának. És monda az Úr Józsuénak: Ma fordítottam el rólatok Égyiptom gyalázatát; ezért hívják e hely nevét Gilgálnak mind a mai napig.

Józs. 5:2 Ez időben monda az Úr Józsuénak: Csinálj magadnak kőkéseket, és másodszor is metéld körül az Izráel fiai.

1 Móz. 17:14 A körülméletlen férfi pedig, a ki körül nem metélteti az ő férfitestének bőrét, az ilyen lélek kivágattatik az ő népe közül, mert felbontotta az én szövetségemet.

Józs. 4:4,5,9,20 Előhívá azért Józsué a tizenkét férfiút, a kiket az Izráel fiai közül rendelt vala, egy-egy férfiút egy-egy nemzetségből; És monda nékik Józsué: Menjetek át az Úrnak, a ti Isteneteknek frigyládája előtt a Jordán közepébe, s vegyen fel mindegyikötök egy-egy követ az ő vállára, az Izráel fiai nemzetségeinek száma szerint, Tizenkét követ állítsa fel Józsué a Jordán közepén is, azon a helyen, a hol állottak vala a frigyládát vivő papok lábai; ott is vannak mind e mai napig. Azt a tizenkét követ is, a melyeket a Jordánból hoztak vala, Gilgálban állatá fel Józsué.

1 Kir. 18:31,32 És vőn Illés tizenkét követ, a Jákób fiai nemzetségeinek száma szerint, a kiknek az Isten azt mondotta volt: Izráel legyen a te neved; És oltárt építe a kövekből az Úr nevében, és egy árkot húzott az oltár körül, a melybe két véka vetni való mag férne.

Józs. 5:4,5 Az ok pedig, a miért körülmétélé őket Józsué, ez: Mindaz a nép, a mely kijött vala Égyiptomból; a férfiak, a hadakozó emberek mindnyájan meghaltak vala a pusztában, útközben, a míg jöttek vala Égyiptomból. Mert körül volt ugyan metélve mindaz a nép, a mely kijött vala; de azt a népet, a mely a pusztában született, útközben, a míg jöttek vala Égyiptomból, nem metélték vala körül;

szövetség nem kötött velük. A nyolcadikkal, Dáviddal meg lett a szövetség. Egy új kezdet.

A testben levő életünk elfolyt, szövetség nélkül, Istennel való kapcsolat nélkül, Istentől való ígérek nélkül. Hit által feltekintettünk a keresztre és megláttuk Jézust, mint aki helyettünk halt meg. A halálos ítéletünk végre lett hajtva a helyettesünkön. Nem csak a bűneink (cselekedeteink), hanem az egész Ó életünk a keresztre lett feszítve, mely véget ért, lezárva a halál által. A vízkereszttségben ezt mutatjuk fel, a temetéssel és a halálból való feltámadással egy új kezdetet, egy új életet. Ezzel a születéssel bekerülünk Isten családjába, és szövetségébe.

Egy teljesen tiszta és csodálatos példája a körülmetélés jelentésének van bemutatva Józsué könyvében a Jordánnál való átkeléssel kapcsolatban. Megtudjuk, hogy mindazok, akik a pusztában születtek, nem lettek körülmetélve, ennél fogva mielőtt Izrael beléphetett volna az ígért földjére, hogy birokba vehesse azt, ami Ábrahámra keresztül meg lett nekik ígérve, először körül kellett, hogy metélkedjenek. Vagyis, nem léphettek fel igénnyel az ígéretekre a körülmetélés nélkül. Egy másik jelentőségteljes példa jelenik meg a Jordánon való átkeléssel kapcsolatban. Ha figyelmesen olvassuk, látjuk, hogy két 12 köcsoprt volt. Az egyik csoportot a Jordán medrének a közepébe kellett, hogy helyezzék melyet elnyelt a Jordán vize. A másik csoport követ a Jordánból kellett, hogy vegyék és Gilgálban elhelyezzék, mint emlékművet, 20. vers.

Nyilvánvaló, hogy a 12 kő Izrael 12 törzsét jelképezte. Illés ugyanabból az okból, 12 kőből építette az oltárát. A 12 eltemetett kő Isten embereit szimbolizálja mint a víz alá eltemetettéket. A halál és temetés ugyanazon helyéről vett 12 másik követ felállították a földön. Bizonyára ez a halálból való feltámadást és az ígért földjére való behelyezést jelenti. A körülmetéletlenek tekintélyes csoportja, akik a határon nem hagyhatták el a tábor, míg körül nem lettek metélve ugyanazt

Luk. 4:14 Jézus pedig megtére a Léleknek erejével Galileába: és híre méne néki az egész környéken.

2 Kir. 2:13 És felemelé az Illés palástját, a mely róla leesett, és visszatért, és megállott a Jordán partján.

Mát. 10:1-4 És előszólítván tizenkét tanítványát, hatalmat ada nékik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtelenséget. A tizenkét apostol nevei pedig ezek: Első Simon, a kit Péternek hívnak, és András, az ő testvére; Jakab, a Zebedeus fia, és János az ő testvére; Filep és Bertalan; Tamás és Máté, a vámszedő; Jakab, az Alfeus fia, és Lebbeus, a kit Taddeusnak hívtak; Simon, a kananita, és Judás, az Iskariotes, a ki el is árulta őt.

Józs. 1:3 Minden helyet, a melyet talpatok érint, néktek adtam, a miképen szólottam Mózesnek.

Józs. 6:14 A második napon is egyszer kerülék meg a várost, azután visszatérének a táborba. Így cselekedének hat napon át.

Józs. 10:24 Mikor pedig kihozták vala ezt az öt királyt Józsuéhez, előhívatá Józsué Izráelnek minden férfiát, és monda a hadakozó nép vezéreinek, a kik vele mentek vala: Jöjjetek elő, tegyétek lábaitokat e királyoknak nyakára. Eljövénék azért és tevék lábaitak azoknak nyakára.

Luk. 10:19 Ímé adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.

Gal. 5:22,23 De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívésség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény.

Eféz. 1:19-23 És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, a kik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, A melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben. Felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, mely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következőben is: És mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötté az anyaszentegyháznak fejévé, Mely az Ő teste, teljessége Ő néki, a ki mindeneket betölt mindenekkel.

Ján. 1:17 Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem *pedig* és az igazság Jézus Krisztus által lett.

Zsid. 9:15;11:13, 39, 40 És ezért új szövetségnek a közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígéretét. Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem *csak* távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön. És mindezek, noha hit által jó bizonytságot nyertek, nem kapták meg az ígéretet. Mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak.

mutatja, mint az eltemetett kövek, eltemetve, kivágva a halál által. A helyet ahova a köveket felállították Gilgálnak hívták ami „*kereket*” vagy „*kört*” jelent. Ahhoz, hogy egy ember leírjon egy kört, ahhoz ugyanoda kell, hogy visszatérjen, ahonnan elindult. Bizonyára az üdvtörténetben az emberiség ugyanoda kell, hogy visszatérjen, ahonnan elindult. Bizonyára az üdvösség által az ember akit Isten a jelenlétében teremtett, mint Isten fiát, Isten képére visszatér a kezdeti pontjára; egy új teremtésre Isten által. Ahogy a nemzet elindult arról a földről ahol a körülmetélés parancsát kapta, ugyanarra az indulópontra tért vissza.

Az ígéret földje egyáltalán nem úgy festett, mint a menny, hanem az ellenségekkel folytatott küzdelmek helye volt.

Józsué könyve a földön folytatott csaták és harcok leírása. Pál azt írja az Efézusiakhoz írt levelében az 1:13,14 versekben, hogy a Szent Lélek keresztsége az örökségünknek a kezdete. A Galaták 3:14 szintén összekapcsolja az ígéret földjét Isten Szellemével. Lukács 24:49 a Szellemmel töltött életet az „*Atya ígéretének*” hívja. Izrael 40 év pusztában való bolyongás után a Jordánon való átkeléssel belépett a megígért földre. Jézus a pusztában eltöltött 40 nap után visszatért a „*Szellem erejével*”, átkel a Jordánon és megkezdte természetfölötti munkáját és szolgálatát. A Jordánnál volt ahol Jézus betöltődött a Szent Szellem erejével. Elizeus azután kapta meg Isten erejét, miután átkelt a Jordán folyón. Egy másik vers, mely további világosságot nyújt az ígéret földjének a jelentésére, az a 4 Móz. 13:2,17,23-25 Itt azt olvassuk, hogy 12 embert átküldtek a Jordánon, mielőtt az egész nép átment volna az ígéret földjére. Ez szintén párhuzamos az Új Testamentummal. Jézus kiválasztott 12 férfit, felruházta őket természetfölötti erővel és áldással majd előre küldte őket még mielőtt az egyház belépett volna a Szellemmel betöltött élet megígért földjére; Pünkösdkor.

Két dolog jellemezte a földet:

Zsid. 11:32-40 És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, ha szólnék Gedeonról, Barákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról; Akik hit által országokat győztek le, igazságot cselekedtek, az ígéreteket elnyerték, az oroszlánok száját betömték. Megoltották a tűznek erejét, megmenekedtek a kard élitől, felerősödtek a betegségből, erősek lettek a háborúban, megszalasztották az idegenek táborait. Asszonyok feltámadás útján visszanyerték halottjaikat; mások kínpadra vonattak, visszautasítván a szabadulást, hogy becsesebb feltámadásban részesüljenek. Mások pedig megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, sőt még bilincseket és börtönt is; Megköveztettek, kínpóbát szenvedtek, szétfűrészeltettek, kardra hányattak, juhoknak és kecskéknek bőrében bujdosnak, nélkülözve, nyomorgattatva, gyötörtetve, A kikre nem volt méltó e világ, bujdosva pusztákon és hegyeken, meg barlangokban és a földnek hasadékaiban. És mindezek, noha hit által jó bizonyosságot nyertek, nem kapták meg az ígérést. Mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak.

Gal. 4:4-6 Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, a ki asszonytól lett, a ki törvény alatt lett, Hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot. Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya!

2 Kor. 3:6-11 A ki alkalmasokká tett minket arra, hogy új szövetség szolgálj legyünk, nem betűé, hanem léleké; mert a betű megöl, a lélek pedig megelevenít. Ha pedig a halálnak betűkkel kövekbe vésett szolgálata dicsőséges vala, úgyhogy Izráel fiai nem is nézhettek Mózes orcájára arczának elmúló dicsősége miatt: Hogyne volna még inkább dicsőséges a léleknek szolgálata? Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges az igazság szolgálata? Sőt a dicsőített nem is dicsőséges ebben a részben az őt meghaladó dicsőség miatt. Mert ha dicsőséges az elmulandó, sokkal inkább dicsőséges, a mi megmarad.

Eféz. 1:17,18 Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon néktek bölcseségnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében; És világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az Ő elhívásának a reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között,

Eféz. 3:19-21 És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy *ekképen* beteljesedjétek az Istennek egész teljességéig. Annak pedig, a ki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint, Annak légyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre örökkön örökké. Ámen!

Ján. 14:12 Bizony, bizony mondom néktek: A ki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, a melyeket én cselekeszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek.

1. Gyümölcsök helye volt. A pusztában nem termett gyümölcs.
2. Harcok színhelye volt, bár minden talpalatnyi hely ahova léptek az övék volt. Figyeljük meg, hogy a papok lábai elválasztották a Jordánt. Isten embereinek a lábai, melyek körüljárták Jerikót, leomlasztották annak falait. Isten emberei elenségeik nyakára teszik a lábaikat és legyőzik őket lábaik alá teperve. Jézus azt mondta, hogy kígyókon és skorpiókon taposhatunk (Sátán erején), minden a lábaink alatt van a Krisztusban. A Szellem gyümölcsöt terem. Ez a győzelemmel teljes élet, hatalom és gyümölcstermés, ami a mi örökségünk mivel Istentől születünk.

Egy alapvetően fontos igazság van leírva az 5 Móz. 34:4,5 és a Józsué 1:1,2-ben. Józsué csak Mózes halála után vezette be Izraelt. Azt olvassuk, hogy „*Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett.*”. Józsué az a héber megfelelője Jézusnak. Mózes és a törvény nem tudta bevinni az embert a dicsőséges ígéretekbe ; örök életbe, megdicsőült testbe, a Szentlélek keresztségébe, és nem biztosított teljes hozzáférést Isten jelenlétéhez sem a Szentek Szentjébe. Látjuk a hit nagy hőstetteit mely a törvény alatt történtek. Mégis sokkal nagyobb a kiváltságunk és Isten fiai és örökösei vagyunk. Az evangélium korszaka nagyobb, mint azon dicsőséges események feljegyzései, mint amiket az Ó szövetségben olvasunk. Milyen nagyszerűek Isten ígéretei! Milyen nagy a világosságban járó szentek öröksége! Az Efézus 3:19 bámulatba ejt bennünket csodákozással miszerint, „*hogy ekképen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig*” A hatalom, hogy azokat cseledjük, amiket Krisztus cselekedett az Egyházé. A megválasztott imák ígéretei oly nagyok, hogy ilyen szavakkal vannak kifejezve, hogy „*aki*” és „*bármit*”.

Mát. 21:21,22 Jézus pedig felevén, monda nékik: Bizony mondom néktek, ha van hitetek és nem kételkedtek, nemcsak azt cselekszitek, a mi e fügefán esett, hanem ha azt mondjátok e hegynek: Kelj fel és zuhanj a tengerbe, az is meglészen; És a mit könyörgéstekben kértek, mindazt meg is kapjátok, ha hisztek.

1 Móz. 13:14,15 Az Úr pedig monda Ábrámnak, minekutánna elvélék tőle Lót: Emeld fel szemeidet és tekints arról a helyről, a hol vagy, északra, délre, keletre és nyugotra. Mert mind az egész földet, a melyet látsz, néked adom, és a te magodnak örökre.

5 Móz. 34:1-4 És felméne Mózes a Moáb mezőségéről a Nébó hegyére, a Piszga tetejére, a mely átellenben van Jérikhóval; és megmutatá néki az Úr az egész földet, a Gileádot Dánig; És az egész Nafthalit, Efraim és Manassé földét, az egész Júda földét a túlsó tengerig; És a déli tartományt, és Jérikhónak, a pálmafák városa völgyének környékét, Czoárig. És monda néki az Úr: Ez a föld az, a mely felől megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak, mondván: a te magodnak adom azt. Megengedtem néked, hogy szemeiddel lásd, de oda nem mégy át.

2 Pét. 1:4 A melyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részesesivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, a mely a kívánságban van e világon.

Róm. 14:17 Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm.

Gal. 5:22-24 De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény. A kik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.

Gal. 4:24-26; 5:1 Ezek mást példáznak: mert azok *az asszonyok* a két szövetség, az egyik a Sinai hegyről való, szolgaságra szülő, ez Hágár, Mert Hágár a Sinai hegy Arábiában, hasonlatos pedig a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival együtt szolgál. De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja, Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgaságnak igájával.

Józs. 5:5 Mert körül volt ugyan metélve mindaz a nép, a mely kijött vala; de azt a népet, a mely a pusztában született, útközben, a míg jöttek vala Egyiptomból, nem metélték vala körül;

2 Móz. 3:7 Az Úr pedig monda: Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, a mely Egyiptomban vagyon és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvedéseit.

2 Móz. 8:1 És monda az Úr Mózesnek: Menj be a Faraóhoz és mondd néki: Azt mondja az Úr: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem.

Meg kell, hogy álljunk Ábrahámmal, hogy tekintsünk keletre, nyugatra, északra és délre. Fel kell, hogy menjünk Mózással a Piszga hegyére. Láta maga előtt az egész földet messze, egészen addig ahol a föld beleolvadt a nagy Mediterrán tengerbe. Mindazok a dicsőséges földi ígéretek, melyeket Isten nyújtott a népe számára, egybeolvadnak majd az örökkévalósággal, ahol be fogunk lépni Isten dicsőségének teljességébe. Isten valóságos fiai vagyunk, valóságos szöszerinti születés által. Egy örökkétartó megtörhetetlen szövetség által Isten saját Szellemének, dicsőségének, erejének, áldásának örökösei vagyunk; az Ő természetének, az Ő életének részesei.

Sok ember összemossa és összekeveri az Igében azokat a részeket ahol a fiúságunkról azokkal, ahol az örökségünkről van szó, jó példa erre a Galaták 5:21. Itt Pál, miután felsorolja a test cselekedeteit megállapítja, *„hogy a kik ilyeneket cselekesznek, Isten országának örökösei nem lesznek”*. Sokan elcsavarták az írásokat azt állítván, hogy nem mennek a mennybe. A hívő földi pályafutása itt a tét. Semmiféle említése a mennynek vagy pokolnak nincs a szövegkörnyezetben. Pál ugyanezt mondja, hogy az Isten országa *„igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm.”*. A Galatákhoz írt levélben Pál bevezet minket egy gyümölcsös kertbe, ahol a Szellem 9 gyümölcse nő. Egy hely, ahol nincs törvény, amely vádoljon és elítéljen. Figyeljük meg, hogy a Pusztában nem volt evésre alkalmas gyümölcs, csak manna. Olvasunk Kánaán földjének szőlőjéről, gránátalmájáról, fügéről és olivabogyójáról, forrásvízéről és mézéről. Már tárgyaltuk, hogy mi az egyház öröksége. Isten azt akarja, hogy hit által örököljük Isten országát.

Borzasztóan fontos, és Pál tanításának a Galata 6-ig elemi alapja az, hogy a test (földi Izrael), az Ő ember vagyis első születésünk teste a törvény alatt van. Ezzel szemben az Új természet, a szellemi ember és az egyház nincs a törvény alatt.

Gal. 4:6,7 Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya! Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által.

Gal. 3:26 Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.

Gal. 4:28 Mi pedig, atyámfiai, Izsák szerint, ígéretnek gyermekei vagyunk.

Gal. 3:18 Mert ha törvényből *van* az örökség, akkor többé nem ígéretből; Ábrahámnak pedig ígéret által ajándékozta azt az Isten.

Gal. 4:9-11,21 Most azonban, hogy megismertétek az Istent, sőt hogy megismert titeket az Isten, miként tértek vissza ismét az erőtelen és gyarló elemekhez, a melyeknek megint újból szolgálni akartok? Megtartjátok a napokat és hónapokat és időket, meg az esztendőket. Féltetek titeket, hogy hiába fáradoztam körülöttek. Mondjátok meg nekem, kik a törvény alatt akartok lenni: nem halljátok-é a törvényt?

Gal. 5:16 Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek.

Világos, hogy Mózes meg kellett, hogy halljon mielőtt Izrael átlépte a Jordánt. Sokan körülmetéletlenek voltak (a testben) a pusztában a Jordánon való átkelésig. Azt tanítani, hogy Isten országát nem örökölni az egyenlő a mennyből való kitiltással az egyenlő azzal, hogy azzal az állítással, miszerint Izrael nem volt Isten népe, amíg nem léptek be Kánaánba vagy Palesztínába. Pontosan az ellentettje az igaz. Isten azért adta nekik a földet, mivel az Ő népe voltak születés és szövetség szerint. „*Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, a mely Égyiptomban vagyon és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvedéseit.* „ „*Bocsásd el az én népemet*”. Istennek hány embere bolyong hitetlenségben, soha be nem lépve a győzelmes életbe és gyümölcstermésbe, élve a terméketlen földön evén a mennyei manná, megtapasztalván Isten jelenlétét és a felhőoszlopot, de elmulaszván a belépést abba, amit Isten megígért népe számára. Istennek hány embere soha nem veszi a Szent Szellem ígétét. Hányan kelnek át a Jordánon csak azért, hogy letelepedjenek a túloldalon soha nem nyomulván tovább, hogy kiűzzék a hagyomány ellenségét, a félelmet és a hitetlenséget, hogy elnyerjék örökségüket? Hányan mulasztják el birtokba venni isteni gyógyulásukat, hogy belépjenek az országba kiűzve démonokat és gyakorolják jogos hatalmukat a Sátán királysága felett.

Alig van valaki aki azt állítaná, hogy Izrael nem volt Isten népe mielőtt átkelt volna a Jordánon.

Pál bizonyára nem kérdőjelezi meg a Galaták fiúságát; ragaszkodik hozzá, hogy azok fiak és Istennek örökösei. „*Minthogy pedig fiak **vagytok***”, „*Mert mindnyájan Isten fiai **vagytok***”. „*Mi pedig, atyámfiai, Izsák szerint, ígéletnek gyermekei **vagyunk***.” A törvény sosem tud bennünket az örökségre juttatni. A test a törvény alatt van. A Galaták vissza akartak menni a törvény alá. Fel akarták venni egy szolga státuszát.

Zsid. 11:15 És hogyha eszökbe jutott volna az, a melyből kijöttek, volt volna idejük a visszatérésre.

Zsid. 10:38 Az igaz pedig hitből él. És a ki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem.

2 Móz. 23:23,24 Mert az én Angyalom te előtted megyen és beviszen téged az Emoreusok, Khitteusok, Perizeusok, Kananeusok, Khivveusok és Jebuzeusok közé, és kiirtom azokat. Ne imádd azoknak isteneit és ne tiszteld azokat, és ne cselekedjél az ő cselekedeteik szerint; hanem inkább döntögesd le azokat és tördeld össze bálványaikat.

5 Móz. 19:14 A te felebarátodnak határát el ne told, a mely határt az ősök vetettek a te örökségedben, a melyet örökölni fogsz azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ad néked, hogy bírjad azt.

Peld. 22:28; 23:10 Ne bontsd el a régi határt, melyet csináltak a te eleid. Ne mozdítsd meg a régi határt, és az árváknak mezeibe ne kapj;

Dolgozni akartak és ki akarták érdemelni az áldásokat aminek már az örökösei voltak születés és szövetség által. Ezen a ponton olvassuk újra az 5 Móz. 9:3-5-t. Ha majd uralkodni tudok indulataimon akkor majd Isten be fog tölteni a Szellemével. Ha megtartom a Szombatot és körülmetélkedem, akkor elnyerem Isten ígéreteit és áldását. Pál azt mondja, hogy pontosan az ellenkezője igaz, lépj be Isten áldásába és akkor győzelmed lesz a test cselekedetei fölött.

A Galaták vissza akartak térni ahhoz, ami természetes volt és testi; szabályok és rendelkezések a test formái a vallásnak. Lehet, hogy sokként ér néhány embert annak felismerése, hogy vallásuk az újjászületésen kívül és Isten szellemének a munkáján kívül érzi, testi, földi és csupán azt eredményezi, hogy az ember lelkiismerete kárhoztatás és kötelékek alá kerül. Szabályok és formaságok nem hozhatnak szabadságot, csupán Isten szelleme képes erre. Nyilvánvaló, hogy az Isten embereinek szánt figyelmeztetéseknek hibáikat és örökségük elmulasztását illetően semmi közük a pokolba vagy a mennybe jutáshoz. Jó példa erre a Zsidókhöz írt levél 3 és 4-es fejezetek. Majdnem minden buzdítás, mely a visszafordulás és visszatérés ellen található a Zsidó levélben azok buzdítások a visszatérés ellen, amiből kijöttek vagyis a törvény, a cselekedetek által való megigazulás és testi előírások. Vajon Isten emberei közül hányan kötöttek kompromisszumot az emberektől való félelem miatt és hagyták el azokat az igazságokat, amiket Isten megjelentett nekik. Kiegyeztek a Sátánnal és ahelyett, hogy végleg kiűzték volna az ellenségeiket lepaktáltak velük. Kelj fel és haladj tovább okoskodások ellenére, kétségek, félelem, hagyományok és az ördögök ellenére az áldások helyére és abba a győzelembe, ami a mi Krisztusban való örökségünk.

Bizonyára, ahogy Ábrahám, Izsák, Jákób a természetes Izrael atyjai voltak, úgy Jézus és az Apostolok cselekedeteinek eredeti atyháza a mi szellemi atyánk.

2 Tim. 2:15 Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, a ki szégyent nem vall, a ki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét.

Eféz. 4:11 És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul:

Pontosan az a föld, amit Isten Ábrahámnak adott az öröksége minden jövőbeli nemzedéknek. Ugyanazok a határok és a föld mérete lett megígérve minden generációnak. Bármely ellenség, mely ezeken a határokon belül tartózkodott azok felett Isten győzelmet ígért, amíg mindet ki nem űzik. A földet felosztották 12 részre, a 12 törzs szerint, majd tovább osztották minden család vagy háztartás számára. A föld apáról a fiúra majd az unokára szállt. A földeket határkövekkel jelölték meg. Isten elrendelte népének, hogy ezeket az ősi határköveket, melyeket ősapáik raktak le, el ne távolítsák.

Csaló emberek rendszerint eltávolították ezeket a határköveket, majd újakat helyeztek le meglopván szomszédjaikat. Máskor gaz és bozót nötte meg ezeket a határköveket elmosva a határvonalat. Néhányan új köveket raktak le és próbálták azokat elsűtni mint új határvonalakat. Viták keletkeztek. Hogyan tegyenek igazságot? Mi legyen a meghatározó elem? Az egyedüli mód az volt, hogy a bozót és gaz között felkutatták a régi határköveket. Ahogy többet és többet találtak meg, ezeket sorba rakván, egyre több mohával fedett követ találtak, meg míg végül kirajzolódott a valódi határvonal.

A hagyomány és emberi doktrínák okoskodásának gaz és bozótja pontosan így nőtték be az igazságot. Pál beszél, hogy az igazság beszédének helyes hasogatásáról. Hol vannak azon igazságok kövei, melyeket Jézus és apostolai hirdettek, amikor Isten egyházát a földön megalapították. Az Apostolok cselekedetei világosan elénk tárják hitbéli atyáink gyakorlatait. A levelek világosan leírják a doktrínáikat és tanításait. Az emberek próbáltak minket megfosztani örökségünkől és elfedezni Krisztus istenségét, a vér megvátását, az újjászületést, a Szent Szellemben való keresztséget, az isteni gyógyulást, a természetfölötti ajándékokat, a Szent Szellem szolgálatát, az egyház 5 szolgálati ajándékán keresztül való természetfölötti kormányzatát a bemerítkezéssel való

vízkeresztiséget és Krisztus második eljövételét. Ezeket mind megtagadták, átformálták, elfedték; Isten embereinek azt mondták, hogy ez csak az apostolok korára vonatkozott, a csodák kora lejárt, vagy hogy túl modernek vagyunk mi már ezekre a dolgokra stb.

Szeretteim, ha mi a Krisztus egyháza vagyunk, Istentől születtünk és Krisztusban körülmetéltünk, akkor a jogos örökösei vagyunk mindannak az erőnek, dicsőségnek és igazságnak, amiket atyáink Pünkösdkor kaptak. Vegyük birtokba a földet egészen a nagy tengerig; a Jordántól tekintsünk északra és délre. Ugyanazok az ígérek adattak nekünk. Ásd ki az igazság régi köveit és lásd meg, hogy mi az örökséged, a föld a tiéd szövetség által. Nyomulj előre és járj rajta, üzd ki az ellenséget és élvezd mindazt, amit Isten megígért neked a hívőnek és született fiúnak.

2 Móz. 25:8,9,40 És készítsenek nékem szent hajlékot, hogy ő közöttök lakozzam. Mindenestől úgy csináljátok, a mint én megmutatom néked a hajléknak formáját, és annak minden edényeinek formáját. Vigyázz, hogy arra a formára csináld, a mely a hegyen mutattatott néked.

Zsid. 8:5 A kik a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának szolgálnak, a mint Isten mondotta Mózesnek, mikor be akarta végezni a sátort: Meglátsd, úgymond, hogy mindeneket azon minta szerint készíts, a mely a hegyen mutattatott néked.

Zsid. 10:1 Minthogy a törvényben a jövődő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennél fogva azokkal az áldozatokkal, a melyeket esztendőnként szünetlenül visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulókat;

Kol. 2:16,17 Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újhoid, vagy szombat dolgában: Melyek *csak* árnyékai a következő dolgoknak, de a valóság a Krisztusé.

1 Krón. 28:11,14,15,19 Akkor átadá Dávid az ő fiának, Salamonnak a tornácznak, annak házacskáinak, kincstartó helyeinek, felházainak és belső kamaráinak, a kegyelem táblája helyének is formáját, Azután aranyat mérték szerint, a különböző szolgálatok eszközei számára; mértékkal minden ezüst eszközök és a különböző szolgálatok eszközei számára. *Vagyis* aranyat mértékkal az arany gyertyatartókra és azok arany szövétnekére, mértékkal mindenik gyertyatartóra és annak szövétnekire, s az ezüst gyertyatartókra mértékkal, a gyertyatartóra és annak szövétnekire, mindegyik gyertyatartó rendeltetése szerint. Mindezek az Úr kezétől íratottak meg, a ki engem megtanított az egész alkotmány formájára.

Ötödik Fejezet

Szent Sátor a Pusztában

Isten kétszer is megparancsolta Mózesnek, hogy aszerint a minta szerint építse és állítsa fel a szent sátrat, ahogy az neki a hegyen lett mutatva. Kétségtelen, hogy Mózes látomásban minden egyes részletet jól látott és el lett látva pontos méretekkel a felhasznált anyagok részleteivel stb. Az Új-szövetségi Zsidókhoz írt levél szerzője elismétli ezeket a parancsokat, miszerint mindent az isteni minta szerint kellett elkészíteni és a Zsidó sátor előírásai és az azzal kapcsolatos rendelkezések a *„mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának szolgálnak”*.

A törvény áldozatai Jézus végső áldozatának az árnyékai voltak. A törvény szent napjai és a Szombat előképei az elkövetkezendő dolgoknak. Az istentiszteletek módjai és minden építési részlet a mennyből származik isteni kijelentés által és leleplezte Isten üdvtervét. Isten tervének és a Mózesnek mutatott terv pontos részletei és a benne rejlő szellemi igazságok mélységei bámulatba ejtik Isten embereit.

Salamon temploma szintén a a Szent Szellem mutatott mennyei minta alapján épült. Dávid annyira pontos részleteket kapott a mennyből a tervet illetően (melyet aztán átadott Salamonnak halála előtt), hogy még az egyes arany és ezüst edények pontos súlya is meg volt határozva. *„Mindezek”* mondta Dávid *„ az Úr kezétől íratattak meg, a ki engem megtanított az egész alkotmány formájára.* A templom elrendezése nagyjából megfelelt a Szent sáornak, melyet Mózes épített a pusztában, csak jóval nagyobb méreteiben.

2 Móz. 40:34-38 És a felhő befedeze a gyülekezet sátorát, és az Úrnak dicsősége betöltte a hajlékot. És Mózes nem mehetett be a gyülekezet sátorába, mert a felhő rajta nyugovék, és az Úrnak dicsősége tölté be a hajlékot. És mikor a felhő felszállt vala a hajlékról, az Izráel fiai elindulának; *így lőn* egész utazásuk alatt. Ha pedig a felhő nem szállt fel, ők sem indulának el, míg csak fel nem szállt. Mert az Úrnak felhője vala a hajlékon nappal, éjjel pedig tűz vala azon, az Izráel egész háznépének láttára, egész utazásuk alatt.

4 Móz. 9:15,16 A hajlék felállításának napján pedig befedeze a felhő a hajlékot, a biznyság sátorát; és estve a hajlék felett vala, tűznek ábrázatjában reggelig. Úgy vala szüntelen: A felhő borítja vala azt; és tűznek ábrázatja éjjel.

2 Móz. 40:2,17 Az első hónapban, a hónap első napján, állítsd fel a gyülekezet sátorának hajlékát. Lőn azért a második év első hónapjában, a hónap első napján, hogy felállíták a hajlékot.

1 Kor. 3:16 Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek?

Efész. 2:21,22 A kiből az egész épület szép renddel rakattatván, nevededik szent templommá az Úrban; A kiből ti is együtt építettétek Isten hajlékává a Lélek által.

2 Móz. 27:1-4 És csinálj az oltárt sittim-fából, öt sing a hossza, és öt sing a szélessége; négyszegű legyen az oltár, és magassága három sing. Szarvakat is csinálj a négy szegletére, szarvai magából legyenek, és borítsd meg azt rézzel. Csinálj ahhoz fazekakat is a hamujának, hozzá való lapátokat, medencéket, villákat és serpenyőket; minden hozzá való edényt rézből csinálj. Csinálj ahhoz háló forma rostélyt is rézből, és csinálj a hálóra négy rézkarikát, a négy szegletére.

A minta, melyek alapján ezek készültek, azok Isten üdvtervének az árnyéka Jézus Krisztuson keresztül és ennek felismerése lehetővé teszi hogy megértsük mi Isten módja amivel a bűnös embert visszahozza a jelenlétébe.

A sátor nem azért készült, hogy az ember számára hajlékot biztosítson, hanem, hogy legyen hajlék Isten számára. Az egy szent hely volt. A sátor felavatásakor Isten felhőoszlopként leszállt és jelenlétével betöltötte a sátrat, nappal felhőoszlopként éjszaka pedig tűzként. Figyeljük meg, hogy ez a felhő soha el nem távozott, nem jött és ment életvitelük szerint hanem mindig ott volt.

Vegyük észre, hogy a sátrat „*Az első hónapban, a hónap első napján*” állították fel, ez lehet, kell, hogy az új teremtésre vonatkozzon, mely Isten temploma az Egyház. A Szellem minket Isten templomává épít.

A sátor ill. más néven a dicséret hajlékának általános terve és méretei a 2 Móz. 26:15-22 és a 2 Móz. 27:9-18-ban található. A pitvar vagy udvar 46m hosszú és 23m széles volt és körülvette magát a sátot, a kerítés magassága 2,3m volt, mely brontalpakon felállított bronzoszlopok között kifeszített ezüstkarikákkal felerősített lenből készült. Az egyedüli bejárat kelet felé nézett, az ajtó 9.2m széles volt és szintén lenből készült. A pitvar ajtaja és a sátor (mely nyilvánvalóan a pitvar végében vagyis nyugati felén helyezkedett el és keletre nyílt) ajtaja között két bútor helyezkedett el.

1. Egy négyszögletű kb 2.3x2.3m nagy oltár mely rézzel borított fából készült. Annak minden rekesze, rostélya és minden hozzávaló szerszámai rézből kellett, hogy készüljenek.
2. Egy rézből készült mosdómedence, mely az áldozati oltár és a sátor bejárata között állt. Ez a mosdómedence a papok kezének és lábának a megmosására szolgált. Senki más nem használhatta.

2 Móz. 30:17-21 Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: És csinálj rézmedenczét, lábát is rézből, mosakodásra; és tedd azt a gyülekezet sátora közé és az oltár közé, és tölts bele vizet; Hogy Áron és az ő fiai abból mossák meg kezeiket és lábaikat. A mikor a gyülekezet sátorába mennek, mosakodjanak meg vízben, hogy meg ne haljanak; vagy mikor az oltárhoz járulnak, hogy szolgáljanak és tűzáldozatot füstölögtessenek az Úrnak. Kezeiket is, lábaikat is mossák meg, hogy meg ne haljanak. És örökkévaló rendtartásuk lesz ez nékik, néki és az ő magvának nemzetségről nemzetségre.

2 Móz. 25:31 Csinálj gyertyatartót is tiszta aranyból; vert *aranyból* készüljön a gyertyatartó; annak szára, ága csészéi, gombjai és virágai ugyanabból legyenek.

2 Móz. 25:23,24 Csinálj asztalt is sittim-fából, két sing hosszút, egy sing széleset, és másfél sing magasat. És borítsd be azt tiszta aranynyal, és csinálj reá köröskörül arany pártázatot.

2 Móz. 30:1-3 Csinálj oltárt a füstölő szerek füstölgésére is, sittim- fából csináld azt. Egy sing hosszú, egy sing széles, négyszögű és két sing magas legyen, ugyanabból legyenek szarvai is. És borítsd meg azt tiszta aranynyal, a tetejét és oldalait köröskörül, és szarvait is; arany pártázatot is csinálj hozzá köröskörül.

A Sátor maga 14m hosszú és 4.6m széles volt. Három fala arannyal borított deszkákból készült, melyek ezüst alapokon álltak. A deszkák magassága 4,6m volt. A sátor úgy volt tervezve, hogy a leviták szét és összeszerelhessék. A 70cm széles deszkákon 5 sorban helyeztek el karikákat, melyeken hosszú rudakat fűztek át, melyek összetartották a deszkákat három oldalon. A sátor favázon feszítették ki:

1. Len függönyt, mely a sátor mennyezetéül és a falak borításául szolgált.
2. Egy réteg kecskeszőr kárpit.
3. Egy réteg vörösre festett kosbőr.
4. Végző borítás borzbőrökből. Az egyedüli bejárat kelet felől volt, melyet lenfüggöny vagy fányol borított ajtó gyanánt.

A sátor végét oldaltól oldalig egy mennyezetig érő további lenből készült függöny választotta el mely 4,6m-re volt a sátor hátsó falától így alkotva egy 4,6m x 4,6m x 4,6m-es szobát. A sátor faszerkeze arannyal volt bevonva, a talpak pedig ezüsstel. A tartók amelyen az elválasztó függöny illetve a bejáratí függöny lógott szintén arannyal volt bevonva.

A szent hely mely 4.6m széles és 9.2m hosszú volt három bútort tartalmazott.

1. Egy arany gyertyatartót
2. Egy arannyal bevont akác asztalt
3. Egy arannyal bevont akác oltárt melyen illatáldozatot égettek a függöny előtt. A papokon kívül senki sem léphetett be erre a területre, amit szent helynek hívnak. Senki sem láthatta meg rajtuk kívül azokat a bútordarabokat, amiket most leírtunk.

4 Móz. 4:19,20 Hanem ezt műveljétek ő velők, hogy éljenek és meg ne haljanak, mikor járulnak a szentségek szentségéhez: Áron és az ő fiai jöjjenek el, és rendeljék el őket, kit-kit az ő szolgálatára és az ő terhére. Egy pillanatra se menjenek be, hogy meglássák a szenthelyet, hogy meg ne haljanak.

2 Móz. 25:22 Ott jelenek meg néked, és szólok hozzád a fedél tetejéről, a két Kérub közül, melyek a biznyság ládája felett vannak, mindazokról, a miket általalad parancsolok az Izráel fiainak.

Jel. 21:15 A ki pedig én velem beszéle, annál vala egy arany vessző, hogy megmérje a várost, és annak kapuit és kőfalát.

Jel. 4:6-8 És a királyiszek előtt üvegtenger *vala*, hasonló a kristályhoz; és a királyiszek közepette és a királyiszek körül négy lelkes állat, szemekkel teljesek elől és hátul. És az első lelkes állat hasonló *vala* az oroszlánhoz, és a második lelkes állat hasonló a borjúhoz, és a harmadik lelkes állatnak olyan arcza *vala*, mint egy embernek, és a negyedik lelkes állat hasonló *vala* a repülő sashoz. És a négy lelkes állat, a melyek közül mindeniknek hat-hat szárnya *vala*, köröskörül és belül teljes *vala* szemekkel; és meg nem szűnik *vala* nappal és éjjel ezt mondani: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, a ki *vala* és a ki van és a ki eljövendő,

Ezék. 10:1 És látám, és ímé a mennyezetén, a mely a Kérubok feje fölött *vala*, látszék felettök, mint valami zafirkő, olyan, mint egy királyi székek formája.

Zsid. 9:3-8,24 A második kárpiton túl pedig az a sátor, melyet neveztek szentek szentének, Melyben *vala* az arany füstölő oltár és a szövetség ládája beborítva minden felől arannyal, ebben a manás aranykorsó és Áron kihajtott vesszeje meg a szövetség táblái, Fölötte pedig a dicsőség kérubjai, beárnyékolva a fedelet, a mikről most nem szükséges külön szólni. Ezek pedig ekképen levén elrendezve; az első sátorba ugyan mindenkor bejárnak a papok az istentisztelet elvégzésére, A másodikba azonban egy-egy évben egyszer csak maga a főpap, vérrel, melyet magáért és a nép bűneiért áldoz. Azt jelentvén ki ezzel a Szent Lélek, hogy még nem nyílt meg a szentély útja, fennállván még az első sátor. Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk.

4 Móz. 2:3,10,18,25 Így járjanak pedig tábort: Keletre naptámadat felől Júda táborának zászlója az ő seregeivel; és Júda fiainak fejedelme Naasson, Amminádáb fia. Rúben táborának zászlója *legyen* dél felől az ő seregeivel, és Rúben fiainak fejedelme Elisúr, Sedeúr fia. Efraim táborának zászlója az ő seregeivel nyugot felé *legyen*, és Efraim fiainak fejedelme: Elisáma, Ammihud fia. Dán táborának zászlója *legyen* észak felől az ő seregeivel, és a Dán fiainak fejedelme: Ahiézer, Ammisaddai fia.

Jel. 7:1 Ezek után láték négy angyalt állani a földnek négy szegletén, a földnek négy szélét tartva, hogy szél ne fújjon a földre, se a tengerre, se semmi élőfára.

Mát. 24:31 És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.

A függöny mögötti szoba ahol Isten természetfölötti módon leereszkedett az emberek közé világosan a mennyet jelképezi a szent helyet ahol Isten lakozik. *„Ott jelenek meg néked, és szólok hozzád a fedél tetejéről, a két Kérub közül”*

Az egyenlő hosszúság, szélesség és magasság a szent várossal azonosítja. (lásd Jel. 21.16 – ford.) Isten Igéjében a Kérubok mindig Isten trónjával és Isten jelenlétével kapcsolatosak. Jézus Krisztusról azt olvassuk, hogy a mennybe magába ment be amelynek mása a fentemlített szoba, amit Szentek Szentjének neveznek ahova évente egyszer a főpap belépett. A főpapon kívül senki sem léphetett be erre a szent helyre az is csak évente egyszer. Isten azt mutatja ezzel, hogy a földön senki sem képes vagy méltó, hogy megálljon Isten szent jelenlétében egy kivételével a tökéletes és büntetlen Krisztusunkon kívül.

A sátron kívül az iránytű mind a négy irányában táborozott Izrael. Bár jöllehet egész Izrael valóban Ábrahám magja volt és Isten szövetséges népe, a táborozásuk úgy volt elrendezve, hogy az iránytű négy irányában három törzzsel irányonként az egész földet képviseljük a sátorral középén. Bizonyítékul néhány ige, miszerint a négyes szám az egész teremtetett földet képviseli. Nyilvánvalóan az egész földről van szó.

Bármely irányból érkezett az ember, a len kerítésbe ütközött, és körbe kellett mennie a keleti kapuhoz, hogy Istent megközelíthesse. Itt, átmenve a bronzoszlopokkal határolt kapun, meglátta a bőrökkel fedett sátrat, ahol Isten jelenéte lakozott. Közvetlenül az útjában, közte és az ajtó között, mely Isten szépségébe, dicsőségébe vezetett Isten házában, ott állt a nagy bronzoltár. Az oltár és az ajtó között állt a bronz mosdómedence, és senki sem léphetetett be a sátorba anélkül, hogy ezek mellett el ne haladjon.

4 Móz. 3:46-51 A mi pedig a kétszáz és hetvenháromnak megváltását illeti, a kik felül vannak a lévítákon Izráel fiainak elsőszülöttei közül: Végy öt-öt / siklust fejenként; a szent siklus szerint vedd azt, (húsz géra egy siklus). És add azt a pénzt Áronnak és az ő fiainak, váltságul a köztök lévő számfelettiekért. Bevév azért Mózes a váltságpénzt azoktól, a kik felül voltak a lévítáktól megváltottakon. Izráel fiainak elsőszülöttitől vevé be e pénzt: ezer háromszáz és hatvanöt siklust, a szent siklus szerint. És adá Mózes a megváltottaknak pénzét Áronnak és az ő fiainak, az Úr rendelete szerint, a miképen parancsolta az Úr Mózesnek.

3 Móz. 27:3-7 Akkor, ha férfit kell becslened, húsz esztendőstől hatvan esztendősig ötven ezüst siklusra becsüljed, a szent siklus szerint. Ha pedig asszony-személy az, harmincz siklusra becsüljed. Ha pedig öt esztendőstől húsz esztendősig való, akkor a fiúgyermeket húsz siklusra becsüljed, a leányt pedig tíz siklusra. Ha pedig egy hónapostól öt esztendősig való, akkor a fiút öt ezüst siklusra becsüld, a leányt pedig három ezüst siklusra. Ha pedig hatvan esztendő és azon felül való, ha férfi, akkor becsüljed tizenöt siklusra, az asszony-személyt pedig tíz siklusra.

Mik. 4:13 Kelj fel és csépelj, Sionnak leánya! Mert vassá teszem a te szarvaidat, körmeidet pedig aczéllá teszem, és széttiporsz sok népeket, és rablott kincseiket az Úrnak áldozom, javaikat pedig az egész föld Urának.

3 Móz. 26:19 És megtöröm a ti megátalkodott kevélységeteket, és olyanná teszem az eget felettetek, mint a vas, a földeteket pedig olyanná, mint a réz.

4 Móz. 21:9 Csinála azért Mózes rézkígyót, és feltűzé azt póznára. És lőn, hogy ha a kígyó valakit megmar vala, és az feltekinte a rézkígyóra, életben marada.

Jel. 1:15 És a lábai hasonlók valának az izzó fényű érczhez, mintha kemenczében tüzesedtek volna meg; a szava pedig olyan, mint a sok vizek zúgása.

2 Móz. 39:1-3 A kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű *fonálból* pedig csinálának szolgálati ruhákat a szenthelyen való szolgálatra. Áronnak is úgy készíték a szent ruhákat, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. Az efödöt csinálák aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből. És aranyból vékony lapokat verének, és azokat fonalakká metélék, hogy feldolgozzák a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű, és a lenfonál közé, mestermunkával.

Ezék. 44:17,18 És mikor a belső pitvar kapuihoz be akarnak menni, len-ruhába öltözzenek, és gyapjú ne legyen rajtok, ha a belső pitvar kapuiban és a házban szolgálnak. Len-süveg legyen fejükön, és len alsó-nadrág derekukon; ne övezkedjenek izzadásig.

Jel. 7:9 Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, a melyet senki meg nem számálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiszek előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak;

2 Móz. 37:6,17 Csinála fedelet is tiszta aranyból; harmadfél sing a hossza, másfél sing a szélessége. Csinála két Kérubot is aranyból, vert *aranyból* csinálá azokat, a fedél két végére.

Akik a Bibliát tanulmányozzák, azok többnyire egyetértenek a következő tényekkel:

1. Az ezüst a megváltást szimbolizálja; Izraelben az ember megváltását ezüstben számolták.
2. A bronz az ítélet jelképe. Izrael lábai bronzsal voltak ábrázolva mint ellenégeik ítélői. A mennyek bronzként jellennek meg ítéletképp. Az érc kígyó (eredetiben bronzkígyó – ford.) a bűn ítéletét jelképezte a kereszten. A bronzot forró tűzön formálták, mint ötvözet a tűzzel kapcsolatos, mely az ítélet szimbóluma.
3. Az arany, a nemesfémek egyike az istenség a királyság, előkelőség jelképe. A főpap ruhája különbözött a többi pap ruhájától abban, hogy aranyat hímeztek a palástjába, míg a többi pap ruhája tiszta lenből készült. Jézus aranyövvel körülövezve jelenik meg Jánosnak (Jel. 1:13 – ford.) kihangsúlyozván istenségét. A többi szentek, még az angyalok is, a Jelenésekben mind lenbe öltözve vannak feltüntetve. Az arannak szintisztának kellett lennie. A tisztaság az arany egyik ismérve képviselve isten természetét.

Egy nem elhanyagolható tény, hogy a Szent sátor pitvarában nem volt semmi arany. Az udvarban minden bronzból készült. Bronzoszlopok, és bronz alkatrészek vették körül. A két bútordarab, vagyis az oltár és a mosdómedence és minden edény, mely az oltárhoz tartozott bronzból készült. Mielőtt az ember beléphetne Isten jelenlétébe, a bűn meg kell hogy ítéltesse. Mielőtt az ember belép a mennybe, át kell menjen a bronz udvaron és el kell haladjon az oltár és a mosdómedence mellett.

Ezék. 10:3-7 A Kérubok pedig állanak a háztól jobbra, mikor a férfi beméne, és a felhő betölté a belső pitvart. És eltávozik az Úr dicsősége a Kérubról, a ház küszöbére, és megtelik a ház a felhővel, és a pitvar betelik az Úr dicsőségének fényességével. És a Kérubok szárnyainak csattogása meghallaték a külső pitvarig, mint az erős Isten hangja, mikor beszél. És lőn, mikor parancsolt ama gyolcsba öltözött férfinak, mondván: Végy tüzet a forgókerekék közül, a Kérubok közül, az beméne, és áll a kerék mellé. És kinyújtá egy Kérub a kezét a Kérubok közül a tűzhöz, mely vala a Kérubok között, és vőn és tevő a gyolcsba öltözöttnek markába, ki elvevé és kiméne.

Ésa. 6:1-3 A mely esztendőben meghala Uzziás király, látám az Urat ülni magas és felemeltetett székben, és palástja betölté a templomot; Szeráfok állanak vala felette: mindeniknek hat-hat szárnya vala: kettővel orcáját fedé be, kettővel lábait fedé be, és kettővel lebegett; És kiált vala egy a másiknak, és mondá: Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a *széles* föld az ő dicsőségével!

1 Móz. 3:24 És kiűzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerubokat és a villogó pallos lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját.

2 Móz. 25:20 A Kérubok pedig terjeszszék ki szárnyaikat fölfelé, betakarva szárnyaikkal a fedelet; arcaik egymásfelé legyenek; a Kérubok arcjai a fedél felé forduljanak.

3 Móz. 16:15 És ölje meg a bűnért való áldozati bakot, a mely a népé, és vigye be annak véré a függönyön belől, és úgy cselekedjék annak vérével, a mint a tuloknak vérével cselekedett: hintse ugyanis azt a fedélre és a fedél elé.

Róm. 8:1 Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint.

Róm. 8:33,34 Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, a ki megigazít; Kicsoda az, a ki kárhoztat? Krisztus az, a ki meghalt, sőt a ki fel is támadott, a ki az Isten jobbján van, a ki esedezik is érettünk:

Mielőtt a pap beléphetne a szent helyre, ahol az asztal (a közösség jelképe), az illatáldozati oltár (az imádás jelképe) és az arany gyertyatartó (a szellemi világosság jelképe) található, át kell, hogy haladjon a bronz udvaron. A bűn meg kell, hogy ítéltesse. Ezen a nagy bronz áldozati oltáron, a bűn büntetése és halál egy helyettesre esett; egy áldozatra, mely tökéletes, szeplőtelen, melyet az elítélt bűnös ember helyett ajánlottak fel. Mielőtt az halálos ítéletet végrehajtották volna a bűnért való áldozaton, egy különös és figyelemreméltó tranzakció játszódott le. A bűnös ember, nemzet illetve valaki, aki őket képviseli, ráhelyezte a kezét az áldozatra. Olvassuk el ezeket a különös jelentéssel bíró verseket: 3 Móz. 4:15, 16:21 és 4 Móz. 8:12. Két dolog történt.

1. Az ember vagy nemzet teljesen azonosult az áldozattal és ami azzal történt, az a részükre történt.
2. A bűn és az ítélet, amely az emberen volt, átment az áldozatra és két esemény történt rögtön utána. Halál és tűz. A megemésztő tűz, amely porrá égette az áldozatot Isten haragját képviselte a bűn iránt. Ugyanazzal a figyelemre méltó tranzakcióval az áldozat tökéletessége, melynek „*szeplőtelennek*” kellett lennie, átment az emberre. Büntelen lett, mentes az ítélettől. A pap ment tovább, elhaladt az oltár mellett, megmosdott a mosdómedencében; félretette a saját ruháját, majd felöltötték a szent len ruhájukat és a sátor len ajtaján keresztül, mely a sátor keleti oldalán helyezkedett el, beléptek a fény helyére, a közösség és imádás helyére. Nyilvánvalóan, ami a bronz-pitvarban történik az Isten módja a világ kezelésének; az emberek, akik nem az élet isteni természetével születtek, de mint bűnösök hit által a kereszthez járulnak, azonosítják magukat Krisztus megváltó áldozatával.

Zsid. 4:14-16; 5:4-6,10, 7:15-17, 23-28; 12:22-28 Léven annakokáért nagy főpapunk, a ki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. Mert nem oly főpapunk van, a ki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem a ki megkísértett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járulunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül. És senki sem veszi magának e tisztességet, hanem a *kit* Isten hív el, miként Áront is. Hasonnlóképen Krisztus sem maga dicsőítette meg magát azzal, hogy főpap lett, hanem az, a ki így szólott hozzá: Én Fiam vagy te, ma szültelek téged. Miképen másutt is mondja: Te örökké való pap vagy, Melkisédek rendje szerint. Neveztetvén az Istentől Melkisédek rendje szerint való főpapnak És még inkább nyilvánvaló az, ha a Melkisédek hasonlatossága szerint áll elő más pap, A ki nem testi parancsolatnak törvénye szerint, hanem enyészhetetlen életnek ereje szerint lett. Mert ez a bizonyágtétel: Te pap vagy örökké, Melkisédek rendje szerint. És amazok jóllehet többen lettek papokká, mert a halál miatt meg nem maradhattak: De ennek, minthogy örökké megmarad, változhatatlan a papsága. Ennekokáért ő mindenképen idvezítheti is azokat, a kik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzzék érettök. Mert ilyen főpap illet vala minket, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott, és a ki az egeknél magasságosabb lőn, A kinek nincs szüksége, mint a főpapoknak, hogy napról-napra előbb a saját bűneiért vigyen áldozatot, azután a népéiért, mert ezt egyszer megcselekedte, maga-magát megáldozván. Mert a törvény gyarló embereket rendel főpapokká, de a törvény után való esküvés beszéde örök tökéletes Fiút. Hanem járulatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihez, Az elsőszülöttek seregéhez és egyházához, a kik be vannak írva a mennyekben, és mindenek birájához Istenhez, és a tökéletes igazak lelkeihez, És az újszövetség közbenjárójához Jézushoz, és a meghintésnek vérehez, mely jobbat beszél, mint az Ábel vére. Vigyázatok, meg ne vessétek azt, a ki szól; mert ha azok meg nem menekültek, a kik a földön szólót megvetették, sokkal kevésbbé mi, ha elfordulunk attól, a ki a mennyekből vagon. Kinek szava akkor megrendítette a földet, most pedig ígéretet tesz, mondván: Még egyszer megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is. Az a "még egyszer" pedig jelenti az állhatatlan dolgoknak mint teremtményeknek megváltozását, hogy a rendíthetetlen dolgok maradjanak meg. Annakokáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel. Mert a mi Istenünk megemészti tűz.

3 Móz. 23:26-32 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Ugyanennek a hetedik hónapnak tizedikén az engesztelés napja van: szent gyülekezések legyen néktek, és sanyargassátok meg magatokat, és tűzáldozattal áldozatok az Úrnak. Semmi dolgot ne végezzetek azon a napon, mert engesztelésnek napja az, hogy engesztelés legyen éretetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt. Mert ha valaki nem sanyargatja meg magát ezen a napon, irtassék ki az ő népe közül. És ha valaki valami dolgot végez ezen a napon, elvesztem az ilyent az ő népe közül. Semmi dolgot ne végezzetek; örök rendtartás legyen ez nemzetségről nemzetségre minden lakhelyeteken. Ünnepek ünnepe ez néktek, sanyargassátok meg azért magatokat. A hónap

Egy másik figyelemreméltó dolog. A Szent hely belsejében egyáltalán nem volt bronz. Minden bútordarab vagy aranyból vagy arannyal bevont fából készült. A deszkák tartóelemei és az elválasztó függöny oszlopai mind ezüstből készültek. Csak az ajtónál levő 5 oszlop, melyek arannyal voltak bevonva, álltak bronz tartóelemeken. Miután a bronzpitvaron és az ajtón a pap áthaladt, minden ami bronzot tartalmazott, mögötte volt, míg előtte a Szentek Szentje. Hasonlóképpen mindaz, aki belép Isten természetébe és Szellemébe újjászületve Isten isteni természete és élete által, az ott áll Krisztus igazságában, a fény, közösség és imádás helyén. Az ítélet mögöttük van, a menny előttük.

A főpap a szénnel teli tömjénezővel az egyik kezében melyből az illatáldozat füstje szállt fel, a másik kezében a tökéletes áldozat vérével áthaladt a függönyön. Tekintete az Isten dicsőségét megjelenítő felhőn, mely a Kérubok szárnya között jelent meg. Ha Ézsaiás vagy Ezékiel idejében élt volna, tudná, hogy ezek a kérubok azt kiáltják, hogy „*Szent, szent, szent a seregek Ura!*”. Emlékezik rá, hogy Ádám, mikor bűnbe esett és kiűzetett az Édenből Isten „*kiűzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a villogó pallos lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját.*” Félig ilyen pallost vár a kérubok kezében, de semmilyen lángoló pallossal nem találkozunk a kérubok kezében. Amit lát az, hogy a kérubok tekintete valamire odaszegődik. Mire? Akkor a pap rádöbben, hogy azt a foltot nézik, ahova az előző évben a vért hintette. Ekkor a két menyei tanú előtt kihinti a magával hozott vért. Az ellenségeskedés kardja eltűnt a kérubok kezéből, mivel kint a bronz oltárnál a pap egy éles villogó karddal elvágta az ártatlan és feddhetetlen áldozat torkát, elvégezvén a halálos ítéletet rajtuk, és kiontotta életük vérért. Ugyanaz a vér tanúskodott a kérubok előtt, hogy egy ártatlan helyettes meghalt. A kard a helyetteset sújtotta.

kilenczedikének estvéjén, egyik estvétől a másik estvéig ünnepeljétek a ti ünnepeteket.

Zsid. 10:1-4,9,10 Minthogy a törvényben a jövődő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennél fogva azokkal az áldozatokkal, a melyeket esztendőnként szüntelenül visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulókat; Különbö meg szűnt volna az áldozás, mivelhogy az egyszer megtisztult áldozók többé semminemű büntudattal nem bírtak volna. De azok esztendőnként bűnre emlékeztetnek. Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket. Ekkor ezt mondotta: Ímé itt vagyok, hogy cselekedjem a te akarodat. Eltörli az első, hogy meghagyja a másodikat, A mely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által.

Zsid. 9:6-8 Ezek pedig ekképen levén elrendezve; az első sátorba ugyan mindenkor bejárnak a papok az istentisztelet elvégzésére, A másodikba azonban egy-egy évben egyszer csak maga a főpap, vérrel, melyet magáért és a nép bűneiért áldoz. Azt jelentvén ki ezzel a Szent Lélek, hogy még nem nyílt meg a szentély útja, fennállván még az első sátor.

Zsid. 7:25; 9:22-28 Ennekokáért ő mindenképen idvezítheti is azokat, a kik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzék érettök. És csaknem minden vérrel tisztítatik meg a törvény szerint, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat. Annakokáért szükséges, hogy a mennyei dolgoknak ábrázolatai effélékkel tisztíttassanak meg, magok a mennyei dolgok azonban ezeknél különb áldozatokkal. Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk. Nem is, hogy sokszor adja magát áldozatul, mint a hogy a főpap évenként bemegy a szentélybe idegen vérrel; Mert különben sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtetése óta; így pedig csak egyszer jelent meg az időknél végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. És miképpen elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet: Azonképen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül jelen meg azoknak, a kik őt várják idvességökre.

2 Móz. 28:15-17,21,28-30 Azután csináld meg az ítéletnek hősénét mestermunkával; úgy csináld mint az efódot csináltad: aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből csináld azt. Négyzögű legyen, kétrétű, egy arasznyi hosszú és egy arasznyi széles. És foglalj abba befoglalni való köveket; négy sor követ, ilyen sorban: szárdiusz, topáz és smaragd; ez az első sor. A kövek tehát az Izráel fiainak nevei szerint legyenek, tizenkettő *legyen* az ő nevök szerint; mint a pécsett, úgy legyen metszve, mindenik a reá való névvel, a tizenkét nemzetség szerint. És csatolják a hősént az ő karikáinál fogva az efód karikáihoz, kék zsinórral, hogy az efód öve felett legyen, és el ne váljék a hősén az efódtól. És viselje Áron az Izráel fiainak neveit az ítélet hősénén, az ő szíve felett, a mikor bemegy a szenthelyre, emlékeztetőül az Úr előtt szüntelen. Azután tedd az ítéletnek hősénébe az Urimot és Thummimot, hogy legyenek azok az Áron szíve felett, a mikor bemegy az Úr eleibe, és hordozza Áron az Izráel fiainak ítéletét az ő szíven az Úr színe előtt szüntelen.

Ennélfogva nem nézünk elébe az örökkévalóságnak és Isten trónjának az ítélettel való félelemmel, nem várjuk a lángoló pallost, mivel a Krisztus vére kiöntetett. Az ítélet őt érte, helyettünk. Nem található bronz sem a Szent Helyen, sem a Szentek Szentjében. *„Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak”.* *„Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, a ki megigazít; Kicsoda az, a ki kárhoztat? Krisztus az, a ki meghalt, sőt a ki fel is támadott, a ki az Isten jobbján van, a ki esedezik is érettünk”.* Nem vár bennünket az ítélet, mivel már megítéltettünk és általmentünk a halálon és a tűzön a helyettesünkben, az ítélet mindörökké a múlté, előttünk a menny dicsősége.

A főpap

Csak Jézus a megfelelő jelentkező. Világos, hogy a Szent Sátor áldozatai és a templomi imádat csak előképek voltak melyek Jézus Krisztusban lettek betöltve.

Röviden tanulmányozzuk a véráldozati szertartások egy részletét, nevezetesen az Engesztelési Ünnepet. Az ünnepet évente egyszer tartották, a hetedik hónap 10-ik napján. Mózes harmadik könyvének a teljes 16-ik fejezete ennek a napnak a rendelkezéseit és az áldozatait írja elő. Ezekből a versekből megtudjuk, hogy a menny nem volt nyitva az Ó Szövetségben. A függöny a menny és a föld, Isten és ember elválasztottságát szimbolizálja. Az emberek közül csak egy léphetett be erre a szent helyre, ahol Isten jelenléte befedte a kegyelem királyi székét (a frigyláda fedele a kérubokkal – ford.). Ez az ember nem volt más, mint Izrael főpapja.

Krisztus halálának és feltámadásának hatalmas jelentősége gyakran beárnyékolja és elfeledtet egy másik csodálatos eseményt, mennybemenetelét. Tanuk tömege előtt a lábai elhagyták a földet, valóságos testben felvétetett és eltűnt a felhők között.

3 Móz. 16:15,20,22 És ölje meg a bűnért való áldozati bakot, a mely a népé, és vigye be annak véré a függönyön belől, és úgy cselekedjék annak vérével, a mint a tuloknak vérével cselekedett: hintse ugyanis azt a fedélre és a fedél elé. Miután pedig elvégezi a szenthelyért, a gyülekezet sátoráért és az oltárért való engesztelést; hozza elő az élő bakot. Hogy vigye el magán a bak minden ő hamisságukat kietlen földre, és hogy bocsássa el a bakot a pusztában.

Szemmel láthatatlanul, belépett az igazi Szentek Szentjébe, a mennybe magába, ahol a kérubok azt kiálltják hogy szent, szent, szent. Ott közbenjár „*érettünk*”. Meghalt „*érettünk*” most él „*érettünk*” képvisel bennünket nem máshol, mint az univerzum tróntermében. Milyen nagyszerű a főpap öltözkének jelképe, a hósénjén (a főpapi ruha része – ford.) a drágakövek a bűnös semmirekellő emberekért való közbenjárást jelképezi, ahogy a főpap a Szent Isten előtt a kegyelem királyi széke (a frigyláda fedele a kérubokkal – ford.) előtt áll.

Ahogy a főpapot elfogadta Isten, úgy a nemzetet is, mivelhogy őket képviselte. Először, hogy bemutatta az áldozatot az oltáron, másodszor, hogy bevitte a vért a Szentek Szentjébe, harmadszor mivel rávetették a nemzet bűneit (nem a főpapét) a bűnbakra, melyeket elvitte az a pusztába. Figyeljük meg a „*népé*” kifejezést a 15-ik versszakban.

Egy nagyon fontos vers a 3 Móz. 16:17. „*Senki se legyen a gyülekezet sátorában*”. Általában a papok sűrögtek forogtak a napi áldozatok elvégzésével és dolgaikkal, de ezen a napon ami munka el lett végezve azt egy személy végezte el az egész nép számára.

Ez emlékeztet bennünket Pál tanítására a Rómaiakhoz írt levél 5:12-20 verseiben. Pál itt megállapítja, hogy egy ember bűne, engedetlensége és igazságtalansága (Ádám) miatt az ítélet és halál minden emberre elhatott. Ádám képviselte az egész emberi fajt, az egész emberi fajt így az egész teremtés elbukott Ádámmal együtt; engedetlenségének következménye mindanyunkra rászállt. Születés által részesei lettünk Ádám bűnének és következményeinek. Pál megállapítja, hogy Krisztus a képviselőnké lett, engesztelő áldozata által eltörölte a bűnt. Eltörölte a bűnt engedelmesség és igazságosság által.

Eféz. 1:6 Kegyelme dicsőségének magasztalására, a melylyel megajándékozott minket ama Szerelmesben,

Munkájának a következményei elhatottak mindazokra, akik hit által magukévá teszik az Ő engesztelő munkáját és újjászületnek az Ő természete szerint ahogy Ádám természetét is örökölték az első születés szerint.

Ha egy ige van a Bibliában, amit újra olvasnunk, olvasnunk és olvasnunk kell, az a Rómaiakhoz írt levél 5:12-20. Milyen gyönyörűen a Róm. 5:15,19-ben az „egynek” (Krisztus) „engedelmessége által sokan igazakká lesznek” megfelel a magányos alaknak, aki áthaladva a Szent sátron a Szent Isten elé vért hintve végül megáll elfogadva annak a jelenlétében, aki mindenek bírója.

Ha Isten elfogadta, az egész nemzet el lett fogadva, mivel semmi más feladata nem volt, mint, hogy a nemzetet képviselje. A hagyomány szerint mikor a főpap belépett a Szentek Szentjébe egy kötél volt rákötve, melynek vége kilógott a függönyön kívül. Az ok az volt, hogyha Isten visszautasította őt és az áldozatát, akkor holtan esett össze az emberek szent Bírója előtt és mivel senki sem mert bemenni utána, hogy a holtestet eltávolítsa, így kihúzhatták azt a kötélnél fogva.

Az emberek örvendeztek, ha a főpap megjelent, mivel ez azt jelentette, hogy Isten elfogadta az áldozatot, melyben a nemzet el lett fogadva, vagyis azzal, hogy Isten elfogadta a képviselőjüket, azzal elfogadta őket. A nemzet nem azért lett elfogadva, mert valamit tettek, hanem mert valaki más tett valamit értük. Egy ember végezte el az egész munkát.

Az igékben, amit az előbb idéztünk a 3 Móz. 23:26-33-ban azt is vegyük észre, hogy jöllehet az engesztelés napja nem egy heti szombat volt, szigorúan tilos volt minden munkavégzés. *„Semmi dolgot ne végezzetek azon a napon, mert engesztelésnek napja az, hogy engesztelés legyen érettetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt... Semmi dolgot ne végezzetek”*

3 Móz. 23:28,31 Semmi dolgot ne végezzetek azon a napon, mert engesztelésnek napja az, hogy engesztelés legyen érettetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt. Semmi dolgot ne végezzetek; örök rendtartás legyen ez nemzetségről nemzetségre minden lakhelyeteken.

3 Móz. 16:31 Szombatok szombatja ez néktek, sanyargassátok meg azért magatokat; örökkévaló rendtartás ez.

Róm. 11:6 Hogyha pedig kegyelemből, akkor nem cselekedetekből: különben a kegyelem nem volna többé kegyelem. Hogyha pedig cselekedetekből, akkor nem kegyelemből: különben a cselekedet nem volna többé cselekedet.

Zsid. 4:1 Óvakodjunk tehát, hogy mivel megvan az ő nyugodalmába való bemenetel ígérete, valaki közületek fogatkozásban levőnek ne láttassék.

Zsid. 4:3 Mert mi, hívők, bemegyünk a nyugodalomba, miképen megmondotta: A mint megesküdtem az én haragomban, nem fognak bemenni az én nyugodalmamba; jóllehet munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte.

1 Móz. 2:1-3 És elvégezteték az ég és a föld, és azoknak minden serege. Mikor pedig elvégezé Isten hetednapon az ő munkáját, a melyet alkotott vala, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, a melyet alkotott vala. És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtvé szerzett vala Isten.

Zsid. 4:4,10 Mert valahol a hetedik napról ekképen szólott: És megnyugovék Isten a hetedik napon minden ő cselekedeteitől. Mert a ki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, a miképen Isten is a magáéitól,

Zsid. 4:7,8 Ismét határoz egy napot: Ma, szólván Dávid által annnyi idő multán, a mint előbb mondva volt. Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket. Mert ha őket Józsué nyugodalomba helyezte volna, nem szólana azok után más napról.

Zsid. 4:3 Mert mi, hívők, bemegyünk a nyugodalomba, miképen megmondotta: A mint megesküdtem az én haragomban, nem fognak bemenni az én nyugodalmamba; jóllehet munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte.

Jel. 13:8 Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, a mely a Bárányé, a ki megöletett, e világ alapítása óta.

Ján. 19:30 Mikor azért elvette Jézus az eczetet, monda: Elvégeztetett! És lehajtván fejét, kibocsátá lelkét.

Ezt a tényt többször is megismételte, mint kötelező rendtartást amit szigorúan kellett venni. Lásd. 3 Móz. 16:29-31, „*Örökkévaló rendtartás legyen ez nálatok: a hetedik hónapban, a hónapnak tizedikén sanyargassátok meg magatokat és semmi munkát ne végezzetek*” olvassuk a 29-ek vers részletét. Ha végigolvassuk ezt a két versszakot, világos, hogy az Engesztelés Napján napkeltétől napnyugtáig szigorú szombatot kellett tartani.

Ez emlékeztet bennünket a Róm. 4:4,5-re. „*Annak pedig, a ki munkálkodik, a jutalom nem tulajdoníttatik kegyelemből, hanem tartozás szerint; Ellenben annak, a ki nem munkálkodik, hanem hisz abban, a ki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazsággul.*”

“*Hogyha pedig kegyelemből, akkor nem cselekedetekből: különben a kegyelem nem volna többé kegyelem. Hogyha pedig cselekedetekből, akkor nem kegyelemből: különben a cselekedet nem volna többé cselekedet.*”

A Zsidókhoz írt levél felfedi a szombat szellemi jelentőségét. A szó maga nyugalmat jelent. A téma a nyugalom (szombat) ígérete.

Ebbe a nyugalomba hit által lépünk be. Isten a hetedik napon megnyugodott minden **munkájától**; belépve ebbe a nyugalomba megszüntetünk minden munkavégzést a részünkről ahogy azt Isten tette a hetedik napon.

Ez a szombat nem egy 24-órás periódus hanem egy időszak, egy korszak. Vajon miért nyugodott meg Isten a hetedik napon? Mert befejezte a munkáját (teremtés). Figyeljük meg, hogy Isten összekapcsolja a nyugalmat az elvégzett munkával. „*munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte.*”

Jézus azt mondta, „*Elvégeztetett!*”

Jób. 38:4 Hol voltál, mikor a földnek alapot vettem? Mondd meg, ha tudsz valami okosat!

Zsid. 10:11,12 És minden pap naponként szolgálatban áll és gyakorta viszi ugyanazokat az áldozatokat, a melyek sohasem képesek eltörölni a bűnöket. Ő azonban, egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökre üle az Istennek jobbjára,

Eféz. 2:6 És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban:

Róm. 3:27 Hol van tehát a dicsekedés? Kirekesztetett. Mely törvény által? A cselekedeteké által? Nem; hanem a hit törvénye által.

2 Kor. 5:18 Mindez pedig Istentől van, a ki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és a ki nekünk adta a békéltetés szolgálatát;

Meri-e valaki állítani, hogy ő egy társ-teremtő? Hogy a madarak szárnyai, a pacsirta hangja, a virágok, a virágzó fák munkájának vagy erőfeszítésének eredménye? Ki adta a rózsá- illatot, teremtette az esőcseppeket, előírja az apály-dagály működését és vezérli a csillagok útját. Isten nem hagyott semmi helyet az ember számára a teremtés munkáját illetően, melyet magának tulajdoníthatna mivel Isten teremtett minden bolygót, a tengereket, halakat, madarakat, növényeket és minden állatot, mielőtt az ember létezett. Az ember volt az utolsó a teremtés sorrendjében. Elképzelem, hogy ha az ember az első napon teremtetett volna megpróbálna Isten hatalmas teremtéséből vagy tervéből valami részt magának tulajdonítani. Isten rámutatott a teremtésére és azt kérdezte Jóbtól, hogy „*Hol voltál, mikor a földnek alapot vetettem?*” Hol voltál mikor Krisztus kidolgozta tökéletes és örök megváltását?

Azt olvassuk, hogy az Ószövetségi papok naponta szolgáltak újra és újra bemutatva áldozatokat amik sose törölték el a bűnt, de Krisztus miután felajánlott egyetlen egy áldozatot leült Isten jobbán. Azt találjuk az Ószövetségben, hogy bár volt egy asztal a Szent Sátor bútorai között és bár a papok étkeztek a Szent Sátorban, nem voltak székek. Egy Ószövetségi pap sem ült le. A munkájuk sose ért véget. Mi Vele együtt leültettünk. Nem munkálkodván hanem a bevégzett munkában nyugodván.

Isten megtiltotta, hogy dolgozzunk nehogy részt tulajdonítsunk magunknak az üdvösségünkben. A dicsekvés ki van zárva, az ember ki van zárva. Teljesen kegyelemből van. Csak Isten vett részt és egyedül Őt illeti a dicsőség. Pál azt mondja a Róm. 11:36-ban, „*Mert ő tőle (Istentől), ő általa (Isten által) és ő reá nézve vannak mindenek*”. „*Mindez (már ami az üdvösségünket illet) pedig Istentől van*”.

Zsid. 9:25-28 Nem is, hogy **sokszor** adja magát áldozatul, mint a hogy a főpap évenként bemegy a szentélybe idegen vérrel; Mert különben **sokszor** kellett volna szenvednie a világ teremtetése óta; így pedig csak **egyszer** jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. És miképpen elvégezett dolog, hogy az emberek **egyszer** meghaljanak, azután az ítélet: Azonképpen Krisztus is **egyszer** megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül jelen meg azoknak, a kik őt várják idvességökre.

Zsid. 10:1 Minthogy a törvényben a jövődő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennélfogva azokkal az áldozatokkal, a melyeket esztendőnként **szünetlenül** visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulókat;

Zsid. 10:14 Mert **egyetlenegy** áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszenteltek.

Zsid. 10:3 De azok esztendőnként bűnre emlékeztetnek.

Milyen tisztán megmutatta Isten, hogy a mód, ahogyan a bűnös ember megközelíthet egy Szent Istent az nem cselekedetek, hanem kizárólag a vérrel való megváltás által van. A nemzet megváltása kizárólag egy ember munkájának az eredménye. Mennyire utálja az ember testi természete ezt kegyelmből való evangéliumot. Mennyire akar az ember dicsekedni igazságával, munkájával és vallásával.

Valaki valaha jól mondta, hogy a vallás az megveti Istent és dicsőíti az embert, míg az evangélium megfeszíti az embert és dicsőíti Istent.

Az évi engesztelés napja évente egyszer volt egy évben. Előrevetített egy eseményt mely csak egyszer kellett, hogy megtörténjen az egész történelem folyamán, egy egyszeri esemény mely soha nem ismétlődik meg míg az ember a földön jár. *„Nem is, hogy sokszor adja magát áldozatul, mint a hogy a főpap évenként bemegy a szentélybe idegen vérrel;.. így pedig csak egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. És miképpen elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, .. Azonképpen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett,,*

Ismételten milyen erősen kihangsúlyozza a Zsid. 10:10-18 az „egyszer” szót mely szöges ellentétben áll az „évenként”, „sokszor” illetve a „szüntelenül” szavakkal. Egyszer s mindenkorra „egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette (Krisztus) a megszentelteket.” Micsoda egy ige! Örökké, mindenkorra, egyetlenegy áldozati váltsága megszentel bennünket. A 15-18 versek melyek szóról szóra kimondják az Új-szövetséget, bizonyítják, hogy a bűn egyszer s mindenkorra el lett téve az útból. *„És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem.”*- 17-ik vers. Az Ószövetségi áldozatok újra és újra előhozták a bűn problémáját. *„De azok esztendőnként bűnre emlékeztetnek.”*

Zsid. 9:26 Mert különben sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtetése óta; így pedig csak egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt.

1 Móz. 1:5 És nevezé Isten a világosságot nappalnak, és a setétséget nevezé éjszakának: és lőn este és lőn reggel, első nap.

1 Móz. 1:14 És monda Isten: Legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától, és legyenek jelek, és meghatározói ünnepeknek, napoknak és esztendőeknek.

3 Móz. 15:7,23; 11:24,25 Az is, a ki illeti a magfolyósnak testét, mossa meg a ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. Sőt ha valaki az ő ágán, vagy a holmikon illet is valamit, a melyeken ő ült, tisztátalan legyen estvéig. És ezekkel tisztátalanokká teszitek magatokat; mindaz, a ki illeti holttestüket, tisztátalan legyen estvéig. Mindaz pedig, a ki hordozza azoknak holttestét, mossa meg az ő ruháit, és tisztátalan legyen estvéig.

3 Móz. 22:6,7 Az ilyen ember, a ki effélet illet, tisztátalan legyen estvéig, és a szent dolgokból ne egyék, hanem ha megmosta a testét vízzel; De mikor lemegy a nap, tiszta lesz, és azután ehetik a szent dolgokból, mert az ő eledele az.

2 Móz. 12:5,6 A bárány ép, hím, egy esztendősen legyen; a juhok közül vagy a kecskék közül vegyétek. És legyen nálatok őrizet alatt e hónap tizennegyedik napjáig, és ölje meg Izráel községének egész gyülekezete estennen.

5 Móz. 16:6 Hanem azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy az ő nevét oda helyezze: ott öld le a páskhát estve, napnyugtakor, abban az időben, a mikor kijöttél Égyiptomból.

1 Kor. 5:7 Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, a minthogy kovász nélkül valók vagytok; mert hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk.

Zsid. 9:26 Mert különben sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtetése óta; így pedig csak egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt.

Zsid. 10:4 Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket.

Vegyük észre, „így pedig csak egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. Említettük, a Zsid. 4:7-10-nél, hogy Isten beszélt egy napról (korszakról), amelyben az ember belép a nyugalmaiba (szombatjába). Isten megnyugvása a teremtés 6-ik napja után példája ennek.

Egy figyelemreméltó tény, mely az Ószövetség tisztátalansági törvényeivel kapcsolatos, a következő: Teljesen mindegy, hogy a napnak mely órájában lett egy ember tisztátalan, tisztátalan maradt „*estvéig*” vagyis napnyugtáig, mely a nap végét jelezte és egy újnak kezdetét. Figyeljük meg a teremtés napjait, „*és lőn este és lőn reggel, első nap*”. A nap, a hold és a csillagok meghatározták az évszakokat, az éveket és elosztották a napokat.

Újra és újra, Izrael egyházzolgálati törvényeiben Isten elrendelte, hogy aki valami tisztátalant érint annak tisztátalannak kell maradnia „*estvéig*”. Miután a nap lement, tiszta lesz.

A húsvéti bárányt szintén este kellett megölni. Figyeljük meg, „*Hanem azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy az ő nevét oda helyezze: ott öld le a páskhát este, napnyugtakor*”.

Az előbb már megmutattuk, hogy Jézus valóban a mi húsvéti bárányunk volt, aki a Zsidó húsvét ünnepén halt meg. „*a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk*”.

Jézus napnyugtakor halt meg. A világ végén (korszak, nap). A nap nyugodófélben volt, ahogy a Húsvéti Bárány (Krisztus) haldokolva függött a Kálvária keresztfén. Az aznap befejeződött, és egy új nap kezdődött.

Mindazok a bűnök, melyek a törvény alatt lettek elkövetve, mind jelen voltak napnyugtáig. „*Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére (áldozatok) eltörölje (eltávolítsa) a bűnöket.*”

Zsid. 11:13 Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem *csak* távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön.

Zsid. 11:4 Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Kain, a mi által bizonyosságot nyert a felől, hogy igaz, bizonyosságot tevén az ő ajándékairól Isten, és az által még holta után is beszél.

Zsid. 9:15 És ezért új szövetségnek a közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígéretét.

Zsid. 9:12 És nem bakok és tulkok vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve.

Zsid. 9:17 Mivel a végrendelet holtak után jogerős, különben pedig, ha él a végrendelkező, épen nem érvényes.

Az Ószövetségi szentek „*Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távollról látva (a jövőben)*” Akik itt fel lettek sorolva, Ábellel kezdvén ki egy vérző bárányt ajánlott fel áldozatul, folytatva a hívők sorát Mózesig ki a Húsvét vérét hintette lásd Zsid. 11:28. Mindezek jóllehet nem látták hitük tárgyát (Krisztust), de hit által előre nézve a jövőben látták a megváltás nagy napját eljönni és hitben haltak meg várván azt amit csak messze láttak időben. A legvilágosabb legtisztább megállapítás: „*És ezért új szövetségnek a közbenjárója ő, hogy meghalván az **első szövetségbeli bűnök váltságáért**, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígéretét.*” Krisztus örök váltságot szerzett a számunkra mikor belépett egyszer a szent helyre (menny) a saját vérével.

A bűnök melyeket az Ószövetség alatt követtek el, nem lettek hordozva, eltávolítva illetve elvetve a Kálváriáig. Az Ószövetségi szentek nem kaphattak örök életet a Kálváriáig. Senki sem tisztulhatott meg míg az a nap (korszak) le nem járt. A Húsvéti Bárány halála jelezte a törvény korszakának végét. A végrendelet, testamentum a végrendelkező halálakor lépett érvénybe. A Krisztus haláláig egy ember se lehetett tiszta; ember nem kaphatott **örök életet**. Bizonyára azok az emberek koruk legistenfélőbb emberei voltak. Ha cselekedetek megmenthették volna őket, bizonyára méltóak lettek volna a mennyre. A történelem azon pontján, mikor az Ember meghalt a kereszten a bűneik eltöröltettek, örök életet nyertek és az út a mennybe nyitva állt előttük. Nem vállalhattak részt abból az eseményből, mely a megváltásukat elhozta, mivelhogy halottak voltak. Hogy jó cselekedetekkel megváltoztassák állapotukat, fel kellett volna támadniuk, hogy azokat a cselekedeteket elvégezhessék. Egy másik ember munkájába (mely részükre lett elvégzve) vetett hit volt az, ami megmentette őket. Mi, kik a kereszten ezen az oldalán élünk, egy új szövetség birtokosai vagyunk.

Jer. 31:31-33 Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr; és új szövetséget kötök az Izráel házával és a Júda házával. Nem ama szövetség szerint, a melyet az ő atyáikkal kötöttem az napon, a melyen kézen fogtam őket, hogy kihozzam őket Egyiptom földéből, de a kik megrontották az én szövetségemet, noha én férjök maradtam, azt mondja az Úr. Hanem ez lesz a szövetség, a melyet e napok után az Izráel házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ő belsejökbe helyezem, és az ő szívökbe írom be, és Istenökké leszek, ők pedig népemmé lesznek.

Zsid. 11:13 Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéretek, hanem *csak* távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön.

2 Móz. 24:3 Elméne azért Mózes, és elbeszélé a népnek az Úr minden beszédét és minden rendelését; az egész nép pedig egyező szóval felele, mondván: Mindazokat a dolgokat, a melyeket az Úr parancsolt, megcselekeszszük.

Gal. 5:3 Bizonyosatog teszek pedig ismét minden embernek, a ki körülmetélekedik, hogy köteles az egész törvényt megtartani.

Gal. 3:10 Mert a kik törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak; minthogy meg van írva: Átkozott minden, a ki meg nem marad mindazokban, a mik megíratk a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje.

Róm. 8:2,7 Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől. Mert a mi a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelen vala a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatá a bűnt a testben. Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint. Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a Lélek szerint valók pedig a Lélek dolgaira. Mert a testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békesség. Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.

Jer. 31:31,32 Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr; és új szövetséget kötök az Izráel házával és a Júda házával. Nem ama szövetség szerint, a melyet az ő atyáikkal kötöttem az napon, a melyen kézen fogtam őket, hogy kihozzam őket Egyiptom földéből, de a kik megrontották az én szövetségemet, noha én férjök maradtam, azt mondja az Úr.

Róm. 4:13-16 Mert nem a törvény által adatott az ígélet Ábrahámnak, vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz, hanem a hitnek igazsága által. Mert ha azok az örökösök, kik a törvényből valók, hiábavalóvá lett a hit, és haszontalanná az ígélet: Mert a törvény haragot nemz: a hol pedig nincsen törvény, ott törvény ellen való cselekedet sincsen. Azért hitből, hogy kegyelemből *legyen*; hogy erős legyen az ígélet az egész magnak; nemcsak a törvényből valónak, hanem az Ábrahám hitéből valónak is, a ki mindnyájunknak atyánk

Róm. 3:25 Kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő véreben, hogy megmutassa az ő igazságát az előbb elkövetett bűnöknek elnézése miatt,

Ez a szövetség érvényben van a végrendelkező halála következtében. Részesei lettünk annak, amit az Ószövetségi szentek csak távolról szemléltek. Örök életünk van. A bűneink el vannak vetve most és mindörökké. A szövetség szavai maguk a garancia arra, hogy bűneinkre Isten nem fog emlékezni. Figyeljük meg a Zsid. 10:15-18-at, Isten ezekben a versekben négyszer beszél első szám első személyben. A törvény egyesszám második személyben beszélt pl. Ne csinálj, ne imádd, ne kívánjad.. Izrael meggondolatlanul azt felelte, „*Mindazokat a dolgokat, a melyeket az Úr parancsolt, megcselekeszünk.*“. A törvény alatt levő ember köteles az egész törvényt betartani. „*Átkozott minden, a ki meg nem marad mindazokban, a mik megirattak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje.*” A törvény erőtelen volt a test miatt. A testi (e világ szerinti -ford.) gondolkodás nincs alárendelve a törvénynek, nem is lehet.

Az Ószövetség a törvény alatt élő ember 1500 évnyi bukásainak feljegyzései. Mikor az ember elmulasztott megfelelni a követelményeknek vagy csak részben töltötte be azokat, elvesztette a megígért áldásokat és viselte a törvény által meghatározott következményeket. Az ígéretek feltételhez voltak kötve és azon alapultak, hogy az ember betölti a törvény által meghatározott feltételeket. „Ne csinálj” akkor „Nem fogok” és így tovább.

Az Új szövetségről határozottan az mondja, hogy az „*Nem ama szövetség (a törvény szövetsége) szerint*” van. Gondosan figyeljük meg, hogy az Ábrahámnak és nekünk Krisztusban tett ígélet nem alapszik bizonyos feltételeken és törvényeken, hanem „az Ő véérébe vetett hiten”. A közös nevezője Istennek a négy nagy emberrel kötött szövetségének, (a szivárvány szövetsége, az Ábrahám szövetsége, a Dávidi szövetség, és az evangéliumi szövetség), hogy Isten, jóindulatából bizonyos feltétel nélküli ígéretek tesztet az ember számára, mely az

4 Móz. 23:19,20 Nem ember az Isten, hogy hazudjék és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-e ő valamit, hogy meg ne tenné? Igér-e valamit, hogy azt ne teljesítené? Ímé *parancsolatot* vettem, hogy áldjak; ha ő áld, én azt meg nem fordíthatom.

1 Móz. 8:21 És megérezé az Úr a kedves illatot, és monda az Úr az ő szívében: Nem átkozom meg többé a földet az emberért, mert az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva; és többé nem vesztetem el mind az élő állatot, mint cselekedtem.

Zsolt. 89:34 De az én kegyelmemet nem vonom meg tőle, és az én hűséges voltomban nem hazudom.

Ján. 3:16 Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

1 Móz. 9:8-17 És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok. És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjaig. Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti közöttetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: Az én ívemet helyeztetem a felhőkre, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között. És léssen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van. És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnek jele, melyet szerzettem én közöttem és minden test között, mely a földön van.

5 Móz. 9:4-7 Mikor azért kiüzi az Úr, a te Istened azokat te előled, ne szólj a te szívedben, mondván: Az én igazságomért hozott be engem az Úr, hogy örökségül bírjam ezt a földet; holott e népeket az ő istentelenségökért üzi ki te előled az Úr; Nem a te igazságodért, sem a te szívednek igaz voltáért mégy te be az ő földük bírására; hanem az Úr, a te Istened e népeknek istentelenségéért üzi ki őket előled, hogy megerősítse az ígéretet, a mely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak: Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. Tud meg azért, hogy az Úr, a te Istened nem a te igazságodért adja néked ezt a jó földet birtokul, mert kemény nyakú nép vagy te! Emlékezzél meg róla, és el ne felejtse azokat, a mikkel haragra indítottad az Urat, a te Istenedet a pusztában! A naptól fogva, a melyen kijöttél Egyiptom földéből, mind addig, mígnem e helyre jutottatok, az Úr ellen tusakodtatok vala.

ember részéről semmi kötelezettséggel nem jár. Megígérte Noénak, hogy nem pusztítja el a földet ismét özönvíz által jöllehet „*az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva*”. Földet ígért Ábrahámnak, és megígérte a Messiást, akiben megáld minden nemzetet és beteljesíti szövetségét. Dávidnak mindörökre odaigérte Izrael trónját és semminemű emberi gyarlóság nem vátoztathatja meg a szövetségét. Nekünk örök életet ígért azon az alapon, hogy elfogadjuk a fiát mint aki a bűneinket helyettünk elhordozta. Az emberi faj a viselkedésével az özönvíz óta egyszer sem érdemelte ki Isten megígért kedvességét, jöllehet a szövetség, melyet Isten minden földi élőlénnel kötött még ma is áll. A szivárvány még ma is látható az égen. Izrael történelme, mely az Ószövetségben fel van jegyezve, a napnál is világosabb. A viselkedésük csak ítéletet érdemelne, mégis Isten betöltötte Ábrahámnak tett ígérését, miszerint nekik adja a földet és hogy elküldi a Messiást, aki test szerint zsidó születésű lesz és Izraelen keresztül minden nemzetet megáld.

Dávid családfája közt volt néhány igen gonosz király. Mégis a szövetség érvényben maradt, nem lett érvénytelenítve emberi mulasztás miatt, nem is lehetett hiszen Isten nem azon az alapon kötötte.

Ez nem spekuláció vagy csupán következtetés, ami arra készíten bennünket, hogy ezeket a szövetségeket összekössük az Új-szövetséggel, amely ránk jelenleg érvényben van. „*Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére*”. A Biblia világosan, közvetlenül és félreérthetetlenül megteszi ezt a kapcsolatot. Ami igaz az árnyékra, egy előképre és a természetes dolgokra, melyek szellemi igazságokat szimbolizálnak, igaz kell hogy legyen arra amit szimbolizál vagy amit az Ószövetség előre kirajzol.

Minden egyes esetben a szövetség Isten és egy képviselő funkciót betöltő ember között kötött.

Zsolt. 106:13,14, 19, 28, 35-37, 45 Hirtelen elfeledék cselekedeteit; nem várak az ő tanácsát! Epekedés epeszté őket a pusztában, és próbára tevék Istent a sivatagon. Borjút csináltak a Hóreb alatt, és hajlongtak az öntött bálvány előtt. Majd hozzácsapódtak a Baál-Peorhoz, és ették a holtak áldozatait. Sőt összeelegyedtek a pogányokkal, és eltanulták cselekedeteiket. És tisztelték azoknak bálványait, és térré levének azok reájok. És feláldozák fiaikat és leányaikat az ördögöknek,

5 Móz. 7:6-8 Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe *vagy* te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki, minden nép közül e föld színén. Nem azért szeretett titeket az Úr, sem nem azért választott titeket, hogy minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben vagytok; Hanem mivel szeretett titeket az Úr, és hogy megtartsa az esküt, a melylyel megesküdt volt a ti atyáitoknak; *azért* hozott ki titeket az Úr hatalmas kézzel, és szabadított meg téged a szolgaságnak házából, az egyiptombeli Faraó királynak kezéből.

Luk. 1:72,73 Hogy irgalmasságot cselekedjék a mi atyáinkkal, és megemlékezzék az ő szent szövetségéről, Az esküvéről, a melylyel megesküdt Ábrahámnak, a mi atyánknak, hogy ő megadja nekünk,

1 Kir. 15:1-4 Jeroboám királynak, a Nébát fiának tizennyolczadik esztendejében Abija lett a király Júdában. És három esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának neve Maaka, az Abisáalom leánya. És járt az ő atyjának minden bűneiben, a melyeket ő előtte cselekedett, és nem volt az ő szíve *olyan* tökéletes az ő Urához Istenehez, mint Dávidnak, az ő atyjának szíve. De mindazáltal Dávidért adott néki az Úr az ő Istene szövétneket Jeruzsálemben: felmagasztalván az ő fiát ő utána és Jeruzsálemet megerősítvén;

2 Kir. 21:11-16, 19-22 Mivelhogy Manasse, Júda királya ezeket az útálatosságokat cselekedte, gonoszabb dolgokat cselekedvén mindazonkál, a melyeket az ő előtte való Emoreusok cselekedtek vala, és Júdát is vétékbe ejtette az ő bálványai által: Azért ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Íme, én oly veszedelmet hozok Jeruzsálemre és Júdára, hogy mindenkinek, a ki azt hallja, megcsendül bele mind a két füle. És kiterjesztem Jeruzsálemre a Samaria mérő-zsinórját és az Akháb házának mértékét; és kitöröm Jeruzsálemet, mint kitörlik a tálat, és kitörölve leborítják azt, És elhagyom az én örökségem maradékát, és adom őt ellenségei kezébe, és zsákmánya és ragadománya lesz minden ellenségeinek; Azért, mert gonoszul cselekedtek én előttem, és engem haragra ingerlettek az ő atyáiknak Egyiptomból való kijövetelök napjától fogva, mind e mai napig. És Manasse nagyon sok ártatlan vért is ontott ki, úgy hogy Jeruzsálem minden felől megtelt vele, azon a vétken kívül, a melylyel vétékbe ejtette Júdát, gonoszul cselekedvén az Úr szemei előtt.

Zsolt. 89:30-34 És az ő magvát örökkévalóvá teszem, és az ő királyi székét, mint az egeknek napjait. Ha az ő fiai elhagyják az én törvényemet, és nem járnak az én végzéseim szerint; Ha az én rendeléseimet megtörik, és meg nem tartják az én parancsolatimat: Akkor vesszővel látogatom meg az ő bűnöket, és vereségekkel az ő álnokságukat; De az én kegyelmemet nem vonom meg tőle, és az én hűséges voltomban nem hazudom.

1. Noé
2. Ábrahám
3. Dávid
4. A főpap
5. Krisztus

Minden egyes esetben az érvényességi köre korlátozva volt azokra az emberekre akik a családfőtől - akivel a szövetség kötöttetett – származtak. Születés, egyedül születés által lett valaki a szövetség részese.

Krisztus feleséget vett magának, az egyházat. Fiú a maga háza (családja) felett. Mi a hit családjához tartozunk.

Azt állítani, hogy az ígéretek, az örök élet szövetsége, és a bűnök bocsánata annak az embernek jár aki hisz, vagy azoknak akik Istentől születtek, az egy és ugyanaz mivel, *„Mindaz, a ki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született”*. Nincs egyetlen egy újjászületett lélek sem aki nem ismeri fel Krisztus istenségét és vérének megváltó erejét. Nincs egyetlenegy ember sem aki őszinte szívvel hisz Krisztusban és nem született újjá. *„Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.”* A hit bevitt bennünket Isten családjába egy új születés által. Látjuk a különbséget a szolga és a fiú között.

Különös, hogy az emberek nem hiszik – ahogy mondják „Aki egyszer üdvözült örökre üdvözült” - hiszik, hogy aki „egyszer született örökre született”. Nikodémus felismerte, hogy a születés az nem egy visszatérő dolog”. Azt is hiszik, hogy „aki egyszer meghal örökre meghal”. *„Meghaltatok”* ez nyilván látható a vízkereszttségben. *„Tudván, hogy Krisztus, a ki feltámadott a halálból, többé meg nem hal;... Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer;”* Ha egy ember kétszer üdvözülhetne, akkor bizonyára ismét kétszer be is kellene, hogy merítkezzen a vízkereszttségben.

Jer. 33:25,26 Ezt mondja az Úr: Ha szövetségem nem lesz a nappal és az éjszakával, és ha nem szabtam törvényeket az égnek és a földnek, Jákóbnak és az én szolgámnak, Dávidnak magvát is elvetem, úgy hogy az ő magvából senkit fel ne vegyenek, a ki uralkodjék Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak magván: mert visszahozom őket a fogságból, és megkegyelmezek nekik.

Mát. 26:28 Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, a mely sokakért kiontatik bűnöknök bocsánatára.

Zsid. 13:20 A békesség Istene pedig, a ki kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztort, örök szövetség vére által, a mi Urunkat Jézust,

Ésa. 54:1,5 Ujjongj te meddő, ki nem szültél, ujjongva énekelj és kiált, ki nem vajdultál, mert többek az elhagyottnak fiai a férjénél való fiainál, azt mondja az Úr. Mert férjed a te Teremtőd, seregeknek Ura az Ő neve, és megváltód Izráelnek Szentje, az egész föld Istenének hívattatik.

Zsid. 3:6 Krisztus ellenben mint Fiú a maga háza felett, a kinek háza mi vagyunk, ha a bizodalmat és a reménységnek dicsekedését mind végig erősen megtartjuk.

Gal. 3:7 Értsétek meg tehát, hogy a kik hitből vannak, azok az Ábrahám fiai.

1 Ján. 5:1 Mindaz, a ki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született; és mindaz, a ki szereti a szülőt, azt is szereti, a ki attól született.

Róm. 10:9,10 Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az idvességre.

Gal. 3:26 Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.

Ján 8:35,36 A szolga pedig nem marad mindörökké a házban: a Fiú marad ott mindörökké. Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.

Gal. 4:1-6 Mondom pedig, hogy a meddig az örökös kiskorú, semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek; Hanem gyámok és gondviselők alatt van az atyjától rendelt ideig. Azonképen mi is, mikor kiskorúak valánk, a világ elemei alá voltunk vettelve szolgaként: Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, a ki asszonytól lett, a ki törvény alatt lett, Hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot. Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya!

Ján. 3:4 Monda neki Nikodémus: Mímodon születhetik az ember, ha vén? Vajjon bemehet-é az ő anyjának méhébe másodszor, és születhetik-é?

Róm. 6:9,10 Tudván, hogy Krisztus, a ki feltámadott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik, Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él.

Eféz. 5:30 Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók.

Azt is hiszik, hogy ha valaki „egyszer megházasodott az örökre házasságot kötött”. Teljesen elvetik azt a gondolatot, hogy valaki elváljon, de tanítják, hogy Krisztus felbontja a házasságát feleségével, aki egy test övele és „egy Szellem”.

Istentől születni az egy dolog, teljesen más áldásait és kiváltságait, melyek miénk a Krisztusban, örökölni és azokban járni. Istennek vajon hány embere mondhatja el, hogy birtokba vette és élvezi mindazokat a hatalmas ígéreteket, melyeket Jézus tett hatalmas erőről és megválaszolt imákról. Isten fiának hatalmas példaképét tárta elénk és azt kívánja, hogy eljussunk a „*Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére*”. Ki mondhatja el magáról, hogy úgy engedelmeskedett, ahogy Krisztus engedelmeskedett, úgy megbocsájtott, ahogy Krisztus megbocsájtott, szeretett, ahogy Krisztus szeretett, és tökéletes hite volt, ahogy Krisztusnak volt. Pál a szellemi óriás nem gondolta magáról, hogy elérte volna Isten elhívásának teljes célját. Vegyük észre, hogy Pál ezt utolsó fogsága alatt írta csupán néhány évvel halála előtt.

Izrael, Józsué idejében nem vette birtokba az egész megígért földet. „*pedig még igen sok föld maradt elfoglalni való.*”. Izrael csakúgy Isten népe volt, mikor nincstelenül bolyongtak a pusztában, mint mikor Salamon idejében elfoglalták az egész földet. Isten „*népemnek*” nevezte őket Egyiptomban, „*Bocsásd el az én népemet*”, „*hirdesd népemnek bűneiket*”, „*magam keresem meg nyájamat*”.

Egy dolog tette őket Isten népévé, születés. Csak születés révén válhatott valaki a szövetség részese és csak Noé, Ábrahám, Dávid és Krisztus leszármazottai öröklik az ígéreteket, senki másnak nincs része azokban. A győzelmek, és a megígért áldások birtokbavétele (melyek a születéssel járó örökség része) hitükön és engedelmességükön múlt.

Semmi nemű félrelépés és elkanyarodás nem változtathatja ezt meg.

1 Kor. 6:17 A ki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ő vele.

Ján. 14:12-14; 15:7 Bizony, bizony mondom néktek: A ki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, a melyeket én cselekeszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek. És akármint kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt. Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, a mit csak akartok, és meglesz az néktek.

Eféz. 4:13 Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére:

Fil. 3:13,14 Atyámfiái, én enmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna: De egyet *cselekszem*, azokat, a melyek hátam megett vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, a melyek előttem vannak, nékik dőlven, czélegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.

Józs. 13:1 Mikor Józsué megvénhedett és igen megidősödött vala, monda az Úr néki: Te megvénhedtél, igen megidősödtél, pedig még igen sok föld maradt elfoglalni való.

2 Móz. 3:7; 8:20 Az Úr pedig monda: Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, a mely Egyiptomban vagyon és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvedéseit. Az Úr pedig monda Mózesnek: Kelj fel reggel és állj a Faraó eleibe; ímé kimegy a vizek felé, és mondd néki: Ezt mondja az Úr: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem.

Ésa. 58:1 Kiáltás *teljes* torokkal, ne kiméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házának vétkeit.

Ezék. 34:11 Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én magam keresem meg nyájamat, és magam tudakozódok utána. **Eféz. 5:1,8** Legyetek annakokáért követői az Istennek, mint szeretett gyermekek: Mert valátok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világosságnak fiai úgy járjatok.

1 Kor. 6:18 Kerüljétek a paráznaságot. Minden bűn, melyet az ember cselekszik, a testen kívül van, de a ki paráználkodik, a maga teste ellen vétkezik.

1 Thes. 5:5,6 Ti mindnyájan világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé! Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok.

Istennel való viszonyunk alapja a szövetség. Istennek minden megígért áldása erre a viszonyra épül.

Az újjászületés egy dolog következnénye. Hittünk Isten kegyelmében. A kegyelem a Kálvárián bemutatott áldozatban mutattatott meg nekünk és Istennek a teljes bűnbocsánata, a fiúság, örök élet és az új természet a miénk lett csupán a Krisztus áldozatába vetett egyszerű hit által. Az alap, amire újjászületésünk épült sosem változtatható meg, mivel Krisztus nem fog még egyszer meghalni. Nem fog semmit sem hozzáadni a tökéletes megváltó halálához és feltámadásához. A viszonyunk a mennyei ezeken az alapokon és Isten szövetségén nyugszik. Ezen a viszonyon áll mindazon az ígért, áldás a bűn feletti győzelem csakúgy mint az Ószövetségben azok a megígért győzelmek és áldások amiket Isten az Ő népének ígért. Figyeljük meg, hogy Isten ígéreteinek és áldásainak számonkérése, az ígért földjének birtokbavétele nem tette őket Isten népévé.

Az Újszövetség hemzseg azoktól a buzdításoktól, melyek szentségre szólítanak fel azon az alapon, hogy Istennel van kapcsolatunk. Éljetek szent életet, mivel Isten fiai vagyunk, Isten temploma, Isten gyermekei stb. Ha az Istennel való viszonyunk a viselkedésünkön, szentségünkön és engedelmességünkön múlna, hogyan lehetne ezeket a buzdításokat Istennel való viszonyunkra hivatkozva tenni mely nem is létezne ha ez igaz lenne – mint ahogy az némelyek állítják. Istennel való viszonyunk eredménye egy megváltott isteni élet. Kegyelem, csakis kegyelem helyezett bennünket be ebbe a viszonyba, mely Isten valós fiaivá tett bennünket és ennek csak egy alapja van, a Krisztus halálába és feltámadásába vetett hit.

1 Kor. 15:49 És a miképen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeknek ábrázatját is.

Hatodik Fejezet

Az ember pozíciója Ádámban

Pál azt tanítja az 1 Kor. 15:45-49 versekben, hogy két Ádám volt. Az első Ádám, földi volt, testi ember volt; az „első ember”. A második ember, a mennyei Úr, egy megelevenítő (életet adó) szellem vagyis Jézus Krisztus. Pál itt a fizikai testre utal amit Ádámtól örököltünk és a feltámadott dicsőséges testre melyet a feltámadás után kapunk. Ezeket „Érzéki” és „Szellemi” testnek hívja.

Egy elsőprő gondolattal Pál így összegzi; *„És a miképen hordtuk a földinek (Ádám) ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeknek (Krisztus) ábrázatját is.”* A tárgy a test feltámadása de ami igaz a természetes érzéki testre azok közül sok vonatkozik a szellemi állapotunkra is.

Honnan jött az emberi test? Miért halandó, romlandó és tárgya betegségnek, elmúlásnak és bomlásnak. A válasz az, hogy ezt a testet Ádámtól, az első embertől örököltük.

Honnan eredt az ember bukott természete, Sátánhoz való kötöttsége és Isten előtt való bűnös állapota? Vajon ezek valami személyes cselekedet következményei? Vajon ezek valami személyes döntés következményei? Van-e a föld 4 milliárd lakosa között egy aki nem része ennek a bukott természetnek, nincs Sátán elnyomása alatt, és nem él ebben a halálra ítélt testben?

Róm. 5:12 Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek;

1 Kor. 15:45 Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám meglevevítő szellemmé.

1 Móz. 2:17 De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert a mely napon ejéndel arról, bizony meghalsz.

Róm. 5:13,14 Mert a törvényig vala bűn a világon; a bűn azonban nem számíttatik be, ha nincsen törvény. Úgyde a halál uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, a kik nem az Ádám esetének hasonlatossága szerint vétkeztek, a ki ama következendőnek kiábrázolása vala.

Róm.5:12-21 Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek; Mert a törvényig vala bűn a világon; a bűn azonban nem számíttatik be, ha nincsen törvény. Úgyde a halál uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, a kik nem az Ádám esetének hasonlatossága szerint vétkeztek, a ki ama következendőnek kiábrázolása vala. De a kegyelmi ajándék nem úgy *van*, mint a bűneset; mert ha amaz egynek esete miatt sokan haltak meg, az Isten kegyelme és a kegyelemből való ajándék, mely az egy ember Jézus Krisztusé, sokkal inkább elhatott sokakra. És az ajándék sem úgy *van*, mint egy vétkező által; mert az ítélet egyből *lett* kárhozottá, az ajándék pedig sok bűnből *van* igazulásra. Mert ha az egynek bűnesete miatt uralkodott a halál az egy által: sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, kik a kegyelemnek és az igazság ajándékának bővölködésében részesültek. Bizonyára azért, miképen egynek bűnesete által minden emberre *elhatott* a kárhozat: azonképen egynek igazsága által minden emberre *elhatott* az életnek megigazulása. Mert miképen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek: azonképen egynek engedelmissége által sokan igazakká lesznek. A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék; de a hol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővölködik: Hogy miképen uralkodott a bűn a halálra, azonképen a kegyelem is uralkodjék igazság által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Csak egy válasz létezik ezekre a kérdésekre. Születésünk folytán örököltük ezeket a dolgokat mi atyánktól (Ádámtól). „*Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek;*”

Mert Ádámban mindenki meghal, de **Krisztusban** mindenki élni fog. Kik fognak meghalni? **Mindenki**. Hányan vannak **Ádám**ban? Mindenki, aki Ádámtól született. A Biblia Jézust „*az utolsó Ádámnak*” hívja és világosan tanítja, hogy Ő az „*új teremtés*” feje. A Biblia azt tanítja, hogy mindaz, aki Istentől született (megelevenedett az Ő élete által), az Krisztusban van.

A legvilágosabb ige erről a témáról a Róm. 5:12-21. Pál azt tanítja, hogy egy ember engedetlenségének a következménye minden embert bűnössé tett, ítéletet hozott Ádám minden egyes leszármazottjára, és mindannyian „*elkészített bűnözők*” vagyunk.

Bizonyítéku Pál azt hozza fel, hogy a halál a bűn következménye és eredménye. Ha Ádám engedetlenségi tette csak őt magát érintette volna, akkor csak ő halt volna meg és mindazok akik tökéletes életet élnek, nem követnek el bűnt stb. sosem halnának meg.

Pál érvelése a következő. Ádám áthágott egy direkt parancsolatot. „*De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél*”. A tíz parancsolat kiadásáig az ember nem kapott semmi direkt parancsolatot amit áthághatott volna. „*a bűn azonban nem számíttatik be, ha nincsen törvény*”. Mégis, a halál uralkodott Ádámtól Mózesig. Azokon az embereken is, akik nem hágtak át semmi direkt parancsolatot, akik soha sem hallották a mennyből azt, hogy „*Ne lopj*”, „*Ne paráználkodj*” stb. A szomorú történet az, hogy Ádám minden egyes fiának története, ahogy azt az 1 Móz. 5 leírja azzal a szóval végződik, hogy „*meghala*”. Miért halt meg? Pál azt írja, hogy Ádám bűnének a következményét örökölték.

3 Móz. 12:6 Mikor pedig letelnek az ő tisztulásának napjai, fiú miatt vagy leány miatt, hozzon egészen égőáldozatul esztendőös bárányt, galambfiat vagy gerliczét bűnért való áldozatul, a gyülekezet sátorának nyílása elé a paphoz.

Zsolt. 51:7 Ímé én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám.

Az egésznek az értelme az, hogy Ádám az egész emberi fajt képviselte. Ádám cselekedetei képviselték Ádám minden egyes fiát. Bele lettek keverve mindabba, amit Ádám tett. Mikor Ádám, (képviselőjük, mint az emberi faj feje) bűnözött, akkor mindannyian bűnöztek, Mikor Ádám elbukott, mindannyian elbuktak, mikor Ádám a halál hatalma alá került, a föld egésze, mely az ember alá volt rendelve, az állatok, madarak, halak stb. mind azon uralom és ítélet alá került, beleértve minden jövőbeli generációt.

Egy döntő bizonyíték erre az kis gyerekek és újszülöttek halála, akiknek nincs birtokukban a döntés képessége és nem rendelkeznek a jó és a rossz megkülönböztetésének képességével. Vajon azért halnak meg mert maguktól valamit tettek vagy valami rossz döntést hoztak? Pál azt mondja, hogy Ádám bűne halált hozott „**minden**” emberre.

Az egyik legfigyelemreméltóbb áldozat, mely az Ószövetségben le lett jegyezve, az az a bűnért való áldozat, melyet minden egyes zsidó anyának kellett vinni gyerekszülés után. A áldozatok leírása a 3 Mózes 12-edik fejezetében található melyek közül egy a bűnért való áldozat. Figyeljük meg a 2-4 verseket, az anya tisztátalan volt egy időtartamig (7 napig – ford.) és nem érinthetett semmi megszentelt dolgot, amíg a tisztulásának az ideje le nem járt és a bűnért való áldozatot el nem végezték. Miért lenne az anya saját vére mely a magzatot táplálta tisztátalan? Miért kellett bűnáldozatot végrehajtani, hogy eltávolítsák egy csupán pár napos kisbaba bűneit?

Dávid azt mondta, „*Ímé én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám.*”, „*Eltértek a gonoszok fogantatásuk óta; tévelygenek a hazugok anyjuk méhétől kezdve.*” (Zsolt. 58.4 – ford.) Ismerjük ezeket a verseket, melyek a születéssel örökölt bűnös természetre utalnak, de azt is megláttatják velünk, hogy Isten előtti bűnös voltunk

1 Kor. 15:49 És a miképen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeknek ábrázatját is.

Eféz. 2:1-3 Titeket is *megelevenített*, a kik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt, Melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik; A kik között forgolódtunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akaratját, és természet szerint haragnak fiai valánk, mint egyebek is:

Eféz. 4:17,18 Ezt mondom annakokáért és bizonytságot teszek az Úrban, hogy ti többé ne járjatok úgy, mint egyéb pogányok is járnak az ő elméjöknek hiábavalóságában, Kik értelmökben meghomályosodtak, elidegenültek az isteni élettől a tudatlanság miatt, mely az ő szívök keménysége miatt van bennök;

Eféz. 2:12 Hogy ti, *mondom*, abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izráel társaságától idegenek, és az ígélet szövetségétől távolvalók, reménységetek nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világon;

Ésa. 14:14 Felibök hágak a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz.

1 Móz. 3:4,5 És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg; Hanem tudja az Isten, hogy a mely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói.

1 Móz. 3:19 Orczád veritékével egyed a te kenyeredet, míglen visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te s ismét porrá leszel.

1 Móz. 3:23,24 Kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből, hogy mívelje a földet, a melyből vétett vala. És kiűzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a villogó pallos lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját.

öröklődésből ered mivel születés révén össze vagyunk kötve Ádámmal. Valójában *„hordtuk a földinek ábrázatját.”*

Pál hosszasan tárgyalja az ember elbukott állapotát az Efézusiakhoz írt levelében. Azt mondja, hogy *„holtak valátok a ti véteitek és bűneitek miatt”* és uralkodott rajtunk a *„levegőbeli hatalmasság fejedelme”* és hogy a *„mi testünk kívánságaiban”* cselekedtük *„a testnek és a gondolatoknak akaratját”*. Tovább az Efézusiakhoz írt levélben Pál leírja a természetes ember állapotát, miszerint jár *„az ő elméjöknek hiábavalóságában”*, kik *„elidegenültek az isteni élettől”* és *„reménységetek nem vala”*.

Édentől keletre

Menjünk vissza a kezdetekhez. Látjuk Ádámot a kertben. Ott az **élet** fája. Ott az Isten hangja. Isten jelen van, és társalog az emberrel. Az ember uralkodik a teremtet világon és élvezi teremtetje társaságát.

Sátán rábeszéli az embert, hogy lázadjon fel a menny trónja ellen és hágja át Isten egyetlen egy direkt parancsolatát. Sátán példáját követve, aki azt mondta, *„hasonló leszek a Magasságoshoz”* elhitte az Ember a hazugságot *„olyanok lészetek mint az Isten”*. Visszautasítva az alázas engedelmesség helyét, mely a menny királysági alattvalóinak osztályrésze, az ember kitaszított Isten jelenlétéből.

Isten kihirdette Ádám fölötti ítéletét: *„mert por vagy te s ismét porrá leszel”*. *„Kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, a melyből vétetett vala. És kiűzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a villogó pallos lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját.”*

1 Móz. 3:19 Orczád verítékével egyed a te kenyeredet, míglen visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te s ismét porrá leszel.

Eféz. 4:18 Kik értelmökben meghomályosodtak, elidegenültek az isteni élettől a tudatlanság miatt, mely az ő szívök keménysége miatt van bennök;

Ján. 1:4 Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága;

1 Ján. 5:11 És ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van.

A szentírás szerint nem született gyerek Édenben. Mindenki Édenen kívül született, Isten életén, Isten jelenlétéén és társaságán kívül.

Látjuk, hogy Ádám el lett választva az élet forrásától, kitesztva a természetes földi közegbe, hogy ott éljen. A mennyei kommunikációs vonala el lett vágva, Isten hangja elhallgatott az Édenen kívül, arcát a föld felé fordítja, görnyesztí hátát, hogy szántsza és művelje a földet „*Orczád verítékével*”, amíg a biztos halál befejezi életének földi pályafutását.

Vizsgáljuk meg részletesebben azt a négy állítást mely igaz a bukott Ádámra és mindarra ki tőle született:

1. El van választva Isten életétől.
2. El van választva Isten szentségétől.
3. El van választva Isten hangjától.
4. Sátán uralma alá esett.

1. Az első említése az örök életnek az 1 Móz. 3:22-ben található. Isten kiűzte Ádámot az Édenből mivel az **élet** fája ott volt és ha Ádám arról evett volna, örökké élt volna.

Pál azt mondta, hogy a természetes ember elidegenült (elválasztott, elváogatott) **Isten életétől**.

Azok, akik jártasak a görög nyelvben, azt mondják, hogy van egy görög szó „*zoe*”. Ezt a szót gyakran örök életnek vagy csupán életnek fordítják. Van egy teljesen másik görög szó mely szintén életet jelent állat, hal, madár és ember életét. A *zoe* szó isteni életre vonatkozik, Isten életére. „*Ő benne (Jézusban) vala az élet (zoe), és az élet vala az emberek világossága;*” „*örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van*”.

Ján. 6:53,54 Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszjátok az ő véré, nincs élet bennetek. *A ki eszi az én testemet és iszja az én vére, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.*

Mát. 26:26 Mikor pedig evének, vevé Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek; ez az én testem.

1 Móz. 1:11,21,24 Azután monda Isten: Hajtson a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet, gyümölcsfát, a mely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, a melyben legyen néki magva e földön. És úgy lőn. És teremté Isten a nagy vízi állatokat, és mindazokat a csúszó-mászó állatokat, a melyek nyüzsögnek a vizekben az ő nemök szerint, és mindenféle szárnyas repdesőt az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó. Azután monda az Isten: Hozzon a föld élő állatokat nemök szerint: barmokat, csúszó-mászó állatokat és szárazföldi vadakat nemök szerint. És úgy lőn.

Róm. 5:12 Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek;

1 Móz. 3:19 Orczád veritékével egyed a te kenyeredet, míglen visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te s ismét porrá leszel.

3 Móz. 17:11 Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést.

„Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszjátok az ő véré, nincs élet bennetek. A ki eszi az én testemet és iszja az én vére, örök élete (zoe) van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.” Jézus azt mondta, *„Vegyétek, egyétek; ez az én testem.”* Az élet (zoe) fel lett ajánlva az ember számára. Amilyen világosan Isten megtiltotta, hogy az ember egyen az **élet** fájáról, most meghív bennünket, hogy *„vegyük és együk”* és éljünk örökké. Ez az isteni természet (zoe), isteni élet az Ő Fia. Jézus a mi **Élet** fánk.

Ahogy Ádám élete és természete a fiaiban volt, Isten élete (zoe) és természete az Ő Fiában.

Vizsgáljuk meg, hogy Jézus miért nem születhetett normális emberi születés módján. Felfedezünk egy törvényt és szabályszerűséget, mely a teremtéskor kezdődött. Minden teremtett élet magában hordozza azt a magot, mely továbbviszi a saját fajtáját. Minden élet a saját maga fajtája szerint. A földön minden ma fellelhető élet, beleértve az embert is az 1 Mózes teremtéséből származott le. Ádám bűne révén az egész teremtés a bűn és a halál átka alatt van. Ez az élet ideiglenes, halállal és elbomlással végződik, betegség, fájdalom, szomorúság és átok alá van vetve. Minden kiszáradt fa, fű, állati tetem stb. az elbomlás folyamata és romlás által visszatér a porba, és a föld részévé válik. Ez az élet az utódban folytatódik a születés folyamata által. Ez az élet a vérben van.

Tény, hogy az emberben, az élet magját a férfi hordozza. Egy gyerek apasága meghatározható vérvizsgálat alapján.

Most már látjuk az okát az Úr Jézus Krisztus szüztől való születésének. Több milliárdnyi gyerek kapta az életét természetes, fizikai apától kivéve egy, Jézus, ki **Isten egyszülött fia**. Ennek a kisbabának, emberi lénynek az életének nem volt köze Ádámhoz vagy semilyen más emberi lényhez.

2 Kor. 5:21 Mert azt, a ki bünt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.

Zsid. 7:26 Mert ilyen főpap illet vala minket, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott, és a ki az egeknél magasságosabb lőn,

1 Ján. 3:5 És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és ő benne nincsen bűn.

Luk. 10:21 Azon órában örvendeze Jézus lelkében, és monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesekek elől, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted.

1 Kor. 15:45 Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé.

Ján. 3:6 A mi testtől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az.

Eféz. 4:18 Kik értelmőkben meghomályosodtak, elidegenültek az isteni élettől a tudatlanság miatt, mely az ő szívök keménysége miatt van bennök;

Ján. 1:13 A kik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek.

1 Ján. 5:11 És ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van.

Ján. 6:53,54 Monda azért nekik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszszátok az ő véré, nincs élet bennetek. A ki eszi az én testemet és iszsa az én vére, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.

1 Móz. 3:24 És kiűzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a villogó pallos lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját.

Ezék. 1:4,5,13,26-28 És látám, és ímé forgószél jött északról, nagy felhő egymást erő villámlással, a mely körül fényesség vala, közepéből pedig mintha izzó ércz látszott volna ki, tudniillik a villámlás közepéből. És belőle négy lelkes állat formája *tetszék* ki, és ez vala ábrázatjuk: emberi formájok vala, És a lelkes állatok közt látszék, mint egy égő üszög, a mely lángolt, mint a fáklyák, ide s tova futkározva a lelkes állatok közt; és a tűznek fényessége vala, és a tűzből villámlás jöve ki. És a mennyezeten felül, a mely fejük felett vala, *látszék* mint valami zafirkő, királyi székek formája, és a királyi székek formáján *látszék* mint egy ember formája azon felül; És látám izzó érczként ragyogni, a melyet, mintha tűz vett volna körül derekának alakjától fogva és fölfelé; és derekának alakjától fogva és lefelé látám, mintha tűz volna. És fényesség vala körülötte, Mint a milyen a szivárvány, mely a felhőben szokott lenni esős időben, olyan vala a fényesség köröskörül. Ilyen vala az Úr dicsőségének formája, és látám, és orcámra esém, és hallám egy szólnak szavát.

Isten egy csoda által, melyet a történelemben sem előtte sem utána nem ismételt meg, áthágva a születés normális folyamatát belhelyezte a saját életét (zoe) egy emberbe. Egy életet melynek nem volt köze Ádámhoz és a bukott emberi természethez.

Tudjuk, hogy Krisztus tökéletes és büntelen életet élt. Azonban, ha Ádám életével és természetével született volna, a tökéletes élet ellenére el lett volna választva Istentől és a menny bűnösként tartotta volna számon. Örökölte volna azt a közös bűnt, amit Ádám mindegyik leszármazotta örökölt. Ugyanezekből a versekből az is kiderül, hogy Krisztus nem csak cselekedeteiben volt büntelen, hanem természetében is, „és ő benne (természetében) *nincsen bűn*.”. Az isteni természet (zoe); örökkévaló, isteni, büntelen. Az emberi természet; halandó, emberi, bűnös. Az első Ádám egy földi, halandó ember. A második Ádám, az „Úr a mennyből”, egy megelevenítő (életet adó) szellem. A kifejezés maga „utolsó Ádám” azt fejezi ki, hogy Krisztus átadja az életét sokaknak akik tőle születtek, mint ahogy az első Ádám tette. Már elég kihatóan tanulmányoztuk a két születést. Az első természetes, Ádám természetéből, a test szüleménye. A második születés az Isten természetéből (zoe) való, az újjászületés, a Szellemtől való születés.

Megalapoztuk az 1. pontot. A születés és természet elválaszt bennünket Isten életétől, az élet fájától. Pál azt mondja, hogy „elidegenedtünk” (elvágattunk, elválasztattunk) **Isten életétől**. Nincs semmi az emberi természetben, ami ezt az életet valaha is kitermelné. Az ember művelheti természetét, hozhat létre művészetet, filozófiát. Fáradhat, küzdhet, meditálhat stb., de ennek az életnek egy szikráját, vagy cseppjét sem tudja előállítani. „Az élet az ő Fiában van” „Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszjátok az ő véré, nincs **élet** bennetek.”

Ésa 6:1-5 A mely esztendőben meghala Uzziás király, látám az Urat ülni magas és felemeltetett székbén, és palástja betölté a templomot; Szeráfok állanak vala felette: mindeniknek hat-hat szárnya vala: kettővel orcáját fedé be, kettővel lábait fedé be, és kettővel lebegett; És kiált vala egy a másiknak, és mondá: Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a *széles* föld az ő dicsőségével! És megrendülének az ajtó küszöbei a kiáltónak szavától, és a ház betelt füsttel. Akkor mondék: Jaj nekem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt, a seregeknek Urát láták szemeim!

Jel. 4:8 És a négy lelkes állat, a melyek közül mindeniknek hat-hat szárnya *vala*, köröskörül és belül teljes *vala* szemekkel; és meg nem szűnik *vala* nappal és éjjel ezt mondani: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, a ki *vala* és a ki van és a ki eljövendő,

Zsid. 8:3,8 A második kárpiton túl pedig az a sátor, melyet neveztek szentek szentének, Azt jelentvén ki ezzel a Szent Lélek, hogy még nem nyílt meg a szentély útja, fennállván még az első sátor.

2 Móz. 25:22 Ott jelenek meg néked, és szólok hozzád a fedél tetejéről, a két Kérub közül, melyek a bizonyosság ládája felett vannak, mindazokról, a miket általad parancsolok az Izráel fiainak.

2 Móz. 25:20 A Kérubok pedig terjeszszék ki szárnyaikat fölfelé, betakarva szárnyaikkal a fedelet; arcaik egymásfelé legyenek; a Kérubok arcjai a fedél felé forduljanak.

2. Másodsorban, az ember elválasztatott Isten szentségétől. Láttuk, hogy Isten kitaszította az embert a jelenlétéből, és kérubokat és a villogó pallosok lángját helyezte az Éden keleti oldalára, hogy őrizték az élet fájához vezető utat. Ha megvizsgáljuk a Bibliát, valahányszor Isten az embernek látomásban megjelentette a trónját, angyali teremtményeket találunk melyek szoros kapcsolatban állnak Isten trónjával és őrzői Isten szentségének. Az egyedüli szavak amiket Ésaías feljegyzett a kéruboktól és a szeráfoktól az *„Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével!”*. Az első szavak amiket János felírt és megállapítása szerint éjjel és nappal elhangzanak az *„Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, a ki vala és a ki van és a ki eljövendő,”* Láttuk, hogy Isten a kérubokat helyezte az Éden keleti oldalához, hogy minden irányból pallossal őrizték az élet fájához vezető utat.

Hivatalosan is megállapítottuk, hogy a szent sátrat Mózes egy mennyei minta alapján állította fel, mely az alábbi részekből állt:

a) A pitvar vagy udvar, mely 46m hosszú és 23m széles volt. Egy lenből készült kerítés vette körül mely magassága 2,3m volt.

b) A sátor elülső fele mely 9.2m hosszú és 4.6m széles volt. Ez volt a szent hely ahova csak a papok léphettek be.

c) A sátor hátsó része, mely mérete 4.6m x 4.6m volt, egy függönnyel elválasztott rész volt. Ez volt a szentek szentje, ahol Isten jelenléte lakozott valóságos módon. Ide a szentek szentjébe helyeztette el Isten Mózesrel a frigyládát melynek fedelén helyezkedtek el az arany kérubok, egy-egy a láda fedelének végein. Itt a kérubok szárnyai között, a kegyelem királyi székén lakozott Isten jelenléte. Ez a hely annyira szent volt, hogy senki sem léphetett be a függöny mögé a főpapot kivéve, az is évente egyszer egy ártatlan áldozat vérével,

Mát. 24:31 És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.

Jel. 7:1 Ezek után láték négy angyalt állani a földnek négy szegletén, a földnek négy szélét tartva, hogy szél ne fújjon a földre, se a tengerre, se semmi élőfára.

Jer. 25:16 Hogy igyanak, részegüljenek meg és bolondoskodjanak a fegyver miatt, a melyet én közéjük bocsátok.

2 Sám. 12:10 Most azért ne távozzék el a fegyver soha házadból, mivel megútáltál engem, és a Hitteus Uriás feleségét elvetted, hogy feleséged legyen.

Jel. 19:15 És az ő szájából éles kard jő vala ki, hogy azzal verje a pogányokat; és ő fogja azokat legeltetni vasvesszővel; és ő nyomja a mindenható Isten haragja hevének borsajtóját.

melyet ráhintett a kegyelmi székre ahova a kérubok szeme szegeződött. Nyilvánvalóan a kérubok Isten szentségét képviselik.

Már tárgyaltuk a négyes szám jelentőségét és Izrael táborjárását, mely az isteni parancsolat szerint négy csoportra lett osztva egy-egy csoport északra, délre, keletre és nyugatra. (4 Móz. 2). Megfigyeltük, hogy az Ige hivatkozik a föld „négy szeleire” és a föld négy sarkára. A négyes szám a föld teremtésének száma és minden egyes alkalommal a teljes teremtett földdel kapcsolatban volt használva. A kérubok kezében a kard minden irányba fordult (kelet, nyugat, dél és kelet). A kard az Igében minden esetben a háború, elenségeskedés és veszekedés szimbóluma. Isten számos nemzetre küldött kardot (háborút vagy pusztítást).

A kard a fegyver sosem távozhattott el Dávid házából. Krisztus egy fehér lovon jelenik meg serege élén, hogy harcba szálljon ellenségeivel. A szájából egy éles kard jő ki. Az ember lázadása folytán Isten ellenségévé vált. Ma az ember most Isten ellensége. Isten szentsége azt eredményezi, hogy Isten szembeszálljon a bűnnel, hogy utálja a bűnt, mivel az szent természetének ellentéte. Isten szentsége azt is megkívánja, hogy a bűnt megbüntesse és jelenlétéből kizárja, valamint nem engedi, hogy a bűn bűnhődés, ítélet nélkül maradjon. Az ember a bűn által elválasztott egy szent Istentől.

Térjünk vissza Izrael szent sátorához a pusztába, ahol Isten a kérubok között jelen volt, melyek őrizték szentségét. Körös körül keletre, nyugatra, délre és északra táborozott Izrael, négy csoportra osztva, az egész földet képviselve elrendezésükkel.

Ember és Isten között volt:

a) Egy 2,3m magas len kerítés

b) Egy len függöny és ajtó melyek az sátor egyedüli bejáratai voltak.

1 Móv. 3:24 És kiüzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a villogó pallos lángját, hogy őrizték az élet fájának útját.

Jel. 19:8 És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei.

Jel. 6:11 Akkor adatának azoknak egyenként fehér ruhák; és mondaték nékik, hogy még egy kevés ideig nyugodjanak, a míg beteljesedik mind az *ő* szolgálataiknak, mind az *ő* atyjokfiainak száma, a kiknek meg kell öletniök, a mint *ők* is *megölettek*.

Jel. 19:8, 14 És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei. És mennyei seregek követik vala *őt* fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba öltözve.

Mát. 25:31 Mikor pedig eljő az embernek Fia az *ő* dicsőségében, és *ő* vele mind a szent angyalok, akkor beül majd az *ő* dicsőségének királyiszékébe.

Zsid. 9:3 A második kárpiton túl pedig az a sátor, melyet neveztek szentek szentének,

Jel. 15: 5,6 És ezeknek utána látám, és imé megnyittaték a mennyben a biznyságtétel sátorának temploma, És kijöve a templomból a hét angyal, a kinél a hét csapás vala, tiszta és fehér gyolcsba öltözve, és mellöknél arany övekkel körülövezve.

Ezék. 9:3 És Izráel Istenének dicsősége elvonula a Kérubról, a mely fölött vala, a ház küszöbéhez, és kiálta a gyolcsba öltözött férfiúnak, a kinek derekán íróeszköz vala.

Ezék. 44:17-19 És mikor a belső pitvar kapuihoz be akarnak menni, len-ruhába öltözzenek, és gypájú ne legyen rajtok, ha a belső pitvar kapuiban és a házban szolgálnak. Len-süveg legyen fejkön, és len alsó-nadrág derekukon; ne övezkedjenek izzadásig. Mikor pedig kimennek a külső pitvarba, a külső udvarba a néphez, vessék le ruháikat, a melyekben szolgáltak, és tegyék le azokat a szent kamarákban, és öltözzenek más ruhákba, hogy meg ne szenteljék a népet ruháikkal

2 Móv. 28:40-43 Az Áron fiainak is csinálj köntösöket, és csinálj nékik öveket is, meg süvegeket is csinálj nékik, dicsőségökre és ékességökre. És öltöztessd fel azokba Áront a te atyádfiát, és az *ő* fiait vele együtt, és kend fel őket, iktasd be őket tisztjókbe, és szenteld fel őket, hogy papjaimmá legyenek. Csinálj nékik lábravalókat is gyolcsból, hogy befödjék *azoknak* mezítelen testét, és az ágyéktól a tomporig érjenek. És legyenek azok Áronon és az *ő* fiain, a mikor bemennek a gyülekezet sátorába, vagy a mikor az oltárhoz járulnak, a szenthelyen való szolgálattételre, hogy bünt ne vigyenek oda és meg ne haljanak. Örökkévaló rendtartás ez Áronnak és az *ő* magvának *ő* utána.

1 Móv. 3:7-10 És megnyilatkozáának mindkettőjöknek szemei s észrevevék, hogy mezítelenek; figefá levelet aggatának azért össze, és körülkötöket csinálának magoknak. És meghallák az Úr Isten szavát, a ki hívűs alkonyatkor a kertben jár vala; és elrejtőzék az ember és az *ő* felesége az Úr Isten elől a kert fái között. Szólitá ugyanis az Úr Isten az embert és monda néki: Hol vagy? És monda:

c) A függöny, mely a sátor egyik végétől a másikig, a földtől a mennyezetig függött.

d) A kérubok, melyek őrizték Isten jelenlétét

Az ember Isten közelébe csak a pitvar keleti végén levő lenkapun keresztül majd a sátor lenajtaján keresztül, továbbá a szentek szentjének a függönyén keresztül juthatott el. Az ember, mely Édentől keletfelé lett kiűzve, keletről kellett, hogy visszatérjen.

Láttuk, hogy a len (gyolcs) az igazságosság szimbóluma, „mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei”. A szentek, akiket János a mennyben látott, mind fehér ruhába voltak öltöztetve. Senki sem jelenhetett meg Isten jelenlétében ezek nélkül. A szentek ruhája lenből készült. A len egyszerűen a szentek igazságának a megállapítása.

Az angyalok, akik nem vétkeztek, „szent angyaloknak” vannak nevezve. Ezek az angyalok mind az Ó, mind az Új - szövetségben lenben, gyolcsban jelennek meg. Figyeljük meg a Mát. 25:31-ben az angyalok kijönnek a mennyei Szentek Szentjéből. *„És ezeknek utána látám, és ímé megnyitatték a mennyben a bizonyágtétel sátorának temploma”*. Ez volt az igazi Szentek Szentje. Hozzáférésük volt Isten szentségéhez, aki fogadta őket. Len ruhába voltak öltözve.

Az Ó Szövetségben senki sem léphetett be a szent sátorba hacsak nem volt lenbe öltözve. A papok ruháját csak lenből készíthették. Semmi más szövettel nem keverhették vagy fertőztethették meg azt. A ruháknak, melyeket „szent ruháknak” hívtak, az volt a célja, hogy az ember meztelenségét elfedjék Isten jelenlétében. Ha egy ember ezeket a ruhákat viselte nem vitt be bünt és nem halt meg.

Ádám Édenbeli bűnének idejében az ember meztelenül, bűnösen állt Isten jelenlétében és maga kezei által készített magának körülköttöket, hogy szégyenét elfedezze.

Szavadat hallám a kertben, és megfélemlém, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtezem.

Ezék. 44:19 Mikor pedig kimennek a külső pitvarba, a külső udvarba a néphez, vessék le ruháikat, a melyekben szolgáltak, és tegyék le azokat a szent kamarákban, és öltözzenek más ruhákba, hogy meg ne szenteljék a népet ruháikkal.

Róm. 3:20 Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg ő előtte: mert a bűn ismerete a törvény által vagyon.

Gal. 3:11 Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él.

„Megfélemlém, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtezőm”; az ember meztelensége be kell, hogy fedeztessék. Isten jelenlétében csak egy fajta ruha volt elfogadható, len. Az ember ezeket a ruhákat csak akkor viselte, amikor belépett a sátorba, és levetett mikor kiment az emberek közé.

A sátor leírásából világos, hogy nem volt ablaka, és az ajtó teljesen el volt takarva a len függönnyel, melyet egy kecskeszőrből készített második függöny fedett el. Az egyedüli alkalom amikor és ahol a pap viselte a ruháját az az volt, amikor az a papi szolgálatát végezte és senki más nem tartózkodhatott a sátorban. A len ruhát csak Isten számára viselte, nem az emberek szeme láttára. *„Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg **ő** előtt”* az nyilvánvaló. *„Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg **Isten** előtt”*.

Teljesen mindegy, hogy az ember északra, délre, keletre, vagy nyugatra volt, egy 2.3m magas len kerítés választotta el az Istenhez vezető úttól, a mennybe vezető úttól. Az egyedüli út Isten jelenlétéhez kelet felől vezetett, ahol Isten készített egy lenből készített kaput.

Ezt a kaput hívhatjuk az üdvösség kapujának. E között a kapu és a sátor kapuja között állt a bronz áldozati oltár, ahol a bűnökért való áldozatokat leölték. Az oltár az Istent megközelítő ember útjában állt. Az oltár és a sátor vagyis a Szent hely ajtaja között állt a vízzel töltött mosdómedence, ahol a papok megmosták a lábaikat és a kezeiket. Mind az oltár mind a mosdómedence bronzból készült. Megtanultuk, hogy a bronz az ítéletet jelenti. A bűn meg kell, hogy ítéltesse. Mindazok, akik bűnöztek, áldozatot kellett, hogy hozzanak, melyet leöltek az oltárnál. Itt az ítélet az áldozatot sújtotta.

3 Móz. 8:30 Azután vőn Mózes a kenetnek olajából és a vérből, a mely az oltáron vala, és meghinté Áront és az ő ruháit, az ő fiait és az ő fiainak ruháit ő vele együtt, és megszentelé Áront és az ő ruháit, és az ő fiait és az ő fiainak ruháit ő vele együtt.

2 Móz. 30:25-30 És csinálj abból szent kenetnek olaját, elegyített kenetet, a kenetkészítők mestersége szerint. Legyen az szent kenő olaj. És kend meg azzal a gyülekezet sátorát és a bizonyosság ládáját. Az asztalt is és annak minden edényét, a gyertyatartót és annak edényeit, és a füstölő oltárt. Az egészen égőáldozatnak oltárát is, és annak minden edényit, a mosdómedenczét és annak lábát. Így szenteld meg azokat, hogy szentségek szentségévé legyenek: Valami illeti azokat, szent legyen. Kend fel Áront is és az ő fiait is; így szenteld fel őket papjaimmá.

Mát. 12:4 Hogyan ment be az Isten házába, és ette meg a szentelt kenyereket, a melyeket nem vala szabad megennie néki, sem azoknak, a kik ő vele valának, hanem csak a papoknak?

4 Móz. 4:19,20 Hanem ezt műveljétek ő velők, hogy éljenek és meg ne haljanak, mikor járulnak a szentségek szentségéhez: Áron és az ő fiai jöjjenek el, és rendeljék el őket, kit-kit az ő szolgálatára és az ő terhére. Egy pillanatra se menjenek be, hogy meglássák a szenthelyet, hogy meg ne haljanak.

Jel. 8:3,4 És jöve egy másik angyal, és megállá az oltárnál, arany tömjénezőt tartva; és adaték annak sok tömjén, hogy tegye minden szenteknek könyörgéseit az arany oltárra, a mely a királyiszek előtt vala. És felméne a tömjén füstje a szentek könyörgéseivel az angyal kezéből az Isten elébe.

Zsid. 9:24 Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk.

Ján. 10:9 Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál.

2 Móz. 28:39 A lenköntöst pedig kockásan készítsd, és a süveget lenből csináld, az övet meg hímező munkával készítsd.

2 Kor. 5:21 Mert azt, a ki bünt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.

Jer. 23:6 Az ő idejében megszabadul Júda, és Izráel bátorságosan lakozik, és ez lesz az ő neve, a melylyel nevezik őt: Az Úr a mi igazságunk!

A második függönyajtót hívhatnánk a szolgálat ajtajának. Csak a papok léphettek be ezen az ajtón. Mielőtt beléptek ezen az ajtón megkenettek az erre a célra rendelt olajjal, mellyel csak az Isten szolgálatára rendelt szentédényeket kentek fel.

Mikor beléptek, az arany (az istenség) és az ezüst (megváltás) területére léptek be. Semmi arany nem volt a pitvarban. Ugyanakkor semmi bronz nem volt a Szent helyen. A Szellem felségterületén voltak, Isten területén. Ettek Isten asztalánál. Látták a sátor arany bútorzatát, melyet senki nem láthatott (még azok sem akik hordozták azokat) különben a halál fia voltak. Hozzáférésük volt az illatoltárhoz, ahonnan ima és dicséret szállt fel Istenhez.

A harmadik függöny magának Istennek a lakhelyét választotta el. Erről a területről világosan az lett megállapítva, hogy az a mennynek magának a földi árnyéka. Most már tudjuk, hogy Noé bárkáján csak egy ajtó volt. Krisztus azt mondta, hogy *„Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik”*. Teljesen világos, hogy Krisztus az üdvösség a szolgálat és a menny ajtaja. Az egy dicsőséges, megdöbbentő és teljesen igei tény, hogy a papok ruhája pontosan ugyanabból az anyagból készült mint az ajtó, a kerítés és a főpap palástja.

Pál ezt így foglalja össze az egyik legdicsőségesebb mondatban, ami valaha elhangzott. Alig vagyunk képesek felfogni. Visszaütasítjuk, illetve megpróbáljuk lehúzni az értelmünk szintjére, de hát ki tudja befogadni ezt a kedvességet, üdvösséget.

„Mert azt, a ki bünt nem ismert (Jézus), bűnné tette értünk (Isten), hogy mi (a hívők) Isten igazsága legyünk ő benne.”

Jeremiás megprófétálta, hogy Jézus lesz *„Az Úr a mi igazságunk”*. Krisztus maga a mi igazságunk. Isten igazsága vagyunk őbenne.

Róm. 3:23 Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.

Róm. 10:3 Mert az Isten igazságát nem ismervén, és az ő tulajdon igazságukat igyekezték érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmeskedtek.

Egy figyelemreméltó tény, hogy a kerítés magassága 2,3m volt. Erre a magasságra egy ember se nő fel. Teljesen mindegy, hogy az ember melyik irányból próbálta megközelíteni Isten jelenlétét, beleütközött az elválaszó len kerítésbe. Ha egy átlagos felépítésű ember volt, azt látta, hogy a kerítés legalább fél méterrel magasabb volt nála. Ez Pálnak arra a mondatára emlékeztethet bennünket, hogy „*Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.*” (a szűkölködni szó az eredetiben annyit jelent, hogy fel nem érni vagyis elmaradni, többek között magasságban – ford.) Isten mércéje az Ő tökéletessége és dicsősége. Mindenki elmarad ettől a szabványtól. Az embernek egyszer s mindenkorra fel kell adnia azt, hogy valami más mércével mérje magát. Tartozol valamilyen vallásos klubhoz? Megkeresztelkedtél? Szereted az állatokat? Tiszteletreméltó állampolgár vagy? Betartasz valamilyen erkölcsi szabályrendszert és elkerülsz a kicsapongásokat? Ezek közül egyik sem Isten mércéje. Megtudnánk-e állni Jézus előtt szemtől szembe annélkül, hogy felnéznénk rá?

Ha csak egy pillanatra is betekintést nyernénk Isten szentségébe, rögtön feladnánk minden bizodalmat saját erőfeszítéseinkben, hogy erre a szintre eljussunk és elvetnénk minden gondolatot mely azt sugallja, hogy ezt mércét elérhetjük.

Pál azt mondta, „*Mert az Isten igazságát nem ismervén (szentségét), és az ő tulajdon igazságukat (szentségüket) igyekezték érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmeskedtek.*” Ezt bővebben kifejtjük a következő fejezetben.

Az ember el van választva Isten szentségétől. Az ember természetében nincs semmi, ami azt eredményezné, hogy az Ő szintjére eljuthatna. Millárdok megpróbálták. 100%-uk elbukott.

1 Móz. 1:26-28 És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonynyá teremté őket. És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.

1 Móz. 3:9 Szólitá ugyanis az Úr Isten az embert és monda néki: Hol vagy?

1 Móz. 2:19,20 És formált vala az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat, és mindenféle égi madarat, és elvivé az emberhez, hogy lássa, minek nevezze azokat; mert a mely nevet adott az ember az élő állatnak, az annak neve. És nevet ada az ember minden baromnak, az ég madarainak, és minden mezei vadnak; de az embernek hozzá illő segítő társat nem talált vala.

1 Móz. 1:28 És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.

3. Harmadszorra, az ember Ádámban el lett választva Isten hangjától. Világos, hogy a teremtés által atyafiság volt Isten és ember között. Az ember Isten képére lett teremtvé. Isten szava teremtett minden dolgot. Isten azt mondta, hogy „*Teremtsünk*” és lett fű, fa, hal, állatok, madarak stb. a semmiből jöttek elő. Csak az ember számára volt Isten szava több, mint csupán teremtő erő. Az ember számára Isten szava a barát az atya szava volt. Csak az ember élhette meg a személyes viszonyt, és lehetett a tudatában Isten jóindulatának illetve rosszsallásának mely Isten és ember között volt. Ezt az ember lelkiismeretének mondjuk. Az ember szelleme az ami érzékeny az ember és Isten közötti viszonyra. Látjuk, hogy Isten sétált az Éden kertjében. A kert Ádám otthona volt, de Isten el akart jönni és szóba elegyedni fiával Ádámmal. Nevén nevezte őt, „*Ádám hol vagy?*” A menny elleni véték után Ádám bönösnek érezte magát, el akart menekülni és elbújt a fák közé Isten hangja elől és eltakarta magát fügefá levelekből készült köténnel.

Isten részt adott Ádámnak a teremtés örömeiből, és Ádám a fia elé vitt minden állatot és teremtményt, hogy elnevezze őket. Fiának, Ádámnak uralmat adott, minden keze munkája felett, és az egész föld felvigyázójává tette. A történelem kezdete óta, az állatok és a föld minden eleme az ember ellenőrzése és hasznosítása alatt van; a folyóknak gátakat emelt, eltérítette őket, hidakat emelt föléjük, erdőket vágott ki, leigázott minden halat, madarat és állatot, vadászta és megszelídítette azokat.

Az 1 Móz. 2:18 egy figyelemre méltó verse, ahol Isten megállapítja, hogy „*Nem jó az embernek egyedül lenni;*”. Bár ott volt az óriási teremtés tele madárral, hallal és állatokkal, az ember nem tudott társalkodni a nyers teremttel.

Milyen ördögi ostobaság azt gondolni, hogy az ember a nyers teremtés része, mely hemzseg a szőrös, morgó, csiripelő vadaktól.

Róm. 8:29 Mert a kiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsősülött sok atyafi között.

Ján. 14:6 Monda neki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.

Ján. 17:17 Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság.

Ján. 16:13 De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, a miket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.

1 Móz. 3:6 És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kíváncsi az a fa a bölcseségért: szakaszta azért annak gyümölcséből, és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék.

Ján. 8:44 Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja.

Jel. 12:9 És vették a nagy sárkány, ama régi kígyó, a ki neveztetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerekességét elhitei, vették a földre, és az ő angyalai is ő vele levettetének.

2 Kor. 4:4 A kikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliomának világosságát, a ki az Isten képe.

Az nem egy állati teremtmény, mely lassan felfelé fejlődött, hanem egy dicsőséges teremtmény, mely elbukott. Az ember figyelmének nem valami dzsungel fájának ágaihoz vagy fecsegő majmokhoz kell, hogy irányuljon, hanem a Kávária dombján levő fához, ahol Isten megmutatta, hogy mi az ember életének valóságos értéke és ahol megváltásának az árát kifizette. Ott, ahol Isten visszavásárolta elveszett fiait azzal, hogy egyszülött fiának életével kifizette megváltásunk árát. Ha csak arra néznénk, hogy mi lehetne az emberből, ha látnánk a tökéletes Jézust jellemének, gondolkodásának és testének tökéletességében, büntetlenül egy olyan életet élván, mely soha nem ér véget. A Biblia komolyan megállapítja, hogy mindaz, aki hisz Krisztusban, egy nap *„azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elszülött sok atyafi között.”* Az ember sosem fogja ezt a szintet elérni evolúció útján, hanem hit által. Egyetlen egy evolúcionista sem álmodta vagy merte elképzelni azt az állapotot, amit Isten tervezett számunkra Krisztusban.

Azt találjuk, hogy Isten hangja csak az igazságot mondja. Jézus az „igazság”. Isten beszéde az igazság. A Szent Szellem az „igazság Szelleme”. Az ördög Ádám elleni támadásának a módja az volt, hogy kétséget ébresszen, hogy ne higgyen és engedetlen legyen Isten beszédének; hogy forduljon a tudás fájához, *„kiváncos az a fa a bölcsességért”*. Jézus azt mondta az ördögről, hogy *„nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja”*. *„Ki mind az egész föld kerekességét elhitheti”*. *„A kikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliomának világosságát, a ki az Isten képe.”*

Elszakadva minden világosság és igazság forrásától, az ember a vallás a filozófiák és mindenféle elméletek ezerféle útját követte. Mindegyik zsákutcának bizonyult. Az embert csak jobban összezavarták és csak több megválaszolatlan kérdéssel

és kielégítetlen vágyódással hagyták maguk után, mint amivel elindult. A különféle elméletek cikcakkos labirintusa és az emberi okoskodások kanyargó útjai reménytelenül összezavarták. Az ezernyi ellentmondó hangok lármái addig hasogatják a fülét, amíg már képtelen lesz arra, hogy az igazság boldog hangját felismerje, a szeretet hangját, Isten hangját. Ahogy Ádám elfutott Isten hangja elől és bevetette magát a fák közé menedéket keresvén, úgy fut az ember az igazság elől. Nem akarnak szembeszállni az igazsággal. Nem mernek szembenézni Istennel így vakon bebújnak a evolúció elmélete mögé. „*Nincs Isten*” „*Nem volt Teremtés*” „*Nem volt Ádám által való bűnbeesés*”. „*Nem lesz végítélet az ember részére*”. Sokan nem fogadják el ezeket az áltudományos oktan hazugságokat, de a Sátán tarsolyában van még bőven.

Majdnem minden vallásban megtalálhatók a ezek a gondolatok:

a) Az ember nem olyan, amilyennek lennie kellene. Ez az egész emberi faj lelkiismeretében olyan mélyen benne van, hogy Sátán nem vitatja ezt a kérdést.

b) Lassan eljuthatsz erre a magas pontra:

1. A lélek tucatnyi vándorlásával a rovarok, állatok, madarak, és emberi élet különféle szintjei útján a tökéletesség elérhető.
2. Szöges ágyakon való fekvés, böjtölés, forró széken való gyaloglás által megtisztulhatsz.
3. Valamiféle képzeletbeli tisztító tűz, amit Purgatóriumnak hívnak, alkalmassá tesz.

Ezek mind hazugságok. Sátánnak még van több hazugsága. „*Nem is vagy igazán bűnös*”. „*Isten vagy, elégséges magadban*”. Sátán távol tartja az embert attól, hogy Isten

Róm. 1:18-28 Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből, az embereknek minden hitelensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják. Mert a mi az Isten felől tudható nyilván van ő bennök; mert az Isten megjelentette nékik: Mert a mi Istenben láthatatlan, tudniillik az ő örökké való hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megértetvén megláttatik; úgy, hogy ők menthetetlenek. Mert bár az Istent megismerték, mindazáltal nem mint Istent dicsőítették őt, sem néki hálákat nem adtak; hanem az ő okoskodásaikban hiábavalókká lettek, és az ő balgatag szívök megsötétedett. Magokat bölcsnek vallván, balgatagokká lettek; És az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték a mulandó embereknek és madaraknak és négylábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával. Annakokáért adta is őket az Isten szívök kívánságaiban tisztátalanságra, hogy egymás testét megszeplőítsék; Mint a kik az Isten igazságát hazugsággá változtatták, és a teremtet dolgokat tisztelték és szolgálták a teremtő helyett, a ki mind örökké áldott. Ámen. Annakokáért adta őket az Isten tisztátalan indulatokra; mert az ő asszonynepek is elváltottatták a természet folyását természetellenesre: Hasonlóképen a férfiak is elhagyván az asszony néppel való természetes élést, egymásra gerjedtek bujaságukban, férfiak férfiakkal fertelmeskedvén, és az ő tévelygésöknek méltó jutalmát elvevén önmagokban. És a miképen nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretökben megtartsák, azonképen oda adták őket az Isten méltatlan gondolkozásra, hogy illetlen dolgokat cselekedjenek;

Eféz. 2:3 A kik között forgolódtunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akarátját, és természet szerint haragnak fiai valánk, mint egyebek is:

Eféz. 4:17,18 Ezt mondom annakokáért és bizonytságot teszek az Úrban, hogy ti többé ne járjatok úgy, mint egyéb pogányok is járnak az ő elméjöknek hiábavalóságában, Kik értelmökben meghomályosodtak, elidegenültek az isteni lélettől a tudatlanság miatt, mely az ő szívök keménysége miatt van bennök;

tényével szembenézzen, a bűn tényével és ahogy fent említettük, azzal a ténnyel, hogy az ember teljesen tehetetlen.

Az egyik legvilágosabb megállapítás az ember vakságáról és perverz gondolatvilágáról a Róma 1:18-28-ban található. „*az ő okoskodásaikban hiábavalókká lettek, és az ő balgatatag szívök megsötétedett. Magokat bölcseknek vallván, balgatatagokká lettek;*” Az emberek „*Isten igazságát hazugsággá változtatták*” képzeletüket követvén elvetették az igazságot. Ez pontosan ráillik a mai nap u.n. Bölcsőire, akik számára nincs mentség. Elvetik azt a tényt, ami minden hegyre, folyóra, szivárványra és teremtményre fel van írva. Létezik egy hatalmas élő Isten. Egy vak számára talán van kifogás, de a bizonyíték előttünk van, valahányszor kinyitjuk a szemünket.

Ez a rész főképp azok számára íródott, akik bálványokat imádtak. Az ember nem tudott eltávolodni attól a mélyreható meggyőződéstől, hogy Isten van, ezért, hogy ne kelljen Isten szentségével szembenéznie, elfogadja Sátán hazugságait. Képzeletét követvén lehúzza Istent dicsőségének szintjéről a teremtés szintjére, egészen a csúszó-mászó kígyók és négy lábú vadak szintjére.

Tény, hogy az egész világon a kígyók, denevérek, majmok, sárkányok, halak, borjak, kőbálványok és emberek imádása mind a mai napig él és virul.

Ezzel így az ember kényelmesen kiegyezett a bűnével. Isten nem különbözik tőle. Micsoda istenkáromlás és hazugság Istent így lehúzni erre a szintre. Ezzel az istenfélelem megszűnik és szégyentelenül lubickálhatunk a gonoszban. Hogyan süllyedt le az ember ebbe az állapotba? Azzal, hogy a saját képzeletét követte és elvetette az igazságot.

Rendkívül érdekes az az észrevétel amit Pál a megtéretlen emberről állít. „*Cselekedvén a testnek és a gondolatoknak*

1 Móz. 6:5 És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz.

2 Pét. 1:21 Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó; hanem a Szent Lélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei.

Mát. 11:27 Mindent nékem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni.

akarattját”. És „járnak az ő elméjüknek hiábavalóságában, Kik értelmökben meghomályosodtak”. Az özönvíz előtti ember állapotáról azt olvassuk, hogy „szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz.” Világos, hogy az embert a logikus gondolkodásmód és képzelet soha nem juttatja el az igazságra, Istenhez, vagy szentségre. Vajon vezetik-e egyetemeink az embert jobb erkölcsökre? A hippik, akik meditálnak és fejtegetnek eljutnak-e az igazságra? Az ember alkothat filozófiákat és különféle elméleteket, de az igazság az Istentől kell, hogy származzon.

Az ember elválasztatott Istentől. Isten az igazság. Az ember elválasztatott az igazságtól. Vannak vallásai, istenei, templomai és tíz millió vad feltevése de **élete, szentsége és igazsága** az nincs. Az ember és isten közötti szakadékot nem lehet az ember oldaláról áthidalni. Az értelem képtelen rá hogy áthidalja. Egy mód van, és több nincs amely ezt a szakadékot áthidalhatja. Kijelentés; Isten, isteni kijelentés által adta nekünk a Bibliát. Istent kijelentés útján ismerjük meg.

Tény, hogy ha az ember visszautasítja Isten kijelentését, akkor más eszköze nem maradt, mint az érvelés a gondolkodás. Igaz, hogy az embernek a gondolkodási képessége magasan felülmúlja minden más teremtményét. Az emberi elme számtalan találmányt, utazási módot, kommunikációs eszközöket szörnyű pusztító fegyvereket és sok betegségre való gyógymódot alkotott. Az ember feltérképezte a föld felszínét, az óceán mélységét, az űr egy parányi darabkáját és megismerte némely törvényerűségeit azoknak az alapelveknek, melyek az előbb felsorolt területeket irányítják.

Világos, hogy a körülöttünk levő világról jövő minden tudás az idegeken keresztül jut el az agyunkba. Mindazok az idegek melyek a testen és annak működésén kívüli világról hoznak az agyba információt, kapcsolatban vannak az öt érzékszervvel. Az érzékszervek, vagyis a látás, hallás, szaglás, ízlelés és tapintás közvetítik az információt az agyba. A

Ján. 1:18 Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, a ki az Atya kebelében van, az jelentette ki *őt*.

Ján. 3:3 Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.

Róm. 3:11 Nincs, a ki megértse, nincs, a ki keresse az Istent.

Róm. 3:10 A mint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is;

1 Kor. 2:11 Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, a mely vettetett, mely a Jézus Krisztus.

1 Kor. 2:14 Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiépen ítéltetnek meg.

Ján. 8:12 Ismét szóla azért hozzájuk Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.

mikroszkópokkal, teleszkópokkal és hasonló eszközökkel az ember megnöveli ezeknek az érzékszerveknek az erejét és ezzel megnöveli az ember tudását.

Az iskolák, egyetemek megtanítják a diákokkal mindazt amit az ember megtudott az ásványokról, fákról, állatokról és az anyagi világról. Ezek legtöbbje igaz. Az anyagi világon túl az ember érzékszervei nem tudnak áthatolni, az emberi elme képtelen azokat a dolgokat megfogni. Az ember a tényektől az elméletekhez, filozófiákhoz, okoskodásokhoz és képzelethez fordul. Az örökkévalóság el van rejtve az emberi elme elől, az ember csak okoskodhat, hogy van-e élet a halál után. Isten nem látható az ember szemével. Sátánnak és bukott angyalainak a munkája nem vehető ki radaron vagy láthatók teleszkópon keresztül. Jézus azt mondta, hogy *„ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.”*

Pál tett egy megállapítást, amelyen gyakran átsiklunk, *„Nincs, a ki megértse”*. Gyakran idézzük, *„hogyan nincsen csak egy igaz is;”* Ahogy a 10-ik vers kizár mindenkit, ugyanúgy a 11-ik vers is igaz mindenkire, aki nem született újjá. Pál messzemenőig tárgyalja az első és második a Korintusiakhoz írt levelében a természeti ember Isten dolgaival kapcsolatos tudatlanságát. *„Azonképen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke.”*, *„Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: ..meg sem értheti”*. Sokan tapogatóznak és küzdenek a fényért, de nem tudnak fényt kreálni elsötétült lelkükben. Jézus azt mondta, hogy *„Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben”*.

Az ember elveszett, soha sem találhatja meg Istent. Istennek kell felkutatnia és megmentenie az elveszettet. Vajon miért vezet annyi különféle irányba az az út, amelyen az ember megpróbálja Istent és az igazságot felkutatni. Miért mondanak ezek a hangok egymásnak ellent? Nem mondhatja mind az igazságot, különben mind egyet értene. Mit keres az ember?

Luk. 3:22 És leszálla ő reá a Szent Lélek testi ábrázatban mint egy galamb, és szózat lőn mennyből, ezt mondván: Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm!

Ésa. 58:1 Kiálts *teljes* torokkal, ne kiméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házának vétkeit.

Józs. 1:2 Mózes, az én szolgám meghalt; most azért kelj fel, menj át ezen a Jordánon, te és mind ez a nép arra a földre, a melyet én adok nékik, az Izráel fiainak.

Ezék. 2:1 És monda nékem: Embernek fia! állj lábaidra, és szólok veled.

A világtörténelem egyik legjelentősebb eseményét rögzíti a Lukács 3:21-23 vagyis Jézus keresztségét a Jordán folyónál. Egy természetfölötti hang szólalt meg egy természetfölötti felhőből a fölött a szent jelenet fölött, ahogy Jézus felállt a Jordán folyó vizéből. „*Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm!*” A hang a mennyből jött, és hús és vér emberekhez szólt akik a föld gypén álltak. A hang azt mondta, „*én szerelmes Fiam*”. Az Ószövetségben nincs egyetlenegy egy ige sem ahol Isten valakit „*Fiam*”-nak szólított volna. Izraelt „*Én népem*”-nek hívta. Még Mózes is a nagy prófétát „*Én szolgám*”-nak szólította. Isten kedvence megszólítása Ezékielt illetően az „Embernek fia” volt. Senki se gondolja, hogy a Biblia hanyag, nemtörődöm módon íródott. Senki se gondolja, hogy a tény, hogy bennünket (a hívőket) Isten az Újszövetségben „*fiaknak*” hív, míg az Ószövetségben senkit sem hívott annak ,nem jár különleges jelentőséggel.

Isten ígéjének óramű pontosságának egy példáját látjuk az 1 Móz. 1. és 2. fejezeteiben. Figyeljük meg, hogy az első fejezetben használt név „*Isten*” a második fejezet 4-ik versszaka után hirtelen „*Úr Isten*”-re változik. Amíg a teremtés be nem lett fejezve, addig ez a név egyszer sem fordul elő míg a második fejezet végig ezt használja. Miért? Ő Úr teremtése felett. Úr az ember felett. A teremtés folyamata alatt Ő „*Isten*” a hatalmas teremtő. Miután az intelligens embert megteremtette, és a teremtés befejeződött, „*Úr*” lett a teremtése felett. Ennek a kifejezésnek a párhuzamos megfelelője az „*Úr Jézus Krisztus*” megszólítás, melyet számtalan alkalommal megtalálunk az Apostolok Cselekedeteiben és a levelekben, melyek Krisztus feltámadása után íródtak, de egyszer sem találjuk a négy evangéliumban. Miért? Krisztus halála és feltámadása előtt nem volt egyház. Jézus Úr és fej egyháza felett.

Ján. 7:12 És a sokaságban nagy zúgás vala ő miatta. Némelyek azt mondják vala, hogy jó ember; mások pedig azt mondják vala: Nem, hanem a népnek hitetője.

Ján. 1:10 A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt.

Ján. 7:46 Felelének a szolgák: Soha ember úgy nem szólott, mint ez az ember!

Ahogy Isten nem szólította az embert „*Fiá*”-nak a mennyből jövő hang előtt, csakúgy az ember soha nem szólította Istent „*Atyá*”-nak. Az Ószövetségi időkben a királyok és próféták minden egyes lejegyzett imái alapján senki sem közelítette meg a hatalmas teremtőt mint „*Atyá*”-t. Jézus és mennyei Atyja között isteni kommunikáció volt. Jézus kapcsolatban állt az igazság forrásával. Hányszor mondta Jézus, hogy „*Bizony bizony mondom néktek*”? Az Ő beszéde igazság volt. Ő volt a testben megjelent igazság. Hányan hittek a szavainak? A föld a hagyományaival, vallásaival, filozófiáival és elméleteivel felszegezte a keresztre és azt mondta „*a népnek hitetője*”. Itt volt az igazság egyenesen Isten fiának szájából kijöve, mégis az ember nem ismerte fel az igazságot mikor hallotta.

Az ember belenézett istenének arcába és nem ismerte fel. Az ige mely elcsodálkoztat bennünket: „*A világban volt (Az Ige, Jézus) és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt.*” A Ján. 1:1-4 azt mondja, az Ige Isten, és Isten a teremtő, az élet forrása.

A betlehemi csoda által Isten, a teremtő felvette az emberi természetet és megjelentette magát a világnak. „*A világban volt*”. Nem messze a tündöklő menyorszámban, hanem járva a poros utakat, ahol a vak Bartimeus ült; ahol vak koldusok, leprások és emberek szomorúsággal és félelemmel tele éltek és haltak. Isten ott állt és együtt sírt a sírnál Lázár nővéreivel. Emberi kezet nyújtott ki, hogy megtisztítsa a tisztátalan leprást, kétségtelen, hogy az az ember évek óta először érezte emberi kéz érintését mivel a leprások szigorúan el voltak különítve, beleértve feleségeiket és gyerekeiket is. Felvette a kisgyerekeket a karjába és megáldotta őket. A föld egyik dombján tanította a menny igazságát. A föld soha senkit sem hallott úgy beszélni, mint ahogy Ő beszélt, „*Soha ember úgy nem szólott, mint ez az ember!*” A Galilai tengernél végezte hatalmas munkájának a javát.

Ján. 9:32 Öröktől fogva nem hallaték, hogy vakon születtnek szemeit valaki megnyitotta volna.

Luk. 23:34 Jézus pedig monda: Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek. Elosztván pedig az ő ruháit, vetének reájok sorsot.

Meggyógyította a gyógyíthatatlant, a vakot, a süketet és a némát és feltámasztotta a halottat. A föld soha sem látott olyan hatalmat, amilyen az övé volt. *„Öröktől fogva nem hallaték, hogy vakon születtek szemeit valaki megnyitotta volna.”*

Egy zöld dombon, mely Jeruzsálem városfalain kívül terült el, halt meg a föld egyik fájára odaszögezve. A keresztre körül álltak a farizeusok, szájuk tele gúnyolódással. Ott voltak azok a kegyetlen római katonák is, akik leköpködték, megverték, keresztre feszítették, akiknek kezeire és ruháira ráföcskölődött a vére a kegyetlen korbécsolástól. Ez az ember, aki azt tanította, hogy *„szeressétek ellenségeiteket”* felemelte a szemét és imádkozott, hogy *„Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek.”* A föld soha nem látott ilyen szeretetet, mint ez. A világ nem ismerte fel, nem ismerte fel a saját istenét.

Van egy igaz történet egy emberről akit Jack MacIntyre-nak hívnak, úgy nevezték, hogy „Amerika legnagyobb tékozló fia”. Ez az ember, aki gazdagságban nőtt fel, egy gazdag apa gyerekeként és fényes üzleti karrier várt rá, már fiatalon elkezdett inni. Otthagyta az otthonát, munkáját, feleségét, hazáját és harminc éven át vándorolt helyről helyre. Ez alatt az idő alatt háromszor ült börtönben, kétszer kísérelt meg öngyilkosságot és a kábítószer rabja lett. 40.5kg súlyával korábbi fizikumának csak árnyéka volt.

Odaszánt keresztény munkások vették fel a hóból, ahol összeesett. Ezen a ponton az élete megváltozott. Krisztussal jelen, lassan felépült az egészsége. Elhatározta, hogy visszatér régi otthonába és azt gondolván, hogy felesége ismét férjhez ment és az apja meghalt, megkereste idős édesanyját akit 30 éve nem látott. Ez az öszülő hajú 50-en túli ember, akinek az arcán a bűnös élet mély nyomokat hagyott, odasétált az ajtóhoz és bekopogott. Egy idős ősz hajú hölgy jött az ajtóhoz és azt kérdezte, hogy „kit keres?”. „Én vagyok Jack”, mondta az ember, „Én vagyok Jack”. A hölgy kérdően az arcába nézve

Ján. 14:16,17 És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét: a kit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.

kérdezte „Jack kicsoda?” Ha Jack McIntyre nem mutatkozott volna be, a tulajdon anyja nem ismerte volna fel, hogy az idegen, aki előtte állt az a tulajdon kóborló fia volt. Nem ismerte fel a saját fiát. Ez egy azon emberi történetek közül, amit ismerek, mely az emberi vakság mélységeit kezdheti el velünk megismertetni.

Több ezer könyvet írtak vallásról, filozófiákról, emberekről, akik különféle hitvallásokat és elméleteket terjesztettek elő, melyek mind azt állították, hogy az igazságot tartalmazzák. Csak egyetlenegy könyv létezik, amelyet Isten ihletett, mely az ember számára az igazság kijelentése. Gyűjtsetek össze egy szobába képviselőket mindazokból a nemzetekből ahol ezek a könyvek jól ismertek és kérdezzétek meg tőlük, hogy melyik az igaz. A mohamedán a Koránra, a hindu a Szent Könyvekre, az ateista Charles Darwin-ra és az egyetemi értelmiségi Karl Marxra mutat. Bár a szemük előtt van Isten könyve, a „Szent Biblia” de nézván azt, nem ismerik fel az igazságot.

A föld lakosai közt volt egy isteni természetű Isten-ember, Jézus Krisztus. A világ jelentős többsége nem ismeri fel Őt vagy tudja, hogy ki Ő.

Jézus mondott valamit amin gyakran átsiklunk. A Szent Szellem emberek között végzett földi munkájáról beszélve azt mondta, *„és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét: a kit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt; (A Szent Szellemet)”*. A sok gonosz szellem között, akiről a Biblia azt tanítja, hogy munkálkodnak az emberek között, van egy isteni szellem, Isten saját Szelleme, de a világ nem ismeri fel ezt az isteni Szellemet, elutasítja csakúgy, ahogy az emberek elutasították Isten Fiát az Ő idejében.

Mát. 16:16,17 Simon Péter pedig felevén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. És felevén Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám.

Mát. 16:13,14 Mikor pedig Jézus Czézarea Filippi környékére méne, megkérde tanítványait, mondván: Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek? Ők pedig mondának: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek; némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül.

Mát. 11:25-27 Abban az időben szólván Jézus, monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és az értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted. Mindent nékem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni.

Teljesen világos, hogy az ember elveszett. Sosem fogja megtalálni Istent a természetes elméjével, és bukott természetével. Ha meg is találná, nem ismerné fel, még akkor se ha előtte állna. De Isten bemutatja magát, kijelenti az igazságát, és Isten jóindulatának következtében isteni szikra gyúl az elsötétült lélekben és elmében. Ez a fény, mely fényesebb a déli napnál, fényt gyújtott a Tartzuszi Saul szívében a Damaszkuszi úton és hit született, igazság született, és Saul szívében egy csodába illő fentről való felismerése történt annak, hogy ki Jézus valójában.

A Betlehemi szérutól a mennybementelig, senki sem ismerte fel Isten fiát hacsak nem mennyei kijelentés által. A pásztorok mennyei kijelentés következtében mentek és imádták. Péter kimondott egy pozitív hitéből való dolgot. **Tudta**, hogy ki Jézus valójában. Száz találgatás elmélet és feltevés közepette Péter szavai abszolút bizonyossággal csengettek *„Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.”* És Jézus válaszolt és azt mondta neki, *„Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér (ember) jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám.”* Jézus kérdésére mely így szólt „,” ellentétben a többi tanítványok bizonytalanok lévén, egymásnak ellentmondó ötletekkel, találgatásokkal jöttek elő.

Jézus megmagyarázta ennek a bizonytalanságnak az okát egy előző versben. *„Hálákat adok néked, Atyám, .. elrejtetted ezeket a bölcséket és az értelmeseket elől, és a kisdedeknek megjelentetted. .. és **senki sem** ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni (Istent).”* Az emberek nem ismerik Őt. Senki sem állíthatja teljes bizonyossággal, hogy *„Te vagy a Krisztus”*. Honnan veheti az ember ezt a tudást? Semmi esetre sem elsötétült lelkéből. Embertől sem hiszen azt mondja, hogy **senki sem** ismeri a Fiút, csak az Atya. Csak a mennyből adathat az a hit és a Jézus Krisztus biztos felismerése egy ember szívébe.

Józs. 7:21 Láték ugyanis a zsákmány közt egy jó babiloni köntöst, kétszáz siklus ezüstöt és egy arany vesszőt, a melynek súlya ötven siklus vala, és megkívántam ezeket, és elvevém ezeket, és ímé elrejtve vannak a földben, a sátoromnak közepében, az ezüst pedig alatta van.

2 Krón. 20:25 Akkor elméne Jósafát és az ő népe, hogy azoknak jószágait megzsákmányolják, és találának nálok temérdek gazdagságot és a holttesteken drága szép ruhákat, melyeket lefosztának *rólok*, oly sokat, hogy alig vihették el, és harmadnapig kapdosták a zsákmányt, mert felette sok vala.

Mát. 12:29 Avagy mi módon mehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja el annak kincseit, hanemha megkötözi előbb a hatalmasat és akkor rabolja ki annak házát?

Mát. 13:24-30; 36-43 Más példázatot is adott eléjök, mondván: Hasonlatos a mennyeknek országa az emberhez, a ki az ő földébe jó magot vetett; De mikor az emberek alusznak vala, eljőve az ő ellensége és konkolyt vete a búza közé, és elméne. Mikor pedig felnevekedék a vetés, és gyümölcsöt terme, akkor meglátszék a konkoly is. A gazda szolgálai pedig előállván, mondának néki: Uram, avagy nem tiszta magot vetettél-e a te földedbe? honnan van azért benne a konkoly? Ő pedig monda nékik: Valamely ellenség cselekedte azt. A szolgálak pedig mondának néki: Akarod-e tehát, hogy elmenvén, összeszedjük azokat? Ő pedig monda: Nem. Mert a mikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalán a búzát is kiszaggatjátok. Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kévékbe, hogy megégessétek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbbe. Ekkor elbocsátván a sokaságot, beméne Jézus a házba. És az ő tanítványai hozzámenének, mondván: Magyarázd meg nékünk a szántóföld konkolyáról való példázatot. Ő pedig felelvén monda nékik: A ki a jó magot veti, az az embernek Fia; A szántóföld pedig a világ; a jó mag az Isten országának fiai; a konkoly pedig a gonosznak fiai. Az ellenség pedig, a ki a konkolyt vetette, az ördög; az aratás pedig a világ vége; az aratók pedig az angyalok. A miképen azért összegyűjtik a konkolyt és megégetik: akképen lesz a világnak végén. Az embernek Fia elküldi az ő angyalait, és az ő országából összegyűjtik a botránykozásokat mind, és azokat is, a kik gonoszságot cselekesznek, És bevetik őket a tüzes kemenczébe: ott leszen sírás és fogsikorgatás.

1 Ján. 3:1-3, 9,10 Lássátok milyen nagy szeretetet adott nékünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzá; mert meg fogjuk őt látni, a mint van. És a kiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, a miképen Ő is tiszta. Senki sem cselekszik bűnt, a ki az Istentől született, mert benne marad annak magva; és nem

4. Az ember Ádámában vagyis a természeti emberben a Sátán uralma alatt áll. A megváltás egyik legtömörebb és legfeltáróbb összefoglalását találjuk a Kol. 1:13-ban. *„A ki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az Ő szerelmes Fiának országába;„* Egy szó ami fölött gyakran átsiklunk a Kol. 2:15-ben az a szó, *„lefejezveztén”* (angol kifoszt – ford.). Akiket lefejezveztett, vagyis a *„fejedelemségeket”* és a *„hatalmasságokat”* nyilvánvalóan a Sátán királyságára vonatkoznak. Mit jelent valójában az a szó, hogy kifosztani? A szótár szerint „kirabolni”, „erőszakkal elvenni”. Világos, hogy itt arról van szó, hogy Jézus Krisztus valamit vagy valakit elvett, kicsavart a Sátán kezéből a halála és feltámadása által.

5. Kétségtelen, hogy az itt használt szó azt jelképezi, hogy javak, kincsek, szolgák és birtokolt dolgok csatában lettek kicsavarva az egyik nemzet kezéből egy másik által. A nagy megváltási fejezet, az Ézsaiás 53 12-ik versében az lett megprófétálva, hogy *„Azért részt osztok néki (Krisztusnak) a nagyokkal, és zsákmányt a hatalmasokkal”* Ha összehasonlítjuk azzal a verssel, hogy *„Avagy mi módon mehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja el annak kincseit, hanemha megkötözi előbb a hatalmast és akkor rabolja ki annak házáat?”* Az ok, amiért Jézus ezt a megállapítást tette, az az volt, hogy Jézus éppen megszabadított egy démonoktól gyötört embert, miután megvádolták, hogy ezt Sátáni erők segítségével tette. Jézus így felelt, hogy *„Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, önmagával hasonlott meg; mimódon állhat meg tehát az ő országa?”*. Sátán táborában nincs polgárháború. Isten ereje és országa jelent meg a színen. Ez az ember (kincs) ki lett ragadva az erős ember (Sátán) hatalmából egy erősebb hatalom által, Jézus Krisztus által.

cselekedhetik bünt, mivelhogy Istentől született. Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: a ki igazságot nem cselekszik, az egy sem az Istentől való, és az *sem*, a ki nem szereti az ő atyjafiát.

Ján. 15:19; 17:14,15 Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, a mi az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ. Én a te ígédet nékik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.

1 Kor. 2:12 Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istentől való Lelket; hogy megismerjük azokat, a miket Isten ajándékozott nékünk.

Eféz. 2:2,3 Melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik; A kik között forgolódtunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akaratját, és természet szerint haragnak fiai valánk, mint egyebek is:

1 Ján. 4:4 Ti az Istentől vagytok fiacskáim, és legyőztétek azokat; mert nagyobb az, a ki bennetek van, mint az, a ki e világban van.

Kol. 1:13 A ki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általvitt az Ő szerelmes Fiának országába;

1 Ján. 1:5 És ez az az üzenet, a melyet tőle hallottunk és hirdetünk néktek, hogy az Isten világosság és nincsen ő benne semmi sötétség.

Eféz. 6:12; 5:8 Mert nem vér és test ellen van nékünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Mert valátok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világosságnak fiai úgy járjatok.

1 Thess. 5:5 Ti mindnyájan világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé!

1 Thess. 4:8 A ki azért megveti *ezeket*, nem embert vet meg, hanem az Istent, a ki Szent Lelkét is közlé velünk.

Luk. 13:16 Hát ezt, az Ábrahám leányát, kit a Sátán megkötözött imé tizennyolcz esztendeje, nem kellett-é feloldani e kötélből szombatnapon?

1 Ján. 2:9,10 A mint pedig megízlelé a násznagya a borrá lett vizet, és nem tudja vala, honnét van, (de a szolgák tudták, a kik a vizet merítik vala), szólítá a násznagya a völegényt, És monda néki: Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót: te a jó bort ekkorra tartottad.

1 Ján. 4:4-6 Ti az Istentől vagytok fiacskáim, és legyőztétek azokat; mert nagyobb az, a ki bennetek van, mint az, a ki e világban van. Azok a világból valók; azért a világ szerint beszélnek, és a világ hallgat rájuk. Mi az Istentől vagyunk: a ki ismeri az Istent, hallgat reánk, a ki nincsen az Istentől, nem hallgat reánk. Erről ismerjük meg az igazságnak lelkét és a tévelygésnek lelkét.

Világos, hogy mindenki a földön valamelyik királysághoz tartozik, Sátánéhoz vagy Istenéhez. Semmi sem világosabb ennél. Figyeljük meg ezt a mező konkolyáról való példázatban. Jézus így tanítja: *„Mikor pedig felnevekedék a vetés, és gyümölcsöt terme, akkor meglátszék a konkoly is. A szántóföld pedig a világ; a jó mag az Isten országának fiai; a konkoly pedig a gonosznak fiai.”* Aratáskor (a világ vége) a konkolyt tűzön megégetik, a búzát pedig betakarítják a csűrbe.

A szeretett apostol János megállapította, hogy vannak *„Isten gyermekei”* és *„ördög gyermekei”* és mint Isten gyermekei *„hasonlókká leszünk Ő hozzá”* (Jézushoz) mikor megjelenik. Az egyik leggyakrabban használt kifejezés azokra nézve, akik a Sátán uralma alatt vannak *„a világ”*. Az egyház mindig is *„nem e-világból való”*-nak volt deklarálva. A Biblia azt tanítja, hogy minden királyság fölött egy szellemi uralkodó uralkodik; Sátán a világ szelleme, és Isten szelleme az Ő embereiben.

Pál és János ugyanazt az igazságot állapítják meg ezekkel a szavakkal, *„Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket;”* *„Melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik;”* *„mert nagyobb az, a ki bennetek van, mint az, a ki e világban van.”*

Erre a két királyságra a világosság és a sötétség kontrasztjaként hivatkozik. A szeretet ebből a világosság szelleméből fakad. Utálat és gyilkosság a sötétség szelleméből ered. Ez a két szellem az igazságosság és bűn kontrasztja. Az emberről azt mondja, hogy vagy az egyikből vagy a másik szellemből való. A Sátán munkája, hogy tönkretegyen, megköttözzön, elferdítsen, kínozzon és romba döntsen. A Sátán egy pusztító szellem. Isten munkája a mentés, megszabadítás, megjavítás, gyógyítás és áldás. Ő egy életet adó, gyógyító Szellem a szeretetnek és kegyelemnek.

1 Ján. 3:7 Fiacskáim! senki el ne hitessen benneteket: a ki az igazságot cselekszi, igaz az, a miként Ő is igaz:

Jób 2:2 És monda az Úr a Sátánnak: Honnét jössz? És felele a Sátán az Úrnak, és monda: Körülkerültem és át meg átjártam a földet.

Mát. 13:39 Az ellenség pedig, a ki a konkolyt vetette, az ördög; az aratás pedig a világ vége; az aratók pedig az angyalok.

Jel. 5:6 És láték a királyiszek és a négy lelkes állat között és a Vének között egy Barányt állani, mint egy megöklöttet, hét szarva és hét szeme vala, a mi az Istennek hét Lelke, a mely elküldetett az egész földre.

Csel. 2:17 És leszen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre: és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak.

Jób 2:6 Monda pedig az Úr a Sátánnak: Ímé kezvedbe van ő, csak életét kiméld.

Luk. 8:26-36 És evezének a Gaderénusok tartományaiba, mely Galileával átellenben van. És mikor ő kiment a földre, jöve elébe a városból egy ember, kiből ördögök voltak sok időtől fogva, sem ruhába nem öltözött, sem házban nem lakott, hanem a sírboltokban. És mikor meglátta Jézust, felkiálta és *lábai* elé esék néki, és fenszóval monda: Mi közöm van nekem te veled, Jézus, felséges Istennek Fia? kérlek téged, ne gyötörj engem. Mert azt parancsolá annak a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki az emberből. Mert gyakran elragadá őt: annakokáért lánczokkal és békókkal megkötözve őrizteték; de a kötelékeket elszaggatván, az ördögtől a pusztákba hajtaték. Megkérde pedig őt Jézus, mondván: Mi a neved? És ő monda: Légió; mert sok ördög ment vala bele. És kérék őt, hogy ne parancsolja nékik, hogy a mélységbe menjenek. Vala pedig ott egy nagy disznónyáj, legelészve a hegyen; és kérék őt, hogy engedje meg nékik, hogy azokba menjenek. És megengedé nékik. És minekutána kimentek az ördögök az emberből, bemenének a disznókba; és a disznónyáj a meredekről a tóba rohana, és megfullada. A pásztorok pedig látván mi történt, elfutának, és elmenvén, hírré adák a városban és a falukban. Kimenének azért megnézni mi történt; és menének Jézushoz, és ülve találák az embert, kiből az ördögök kimentek, felöltözve és eszénél, a Jézus lábainál; és megfélemlének. Elbeszélék pedig nékik azok is, a kik látták, mimódon szabadult meg az ördöngös.

2 Kor. 4:4 A kikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliomának világosságát, a ki az Isten képe.

Jel. 12:9; 20:8 És vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, a ki neveztetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerektségét elhitesi, vetteték a földre, és az ő angyalai is ő vele levettetének. És kimegy, hogy elhitesse a föld négy szegletén lévő népeket, a Gógot és a Magógot, hogy egybegyűjtse őket háborúra, a kiknek száma, mint a tenger fővenye.

Ján. 8:44 Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja.

Ez a két királyság háborúban és örök ellenségben áll egymással. Mind a két erő aktív a földön. Sátán a Jób könyvében így szólt, *„Körülkerültem és át meg átjártam a földet.”* Ő aki *„konkolyt vet a földbe”* (a világba). Isten szelleme *„az Istennek hét Lelke, a mely elküldetett az egész földre”, „kitöltök az én Lelkemből minden testre”* (minden emberre).

Azt találjuk, hogy Sátán fő tevékenysége főleg az emberekre irányul. Megtámadja az ember testét. Megvakítja az ember elméjét. Gyilkosságot és csalárdságot ébreszt az ember szellemében. Irigység, utálat, a bűnnek gyakorlása és betegség uralkodik az emberen. Háborúk, viszályok, gyilkosság és gonoszságok töltik be a történelem minden lapját.

Krisztus földi küldetésének a célja tisztán olvasható az 1 Ján. 3:8-ban. *„Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.”* Péter így mondta, *„A názáreti Jézust, mint kené fel őt az Isten Szent Lélekkel és hatalommal, ki széjjeljárta jót téván és meggyógyítván mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak; mert az Isten vala ő vele.”* Ezt nem lehet egyerőbben kifejezni. Jézus úgy fejezte ki a vak és süketnéma meggyógyítását, mint annak elrablását *(az ördög hatalma alól erővel való kiszabadítását)*.

Senki sem olvashatja el a négy evangéliumot anélkül, hogy ne érezné azt a hatalmas szellemi harcot, mely az alábbiak között dúl

a) Sátán maga és Krisztus

b) Démonok és betegségek, és a Krisztusban levő hatalmasabb erő mely, legyőzi és kiveti azokat, felszabadítván az ember testét, gondolatait és lelkét egy erős elnyomó erőtől.

Csel. 10:38 A názáreti Jézust, mint kené fel őt az Isten Szent Lélekkel és hatalommal, ki széjjeljárjót jót tévén és meggyógyítván mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak; mert az Isten vala ő vele.

Mát. 12:29 Avagy mi módon mehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja el annak kincseit, hanemha megkötözi előbb a hatalmast és akkor rabolja ki annak házáat?

Márk 3:27 Nem rabolhatja el senki az erősnek kincseit, bemenvén annak házába, hanemha előbb az erőt megkötözi és azután rabolja ki annak házáat.

Luk. 4:39;9:42 És Jézus mellé állván, megdorgálá a hideglelést, és az elhagyá őt; és ő azonnal felkelvén, szolgálá nékik. A míg pedig az odaméne, azon közben az ördög földhöz üté azt, és megrángatá. De Jézus megdorgálá a tisztátalan lelket, és meggyógyítá a gyermeket, és adá azt az ő atyjának.

Márk 1:23-27, 34 Vala pedig azok zsinagógájában egy ember, a kiben tisztátalan lélek volt, és felkiálta, És monda: Ah! mi dolgunk van nékünk veled, Názáreti Jézus? Azért jöttél-é, hogy elveszíts minket? Tudom, hogy ki vagy te: az Istennek Szentje. És megdorgálá őt Jézus, mondván: Némulj meg, és menj ki belőle. És a tisztátalan lélek megszaggatá őt, és fenszóval kiáltva, kiméne belőle. És mindnyájan elálmélkodának, annyira, hogy egymás között kérdezgeték, mondván: Mi ez? Micsoda új tudomány ez, hogy hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek is, és engedelmeskednek néki? És meggyógyíta sokakat, a kik különféle betegségekben sínlődnek vala; és sok ördögöt kiűze, és nem hagyja vala szólni az ördögöket, mivelhogy őt ismerék.

Luk. 11:14, 20-22 És ördögöt űz vala ki, mely néma vala. És lőn, mikor kiment az ördög, megszólala a néma; és csodálkozá a sokaság. Ha pedig Isten ujjával űzőm ki az ördögöket, kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa. Mikor az erős fegyveres őrzi az ő palotáját, a mije van, békességben van; De mikor a nálánál erősebb reá jövéen legyőzi őt, minden fegyverét elveszi, melyhez bízott, és a mit tőle zsákmányol, elosztja.

1Ján. 4:4 Ti az Istentől vagytok fiacskáim, és legyőztétek azokat; mert nagyobb az, a ki bennetek van, mint az, a ki e világban van.

Csel. 5:14-16 Hívók pedig mindinkább csatlakoztak az Úrhoz, úgy férfiaknak, mint asszonyoknak sokasága. Úgyannyira, hogy az utcákra hozák ki a betegeket, és letevék ágyakon és nyoszolyákon, hogy az arra menő Péternek csak árnyéka is érje valamelyiket közülök, És a szomszéd városok sokasága is Jeruzsálembe gyűlt, hozva betegeket és tisztátalan lelkektől gyötretetteket: kik mind meggyógyulának.

Csel. 8:7 Mert sokakból, kikben tisztátalan lelkek voltak, nagy hangon kiáltva kimenének; sok gutaütött és sánta pedig meggyógyula. Csel. 26:18Hogy megnyissad szemeket, hogy setéségből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és a megszenteltettek között osztályrészt nyerjenek az én bennem való hit által.

A kifejezéssel „*hatalma alatt*” Péter azt a jelentést (eredeti görögben és az angol fordításban „*elnyomása alatt*” – ford.) hangsúlyozta ki, hogy egy erősebb fél ráerőszakolja az akaratát egy gyengébb félre. Azt is jelenti, hogy összetörni, lenyomni, erőszakoskodni valakin, aki gyengébb nálad. Jézus, világosan megmondta, hogy önkéntesen nem engedi ki a markából az embert, és csak egy nálánál erősebb hatalom csavarhatja ki az ember testét és lelkét a szorításából. János azt mondta, hogy „*nagyobb az, a ki bennetek van, mint az, a ki e világban van.*”

Ha Sátán ellenállt annak, hogy az ember testét elengedje vajon kiengedné-e önkéntesen a hitetlenség, bűn és megkötözöttség szorításából a szellemüket?

A Sátán királysága és Isten ereje közötti konfliktus világosan meglátszik az Úr apostolainak szolgálatából Krisztus mennybemenetel után, melyek le vannak rögzítve az Apostolok Cselekedeteiben. Figyeljük meg, „*Mert sokakból, kikben tisztátalan lelkek voltak, nagy hangon kiáltva (tiltakozva) kimenének;*” Pál megállapította, hogy a küldetése az, hogy az embereket „*...a Sátánnak hatalmából (uralma) Istenhez*” térítse őket. Pál ismét megállapítja, „*A ki megszabadított minket a sötétség hatalmából (uralma alól), és átvitt az Ő szerelmes Fiának országába;*” Az itt használt „*átvitt*” szó korábban már szerepelt, mégpedig Énók mennybe ragadtatását írta le miszerint nem látott halált. Pontosan ez fog történni Krisztus visszajövelekor. „*El fogunk változni,...egy szempillantás alatt..és mi elváltozunk, romolhatatlanságban*” A gravitáció erejét legyőzi egy nagyobb erő, a természet törvényeit felülbírálja egy magasabb törvény „*átalvisz*” a gravitáció karmaiból a halál és

Csel. 26:18 Hogy megnyissad szemeiket, hogy setéségből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és a megszenteltettek között osztályrészt nyerjenek az én bennem való hit által.

Kol. 1:13 A ki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átalvitt az Ő szerelmes Fiának orszáába;

Zsid. 11:5 Hit által vitetett fel Énoh, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonytságot nyert a felől, hogy kedves volt Istennek.

1 Kor. 15:51,52 Ímé titkot mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk.

Kol. 2:12,13 Eltemetettvén Ő vele együtt a keresztségben, a kiből egyetemben fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit által, a ki feltámasztá Őt a halálból. És titeket, kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeteknek körülméletlenségében, megelevenített együtt Ő vele, megbocsátván minden bűnötöket,

Kol. 2:15 Lefegyverezvén a fedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtuk abban.

Luk. 11:20-22 Ha pedig Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa. Mikor az erős fegyveres őrzi az ő palotáját, a mije van, békességben van; De mikor a nálánál erősebb reá jövőn legyőzi őt, minden fegyverét elveszi, melyhez bízott, és a mit tőle zsákmányol, elosztja.

Ésa. 53:12 Azért részt osztok néki a nagyokkal, és zsákmányt a hatalmasokkal oszt, mivelhogy életét halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott; pedig ő sokak bűnét hordozá, és a bűnösökért imádkozott!

Ján. 6:44 Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, a ki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon.

halandóság törvényéből egy új birodalomba és az élet rendjébe. A feltámadás és átváltozás e csodálatos eseményére mely a földi állapotból a mennybe való „átvitel” sokan túlzottan úgy vonatkoztatnak rá, mint a az újjászületés egy hasonlatára. Olvassuk figyelmesen a János 5:24,25-t. *„általment a halálból az életre...és az most vagyom”*, hasonlítsuk össze a 28 és 29 versekkel. *„Mert eljő az óra, a melyben mindazok, a kik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát, És kijőnek”*; Ez a jövő, mely ellentétben áll a 25-ik vers szellemi feltámadásával mely *„most vagyom”*. Világos, hogy a 24 és 25-ik versek a mi a Sátán királyságából, a szellemi halálból való *„átmenetünkre”* vonatkozik. Hasonlítsuk össze az Eféz. 2:1-el. *„Titeket is megelevenített, a kik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt”*. Ahogy korábban tanulmányoztuk a vízkeresztiség jelentőségét; ezt a rendelkezést, melyet a keresztény élet küszöbén hajtunk végre, és halált, eltemetést és feltámadást nyilatkoztat ki, ami által feltámadtunk és átmentünk egy új rendbe, egy új királyságba. Az erő, mely feltámaszotta a halottat, annak erősebbnek kell lennie mint a halál. Az erő, mely felemel annak erősebbnek kell lennie mint a gravitációs erő, mely lent tartaná a tárgyakat és személyeket.

Krisztus kifosztotta a Sátánt. Mi vagyunk azok a javak amiket a Sátán fogságából kicsavart egy nagyobb erő. Sok olyan tanítást hallunk, mely így hangzik: Az ember egy semleges területen áll e két hatalmas erő között, egy szellemi senki földjén. Minden pillanatban választás előtt áll és saját szabad akaratából döntenie kell, hogy Sátán királyságában vagy Istenében jár. Jézus világosan megmondta, hogy *„Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, a ki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon.”* Bizonyos, hogy Isten szól az emberhez, hogy válasszon, hogy döntsön, hogy engedelmeskedjen stb. Az is igaz, hogy szinte az összes írások Isten embereihez szólnak.

Az Ószövetségi próféták Izraelhez (Isten emberei) küldettek, az apostoli levelek az „egyháznak” íródtak, a szentekhez, nem a megtéretlen világhoz. Isten a királyságában, az uralma alatt levő emberektől kíván meg engedelmességet a királyságának törvényei szerint. Az embernek birtokába kell, hogy legyen az élet és erő, mielőtt Isten megkövetelhet valamit tőle.

Az ember nincs semleges földön. Sátán királyságában él és nincs ereje ahhoz, hogy ebből kiszakadjon. Csak Isten erejébe vetett hit képes megszabadítani.

Ugyanazok a tanítók általában azt is tanítják, hogy mivel az ember soha sem volt teljesen a Sátán királyságában, most sincs teljesen és biztosan Isten királyságában. Ugyanolyan könnyen ide oda futkoshat az egyik királyságból a másikba mint ahogy az ember átmegy az utca egyik feléről a másikra. Azt is hiszik, hogy ahogy az ember átment a halálból az életre, ugyanúgy átmehet az életből (örök életből) a halálba. Továbbá, általvitetett a Sátán királyságából és ahogy a szellemi természete egy pillantás alatt megváltozott csakúgy ahogy a teste meg fog változni, ugyanúgy átvitethetik Isten királyságából vissza Sátán királyságába.

Vajon ezek a tanítók azt is hiszik-e, hogy mikor az Úr leszáll a mennyből kiáltással és Isten trombitája megszólal és mi átváltozunk, akkor valami erő felnyúlhat és a dicsőséges egyház valamelyik, Krisztus vérében megváltottját visszahúzhatja ismét a földre? Van-e valaki, aki komolyan azt meri gondolni, hogy valamilyen erő megfoghatja a Krisztusunkat és leránthatja az Ő hatalmas trónjáról vissza a sírba és a halálba. Felejtsd el a gondolatot! Még a Sátán is jobban tudja minthogy ilyen dolgot képzeljen. Mégis Pál apostolunk azt tanította, hogy az erő, mely megelevenített, feltámasztott, és átvitt bennünket az „*Ő hatalma erejének ama munkája szerint, A melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból*”.

Kol. 2:12,13 Eltemetettvén Ő vele együtt a keresztségben, a kiben egyetemben fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit által, a ki feltámasztá Őt a halálból. És titeket, kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeteknek körülméletlenségében, meglevenített együtt Ő vele, megbocsátván minden bűnötöket,

Eféz. 2:1 Titeket is *meglevenített*, a kik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt,

Eféz. 1:19,20 És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, a kik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, A melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben.

Zak. 9:9-11 Örülj nagyon, Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya! Ímé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő; szegény és számárháton ülő, azaz nőtényszamárnak vemhén. És kivesztem a szekeret Efraimból és a lovat Jeruzsálemből, kivesztem a harci kézivet is, és békességet hirdet a pogányoknak; és uralkodik tengertől tengerig, és a folyamtól a föld határáig. Sőt a veled való szövetségnek véérért a te foglyaidat is kibocsátom a kútból, a melyben nincs víz.

Eféz. 4:9 Az pedig, hogy fölment, mit jelentene mást, mint hogy előbb le is szállott a föld alsóbb részeire?

Zak. 9:11 Sőt a veled való szövetségnek véérért a te foglyaidat is kibocsátom a kútból, a melyben nincs víz.

Eféz. 4:8 Ezokáért mondja az *Írás*: Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek.

Jel. 1:18 Írd meg, a miket láttál és a mik vannak és a mik ezek után lesznek:

Eféz.1:19 És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, a kik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint,

A kifejezés „*feltámasztotta*” közvetlenül kapcsolódik a szavakhoz „*és titeket is*”. Pál megmutatta nekünk az Eféz. 4:8-11-ben, hogy mielőtt Krisztus felvitetett, leszállt a föld mélységeibe. Le egészen a halottak birodalmába, ahol a halál fogva tartotta azon emberek szellemeit, akik szabadságukat és megváltásukat várták. Figyeljük meg a 11. verset. Az ember minden bűne és büntudata, mely a Sátánnak helyet adott az emberiség felett, mind Krisztusra vettetett. A halál uralma alá került. A teste egy hideg kő sírban feküdt. A szelleme leszállt a verembe, „*a föld alsóbb részeire*” (héberül seol, görögül hádesz). Itt voltak a foglyok. Innen „*a foglyokat vitte fogva*”. Az ige arra utal, hogy a halál és pokol (hádesz) Sátán szökésmentes börtönje volt. A feltámadott Krisztus elujsgolta, hogy most már az Ő kezében vannak a halál és pokol kulcsai.

Pál az erőt mely vissza felhozta Krisztust a mély veremből, ki a Sátán, a halál és a bűn karmai közül és a sírból, úgy hívta, hogy „*az Ő hatalma erejének ama munkája*” (eredetiben Isten mindent meghaladó ereje – ford.)

Van egy történet egy nagy hajóról, mely értékes áruval megrakva összeütközött egy másik hajóval, és lesüllyedt az óceán fenekére. Mivel a hajó és rakománya értékes volt, és mivel parthoz közel feküdt, viszonylag sekély vízben, úgy döntöttek, hogy felhozzák. Leküldtek bűvárokat, hogy derítsék fel a körülményeket, és kössenek rá kábeleket. Azt találták, hogy a hajó szilárdan beszorult két nagy szikla építmény közé. Vonóhajókat hoztak, hogy fellazítsák, ballonokat erősítettek rá melyeket levegővel töltöttek meg, de minden hiába. Sokan azt tanácsolták, hogy adják fel a megbízást, mert reménytelen eset. Végül egy ember egy okos ötlettel állt elő. A hajó egy öbölben süllyedt el. Pontos tanulmányokat végeztek a területet érintő apály-dagály működéséről és megállapítottak egy időt, mikor a dagály a legnagyobb volt.

Eféz. 2:5,6 Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!) És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban:

Eféz. 1:19,20 És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, a kik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, A melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben.

Eféz. 4:9 (Az pedig, hogy fölment, mit jelentene mást, mint hogy előbb le is szállott a föld alsóbb részeire?)

Eféz. 1:21 Felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, mely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következőben is:

Ján. 10:27,28 Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem: És én örök életet adok nekik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.

Ján. 10:29 Az én Atyám, a ki *azokat* adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki *azokat* az én Atyámnak kezéből.

Ján. 6:39 Az pedig az Atyának akarata, a ki elküldött engem, hogy a mit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámaszszam azt az utolsó napon.

Róm. 8:38,39 Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Nagy uszályokat kerítettek, majd megvárták, míg az apály a legkisebb volt, és akkor a búvárok feszes sodronyköteleket feszítettek ki az uszályok és az elsüllyedt hajó között. Egy pár órán belül megjött a dagály hatalmas erővel. Az uszályok megemelkedtek, a kábelek megfeszültek és egy nagy rázkódást követően a hajó kiszabadult a sziklák fogságából és felemelkedett az óceán fenekéről. A hajó motorjai, használhatatlanok voltak, nem jöhettek számításba. Nem volt módjában magától felemelkedni, de az uszályokhoz kötve azokkal együtt felemelkedett a dagály ereje által. A hajó esetéhez hasonlóan Krisztussal együtt Krisztusban feltámadtunk a Sátán királyságából, mikor az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, feltámasztotta Őt a halálból és leültette jobbra felől *„és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben.”* A föld alsóbb részeire ahova előbb leszállt, hogy felmenjen *„Felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon”*.

A hatalmas kéz, mely kicsavart bennünket a Sátán uralma alól, biztonságban megőriz bennünket. *„És én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.”* *„Az én Atyám, a ki azokat adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből.”* *„Az pedig az Atyának akarata, a ki elküldött engem, hogy a mit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámaszszam azt az utolsó napon.”*

Pál nem csak arról volt meggyőződve, hogy senki ember nem ragadhat ki bennünket Isten kezéből, hanem teljes meggyőződéssel megállapította, hogy sem angyal, ördög, távolsági akadály, halál vagy a világegyetem egyéb ereje *„nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.”*

Az újjászületés nem csak a hatalom megnyilvánulása, hanem a kegyelem cselekedete, hogy megszabadítson a *„Sátánnak hatalmából az Istenhez.”*

Csel. 26:18 Hogy megnyissad szemeiket, hogy setéségből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és a megszenteltettek között osztályrészt nyerjenek az én bennem való hit által.

Eféz. 2:8,9 Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.

1 Kor. 15:3,4 Mert azt adtam előtökbe főképen, a mit én is úgy vettem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; És hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint;

2 Kor. 5:10 Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki megjutalmaztassék a szerint, a miket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.

Róm. 14:12 Azért hát mindenikünk maga ad számot magáról az Istennek.

Nem hatálytalanítjuk el azt a tényt, hogy hit által nyerünk üdvösséget és hogy Isten üzenetét az ember el kell, hogy fogadja, hinnie kell benne. Ennek ellenére az ember képtelen bukott állapotán változtatni és átvinni magát, mindegy, hogy mennyit küzd és mennyi erőfeszítést tesz, hogy hite legyen és higgyen. Milliók a tanuk rá, akik böjtölnek, erőlködnek, gyötrik a testüket, elzárva élnek és meditálnak.

Pál azt mondja, „*Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez;*” Pál látszólag azt mondja, hogy maga a hit is, mely által megtartatunk, az Isten ajándéka.

Amit az embernek hinnie kell, az az evangélium. Pál így összegezi az üzenetet. „*Krisztus meghalt a mi bűneinkért*”.. „*És hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon*”.

A hitünknek teljesen egy másik személyen kell, hogy nyugodjon, amit tett és amit elvégzett. A hitünknek teljesen az Ő személyén, az Ő kegyelmén, és az Ő erején kell, hogy nyugodjon.

Felismerjük, hogy a keresztény életet hit által éljük, és a hitünket a gyakorlatba kell, hogy fektessük, hogy élvezzük a győzelmet és az áldást, amit Krisztus hatalmas győzelme megnyert a számunkra. Azt is felismerjük, hogy mint Isten emberei felelősek vagyunk életvitelünkért és cselekedeteinkért. Atyánk előtt és számot kell, hogy adjunk, hogy hogyan használtuk mindazon áldásokat és kincseket, amiket Isten ingyen ránk bízott.

Szükségünk volt Isten mindent meghaladó nagyságára, hogy megszabadítson bennünket egy erőtlől, mely erősebb mindnyájunknál.

Róm 3:9,10,19,23 Micsoda tehát? Különbek vagyunk-é? Semmiképen nem. Mert az elébb megmutattuk nyilván, hogy zsidók és görögök mindnyájan bűn alatt vannak; A mint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is; Tudjuk pedig, hogy a mit a törvény mond, azoknak mondja, a kik a törvény alatt vannak; hogy minden szájjá bedugassék, és az egész világ Isten ítélete alá essék. Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.

Róm. 5:12-19 Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek; Mert a törvényig vala bűn a világon; a bűn azonban nem számítatik be, ha nincsen törvény. Úgyde a halál uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, a kik nem az Ádám esetének hasonlatossága szerint vétkeztek, a ki ama következőnek kiabrázolója vala. De a kegyelmi ajándék nem úgy *van*, mint a bűneset; mert ha amaz egynek esete miatt sokan haltak meg, az Isten kegyelme és a kegyelemből való ajándék, mely az egy ember Jézus Krisztusé, sokkal inkább elhatott sokakra. És az ajándék sem úgy *van*, mint egy vétkező által; mert az ítélet egyből *lett* kárhozottá, az ajándék pedig sok bűnből *van* igazulásra. Mert ha az egynek bűnesete miatt uralkodott a halál az egy által: sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, kik a kegyelemnek és az igazság ajándékának bővölködésében részesültek. Bizonyára azért, miképen egynek bűnesete által minden emberre *elhatott* a kárhozat: azonképen egynek igazsága által minden emberre *elhatott* az életnek megigazulása. Mert miképen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek: azonképen egynek engedelmessége által sokan igazakká lesznek.

Luk. 22:39-44 És kimenvén, méne az ő szokása szerint az Olajfák hegyére; követék pedig őt az ő tanítványai is. És mikor ott a helyen vala, monda nékik: Imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek. És ő eltávozék tőlök mintegy kőhajításnyira; és térdre esvén, imádkozék, Mondván: Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen! És angyal jelenék meg néki mennyből, erősítvén őt. És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak.

Hetedik Fejezet

Az ember pozíciója Krisztusban

Forduljunk el az ember, születéséből fakadt pozíciójából és vizsgáljuk meg az ember pozícióját Krisztusban.

Az ember pozíciója megigazultságban; már megállapítottuk, hogy mindazok, akik Ádámtól születtek a bűntudat és a megigazulatlanság állapotában vannak. „*hogy nincsen csak egy igaz is.. Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.*” Mindenki öröklí Ádám bűnét.

Az utolsó idézet az egyik ú.n. „evangélium dióhéjban” vers. Már megtárgyaltuk egy ember (Ádám) cselekedetének következményeit, sokan bűnösökké lettek, míg egynek engedelmissége által (Krisztus) sokan igazakká tétettek.

Az egész rész ismétlődő témája, miszerint az, hogy az ember vagy a bűnös vagy megigazultságban levő pozícióban van az attól függ, hogy melyik szövetségi fővel illetve képviselővel azonosítja magát illetve van kapcsolatban; Ádámval vagy Krisztussal. „*Mert ha az egynek bűnesete miatt uralkodott a halál az egy által: sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, kik a kegyelemnek és az igazság ajándékának bővölködésében részesültek.*” „*Mert miképen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek: azonképen egynek engedelmissége által sokan igazakká lesznek.*” Az igazságosság ajándékát azt kapjuk, igazakká tettünk Jézus Krisztus engedelmissége által. A Gecsemáné kertjében térdelve Krisztus verejtsége vércseppekké váltak.

Fil. 2:8 És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, még pedig a keresztfának haláláig.

Fil 3:10 Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóvá lévén az ő halálához;

Ján. 8:12 Ismét szóla azért hozzájuk Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.

Mát. 27:45,46 Hat órától kezdve pedig sötétség lőn mind az egész földön, kilencz óráig. Kilencz óra körül pedig nagy fenszóval kiálta Jézus, mondván: ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet?

Mát. 27:40 És ezt mondván: Te, ki lerontod a templomot és harmadnapra fölépíted, szabadítsd meg magadat; ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!

2 Kor. 5:21 Mert azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.

Ésa. 53:4-8 Pedig betegséginket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg. Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkét ő reá veté. Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mészárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg! A fogságból és ítéletből ragadtatott el, és kortársainál ki gondolt arra, hogy kivágatott az élők földéből, hogy népem bűnéért lőn rajta vereség?!

Legalább három órán keresztül egy nagy szellemi csatát vívott, és ott térdelve megadta magát teljes engedelmisségben az Atyának. Azt kiáltotta, hogy *„ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen” teljesüljön*. Jézus engedelmes volt a haláláig egészen a keresztfán való haláláig. Egy az Atyához való tökéletes és páratlan engedelmisségben, félretette a saját akaratát és átment megszégyenítésen, köpködésen, korbácsoláson és szellemi szenvedésen, mely szerint bűnné vált érettünk, át a halálon és még poklon is, hogy engedelmes legyen az atya akaratához és tervéhez. Pál vágyott rá, hogy beteljesedjen Krisztus példájával, és azonosuljon halálával. Igaz, hogy sok szent az életét áldozta Krisztusért, de mindannyian támogatva voltak Isten jelenlétével és örömmel tekintettek a menny birodalma felé. A mi Krisztusunk egyedül halt meg, elhagyatva mind Isten és ember által hordozván az ember bűnének következményeit. Bűnné lett. Déltől kb. délután három óráig a nap elsötétült. A „világ világossága” sötétségben halt meg. A Kálvária hegyének kietlen hegyéről a sötétben egy kiáltás hangzott, *„Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet?”*. Ez az elveszett ember kiáltása, mivel Jézus úgy halt meg, mint ahogy egy bűnös elveszett lélek kell, hogy meghaljon.

A keresztnél a tömeg azt kiáltotta, *„szabadítsd meg magadat..szállj le a keresztről”* de ő maradt a kereszten és megvátotta a világot. Hívhatott volna 12 legiónyi (24 000) angyalt, hogy megmentse ettől az órától, de ő úgy ment aláztatosan, mint bárány a vágóhídra.

Ez az engedelmissége egy embernek, aki által sokan igazakká lesznek. Bűnné lett, hogy mi igazakká legyünk, Isten igazsága őbenne.

Ésaiás próféta úgy írja le az engedelmes Krisztust, mint bárányt, mely a mézsárszékre vitetik, az Úr rávetvén mindanyunk bűnét. Így összegzi Krisztus szenvedéseit.

Ésa. 53:11 Mert lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik, ismeretével igaz szolgám sokakat megigazít, és vétkeiket ő viseli.

Róm. 9:30-32 Mit mondunk hát? Azt, hogy a pogányok, a kik az igazságot nem követték, az igazságot elnyerték, még pedig a hitből való igazságot; Izráel ellenben, mely az igazság törvényét követte, nem jutott el az igazság törvényére. Miért? Azért, mert nem hitből *keresték*, hanem mintha a törvény cselekedeteiből volna. Mert beleütköztek a beleütközés kövébe,

Róm. 10:5 Mert Mózes a törvényből való igazságról *azt* írja, hogy a ki azokat cselekeszi, él azok által.

Róm. 3:9,20; 8:7 Micsoda tehát? Különbek vagyunk-é? Semmiképen nem. Mert az előbb megmutattuk nyilván, hogy zsidók és görögök mindnyájan bűn alatt vannak; Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg ő előtte: mert a bűn ismerete a törvény által vagyon. Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.

Róm. 1:17 Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él.

2 Kor. 5:21 Mert azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.

Róm 3:21 Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, a melyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták;

Róm. 3:22; 5:17; 4:4,5 Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, a kik hisznek. Mert nincs különbség, Mert ha az egynek bünesete miatt uralkodott a halál az egy által: sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, kik a kegyelemnek és az igazság ajándékának bővülködésében részesültek. Annak pedig, a ki munkálkodik, a jutalom nem tulajdoníttatik kegyelemből, hanem tartozás szerint; Ellenben annak, a ki nem munkálkodik, hanem hisz abban, a ki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságnak.

Fil. 3:9 És találtassam Ő benne, mint a kinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján:

Róm. 10:3-6,9,10 Mert az Isten igazságát nem ismervén, és az ő tulajdon igazságukat igyekeztven érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmeskedtek. Mert a törvény vége Krisztus minden hívőnek igazságára. Mert Mózes a törvényből való igazságról *azt* írja, hogy a ki azokat cselekeszi, él azok által. A hitből való igazság pedig így szól: Ne mondd a te szívedben: Kicsoda megy föl a mennybe? (azaz, hogy Krisztus aláhozza;) Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az idvességre.

„Mert lelke szenvedése folytán látni fog (Isten látni fogja Krisztus lelkének szenvedéseit), és megelégszik (az isteni igazságtétel megtörténik), ismeretével igaz szolgám sokakat megigazít, és vétkeiket ő viseli”. Sokakat megigazít. Megigazítottuk, igazságosnak jelentettünk ki hit által, mivel hisszük, hogy Ő hordozta el a bűneinket.

A szó megigazultság az Új-szövetségben, sehol sincs összekötve az ember jellemével és életvitelével, mely ellentétben áll a szó általános értelmével, mely más helyeken mint „erkölcsös” értelemben szerepel. Az emberi karakter és életvitel igazságossága az a „szabadság a gonosz lelkiismerettől.” Ez a definíciója annak, amit Pál úgy hív, hogy „a törvényből való igazság”. „Cselekedvén”, tökéletesen engedelmeskedve Isten törvényének elérhető ez az igazság. Az ember számára azonban az így definiált igazság elérhetetlen. Az Újszövetség azonban bevezet az ember számára is elérhető, egy újfajta igazságot. Ezt úgy nevezik, hogy *„Isten igazsága”*. *„Isten igazsága mely hit által van”*. Ezt az igazságosságot az evangéliumok vezetik be. Ez egy ingyen ajándék.

Hit, nem cselekedetek által érhető el. Nem a mi engedelmességünk, hanem a Krisztus engedelmességébe vetett hitünk által vesszük birtokba az *„igazságosság ajándékát”*. A Biblia világosan tanítja, hogy Isten embereinek engedelmeskedniük kell Krisztusnak mindenben, de ugyanolyan világosan tanítja, hogy ez az engedelmesség sem megtérés előtt, sem megtérés után nem juttat el bennünket a menny előtt való megigazultságra. Ennek a két megigazultságnak az ellentétét a Biblia világosan bemutatja. A Róm. 10:3-6-ban Pál megállapítja, *„Mert az Isten igazságát nem ismervén (Izrael), és az ő tulajdon igazságukat igyekezvén érvényesíteni”*. Mózes leírja a törvényből való igazságot. „Cselekedvén” érhető el. A hitből való igazság elnyeréséhez nem kell semmiféle emberfeletti erőfeszítés vagy

Róm. 8:33 Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, a ki megigazít;

Róm. 3:19 Tudjuk pedig, hogy a mit a törvény mond, azoknak mondja, a kik a törvény alatt vannak; hogy minden száj bedugassék, és az egész világ Isten ítélete alá essék.

Ján. 3:18 A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.

Ján. 5:24 Bizony, bizony mondom néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre.

Róm. 3:24 Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által,

Róm. 5:1 Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által,

Róm. 5:9 Minekutána azért most megigazultunk az ő vére által, sokkal inkább megtartatunk a harag ellen ő általa.

Róm. 4:25 Ki a mi bűneinkért *halálra* adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.

Róm. 3:28 Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül.

Róm. 8:30 A kiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és a kiket elhívott, azokat meg is igazította; a kiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.

Róm. 3:24-28 Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, Kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő véreben, hogy megmutassa az ő igazságát az előbb elkövetett bűnöknek elnézése miatt, Az Isten hosszútűrésénél fogva, az ő igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy igaz legyen Ő és megigazítsa azt, a ki a Jézus hitéből való. Hol van tehát a dicsekedés? Kirekesztett. Mely törvény által? A cselekedeteké által? Nem; hanem a hit törvénye által. Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül.

2 Kor. 5:17-21 Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, imé, újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van, a ki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és a ki nekünk adta a békéltetés szolgálatát; Minthogy az Isten volt az, a ki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nekik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetésnek ígéjét. Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne mi általunk: Krisztusért kérünk, béküljetek meg az Istennel. Mert azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.

Ésa. 53:6 Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkét ő reá veté.

kolosszális hőstett, hanem egyszerű hit Jézus tökéletes áldozatában a Kálvária keresztjén. Pál azt állapítja meg, hogy az ember erőfeszítései hiábavalók ahhoz, hogy *„ő tulajdon igazságukat igyekezvén érvényesítsék”*.

Egy másik szó, mely gyakran használatos a Római levélben és szorosan kapcsolódik az *„igazságosság”* szóhoz, az a megigazultság. Megigazultság hivatkozik a pozíciónkra vagy státuszunkra Isten előtt miszerint hit által elfogadtuk a jó hírt, miszerint Krisztus elhordozta Isten haragját és meghalt helyettünk. „Megigazultság” vagy megigazít kifejezi azt a cselekedetét vagy határozatát Istennek ami által igazságosnak vagyunk titulálva. *„Isten az aki megigazít”*. Isten kihirdette az ígértét a világ fölött, mindenki bűnös Isten előtt. Isten elítélhet kimondhat bűnösnek, vagy megigazíthat, igaznak mondhat. Ő a bíró. *„A ki hiszen ő benne (Jézusban), el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott”*. *Aki „hisz..nem megy a kárhozatra, hanem általmént a halálból az életre.”* A szó „megigazít” nem azt jelenti, hogy egyszerűen megbocsájtani, vagy átsiklani, vagy felmenteni vagy nem emelni vádat vagy nem állítani a bíró elé. Azt fejezi ki, hogy a bíró ugyan hozott ítéletet, de az ítélet „ártatlan”, „ártatlannak kimondott”, „igaznak kimondott” volt azon az alapon, hogy más viselte el a büntetésünket. A bűnünk valaki másban ítéltetett meg. Mi megigazultunk.

„Megigazulván ingyen az ő kegyelméből”

„Megigazulván azért hit által”

„megigazultunk az ő vére által,”

„feltámasztatott a mi megigazulásunkért.”

„igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül.”

„A kiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és a kiket elhívott, azokat meg is igazította;”

Olvassuk figyelmesen!

1 Pét. 2:24 A ki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: a kinek sebeivel szögyultatok meg.

3 Móz. 16:20-22 Miután pedig elvégezi a szenthelyért, a gyülekezet sátoráért és az oltárért való engesztelést; hozza elő az élő bakot. És tegye Áron mind a két kezét az élő baknak fejére, és vallja meg felette Izráel fiainak minden hamisságát és minden vétkeit, mindenféle bűneit: és rakja azokat a baknak fejére, azután küldje el az arravaló emberrel a pusztába, Hogy vigye el magán a bak minden ő hamisságukat kietlen földre, és hogy bocsássa el a bakot a pusztában.

Róm. 4:3 Mert mit mond az írás: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonították az ő néki igazságul.

Róm. 4:6 A mint Dávid is boldognak mondja azt az embert, a kinek az Isten igazságot tulajdonít cselekedetek nélkül.

Róm. 4:8 Boldog ember az, a kinek az Úr bünt nem tulajdonít.

Róm. 4:23-25 De nemcsak ő érette iratott meg, hogy tulajdonították néki *igazságul*, Hanem mi érettünk is, a kiknek majd tulajdonítatik, azoknak tudniillik, a kik hisznek Abban, a ki feltámasztotta a mi Urunkat a halálból, Ki a mi bűneinkért *halálra* adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.

Róm. 3:21,22 Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, a melyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták; Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, a kik hisznek. Mert nincs különbség,

Róm. 10:10 Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az idvességre.

Gal. 2:21 Nem törlöm el az Isten kegyelmét; mert ha a törvény által *van* az igazság, tehát Krisztus ok nélkül halt meg.

Fil. 3:9 És találtassam Ő benne, mint a kinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján:

Tit. 3:4,5 De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvolta és az emberekhez való szeretete megjelent, Nem az igazságnak cselekedeteiből, a melyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szent Lélek megújítása által,

Egy másik szó, mely szorosan kapcsolódik ehhez a témához a szó „beszámított”. A szó jelentése, hogy felszámolni valaki más számlájára. Ez a szó ebben a csodálatos igében szerepel. *„Isten volt az, a ki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nekik (beszámítván) az ő bűneiket”* Itt azt olvassuk, hogy a bűneink nem a mi számlánkra íródtak, a bűncselekmény és a vád nem minket illet. A 21-ik vers megállapítja, hogy *„Mert azt, a ki bünt nem ismert, bűnné tette értünk (mint helyttesünket), hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.”* Vegyük észre: „benne”. Az Úr rávetette (neki tulajdonította, számította be) mindanyunk bűnét. „A ki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára”.

Az engesztelés napján az ünnepélyes ráhelyezése Izrael bűneinek a kecske fejére egy világos példája volt valaminek, az áthelyezésének mely az emberé volt és a vád és ítélet jogosan azt érte volna.

Ugyanolyan világosan a Isten azt mondja, hogy a bűneink Jézusnak lettek beszámítva, Jézusra lettek ráhelyezve, míg nekünk lett tulajdonítva Isten tökéletes igazsága, mely miénk a hit alapján.

Ábrahámnak a hite beszámítottatott (tulajdonított) igazságul. Isten az igazságot cselekedetek nélkül tulajdonítja az embernek. Isten nem számítja be annak az embernek a bünt, aki hisz Krisztusban. Igazságosság tulajdoníttatik nekünk, ha hisszük, hogy Jézus a bűneink miatt adatott át és a mi megigazolásunkért támadt fel.

„Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága,.. Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, a kik hisznek.” „Mert szívvel hiszünk az igazságra” „Nem törölöm el az Isten kegyelmét; mert ha a törvény által van az igazság, tehát Krisztus ok nélkül halt meg.”

Zak. 3:1-4 Azután megmutatá nékem Jósuát, a főpapot, a ki az Úr angyala előtt áll, és a Sátánt, a ki jobb keze felől áll, hogy vádolja őt. És monda az Úr a Sátánnak: Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az Úr, a ki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszög-e ez? Jósua pedig szennyes ruhába vala öltöztetve, és áll vala az angyal előtt. És szóla és monda az előtte állóknak, mondván: Vegyétek le róla a szennyes ruhákat! És monda néki: Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba öltöztetlek téged!

1 Móz. 2:25; 3:7,11 Valának pedig mindketten mezítelenek, az ember és az ő felesége, és nem szégyenlik vala. És megnyilatkozásnak mindkettőjöknek szemei s észrevevék, hogy mezítelenek; figyefa levelet aggatának azért össze, és körülköttöket csinálának magoknak. És monda Ő: Ki monda néked, hogy mezítelen vagy? Avagy talán ettől a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél?

2 Móz. 28:40-43 Az Áron fiainak is csinálj köntösöket, és csinálj nékik öveket is, meg süvegeket is csinálj nékik, dicsőségökre és ékességökre. És öltöztess fel azokba Áront a te atyádfiát, és az ő fiait vele együtt, és kend fel őket, iktasd be őket tisztjökbe, és szenteld fel őket, hogy papjaimmá legyenek. Csinálj nékik lábravalókat is gyolcsból, hogy befödjék *azoknak* mezítelen testét, és az ágyéktól a tomporig érjenek. És legyenek azok Áronon és az ő fiain, a mikor bemennek a gyülekezet sátorába, vagy a mikor az oltárhoz járulnak, a szenthelyen való szolgálattételre, hogy bünt ne vigyenek oda és meg ne haljanak. Örökkévaló rendtartás ez Áronnak és az ő magvának ő utána.

Ezék. 44:17,18 És mikor a belső pitvar kapuihoz be akarnak menni, len-ruhába öltözzenek, és gyapjú ne legyen rajtok, ha a belső pitvar kapuiban és a házban szolgálnak. Len-süveg legyen fejökön, és len alsó-nadrág derekukon; ne övezkedjenek izzadásig.

Ezék. 44:19 Mikor pedig kimennek a külső pitvarba, a külső udvarba a néphez, vessék le ruháikat, a melyekben szolgáltak, és tegyék le azokat a szent kamarákban, és öltözzenek más ruhákba, hogy meg ne szenteljék a népet ruháikkal.

„És találtassam Ő benne, mint a kinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján.” „Nem az igazságnak cselekedeteiből, a melyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket”

Ime ezek közvetlen kijelentések Pál négy leveléből, melyek megállapítják, hogy a hívő igazsága nem saját igazságából fakad, nem saját munkájából, hanem Isten saját igazsága tulajdoníttatik neki hit alapján.

Sehol sincs ez a tény úgy kihangsúlyozva, mint a Rómaiakhoz írt levélben. Nincs egyetlen egy Bibliai tény sem olyan tisztán lefestve előképekkel és szimbólumokkal, mint pontosan ugyanez a tény. Az igazság Bibliai szimbóluma a ruházat.

Ez nagyon világosan kijön a Zak. 3:1-4-ben leírt látomásból. Ebben a fejezetben a próféta látomásban látja Jósuát, a főpapot, amint az Úr angyala előtt áll szennyes ruhába öltözve. Sátán a jobb keze felől áll és vádolja őt. Úgy tűnik, hogy a Sátán ujjával a koszos ruhára mutat és folyamatosan kárhoztatja. Az Úr megfeddi Sátánt és biztatja Jósuát. Kimondja, hogy *„Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba öltöztetlek téged!”* Ugyanezzel kimondja, hogy Jóshua bűnei eltávoztak. Azt parancsolja, hogy *„Vegyétek le róla a szennyes ruhákat!”* Mikor Ádám bűnözött, bűntudatában rádöbrent, hogy meztelen és Évával fügefalevelekből ágycikkötőket készíttettek, hogy elfedezzék meztelenségüket. Azt látjuk, hogy Ádám bűne után az ember nem léphetett be Isten jelenlétebe anélkül, hogy ne lett volna a tudatában bűnösségének.

Az Ószövetségi papok nem mehettek be a Szent sátorban Isten jelenlétebe anélkül, hogy speciális lenből készült öltözeteket ne viseltek volna. Ezek a ruhák befedték meztelenségüket (a testet) ahogy Isten jelenléteben álltak. A papok nem viselhették személyes ruháikat.

Jel. 4:4 És a királyiszék körül huszonnégy királyiszék *vala*; és a királyiszékekben látám ülni a huszonnégy Vénét fehér ruhákba öltözve: és a fejökön arany koronák valának.

Jel. 6:11 Akkor adatának azoknak egyenként fehér ruhák; és mondaték nékik, hogy még egy kevés ideig nyugodjanak, a míg beteljesedik mind az *ő* szolgatársaiknak, mind az *ő* atyjokfiainak száma, a kiknek meg kell öletniök, a mint ők is *megölettek*.

Jel. 7:9 Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, a melyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiszék előtt és a Bárány előtt állnak *vala*, fehér ruhákba öltözve, és az *ő* kezeikben pálmaágak;

Jel. 7:14 És mondék néki: Uram, te tudod. És monda nékem: Ezek azok, a kik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az *ő* ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében.

Jel. 19:14 És mennyei seregek követik *vala* őt fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba öltözve.

Jel. 19:8 És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei.

Jel. 6:11 Akkor adatának azoknak egyenként fehér ruhák; és mondaték nékik, hogy még egy kevés ideig nyugodjanak, a míg beteljesedik mind az *ő* szolgatársaiknak, mind az *ő* atyjokfiainak száma, a kiknek meg kell öletniök, a mint ők is *megölettek*.

Jel. 19:8 És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei.

2 Móz. 28:39,42 A lenköntöst pedig kockásan készítsd, és a süveget lenből csinálđ, az övet meg hímző munkával készítsd. Csinálđ nékik lábravalókat is gyolcsból, hogy befődjék *azoknak* mezítelen testét, és az ágyéktól a tomporig érjenek.

2 Móz. 28:40 Az Áron fiainak is csinálđ köntösöket, és csinálđ nékik öveket is, meg süvegeket is csinálđ nékik, dicsőségökre és ékességökre.

Ezék. 9:2,3 És ímé hat férfi jő *vala* a felső kapu útjáról, a mely északra néz *vala*, mindeniknek kezében zúzó eszköze, egy férfi pedig köztük gyolcsba *vala* öltözve, és íróeszköz *vala* derekán. És bemenének és állának az érczoltár mellé. És Izráel Istenének dicsősége elvonula a Kérubról, a mely fölött *vala*, a ház küszöbéhez, és kiálta a gyolcsba öltözött férfiúnak, a kinek derekán íróeszköz *vala*.

Dán. 12:6 És monda *egyik* a gyolcsba öltözött férfiúnak, a ki a folyóvíz felett *vala*: Mikor lesz végök e csudadolgoknak?

Jel. 15:5,6 És ezeknek utána látám, és ímé megnyittaték a mennyben a bizonyágtétel sátorának temploma, És kijöve a templomból a hét angyal, a kinél a hét csapás *vala*, tiszta és fehér gyolcsba öltözve, és mellöknél arany övekkel körülövezve.

A ruhák azon célból adattak, hogy elfogadhatóvá legyenek Isten jelenlétében. A tempomon kívül a papok a saját ruháikat hordták.

János, miután elragadtatott a mennybe, az Istenről való látomásokat lejegyezte a Jelenések könyvében. A mennyben látta Isten trónját, valamint látott angyalokat és embereket.

Újra és újra azt olvassuk, hogy a mennybéli szentek fehér ruhába vannak öltöztetve. *„fehér ruhákba öltözve” „adatának (ajándékként) azoknak egyenként fehér ruhák” „egy nagy sokaság.. fehér ruhákba öltözve” „megmosták az ő ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében” „fehér és tiszta gyolcsba öltözve” „És adatott annak (az egyháznak), hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei. (igazságossága – ford.)”*

Senki sem jelenhetett meg Isten jelenlétében, sem a földi templomban, sem a mennyei birodalomban ruha nélkül, mely eltakarta volna a meztelenséget. A ruha el kell, hogy fedezze a testet. *„Akkor adatának azoknak egyenként fehér ruhák” - minden egyes személy kapott.* Senki sem készítette a maga ruháját, hanem kapta, valaki mástól. A fehér ruhák a tisztaságot és az igazságot szimbolizálják. A meztelenség az ember szégyenét képviseli Isten jelenlétében.

Egy figyelemre méltó tény, hogy mind a papok, mind a mennyei megváltottak ruhái pontosan ugyanabból az anyagból készültek – lenből. Az egyház finom lenbe öltöztetve, mely tiszta és fehér, ez a len a „szentek igazsága”.

A papok köntöse, süvege, öve mind lenből készült. Ezek a ruhák célja a dicsőség és ékesség volt. Egy figyelemreméltó tény, hogy mind az Ó, mind az Új-szövetségben az angyalok lenbe öltözve jelentek meg az embereknek. *„egy férfi pedig köztük gyolcsba vala öltözve” „És mondá egyik a gyolcsba öltözött férfiúnak, a ki a folyóvíz felett vala”*

Mát. 25:31 Mikor pedig eljő az embernek Fia az ő dicsőségében, és ő vele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyiszekébe.

Jel. 19:8,14 És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei. És mennyei seregek követik vala őt fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba öltözve.

3 Móz. 19:19 Az én rendeléseimet megtartsátok: Barmodat másféle állattal ne párosítsd, szántóföldedbe kétféle magot ne vess, és kétféle szövétű ruha ne legyen rajtad.

5 Móz. 22:11 Ne öltözzél vegyes szövésű azaz gyapjúból és lenből szőtt ruhába.

Ezék. 44:17,18 És mikor a belső pitvar kapuihoz be akarnak menni, len-ruhába öltözzenek, és gyapjú ne legyen rajtok, ha a belső pitvar kapuiban és a házban szolgálnak. Len-süveg legyen fejkön, és len alsó-nadrág derekukon; ne övezkedjenek izzadásig.

2 Móz. 27:9 Pitvart is csinálj a hajléknak; a déli oldalon a pitvarhoz szőnyeget, sodrott lenből; száz sing legyen a hossza egy oldalnak.

2 Móz. 26:36 És csinálj leplet a sátor nyílására is, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, hímzőmunkával.

Róm. 3:23 Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.

Zsid. 9:24 Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk.

„ És ezeknek utána látám, és imé megnyittaték a mennyben a bizonyágtétel sátorának temploma, És kijöve a templomból a hét angyal,..., tiszta és fehér gyolcsba öltözve” magából az igazi Szentek szentjéből a mennyben. A legszentebb hely a világegyetemben csak „lenbe öltözve” hozzáférhető. Az angyalokat „szent angyaloknak” hívják. János látomásában a szentek ruhájának az anyaga világosan len volt.

A len minden szókapcsolatban „tisztá” vagy „finom” lenként szerepel. A kifejezés „tisztá arany” az arany tisztaságára utal, a tiszta len a len tisztaságára. Egy fajta tiszta lent az ősidőkben a súlyának kétszereséért mért aranyért árulták. Ki volt hangsúlyozva, hogy a len az tiszta len kell hogy legyen és a lenköntös készítésekor szigorúan tilos volt más anyaggal keverni, kifejezetten gyapjával. *„Ne öltözzél vegyes szövésű azaz gyapjúból és lenből szőtt ruhába.”*

„len-ruhába öltözzenek, és gyapjú ne legyen rajtok, ha a belső pitvar kapuiban és a házban szolgálnak. Len-süveg legyen fejükön, és len alsó-nadrág derekukon; ne övezkedjenek izzadásig.” A pap öltözéke lenből készült, tiszta lenből, teljesen lenből, csak lenből.

Visszatérvén a Szent sátorhoz, melyet Mózes állított fel a pusztában, azt vesszük észre, hogy len volt az egyik építőanyag. Egy 2,3m magas lenből készült kerítés vette körül az imádás sátorát. A sátor ajtaja, mely keletre nézett, lenből készült. Egy len függöny választotta el a Szentek szentjét a sátor másik szobájától. A kerítés elválasztotta Istent és az embert. Bármely irányból próbálta az ember megközelíteni a sátrat beleütközött a 2,3m magas lenből szőtt kerítésbe. Még a legmagasabb ember sem nőtt ilyen magasra. Ez arra emlékeztet bennünket, hogy *„Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége (tökéletessége) nélkül.”* Már megmutattuk, hogy a Szentek szentje, ahova isten jelenlétét helyezte, azt a helyet jelképezi, ahol Isten valóságosan lakik, vagyis a mennyet magát.

Ján. 10:9 Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál.

Ján. 14:6 Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.

1 Ján. 2:1 Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.

Zsid. 7:26 Mert ilyen főpap illet vala minket, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott, és a ki az egeknél magasságosabb lőn,

Jel. 19:8 És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei.

Ezék. 44:17,18 És mikor a belső pítvar kapuihoz be akarnak menni, len-ruhába öltözzenek, és gyapjú ne legyen rajtuk, ha a belső pítvar kapuiban és a házban szolgálnak. Len-süveg legyen fejükön, és len alsó-nadrág derekukon; ne övezkedjenek izzadásig.

Gal. 3:11 Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él.

Róm. 3:20 Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg ő előtte: mert a bűn ismerete a törvény által vagyon.

Ezék. 44:19 Mikor pedig kimennek a külső pítvarba, a külső udvarba a néphez, vessék le ruháikat, a melyekben szolgáltak, és tegyék le azokat a szent kamarákban, és öltözzenek más ruhákba, hogy meg ne szenteljék a népet ruháikkal.

A len ajtó és függöny volt az egyedüli út Isten jelenlétébe a mennybe. Az ajtó csak Őt képviseli aki azt mondta, „*Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik*”
”*Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.*” Jézus Krisztus a bűntelen. „az igaz Jézus Krisztus”. Bizonyára Isten szentsége az, ami elválasztja embert és Istent. Bizonyára a lenfüggöny az ami szimbolizálja a tökéletes bűntelen Krisztust. Bizonyára belénk fagy a szó, mikor rádöbbenünk, hogy a papok ruhájának anyaga ugyanabból az anyagból készült mint az ajtó, a függöny vagyis tiszta lenből. Ez „*Isten igazsága*”, amibe az egyház felöltözik.

Világos, hogy a parancsolat, hogy a papok lenből készült ruhájához ne keverjenek gyapjút, vagy más anyagot, mely izzadást szerez, az ember saját erőfeszítéseit szimbolizálja és megőrzi a tökéletes tulajdonított „Isten igazságát”. Mennyire hajlandó az emberi természet arra, hogy küzdjön, hogy izzadjon és mindenféle erőfeszítéseket végezzen annak a halvány reménynek érdekében, hogy Isten szemében igazságossá, elfogadhatóvá váljanak, vagy megtartassanak. Csak Krisztus tökéletes, szeplőnélküli igazsága és semmi más ami hozzáférést biztosít a számunkra Isten jelenlétébe és magába a mennybe. Jegyezzük meg, a Szent sátoron nem volt ablak vagy hátsó bejárat. **Isten szemében, nem az emberekében** válunk igazzá.

1 Kor. 15:22 Mert a miképen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképen a Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek.

1 Kor. 15:39 Nem minden test azon egy test, hanem más az embereknek teste, más a barmoknak teste, más a halaké, más a madaraké.

1 Kor. 15:49 És a miképen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeknek ábrázatját is.

Eféz. 1:22,23 És mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötté az anyaszentegyháznak fejévé, Mely az Ő teste, teljessége Ő néki, a ki mindeneket betölt mindennel.

Nyolcadik Fejezet

Az ember pozíciója Krisztusban, Második Rész

Krisztus Testének a része

Láttuk, hogy minden ember, aki ezen a földön született egy embertől, Ádámtól származik. Egy figyelemreméltó megállapítást találunk az 1 Móz. 5:1,2-ben. *„Ez az Ádám nemzetségének könyve. A mely napon teremté Isten az embert, Isten hasonlatosságára teremté azt. Férfiúvá és asszonyná teremté őket, és megáldá őket és nevezé az ő nevöket Ádámnak, a mely napon teremtetének.”* Isten Ádámnak nevezte *„Őket”*. Egy figyelemre méltó tény, hogy Éva része volt Ádámnak. Ádám saját testéből teremtetett. Az 1 Móz. 2:21-24 rögzíti Éva teremtését Ádám bordájából, akire azt mondta Ádám, hogy *„Ez már csontomból való csont, és testemből való test..és lesznek egy testté.”* Éva része volt Ádám testének. Ádám neve nem csak egy személyt tartalmazott, hanem az egész emberi családot. Az emberi faj Ádám leszármazottja.

Pál azt mondja, *„Ádámban mindnyájan meghalnak”*. A mi testünk ugyanaz a hús, mint Ádámé. *„Nem minden test azon egy test, hanem más az embereknek teste, más a barmoknak teste, más a halaké, más a madaraké.”* Az egész emberi faj teste különbözik a többi teremtetett lényétől. Minden emberi faj legyen az vörös, fekete, sárga vagy fehér, ugyanazokkal a kromoszómákkal rendelkezik, de különbözik minden más teremtestől.

Kol. 1:18 És Ő a feje a testnek, az egyháznak: a ki a kezdet, elsősülött a halottak közül; hogy mindenekben Ő legyen az első;

Róm. 12:4,5 Mert miképen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem ugyanazon cselekedete van: Azonképen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai *vagyunk*.

Eféz. 5:28-32 Úgy kell a férfiaknak szeretni az ő feleségöket, mint az ő tulajdon testöket. A ki szereti az ő feleségét, önmagát szereti. Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálgatja és ápolgatja azt, miképen az Úr is az egyházat; Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók. Annakokáért elhagyja az ember atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez; és lesznek ketten egy testté.

1 Kor. 12:27 Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.

1 Kor. 12:13 Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté keresztteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.

2 Pét. 1:4 A melyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kiketülvén a romlottságot, a mely a kívánságban van e világon.

Eféz. 4:24 És felöltözzétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben.

Kol. 3:10 És felöltöztétek amaz új *embert*, melynek újulása van Annak ábrázátja szerint való ismeretre, a ki teremtette azt:

1 Kor. 15:39 Nem minden test azon egy test, hanem más az embereknek teste, más a barmoknak teste, más a halaké, más a madaraké.

Csel. 17:26 És az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait;

1 Móz. 2:22,23 És alkotá az Úr Isten azt az oldalbordát, a melyet kivett vala az emberből, asszonygyá, és vivé az emberhez. És monda az ember: Ez már csontomból való csont, és testemből való test: ez asszonyembernek neveztessek, mert emberből vétetett.

Bármely emberfaj vére átömleszthető bármely más emberfajba vérátömlesztéssel. A fizikai testünk Ádám hasonmása.

„*Ádámban mindnyájan meghalnak*”. Pál többször is úgy hivatkozik az egyházra, mint „*a Krisztus teste*”-re. Pál hivatkozik arra a tényre, miszerint a férj és feleség azok „egy test” és Krisztus testéhez hasonlítja az egyházhoz. „*Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók*” „*Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.*”

„*Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté keresztesítettünk meg*”. Mindannyian „*isteni természet részeseivé*” váltunk. A (jövőben) testünkben is hasonlítani fogunk hozzá. A szellemünkben (most) már hasonlítunk hozzá az újjászületés által.

Mi mindnyájan részesei vagyunk Ádám természetének az első, a testből való születés által. Az újjászületés által kapjuk Krisztus természetét.

Az egy biológiai és tudományos tény, hogy alapvető különbségek vannak a különféle élőlények sejtjei és felépítésük között. „*Nem minden test azon egy test*”. Tudományos tény, hogy minden leszármazott ugyanazzal a természettel rendelkezik, mint annak szülei. A hal leszármazottja hal, emlősé emlős. Az ember leszármazottja ember. A madaraké madár. Az ember képzelete ugyan létrehozott mindenféle fura szörnyeket, melyek részben emberek, részben halak voltak (bizonyos népek istenei emberek voltak bikafejjel stb.) mégis a tudomány bebizonyította, hogy óriási szakadék van a különféle életfajok között és keresztezés ezek az ilyen egymástól gyökeresen eltérő fajok között az lehetetlen. Óriási különbség van az ember és a majom vagy valamely más állat között, de semmi a vörös, fekete, sárga vagy fehér emberfaj között. Mindegyik egy vér és test. Éva Ádám testéből való teremtetése által Éva Ádám csontjából való csontja és húsából való hús volt.

1 Kor. 15:47-49 Az első ember földből való, földi; a második ember, az Úr, mennyből való. A milyen ama földi, olyanok a földiek is; és a milyen ama mennyei, olyanok a mennyeiek is. És a miképen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeknek ábrázatját is.

Ésa. 40:18 És kihez hasonlítottok az Istent, és minő képet készítenek Ő róla?

Ésa. 46:5 Kihez hasonlítottok engem, és kivel tesztek egyenlővé? És kivel vettek egybe, hogy hasonlóknak volnánk?

2 Pét. 1:4 A melyek által igen nagy és becses ígérekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, a mely a kívánságban van e világon.

1 Ján. 4:16 És mi megismertük és elhittük az Istennek irántunk való szeretetét. Az Isten szeretet; és a ki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is ő benne.

Ján. 17:21 Hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.

Ján. 1:4 Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága;

A születés csodája által a gyermek nem más, mint a szülők teste és vére. Az egy biológiai lehetetlenség, hogy a gyerek természetben különbözzön a szülőktől. Senki sem hallott arról, hogy egy gyermek halhússal, vagy madártollal született volna. Senki sem hallott olyat, hogy bármely testrész természetileg különbözzön a test többi részétől. Ha a fej emberi, úgy a kezek, lábak stb. is azok. Nem létezik hal oroszlánfejjel, vagy madár szarvasagancsal.

Mivel Ádám ember volt, ennél fogva hordozzuk a hasonlatosságát, és pontosan olyan fizikai halandó emberi testünk van mint neki volt és ugyanúgy különbözünk minden más teremtménytől. Mindannyian osztozunk az emberi természetben és elmondhatjuk, hogy Ádám volt az emberi faj atyja. Természetes születés által mindannyian része vagyunk az emberi fajnak, Ádám testének és részesei vagyunk testének és természetének.

Isten egyedülálló minden lény között. *„És kihez hasonlítottok az Istent, és minő képet készítették Ő róla?”* *„Kihez hasonlítottok engem, és kivel tesztek egyenlővé? És kivel vettek egybe, hogy hasonlóak volnánk?”*

A keresztény ember nem kap egy Istenhez hasonló természetet és életet. Isten életét kapja. Isteni természet részesese lesz. Nem egy isteni természet, hanem az Isteni természet. *„Az Isten szeretet; és a ki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is ő benne.”* *„Az Isten szeretet; és a ki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is ő benne.”* *„Hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhigye a világ, hogy te küldtél engem.”* Lehetetlen egyetlen egy hívőnek is más életet birtokolnia, mint amit Krisztus maga és a többi hívők birtokolnak. *„Ő benne vala az élet,”*

1 Ján. 5:10,11 A ki hisz az Isten Fiában, bizonyágtétele van önmagában. A ki nem hisz az Istennek, hazuggá tette őt; mert nem hitt abban a bizonyágtételben, a melylyel bizonyágot tett Isten az ő Fiáról. És ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van.

Ján. 6:33 Mert az az Istennek kenye, a mely mennyből száll alá, és életet ad a világnak.

3 Móz. 17:11 Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést.

Mát. 26:27,28 És bevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan; Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, a mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.

Ján. 6:53,54 Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszátok az ő véré, nincs élet bennetek. A ki eszi az én testemet és iszsa az én vére, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.

Ján. 6:4 Közel vala pedig husvét, a zsidók ünnepe.

Ján. 6:53 Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszátok az ő véré, nincs élet bennetek.

2 Móz. 12:8-10,43-46 A húst pedig egyék meg azon éjjel, tűzön sütvé, kovásztalan kenyérral és keserű füvekkel egyék meg azt. Ne egyetek abból nyersen, vagy vízben főtten, hanem tűzön sütvé, a fejét, lábszáraival és belsejével együtt. És ne hagyjatok belőle reggelre, vagy a mi megmarad belőle reggelre, tűzzel égessétek meg. És monda az Úr Mózesnek és Áronnak: Ez a Páskha rendtartása: Egy idegen származású se egyék abból. Akárkinek is pénzen vett szolgálja akkor egyék abból, ha körülmetélted. A zsellér és a béres ne egyék abból. Egy házban egyék meg; a házból ki ne vígya a húsból, és csontot se törjete össze abban.

Eféz. 1:22,23 És mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötte az anyaszentegyháznak fejévé, Mely az Ő teste, teljessége Ő néki, a ki mindeneket betölt mindenekkel.

2 Móz. 12:46 Egy házban egyék meg; a házból ki ne vígya a húsból, és csontot se törjete össze abban.

1 Ján. 3:2 Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzát; mert meg fogjuk őt látni, a mint van.

„Örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van.” „Mert az az Istennek kenyere, a mely mennyből száll alá, és életet ad a világnak.” „Mert a testnek élete a vérben van” „Igyatok ebből mindnyájan; Mert ez az én vérem” „A ki eszi az én testemet és iszsa az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.”

Már megmutattuk az Húsvétről szóló fejezetben mindazokat a figyelemreméltó tanításait Jézusnak, melyeket a János 6-ban találunk, melyek Krisztusról, mint az élet kenyéréből szólnak és arról, hogy az utasítások *„Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszjátok az ő vérét”* a zsidó Húsvétkor adattak. *„Közel vala pedig husvét, a zsidók ünnepe.”* Ahhoz, hogy megértsük Krisztus utasítását miszerint, hogy „együk a húsát” vissza kell, hogy emlékezzünk a zsidók Húsvétjára. Egy bárányt leöltek és a húsát megsütötték. Egy csontot sem volt szabad, hogy megtörjenek. Az egész bárányt meg kellett, hogy egyék és ha az illető család túl kicsi volt, több család összefogott és együtt ették meg a Húsvéti bárányt. A családfő felosztotta a bárányt és mindenkinek adott egy részt.

Az bárány egésze **benne** volt a család vagy háztartás tagjainak a bensőjében. Krisztus, aki egyszer egy természetes emberi testben lakozott, mely a szűz Máriától született, most az egyházban lakozik, mely az Ő teste. Az egyház, mely az Ő teste, az Ő teljessége, mely megtölt teljes egészében.

Pál emlékeztette a Korintusiakat, hogy mi ugyanabból a kenyérből részesedünk, mely az utolsó vacsorakor az úrközösségkor egy cipó kenyér (mely Krisztus testének a jelképe) széttördeltetett és Isten teljes családja, az egyház részesedik ugyanabból a teljes kenyérből. Tudjuk, hogy Isten használ fizikai dolgokat, a bárány húsát, egy cipó kenyeret acélból, hogy megértessen egy szellemi tényt, ebben az esetben azt, hogy Krisztus most Isten teljes családjában lakik (akik tőle születtek). Ezért volt Isten ennyire specifikus, hogy a bárány egy csontját se törjék el.

Jel. 5:11-13 És látám, és hallám a királyiszek, a lelkes állatok, és a Vének körül sok angyalnak szavát; és az ő számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer vala; Nagy szóval ezt mondván: Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcseséget és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást. Sőt hallám, hogy minden teremtetett állat, a mely van a mennyben és a földön, és a föld alatt és a tengerben, és minden, a mi ezekben van, ezt mondja vala: A királyiszekben ülőnek és a Bárányynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké.

Kol. 1:18 És Ő a feje a testnek, az egyháznak: a ki a kezdet, elsőszülött a halottak közül; hogy mindenkben Ő legyen az első;

Fil. 2:8-10 És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, még pedig a keresztfának haláláig. Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékozta néki oly nevet, a mely minden név fölött való; Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és föld alatt valóké.

1 Kor. 11:3 Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfiúnak feje a Krisztus; az asszonynak feje pedig a férfiú; a Krisztusnak feje pedig az Isten.

Efész. 5:22-24 Ti asszonyok a ti saját férjeteknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak. Mert a férj feje a feleségének, mint a Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek. De miképen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképen az asszonyok is *engedelmesek legyenek* férjöknek mindenben.

1 Kor. 12:12,13 Mert a miképen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképen a Krisztus is. Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.

Efész. 5:30 Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók.

Efész. 4:25 Azért levetvén a hazugságot, szóljatok igazságot, kiki az ő felebarátjával: mert egymásnak tagjai vagyunk.

Most igazán és teljesen a Krisztus teste vagyunk szellemi értelemben, mint ahogy az Ő keze és lába a keresztre volt szögezve a fizikai értelemben. A fej természete ugyanaz, mint a test többi része; Krisztus a fej, mi vagyunk a test. Ez a megállapítás talán túlzásnak tűnhet és mi nem azt sugalljuk, hogy mi vagyunk a Krisztus, hanem hogy részesei vagyunk az Ő életének az Ő természetének. Még akkor is, mikor a testünk megdicsőül, akkor sem lesz belőlünk Krisztus, hanem olyanok leszünk „mint Ő”. Az előljáróság mindig és örökké az övé marad. Ő egyedül a fej. Minden térd meghajol és minden nyelv megvallja, hogy Ő Úr. Isten célja és terve, hogy az Ő testének minden tagja engedelmességre jusson a fej gondolatai és tervei felé és végrehajtsa akaratát neki alárendelve. Pontosan úgy ahogy a fizikai test egésze az agy által van irányítva, mely természetesen a fejben helyezkedik el. Azonban nem szabad összetévesztenünk a Krisztus iránt való tökéletes engedelmisségünket, mely mint feleség a fejnek (férj) engedelmeskedik azzal a **ténnyel**, hogy mi a menyasszonya vagyunk. Nem szabad összetévesztenünk létünket, mely isten tökéletes irányítása alatt van, mint ahogy a test az agy által azzal, hogy a létünk Isten által a Krisztus valóságos testébe lett helyezve hit által.

Az Ige egy jelentős része, mely foglalkozik a mi helyünkkel, mint egy testben az egyházban, az 1 Kor. 12. fejezetben található. Pál itt megállapítja, hogy Krisztus élete, ereje, bölcsessége és tudása munkálkodik bennünk a Szent Szellem által. Krisztus ma is gondolkodik, beszél és cselekszik a testén az egyházon keresztül.

A tudomány beszédének, a bölcsesség beszédének és a szellemek megkülönböztetésének természetfölötti ajándékain keresztül birtokoljuk a gondolatait. Krisztus gondolkodik a testén az egyházon keresztül. A nyelveken szólás és a nyelvek magyarázásának és a prófétálás ajándékain keresztül Krisztus beszél a testén, az egyházon keresztül. A gyógyítás a hit és a

1 Kor. 12:26 És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind.

1 Kor. 12:12 Mert a miképen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképen a Krisztus is.

1 Kor. 2:14 Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképen ítéltetnek meg.

Róm. 8:7 Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.

Gal. 5:17 Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, a miket akartok.

Zsid. 12:9 Aztán, a mi testi apáink fenyítették minket és becsültük őket; avagy nem sokkal inkább engedelmeskedünk-é a lelkek Atyjának, és élünk!

Ján. 3:6 A mi testtől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az.

1 Kor. 6:17 A ki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ő vele.

1 Kor. 6:18-20 Kerüljétek a paráznaságot. Minden bűn, melyet az ember cselekszik, a testen kívül van, de a ki paráználkodik, a maga teste ellen vétkezik. Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, a melyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?

Róm. 8:10 Hogyha pedig Krisztus ti bennetek *van*, jóllehet a test holt a bűn miatt, a lélek ellenben élet az igazságért.

1 Kor. 15:50 Azt pedig állítom atyámfiak, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem örökli a romolhatatlanságot.

csodatevő erők ajándékain keresztül Krisztus kezévé válunk. Cselekedetei az egyházon keresztül hajtódnak végre, mely az Ő teste.

Krisztus testének igazsága azt tanítja, hogy egy különleges kapcsolatban vagyunk:

1. Krisztussal magával „*Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók.*”
2. Isten minden gyermekével. „*mert egymásnak tagjai vagyunk*” „*És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind*”

Mennyire ellenkezik ez a mi rendszerünkkel, melyben egyház „tagokká” válunk? A láb nem válhat a „test részévé” és válhat „taggá”. Természet szerint a test része. Emberi hús az, a mi húsunk. Az én részem. Hogyan magyarázzuk meg a tucatnyi felekezeteket és egyházakat. Ha csak egy fej van, csak egy test létezik. A halak, madarak, hüllők, emlősök és minden élőlény között nem találunk csak egytestű egyfejű lényeket. A polipnak nyolc karja van és a százlábúnak száz lába, de csak egy feje. Egy szellemmel kereszteltettünk meg egy testbe. Isten cselekedete által lettünk Krisztus testévé és az Ő természetének lettünk részesei. A természeti ember nem lehet Krisztus testének a része. A testi fizikai test és az emberi természet, melyet Ádámtól örököltünk, természet szerint ellenkezik és teljesen összeegyeztethetetlen Krisztus természetével. „*Ellenségeskedés Isten ellen*”, Pál szavaival élve „*ezek pedig egymással ellenkeznek*”.

Isten a „*Szellemek Atyja*”. „*a mi Lélektől született, lélek az*” „*A ki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ő vele.*” Figyeljük meg „*egy szellem*”. A testünk és emberi természetünk Ádám vonalának a része. Az újjászületés által Krisztusnak magának a részévé válunk. Az új teremtetés az új ember, mely a második Ádámtól született, az, aki Krisztus testének a része. A

1 Móz. 25:23 És monda az Úr őnéki: Két nemzetség van a te méhedben; és két nép válik ki a te belsődből, egyik nép a másik népnél erősebb lesz, és a nagyobbik szolgál a kisebbiknek.

Róm. 7:4 Azért atyámfiai, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy legyetek máséi, azéi, a ki a halálból feltámasztatott, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek.

Zsid. 7:16 Nézzétek meg pedig, mily nagy ez, a kinek a zsákmányból tizedet is adott Ábrahám, a pátriárka;

testünket megvásárolta Isten és azáltal jogos tulajdonává vált, de a test természet szerint földi, és Ádámtól való, mely el kell, hogy változzon és megdicsőüljön mielőtt beléphet a mennybe. *„Hogyha pedig Krisztus ti bennetek van, jóllehet a test holt a bűn miatt, a lélek ellenben élet az igazságért”. „Azt pedig állítom atyámfiain, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem öröklő a romolhatatlanságot.”*

Hiba nem felismerni az újjászületést mely annyi zavart okozott Isten emberei között. Az egyszerű tény az, hogy sokan tanítják a bűnük bocsánatát, de nem az új teremtetést, az újjászületést. Az egyszerű tény az, hogy majdnem minden tanítás, mely a szent életről, isten szerinti viselkedésről és a bűnök bocsánatáról szól, mind az Ó mind az Új szövetségben Isten embereihez vannak címezve. Izrael Isten népe volt születés által. Az egész nemzet egy ember nevét viselte Izraelét. *„Két nemzetség van a te méhedben”.*

Az egész emberi faj annak fejével Ádámmal van azonosítva. Az egész nép az Izrael nevet hordozta, akitől mindannyian születés által származtak. Az egész egyház hordozza a nevét és természetét annak fejének, Krisztusnak, akitől az újjászületés által származtak.

A Krisztus testéről szóló igazság több apostoli levélben is szerepel, de központi témája mind az Efézusiakhoz és a Kollossébeliekhez írt leveleknek, jóllehet a fogalom „Krisztus teste” csak egyszer szerepel. Ugyanez az igazságot tárja elő a Róm. 5:17-7:6. Mindezekben a fejezetekben a kifejezés „őbenne” és „Krisztusban” számtalan helyen szerepel. Mindezek az igék kihangsúlyozzák azokat az igazságokat, melyeket a vízkeresztség jelképez.

Efész. 3:3-6 Hogy *tudniillik* kijelentés útján ismertette meg velem a titkot, a szerint, a mint az előbb megíráim röviden, Melynek olvasásából megérthetitek, hogy micsoda az én értelmem a Krisztus titka felől; A mely egyéb időkben meg nem ismerttetett az emberek fiaival úgy, a hogy most kijelentetett az Ő szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által: Hogy *tudniillik* a pogányok örökös társak és egyugyanazon test tagjai és részesei az ő ígéretének a Krisztus Jézusban az evangéliom által.

Efész. 1:1-5 Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratjából, az Efézusban lévő és Krisztus Jézusban hívó szenteknek. Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyántól és az Úr Jézus Krisztustól. Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, a ki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban, A szerint, a mint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtetése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtte szeretet által, Eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratjának jó kedve szerint,

Efész. 1:18-22 És világosítsa meg értelmek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az Ő elhívásának a reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között, És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, a kik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, A melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben. Felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, mely nevezetik nemcsak e világon, hanem a következőben is: És mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötte az anyaszentegyháznak fejévé,

Efész. 2:6-14 És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban: Hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban. Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén *Általa* a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk. Annakokáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testen pogányok, kiket körülmetéletlenségnek nevez vala amaz úgynevezett s a testen kézzel megcsinált körülmetéltetés, Hogy ti, *mondom*, abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izráel társaságától idegenek, és az ígéret szövetségétől távolvalók, reménységetek nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világon; Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. Mert Ő a mi békességünk, ki egygyé tette mind a két *nemzetséget*, és lerontotta a közbevetett választófalat,

1. Törvény szerinti halálunk Krisztussal a Kálvária keresztjén.
2. Ádámban való pozíciónk és Ádámmal való kapcsolatunknak a halál által való teljes megszűnése.
3. Ennek az „ó embernek” az eltemetése a vízkeresztségben.
4. A feltámadott és megdicsőült Krisztus az új teremtés fejévé válik, mint a második Ádám.
5. Az új teremtés által megelevenítettünk vele és részesévé válunk ennek a feltámadott örök életnek.
6. Isten úgy lát minket, mint Krisztust.

Az egyház mint Krisztus testének az igazságát, az Efézusiakhoz írt levél alapján fogjuk nyomon követni. Pál megállapítja, hogy ezt az igazságot, melyet „titok”-nak nevezett „*kijelentés útján*” ismerte meg. A titok, mely „*Hogy tudniillik a pogányok örökös társak és egyugyanazon test tagjai és részesei az ő ígéretének a Krisztus Jézusban az evangéliom által*” képezi a levél központi üzenetét.

Az Eféz. 1:1-11-ben Pál áldja Istent az Ő nagyszerű megváltási tervéért. Címezvén a szenteknek, akik Istent „Atyánknak” és Jézus Krisztust „Urunknak” nevezik, Pál azt mondja „*A szerint, a mint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtetése előtt, .. Eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által*”.

Pál azt állítja, hogy ez a terv volt Krisztus feltámadásának a középpontjában. Pál imádkozik, hogy az Efézusiaknak megnyíljon a szeme, hogy megértsék, hogy Krisztus, mint egy nagy test, az egyház fejeként támadott fel. Minden igaz hívő megelevenített és feltámadott Krisztussal, aki a fej.

Efész. 1:20 A melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben.

Efész. 2:1 Titeket is *megelevenített*, a kik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt

Efész. 1:4 A szerint, a mint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtte szeretet által,

Ahogy az egész teremtés elbukott Ádám bűnével, úgy az egész új teremtés feltámadott a fejével, a Krisztussal, aki a második Ádám. Hacsak nem kapcsoljuk össze az igéket „*A melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból*” a szavakkal „*Titeket is megelevenített*” az egész fejezetnek nincs értelme. Isten feltámasztotta „Őt” és „titeket”. Az ötödik vers világosan megmondja „*megelevenített együtt a Krisztussal*”. Mikor a fej feltámadott, feltámadtunk vele mint az Ő teste.

Hacsak nem fogadjuk el Pál szavait „*eleve elhatározván*” „*a mint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtése előtt*” az egész fejezetnek semmi értelme.

A szó predesztináció, ami „eleve elhatározván”-nak lett fordítva egy összetett szó mely a Webster szótár szerint két szóból áll „proe” előtte és „destino” elhatározom. A kifejezés „*eleve elhatározván*” nem hordoz más értelmet, mint a párhuzamos megállapítás „*a mint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtése előtt*”.

Az emberek erőfeszítései, hogy tönkretegyék ezt a kifejezést „*eleve elhatározván*” patetikus.

Kifogás 1: - A kifejezés az egész világra vonatkozik. Még a fejezet felületes olvasása is kizárja ezt az elméletet. Nincs egy utalás sem az Eféz. 1:1-14 részekben mely vonatkozhatna egyetlen egy más embercsoportra a mennyen kívül, mint az egyházra. A levelet a „*szenteknek*” címezte.

Kifogás 2: - A szavak „*eleve elhatározván*” és „*kiválasztott*” a pogányokra, mint osztályra vonatkozik. Pál az első fejezetben egyáltalán nem beszél a hívők múltbéli állapotáról. A 2:1-2, 11-12-ig egyáltalán nem hivatkozik a halottak állapotáról „*kik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt*” „*reménységeitek nem vala, és Isten nélkül valók voltatok*” mindannyiszor múlt időben. Pál a szavakkal „mi”, „minket” beleérti saját magát is, jóllehet zsidó volt.

Kifogás 3: - A kifejezés „*eleve elhatározván*” Isten tervére utal, szóval Isten terve volt az, amit eleve elhatározott. A válasz erre az, hogy a személyes névmások „mi” „magunk” személyekre utalnak és nem tervre vagy bizonyos eseményekre.

A legerősebb bizonyíték erre Pál világos megállapítása, hogy minden hívő „*megelevenített*” és „*feltámasztatott*” együtt Krisztussal, mint fejjel. Isten fejében a feltámadásunk „*Krisztussal együtt*”, mint testének részeként történt. Ez csak úgy lehetséges, ahogy Pál megállapította. Isten fejében és tervében minden igaz hívő benne volt Krisztus testében, mikor a test feltámadt és benne foglaltattak Krisztus feltámadásában. Isten sejtésének folytán bennefoglaltattak Krisztus testében és előre látván őket Krisztusban feltámadásakor „*együtt feltámasztott*”-a őket.

Az egész fejezet nem értelmezhető másképp, hacsak nem fogadjuk el ezt. Ha valami manipuláció folytán megpróbálnánk valami más értelmet adni a tény az marad, hogy Pál azt mondta, amit megállapítottunk. Annyira szakértőivé váltunk bizonyos szakaszok megmagyarázására, hogy sokszor mellőzzük azt, amit mondanak.

Az Eféz. 2:11-22 ben Pál a pogányok pozíciójára utal, a 11-ik és 12-ik versben mint akik Krisztus nélküliek. Isten szövetségén kívül „*idegenek*”, „*távolvalók*”, „*reménységek nem vala, és Isten nélkül valók voltak e világon*”. Beszél a „*közbevetett választófal*”-ról, mely elválasztotta a zsidókat és a pogányokat valószínűleg utalva arról a falra, mely elválasztotta a pogányok udvarát attól a területtől, ahol a zsidók végezték az istentiszteleteiket. A zsidók közel voltak, a pogányok távolvalók a külső udvaron kiknek szigorúan tilos volt átlépni a zsidóknak fenntartott területre a választófalon belülre. Az egyik legszebb és legfontosabb megállapítást találjuk az második fejezet 15. és 16. verseiben.

Mát. 26:28 Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, a mely sokakért kiontatik bűnöknök bocsánatára.

Zsid. 9:17 Mivel a végrendelet holtak után jogerős, különben pedig, ha él a végrendelkező, épen nem érvényes.

Kol. 3:11 A hol nincs többé görög és zsidó: körülmetélkedés és körülmetélkedetlenség, idegen, scithiai, szolga, szabad, hanem minden és mindenkben Krisztus.

Róm. 8:3 Mert a mi a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelen vala a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatá a bűnt a testben.

Eféz. 2:10 Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén *Általa* a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.

Eféz. 4:24 És felöltözzétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben.

“Az ellenségeskedést az Ő testében, a parancsolatoknak tételekben való törvényét eltörölvén; hogy ama kettőt egy új emberré teremtsen Ő magában (a Krisztusban), békességet szerezvén; És hogy megbékéltesse az Istennel mind a kettőt (zsidót és pogányt), egy testben a keresztfán által, megölvén ezen az ellenségeskedést.”

Az Ő szövetség kizárta a pogányokat, kirekesztette őket mint „idegeneket” és „jövevényeket”. A Kálvária fáján függve a testében eltörölte ezt a szövetséget, és odaszegezte a keresztre. A halálával egy Új szövetséget (végrendeletet) hozott létre az Ő vérében. *„Mivel a végrendelet holtak után jogerős, különben pedig, ha él a végrendelkező, épen nem érvényes.”* Jézus nem csak a választófalat (a szövetséget, mely kizárta a zsidókat) bontotta le, hanem bevette az egész világot a megváltó áldozatába és az Új-szövetségébe, melyet a vérével iktatott érvénybe. A kereszten függve mint hús és vér ember, Ádám fia, képviselte mind a zsidókat, mind a pogányokat. Pál szavaival élve Isten egybeszerkesztette mind a zsidókat, mind a pogányokat a keresztfán egy testbe. Krisztus úgy vette, mintha egyszerre zsidó és pogány lett volna, felvette mindkettőt a keresztre képviselve a halálában, mivel Krisztus emberi testben halt meg, *„a bűn testének hasonlatosságában”*. Emberi természetben halt meg Krisztus, az első Ádám természetében és mint képviselőnk elszenvedte a halál ítéletét helyettünk. A halál által bevégezte a természetes pozíciókat mint zsidó vagy pogány, és elvitt bennünket az ítélet, halál és temetés helyére.

Az új ember vagy új teremtmény mely megelevenítettett Krisztussal és részese a feltámadott életének, az *„Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre”*. Ez az új ember illetve új természet mely Krisztussal megelevenítettett és részese a feltámadott életének nem vértől, nem a test akaratából, nem embertől született, hanem Istentől, ez sem zsidó, sem pogány és semmiféle viszonya nincs az első Ádámmal.

Kol. 1:13 A ki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az Ő szerelmes Fiának országába

Eféz. 1:19 És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, a kik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint,

Zsid. 7:16 A ki nem testi parancsolatnak törvénye szerint, hanem enyészhetetlen életnek ereje szerint lett.

Jel 1:17-18 Mikor pedig láttam őt, leesém az ő lábaihoz, mint egy holt. És reám veté az ő jobbkezt, mondván nékem: Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó, És az Élő; pedig halott valék, és ímé élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai.

Róm. 6:9-11 Tudván, hogy Krisztus, a ki feltámadott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik, Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él. Ezenképen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Eféz. 1:18-23 És világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az Ő elhívásának a reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között, És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, a kik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, A melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben. Felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, mely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következendőben is: És mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindenneknek fölötte az anyaszentegyháznak fejévé, Mely az Ő teste, teljessége Ő néki, a ki mindeneket betölt mindennel.

Eféz. 3:6 Hogy *tudniillik* a pogányok örökös társak és egyugyanazon test tagjai és részesei az ő ígretének a Krisztus Jézusban az evangéliom által.

Eféz. 4:4 Egy a test és egy a Lélek, miképen elhivatástoknak egy reménységében hívattatok el is;

Eféz. 5:29,30 Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálgatja és ápolgatja azt, miképen az Úr is az egyházat; Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók.

Csel. 2:36 Bizonyynyal tudja meg azért Izráelnek egész háza, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten, azt a Jézust, a kit ti megfeszítettetek.

Krisztus nem az egyház fejeként halt meg a Kálvária keresztyén, hanem mint az emberi test részese képviselvén azt. Belépett a halál és bűn birodalmába érettségünk és elhordozta az ítéletünket.

Ebből a birodalomból támadott fel mint az egyház feje az „*Ő hatalma erejének ama munkája szerint*”. Pap „*enyészhetetlen életnek ereje szerint lett*”. „*Ímé élek örökkön örökké*”, „*Tudván, hogy Krisztus, a ki feltámadott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik, ..Ezenképen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban.*” Ezt az életet osztjuk meg vele mint Krisztus teste.

Feltétlenül szükséges, hogy megértsük, az egyház, mint Krisztus teste nem létezett a feltámadása előtt. Krisztus a bűn, a halál és ítélet régi rendszeréből és állapotából támadt fel az élet új birodalmába és feltámasztott minket magával együtt.

Soha soha nem fog visszatérni vagy visszaváltozni ebbe a régi állapotba.

„*Hogy tudniillik a pogányok örökös társak és egyugyanazon test tagjai és részesei az ő ígéretének a Krisztus Jézusban az evangélium által.*” „*Egy a test és egy a Lélek*” „*Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálgatja és ápolgatja azt, miképen az Úr is az egyházat; Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók.*”

Mégegyszer ki kell, hogy hangsúlyozzuk, hogy az Efézus 1 feltámadott Krisztusa az, aki ennek a testnek a feje; egy szellemi testé (nem testié), az egyházé. Az evangéliumok Krisztusa az emberi Krisztus, az ember, a jászoltól a kereszttig.

Az apostoli levelek Krisztusa (ugyanaz a Krisztus) a feltámadott, megdicsőült Krisztus a mennybe ment, az „*Úrrá*” tett és *Krisztussá*” tett Jézus.

Ésa. 53:4-6 Pedig betegséginket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg. Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkét ő reá veté.

Jel. 13:8 Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, a mely a Bárányé, a ki megöletett, e világ alapítása óta.

Testtéválása útján természetünk, húsunk és vérünk részese lett, mégis míg hordozta azt, nem vétkezett.

Kegyelme által most mi részesedünk belőle és válunk részévé az Ő természetének; az Ő végtelen életének, testének az egyháznak.

Krisztus a megváltást az emberi dimenzióban végezte el, ott vált testté, bűnné és kóstolta meg a halált, Ádám dimenziójában. Krisztus feltámadott ebből a bűn, halál és természetes test dimenziójából örök életre és győzelemre.

Könnyebb megértenünk Isten előre tudását és az Efézusiakhoz írt levelet ha tanulmányozzuk az Ésaías 53-t. Ez a neves fejezet előrevetíti Krisztus szenvedéseit és bűnért való vezeklését. Egy különös és figyelemreméltó tény, hogy bár Isten prófétai ihletése által íródott Krisztus halála előtt mintegy 700 évvel – múlt időben íródott. Ésaías ismételten úgy vonatkoztat Krisztus szenvedéseire, mint ami a múltban történt, nem pedig a jövőben. *„Megsebesített”, „megrontatott”, „veté”*. Krisztus kit úgy hívnak, hogy *„Bárány(é), a ki megöletett, e világ alapítása óta”*.

Az egész Efézusi levél abból a célból íródott, hogy bemutassa Isten tervét mégpedig a nézőpontból, Isten szemén keresztül. Pál levelei hemzsengenek a kifejezésektől, mint *„előre eltervezte”, „előre tudta”, „választottak”, „választ”* minden egyes alkalommal az egyházra vonatkoztatva, *„a szentek”, „a hívők”* elismervén Isten mindentudását, aki az alfa és az omega, aki lát minden elejétől végéig. A fenti kifejezések egyszer sem az elveszettekre vonatkoztak, sem Isten egyszer sem mondta, hogy predesztinálna, választana vagy elhívna valakit is a kárhozatra vagy elpusztításra.

A világos tény az, hogy minden ember már elveszett és elítéltetett. Istennek nincs terve az emberek elkárhoztatására, de van a megmentésükre. Ez a terv az egész világot magába foglalja.

Eféz. 2:12 Hogy ti, *mondom*, abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izráel társaságától idegenek, és az ígért szövetségeitől távolvalók, reménységetek nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világon;

Ján. 3:16, 18 Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.

Márk. 16:15 És monda nékik: Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek.

Mát. 25:33 És a juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja.

1 Móz. 35:18 És mikor lelke kiméne, mert meghala, nevezé nevét Benóninak, az atya pedig nevezé őt Benjáminnak.

Zsolt. 45:10 Királyok leányai a te ékességeid; jobb kezed felől királyné áll ofíri aranyban.

2 Kor. 5:21 Mert azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.

1 Pét. 2:24 A ki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: a kinek sebeivel gyógyultatok meg.

Zsid. 2:9 Azt azonban látjuk, hogy Jézus, a ki egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál, a halál elszenvedéseért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált.

Róm. 4:25 Ki a mi bűneinkért *halálra* adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.

Mát. 27:46 Kilencz óra körül pedig nagy fenszóval kiálta Jézus, mondván: ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet?

Fil. 2:8-10 És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig. Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékoza néki oly nevet, a mely minden név fölött való; Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és föld alatt valóké.

Zsid. 9:24 Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk.

Ez hirdettetik „minden teremtésnek”. Azonban nem az egész „széles világ” menekül meg. Nem menekül meg minden teremtés. Az egész világ két kategóriára osztható: zsidó és pogány. Ebből a két osztályból Isten teremt egy új testet, egy új embert, a kihívottakat, az egyházat. Ennek a testnek előre ismerte minden tagját, és látta Őket „Krisztusban” a világ alapítása előtt. Ezt a minden nemzetből származó testet Krisztussal együtt feltámasztotta és belefoglaltatta Isten egy hatalmas cselekedetébe.

Isten elfogadott bennünket, benne (a Krisztusban) olvassuk az Efézus 1:4-6-ban. Jézus Isten jobbán foglal helyet. Ez az elfogadást és kegyelemben elfoglalt helyet szimbolizálja.

„*És a juhokat jobb keze felől, .. állítja*”. Jákób a fiát Benjáminnak (jobb kezem fia) nevezte. „jobb kezed felől királyné áll ofíri aranyban”. Jézus feltámadott és teljesen elfogadott (Isten szemében– ford.).

A Kálvárián. „bűnné lett érettünk”. „A ki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára”. Ahogy a bűn halált hozott minden emberre úgy Krisztusra is halált hozott. „Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált”. Miután kifizette a halálbüntetést és elhordozta a bűneinket, nem volt lehetséges, hogy a halál továbbra is visszatartsa. A halál nem tarthatta fogva áldozatát, Jézust, a megmentőmet. Lerontotta a rácsokat Jézus a mi Urunk.

Pál azt mondja, „Ki a mi bűneinkért *halálra* adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.” Bizonyára, ahogy a „mi” bűneinkért meghalt, csakúgy feltámadott a „mi” megigazulásunkért. Bizonyára, ahogy „bűnné lett” és kiáltott „*Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet?*” úgy bizonyára most Isten szent jelenlétében van elfogadva és tisztelve az egész menny által. De a „mi” megigazulásunkért támadt fel. „Mi” értünk jelenik meg Isten jelenlétében.

Eféz. 1:6 Kegyelme dicsőségének magasztalására, a melylyel megajándékozott minket ama Szerelmesben.

Ján. 20:27 Azután monda Tamásnak: Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet; és hozd *ide* a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő.

Mát. 8:16, 17 Az est beálltával pedig vivének hozzá sok ördögöst, és egy szóval kiűzé a tisztátalan lelkeket, és meggyógyít vala minden beteget; Hogy beteljesedjék, a mit Ésaías próféta mondott, így szólván: Ő vette el a mi erőtlenségünket, és ő hordozta a mi betegségünket.

Ésa. 53:4-6 Pedig betegségünket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg. Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkét ő reá veté.

Eféz. 5:30 Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók.

Róm. 6:9-11 Tudván, hogy Krisztus, a ki feltámadott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik, Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él. Ezenképen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Jel. 1:17,18 Mikor pedig láttam őt, leesém az ő lábaihoz, mint egy holt. És reám veté az ő jobbkezét, mondván nékem: Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó, És az Élő; pedig halott valék, és imé élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai.

Róm. 6:9-11 Tudván, hogy Krisztus, a ki feltámadott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik, Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él. Ezenképen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Csel. 13:33,34 Mint a második zsoltárban is meg van írva: Én Fiam vagy te; ma nemzettelek én téged. Hogy pedig feltámasztotta őt halottaiból, úgy hogy nem is fog többé az enyészetbe visszatérni, azt így mondotta: Néktek adom a Dávid biztos szent *javit*.

„Kegyelme dicsőségének magasztalására, a melylyel megajándékozott minket ama Szerelmesben”. Micsoda vers. Isten dicséret érdemel ilyen kegyelemért. Pál hogyan elcsodálkozott ezen a terven, ahogyan nekünk is kellene.

Krisztus feltámadásának és elfogadásának ténye Isten szent jelenlétébe bizonyítja, hogy a bűnből, amit Krisztus a Kálvárián elhordozott (a mi bűnünk) semmi sem maradt. Ha Ő elfogadott, mi is elfogadottak vagyunk, mivel mi (a hívők) **Ő benne** vagyunk. Mi az Ő teste vagyunk.

A teste, melyet a keresztre szögeztek, ma is hordozza a Kávária jegyeit és az ítéletet melyen érettünk átment. A sebek jelen voltak a feltámadott Krisztus kezein, lábain és az oldalán. Bizonyára a sebei, amikben meggyógyultunk, melyeket a korbácsolás oszlopánál kapott, ma is jelen vannak a megdicsőült testében. Ez a test, melyet az ítélet sújtott, egyszer ment keresztül rajta. Most a feltámadott Krisztusban vagyunk része a testének.

Van-e valaki, aki azt merné javasolni, hogy Isten haragja még egyszer sújtaná Krisztus testét, mely már egyszer elszenvedte az ítéletet helyettünk. Jöhet-e Krisztus még egyszer ítélet alá és meghalhat-e még egyszer. Pál azt mondja, hogy nem. Vajon Krisztus áll-e félelemtől és bizonytalanságtól reszketve Isten jelenlétében, hogy kivettetik-e a mennyből? A Krisztus, aki átment a halálon, bűnön, poklon és síron átmehet-e még egyszer az ítéleten? *„És az Élő; pedig halott valék, és ímé élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai”.* *„Krisztus, a ki feltámadott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik, ..Ezenképen gondoljátok ti (a hívők) is”.* *„Hogy pedig feltámasztotta őt halottaiból, úgy hogy nem is fog többé az enyészetbe visszatérni, azt így mondotta: Néktek adom a Dávid biztos szent javait”.*

1 Thess. 4:16 Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban;

Kol. 3:4 Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ő vele együtt, megjelentek dicsőségben.

Egy napon a fizikai testünk részévé válik annak az örök életnek, amit a szellemi testünk már ma is élvezik.
„feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban”.
„Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ő vele együtt, megjelentek dicsőségben.” Ez a jövő. A dicsőséges megváltás és megelevenedés Krisztussal egy nagyszerű szellemi testben, az egyházban, mely egy dicsőséges dolog, egy olyan dolog amit sokan Isten emberei között sem vesznek észre. Legyen meg Pál imája megválaszolva, hogy Isten nyissa meg megértésük szeméit az egyháznak és neked, ki ezeket az oldalakat olvasod.

Gal. 3:1-5 Óh balgatag Galátziabeliek, kicsoda ígézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjete az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy íratott le, *mintha* ti köztetek feszítettett volna meg? Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Lelket, avagy a hit hallásából? Ennyire esztelenek vagytok? A mit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be? Annyit szenvedtetek hiába? ha ugyan hiába. Annakokáért, a ki a Lelket szolgáltatja néktek, és hatalmas dolgokat művel bennetek, a törvény cselekedeteiből, vagy a hit hallásából *cselekeszi-e*?

Gal. 3:16 Az ígéreték pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, a ki a Krisztus.

1 Móz. 21:1,2 Az Úr pedig meglátogató Sárát, a mint mondotta vala, és akképen cselekedék az Úr Sárával, a miképen szólott vala. Mert fogada Sára az ő méhében, és szüle fiat Ábrahámnak az ő vénségében, abban az időben, melyet mondott vala néki az Isten.

1 Móz. 22:1,2 És lön ezeknek utána, az Isten megkisérté Ábrahámot, és monda néki: Ábrahám! S az felele: Ímhol vagyok. És monda: Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, a kit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijának földére, és áldozd meg ott égő áldozatul a hegyek közül egyen, a melyet mondándok néked.

1 Móz. 24:4 Hanem elmégysz az én hazámba, és az én rokonságim közé és *onnan* vészesz feleséget az én fiának Izsáknak.

Kilencedik Fejezet

Az ember pozíciója Krisztusban

Isten fia

Már megállapítottuk azt a tényt, hogy Isten minden egyes szövetségét egy családdal kötötte; a szivárvány szövetségét Noéval és családjával, az ábrahámi szövetséget Ábrahámmal és magjával és a dávidi szövetséget Dáviddal és Dávid leszármazottaival. A húsvéti bárány vérének védelme a családra terjedt ki.

Az ember születés által lett a szövetség része. A szövetség maga Isten és a szövetségi család egy képviselője között kötött meg. Amíg a földön a szóban forgó családnak egyetlen egy leszármazottja is életben volt, a szövetség ígéretei betartattak vele szemben.

Ez az igazság az alapüzenete a Galatákhöz írt levélnek. A Galatai hívők megcsaladtak abban, hogy azt hitték, hogy alá kell vessék magukat a törvénynek, körül kellett, hogy metélkedjenek, hogy meg kell hogy tartsák a zsidó ünnepeket, szokásokat stb. azért, hogy Isten jóindulatát elnyerjék. Pál bebizonyította a Galatáknak, hogy a szövetség alapja a születés volt. „*Az ígérek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, a ki a Krisztus.*”

1 Móz. 24:34-36 Monda azért: Én az Ábrahám szolgája vagyok. Az Úr pedig igen megáldotta az én uramat, úgy hogy nagygyá lett: mert adott néki juhokat, barmokat, ezüstöt, aranyat, szolgálkat, szolgálóleányokat, tevéket, szamarakat. És Sára az én uramnak felesége fiat szült az én uramnak, az ő vénségében, és annak adá mindenét, a mije van.

Ján. 3:16 Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Mát. 28:18-20 És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmentvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és imé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!

Zsid. 1:2 A kit tett mindennek örökösévé, a ki által a világot is teremtette,

Ésa. 53:8-10 A fogságból és ítéletből ragadtatott el, és kortársainál ki gondolt arra, hogy kivágatott az élők földéből, hogy népem bűnéért lőn rajta vereség?! És az Úr akarta őt megfontani betegség által; hogyha önlélkét áldozatul adja, magot lát, és napjait meghosszabbítja, és az Úr akarata az ő keze által jó szerencsés lesz.

Ésa. 54:1-3 Ujjongj te meddő, ki nem szültél, ujjongva énekelj és kiáltj, ki nem vajudtál, mert többek az elhagyottnak fiai a férjnél való fiainál, azt mondja az Úr. Szélesítsd ki a sátorod helyét, és hajlékidnak kárpitjait terjeszszék ki; ne tiltsd meg; nyújtsd meg köteleidet, és erősítsd meg szegeidet. Mert mind jobb-, mind balkézre kiterjedsz, és magod népeket vesz örökségbe, és pusztá városokat megnépesítenek.

Ésa. 54:13 És minden fiaid az Úr tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége.

Ésa. 53:8 A fogságból és ítéletből ragadtatott el, és kortársainál ki gondolt arra, hogy kivágatott az élők földéből, hogy népem bűnéért lőn rajta vereség?!

1 Móz. 21:3 És nevezé Ábrahám az ő fiának nevét, a ki néki született vala, a kit szült vala néki Sára, Izsáknak:

1 Móz. 15:3,4 És monda Ábrám: Imé énnékem nem adtál magot, és imé az én házam szolgaszülöttje lesz az én örökösöm. És imé szóla az Úr ő hozzá, mondván: Nem ez lesz a te örökösöd: hanem a ki a te ágyéködből származik, az lesz a te örökösöd.

1 Móz. 24:1-4 Ábrahám pedig vén élemedett *ember* vala, és az Úr mindenben megáldotta vala Ábrahámot. Monda azért Ábrahám az ő háza öregebb szolgájának, a ki önéki mindenében gazda vala: Tedd a kezed tomporom alá! Hogy megeskessetek téged az Úrra, a mennynek Istenére, és a földnek Istenére, hogy nem vészesz feleséget az én fiamnak a Kananeusok leányai közül, a kik között lakom. Hanem elmégysz az én hazámba, és az én rokonságim közé és *onnan* vészesz feleséget az én fiamnak Izsáknak.

Első olvasásra azt gondolnánk, hogy itt Izsákról van szó, de Pál azt mondja nekünk, hogy itt Krisztusról van szó, akinek Izsák csak egy előképe volt. Izsák természetfölötti módon született. Izsák az egyedüli fia volt Ábrahámnak és Sárának. Egy napon Ábrahám azt az utasítást kapta, hogy áldozza fel Izsákot egy bizonyos hegyen. *„Vedd a te fiadat, .. és áldozd meg”* Ezután az esemény után Izsáknak egy menyasszonyt válsztottak. Valamint, Izsák a hegyen való felajánlása után Ábrahámnak minden java Izsák mint jogos örökös kezébe adatott. Felismerjük itt Jézus Krisztus halvány árnyékát, az Atya egyedüli és szeretett fiát, aki a világnak rég meg lett ígérve és akire várt csakúgy, ahogy Ábrahám várt 25 évet Izsák születésére. Az Atya felajánlja egyetlen fiát a Kálvária keresztién áldozatul. Ezután az esemény után a menny és föld minden hatalma a kezébe adatott. *„A kit tett mindenek örökösévé”* Majd vesz egy feleséget, aki felveszi a nevét és az isteni mag és Isten családja tovább száll. *„Ujjongj te meddő, ki nem szültél, ujjongva énekelj és kiálts, ki nem vajudtál, mert többek az elhagyottnak fiai a férjnél való fiainál, azt mondja az Úr. ..., és magod népeket vesz örökségbe”, „ És minden fiaid az Úr tanítványai lesznek”*

Figyeljük meg a hivatkozásokat a „magod”, „fiai” stb. az Ésaías 54-ben, melyek a válasz és magyarázat a kérdésre, hogy *„kortársainál ki gondolt arra, hogy kivágotott az élők földéből”* vagyis ki fogja továbbvinni a családi nevet?

Ez az, amiért Ábrahám annyira örült Izsák születésekor. *„És monda Ábrám: Ímé énnékem nem adtál magot, és ímé az én házam szolgaszülöttje lesz az én örökösöm. És ímé szóla az Úr ő hozzá, mondván: Nem ez lesz a te örökösöd: hanem a ki a te ágyékból származik, az lesz a te örökösöd.”*

Ez az, amiért Ábrahám megeskette a szolgáját, hogy találjon feleséget Izsáknak. Izsáknak kell, hogy fia legyen, hogy tovább vigye a családi nevet. Ábrahám felvetődött, hogy örökbe fogadjon egy fiat a háztartásából, de Isten azt mondta:

1 Móz. 15:4 És ímé szóla az Úr ő hozzá, mondván: Nem ez lesz a te örökösöd: hanem a ki a te ágyékból származik, az lesz a te örökösöd.

Gal. 3:8 Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek.

Gal. 4:4-7 Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, a ki asszonytól lett, a ki törvény alatt lett, Hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot. Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya! Azért nem vagy többé szolga, hanem fű; ha pedig fű, Istennek örököse is Krisztus által.

Zsid. 9:27 És miképen elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet:

Jel. 20:14 A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek tavába. Ez a második halál, a tűznek tava.

Jel. 20:6 Boldog és szent, a kinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak; hanem lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai, és uralkodnak ő vele ezer esztendeig.

„Nem ez lesz a te örökösöd: hanem a ki a te ágyéködből származik, az lesz a te örökösöd.” Nem egy szolga, legyen bármennyire is hűséges és szófogadó, sem egy örökbefogadott hanem egy valóságosan született, mely Ábrahám saját testéből származik. Az Ő magja, húsa. Vére.

Minden zsidó büszke volt a származására, és dicsekedett azzal, hogy Ábrahám leszármazottja a megígért családból és nemzetből való. A pogányok nem vezethették vissza származásukat Ábrahámhoz, Izsákhöz és Jákóbbhoz és pogány ősük közt nem volt egy se, akiknek az élő igaz teremtető ilyen ígéreteket tett volna. Buta módon átvették a zsidó körülmetélkedést és zsidó szokásokat azt gondolván, hogy így Istennél nagyobb jóindulatra tesznek szert.

Pál kihangsúlyozza a Galaták 4:21-31-ben, amit már tárgyaltunk, hogy Ábrahámnak **két** fia volt. Az egyik Ismáel aki természetes módon született, és a másik Izsák a csodamódon született, aki az Isteni ígéret beteljesedésének következtében illetve az Isten ígéretébe vetett hit eredményeképp született. A hit és újjászületés által mi Isten valóságos fiai és örökösei vagyunk Istennek, mondja Pál.

Soha nem válhatunk testileg zsidókká, de a hit gyermekeiként Ábrahám magva vagyunk Krisztuson keresztül. Pál felhívja a figyelmet, hogy Ábrahám nem egy nemzet hanem „sok nemzetek” (minden népek – ford.) atyja volt. Annyira valóságosan, ahogy a fizikai születése egy zsidónak Ábrahám fiává tette úgy a szellemi születés bennünket Isten fiaivá tesz Krisztuson keresztül. Ábrahám, mint atya, szeretett fia Izsák és a nemzet, mely természetes születés folyamán tőlük származott volt Ábrahám magja. Isten, mint Atya, egyszülött Fia és a „szent mag” tőlük származott szellemtől való születés útján. Nem szolgák melyek bérért dolgoznak, hanem fiak, születés folytán örökösök. Nyilvánvalóan, két születés van: természetes és szellemi. Két halál van: fizikai és szellemi.

1 Móz. 17:7-9 És megállapítom az én szövetségemet én közötttem és te közötted, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségül, hogy legyek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad. És adom tenéked és a te magodnak te utánad a te bujdosásod földét, Kanaánnak egész földét, örök birtokul; és Istenök lések nekik. Annakfelette monda Isten Ábrahámnak: Te pedig az én szövetségemet megőrizzed, te és a te magod te utánad az ő nemzedékei szerint.

Zsolt. 89:28 És az ő magvát örökkévalóvá teszem, és az ő királyi székét, mint az egeknek napjait.

Zsolt. 89:37 Az ő magva örökké megmarad, és az ő királyi széke olyan előttem, mint a nap.

1 Kir. 3:12,13; 4:29-31 Ímé a te beszéded szerint cselekszem, ímé adok néked bölcs és értelmes szívet, úgy hogy hozzád hasonló nem volt te előtted, és utánad sem támad olyan, mint te. És az Isten adott bölcseséget Salamonnak és igen nagy értelmet és mély szívet, mint a fűvény, mely a tenger partján van. Úgy hogy a Salamon bölcsesége nagyobb volt, mint a napkelet minden fiainak bölcsesége és Egyiptomnak egész bölcsesége. Sőt bölcsőbb volt minden embereknél, *még* az Ezráhita Ethánnál is és Hémánnál, Káلكólnál és Dardánál, a Máhol fiainál; és híre neve vala minden nemzetségek között köröskörül.

1 Kir. 10:1-5 A Séba királynéasszonya pedig hallván Salamonnak hírét és az Úr nevét, eljőve, hogy megkisértgesse őt nehéz kérdésekkel. És bejőve Jeruzsálembe igen nagy sereggel és tevékkel, a melyek hoznak vala fűszerszámokat, igen sok aranyat és drágaköveket, és Salamonhoz méne, és szóla vele mindenekről, a melyek szívéen voltak. És Salamon megfelelt néki mindenre, semmi sem volt a király előtt elrejtve, a mire ne tudott volna néki felelni. És a mikor látta Séba királynéasszonya Salamonnak minden bölcsességét, és a házat, a melyet épített vala; És az ő asztalának étkeit, és szolgálóinak lakásait, és szolgálói udvarlásának módját, és azok öltözeit, és pohárszékeit, és az ő áldozatját, a melylyel az Úrnak házában áldozott: a lélekzete is elállott;

A második halálnak nincs hatalma azok fölött akik Krisztusban vannak. Az első születés Ádám családjába hozott be bennünket. Az újjászületés Isten családjába és országába hozott bennünket.

Máté, evangéliumát azzal kezdi, hogy Jézus Krisztust „Dávid fiának, Ábrahám fiának” hívja. A Máté 1:1-17-ben levezeti Ábrahám és Dávid családfáját Jézus Krisztusig. Ez a rész bizonyítja, hogy Jézus Krisztus vér szerinti leszármazottja mind Ábrahámnak és Dávidnak. Emlékszünk, mindkét ember családfők voltak, akikkel Isten bizonyos szövetséget kötött és ígéretekkel látta el őket és leszármazottaikat. *„És megállapítom az én szövetségemet én közöttem és te közötted, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségül, ..és a te magodnak te utánad.”*

Dáviddal kapcsolatban Isten ezt ígérte: *„És az ő magvát örökkévalóvá teszem, és az ő királyi székét, mint az egeknek napjait.”* *„Az ő magva örökké megmarad”*. A Máté evangéliuma 1:1-17-ben leírt nemzetségi táblázat szerint Dávid és Ábrahám egyenes vonalú leszármazottja Krisztus.

A fiú aki Dávidot követte a trónon Isten szövetségének betöltése folytán az Salamon volt. Kétségen kívül nem volt riválisa és Izrael legnagyobb királyainak az egyike volt sok tekintetben. Bölcsességének nem volt párja és maga Isten mondta, hogy senki utána nem támad, aki hozzá mérhető lenne bölcsességben. Egyedülálló volt gazdagságban és tiszteletben is. Séba királynéjának elállt a lélegzete a csodálkozástól, mikor meglátta azokat a nagyszerű dolgokat, amiket Salamon a bölcsességével épített, a palotáját, trónját és a templomot. Salamon egyik nagy vívmánya Isten jeruzsálemi templomának nagyszerű építése. A Szentírás szerzője nem sajnálta az extravagáns kifejezéseket, mikor Salamon uralkodásának gazdagságáról dicsőségéről és csillogásáról írt.

2 Sám. 7:12-14 Mikor pedig a te napjaid betelnek, és elaluszol a te atyáiddal, feltámasztom utánad a te magodat, mely ágyékdoból származik, és megerősítem az ő királyságát: Az fog házat építeni az én nevemnek, és megerősítem az ő királyságának trónját mindörökké. Én leszek néki atyja, és ő leszen nékem fiam, a ki mikor gonoszul cselekszik, megfenyítem őt emberi veszszővel és emberek fiainak büntetésével;

Mát. 12:42 Délnek királyné asszonya felkél majd az ítéletkor e nemzetséggel együtt, és kárhoztatja ezt: mert ő eljött a földnek széléről, hogy hallhassa a Salamon bölcsességét; és ímé, nagyobb van itt Salamonnál.

Gal. 4:24 Ezek mást példáznak: mert azok *az asszonyok* a két szövetség, az egyik a Sinai hegyről való, szolgaságra szülő, ez Hágár,

Gal. 4:30 De mit mond az Írás? Űzd ki a szolgát és az ő fiát; mert a szolgáló fia nem örököl a szabad nő fiával.

Gal. 3:19 Micsoda tehát a törvény? A bűnök okáért adatott, a míg eljő a Mag, a kinek tétetett az ígért; rendeltetvén angyalok által, közbenjáró kezében.

Nem meglepetés, hogy Salamont Krisztus előképének tartják. A 72-ik zsoltár első olvasásra úgy tűnik, hogy Salamonról íródott, de az 5, 8 és 17-ik versek gondos tanulmányozása az örökkévalóságra utal, nem pedig a 40 évre, ameddig Salamon uralkodása tartott. A király uralkodása (Dávid fia, első vers) az egész világra kiterjedt „*a föld határáig*”.

Ismét, mikor Isten kijelenti az szövetség ígéreteit Dávidnak, azt gondolnánk, hogy Salamonról van szó, de az Zsidókhoz írt levél szerzője ezeket a szavakat idézi: „*Én leszek néki atyja, és ő lészen nékem fiam*” melyek Jézus Krisztusra magára vonatkoznak, akinek Salamon csak egy előképe volt.

Ahogy Salamon, Jézus is Dávid fia volt. Ahogy Salamon, Ő is király volt, hozzá nem mérhető hatalommal, dicsőséggel és tekintéllyel. A pogányok, ahogy Salamonról is, hallottak a dicsőségéről és eljöttek hozzá a föld határaitól, mint ahogy azt a Séba királynője is megtette. Mint Salamon, Krisztus is egy nagy templomot épít az Ő egyházát, melyet nem kézzel építettek.

„*ímé, nagyobb van itt Salamonnál*”

A gondosan megőrzött és Máté evangéliumának 1. fejezetében közreadott nemzetségi táblázat, valamint Lukács evangéliumának 3. fejezete bizonyítja, hogy Jézus Krisztus mind Dávid, mind Ábrahám leszármazottja volt és születés által a szövetségek ígéreteinek örököse.

Pál Galatákhöz írt levelének tanítása ez: Ábrahám két fia Ismáel és Izsák két szövetséget képviselnek. „*Ezek mást példáznak: mert azok .. két szövetség*” A törvény szövetsége csak ideiglenesnek lett szánva, ahogy Ismáel helye Ábrahám házában is ideiglenes volt. „*Úzd ki a szolgát és az ő fiát*” „*Micsoda tehát a törvény? A bűnök okáért adatott, a míg eljő a Mag, a kinek tétetett az ígéret; rendeltetvén angyalok által, közbenjáró kezében.*”

Gal. 3:17 Ezt mondom pedig, hogy a kötést, melyet Isten először megerősített a Krisztusra nézve, a négyszázharmincz esztendő múltán keletkezett törvény nem teszi erőtelenné, hogy megsemmisítse az ígéretet.

Gal. 3:10,11 Mert a kik törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak; minthogy meg van írva: Átkozott minden, a ki meg nem marad mindazokban, a mik megírattak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje. Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él.

Gal. 3:13 Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén éretünk; mert meg van írva: Átkozott minden, a ki fân függ:

Ján. 8:35 A szolga pedig nem marad mindörökké a házban: a Fiú marad *ott* mindörökké.

Ján. 6:37 Minden, a mit nékem ad az Atya, én hozzám jő; és azt, a ki hozzám jő, semmiképen ki nem vetem. Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akarátát cselekedjem, hanem annak akarátát, a ki elküldött engem. Az pedig az Atyának akarata, a ki elküldött engem, hogy a mit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámaszszam azt az utolsó napon. Az pedig annak az akarata, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámaszszam azt az utolsó napon. Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, a ki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon. Meg van írva a prófétáknál: És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Valaki azért az Atyától hallott, és tanult, én hozzám jő. Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én testem, a melyet én adok a világ életéért. Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszjátok az ő véré, nincs élet bennetek. A ki eszi az én testemet és iszja az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.

Gal. 4:4-7 Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, a ki asszonytól lett, a ki törvény alatt lett, Hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot. Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya! Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által.

Róm. 8:15 Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptátok, a ki által kiáltjuk: Abbá, Atyám!

Ján. 1:13 A kik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek.

Ahogy a megígért mag (Izsák) eljövetele Ismáel kitaszítását jelentette, úgy Krisztus eljövetele is (akinek Izsák egy előképe volt) a törvény kitaszítását és végét jelentette.

A következő egy nagyon nagyon fontos igazság. Két szövetség volt. Csak egy lett félrelökve. A másik érvényben van. Krisztus eljövetele nem bontotta fel az Ábrahámmal kötött szövetséget, mely Ábrahám magjának a megáldására vonatkozott. Mi lett félretéve? Pál azt mondja, hogy a törvény szövetsége, mely Ábrahámot 430 évvel később követte, volt az a szövetség, ami fel lett bontva és érvénytelenítve. Ennek a szövetségnek az alapja az ember tökéletes engedelmessége volt. Isten szemében egyetlen egy ember sem igazult meg általa. Krisztus megmentett bennünket attól az átoktól, ami az engedetlenség miatt jött ránk.

Egy szolga helye csak ideiglenes volt, a születésen alapuló szövetségen kívüli. Bármikor el lehetett bocsájtva. *„A szolga pedig nem marad mindörökké a házban: a Fiú marad ott mindörökké.”* „Minden, a mit nékem ád az Atya, én hozzáam jő; és azt, a ki hozzáam jő, semmiképen ki nem vetem.” A vers világosan vonatkoztat a királyságából *„semmiképen ki nem vet”*-ett állapotra és nem az abból való kirekesztett állpotra, mint ahogy sokan azt próbálják beállítani.

Sehol sem találunk ennél egyértelműbb és meghatározóbb szavakat, mint ebben a versben. Itt Jézus újra és újra megállapítja a királyságban elfoglalt helyünk és Isten életének (örök életének) bennünk levő életének örök és állandó természetét. *„Abból semmit el ne veszítsek”* Mindaz, aki keresi a Fiút és hisz benne, örök élete van és *„én pedig feltámasztom azt az utolsó napon”*. *„Semmiképen (semmilyen körülmények között) ki nem vet”*-i azt, aki hozzá megy. Pál a Galatákhoz írt levélben megdorgálja a hívőket azért, mert fel akarták venni a szolgák pozícióját Isten háztartásában, mikor Isten fiakká és örökösökké tett bennünket.

1 Ján. 3:9 Senki sem cselekszik bűnt, a ki az Istentől született, mert benne marad annak magva; és nem cselekedhetik bűnt, mivelhogy Istentől született.

Ján. 8:33 Felelének néki: Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek: mimódon mondod te, hogy szabadokká leszetek?

Mát. 3:9 És ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiaikat Ábrahámnak.

Hós. 1:10 De mégis annyi lesz az Izráel fiainak száma, mint a tenger főyene, a mely meg nem mérettethetik és meg nem számláltathatik; és lészen, hogy a hol az mondatott nékik: Nem vagytok az én népem, ez mondatik nékik: Élő Istennek fiai!

Zsid. 1:5 Mert kinek mondotta valaha az angyalok közül: Én Fiam vagy te, én ma szültelek téged? és ismét: Én leszek néki Atyja és ő lesz nekem Fiam?

Zsid. 2:5-8 Mert nem angyaloknak vetette alá a jövőendő világot, a melyről szólunk. Sőt bizonysgát tett valahol valaki, mondván: Micsoda az ember, hogy megemlékezel ő róla, avagy az embernek fia, hogy gondod van reá? Kisebbé tetted őt rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt és úrrá tetted kezeid munkáin, Mindent lábai alá vetettél. Mert azzal, hogy néki mindent alávetett, semmit sem hagyott alávetetlenül: de most még nem látjuk, hogy néki minden alávetetett.

Zsid. 1:14 Avagy nem szolgáló lelkek-é mindazok, elküldve szolgálatra azokért, a kik örökölni fogják az idvességet?

Zsid. 1:2 A kit tett mindennek örökösévé, a ki által a világot is teremtette,

Zsid. 2:14-16 Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, a kinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, És megszabadítsa azokat, a kik a haláltól való félelem miatt teljes életökben rabok valának. Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel.

Mát. 3:17 És ímé egy égi hang ezt mondja vala: Ez amaz én szerelmes fiam, a kiből én gyönyörködöm.

Zsid. 2:10-13 És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének. És bemenvén a házba, ott találák a gyermeket anyjával, Máriával; és leborulván, tisztességet tőnek néki; és kincseiket kitarván, ajándékokat adának néki: aranyat, tömjént és mirhát. És mivel álomban meginttettek, hogy Heródeshez vissza ne menjenek, más úton térének vissza hazájokba. Mikor pedig azok visszatérnek vala, ímé megjelenék az Úrnak anyala Józsefnek álomban, és monda: Kelj fel, vedd a gyermeket és annak anyját, és fuss Égyiptomba, és maradj ott, a míg én mondom néked; mert Heródes halálra fogja keresni a gyermeket.

„Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya!” Az Ő szelleme által azt kiáltjuk Abba, Atya. Nem vértől vagy emberi test akarátának következményeképp születünk, hanem Istentől. *„Benne marad annak magva”* (természete, élete). Az örök élet lakozik bennünk.

Milyen kicsire becsüljük és milyen kevésbé ismerjük fel a helyünket, mint Isten fiait. Ha újraolvassuk az Új Szövetséget rájövünk, hogy mekkora hangsúlyt helyez a fiúság tényére. A zsidók csak azzal dicsekedhettek, hogy Ábrahám fiai voltak. *„Isten eme kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak.”* kiálltotta Keresztelő Szent János válaszképp a zsidók dicsekvésére. A mai nap az Új Szövetségben egy sokkal magasabb és dicsőségesebb privilégiumunk van Isten kegyelme által.

Amilyen valóságosan egy igaz zsidó természetes születés által Ábrahám magva, ugyanolyan valóságosan Istentől született fiak vagyunk. *„És léssen, hogy a hol az mondatott nékik: Nem vagytok az én népem, ez mondatik nékik: Élő Istennek fiai!”*

A zsidókhoz írt levél szerzője előtárja ezt a dicsőséges igazságot az első és a második fejezetben. Az első fejezetben több utalást találunk a megígért magra a Krisztusra. *„Én Fiam vagy te, én ma szültelek téged? és ismét: Én leszek néki Atyja és ő lesz nékem Fiam?”* Egyetlen egy angyal sem kiálthatja, Abba Atya, egyetlen egy angyal sem teheti a fenti megállapításokat. Az angyalok szolgák nem fiak. Még a nagy Mózes is csak a szolga pozícióját töltötte be Krisztussal ellentétben aki fiú. *„A kit tett mindennek örökösévé”*. A Jordán folyónál Isten szólhatott a mennyből egy hús és vér emberhez aki a földön áll *„Ez amaz én szerelmes fiam, a kiben én gyönyörködöm.”*

A Zsidókhoz írt levél második fejezete ekkor Krisztus „örököstársai”-ról szól, akik megosztják Krisztussal a fiúság

1 Mózs. 1:26-27 És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonynyá teremté őket.

Zsid. 10:23,38,39 És testök meg van mosva tiszta vízzel; tartsuk meg a reménységnek vallását tántoríthatatlanul, mert hű az, a ki ígéretet tett, Az igaz pedig hitből él. És a ki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk meghátrálás *emberei*, hogy elveszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk.

1 Mózs. 17:5 És ne neveztessék ezután a te neved Ábrámnak, hanem legyen a te neved Ábrahám, mert népek sokaságának atyjává teszek téged.

Ján. 11:41 Elvevék azért a követ onnan, a hol a megholt fekszik vala. Jézus pedig felemelé szemeit az égre, és monda: Atyám, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem.

Ján. 12:28 Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Szózat jöve azért az égből: Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem.

Ján. 17:1 Ezeket beszélte Jézus; és felemelé szemeit az égre, és monda: Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged;

Luk. 23:34 Jézus pedig monda: Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek. Elosztván pedig az ő ruháit, vetének reájok sorsot.

Luk. 23:46 És kiáltván Jézus nagy szóval, monda: Atyám, a te kezeidbe *teszem le* az én lelkemet. És ezeket mondván, meghala.

Luk. 11:2 Monda pedig nekik: Mikor imádkoztok, *ezt* mondjátok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved. Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, miképen a mennyben, azonképen e földön is.

Ján. 20:17 Monda néki Jézus: Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az én atyámfiaihoz és mondd nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez.

helyét. Ezek az „*atyafiak*” „*a mit nékem adott*” (a Krisztusnak) ezek nem angyalok, hanem emberek. Isten az embert a maga képére teremtette. Az „*új földet*”, az eljövendő világot nem angyalok számára tervezte, hanem emberek számára, hogy lakják és uralják. A Zsidókhoz írt levélben Isten arra buzdít bennünket, hogy ne vonuljunk vissza hitetlenségben ettől a nagy üdvösségtől, hanem foglaljuk el helyünket, mint fiak és utasítsuk vissza a törvény szolgáltatásába való visszatérést. Isten azt mondta Ábrahámnak, hogy „*népek sokaságának atyjává teszek téged*” gondolván a minden népekből való újjászületetettekre és Ábrahám hit által így válaszolt, az vagyok, akinek Isten mond, hogy vagyok, és hit által mi bátran állíthatjuk, „*Isten fia vagyok, mivel, hogy Isten azzá tett*”.

János evangéliumát olvasva teljesen figyelemre méltó, hogy Jézus mennyire tudatában volt a mennyei való viszonyának. Mennyire természetes volt Jézusnak, hogy felemelje a szemét a mennybe és elkezdjen imádkozni ezekkel a szavakkal melyet egyetlen egy Ószövetségi szent vagy angyal sem mondhatott ki, „*Atyám, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem.*”.

Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!

Atyám, eljött az óra;

Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek

Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet

Arra utasít bennünket, hogy mi is ugyanezt tegyük. „Mikor imádkoztok, *ezt* mondjátok: Mi Atyánk”. Az egyik legmegrendítőbb mondat ami valaha az ember ajkairól származott, az a feltámadott Krisztustól jött Máriához. „*Menj az én atyámfiához és mondd nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez.*” Mennyire kihangsúlyozzuk aényt, hogy Jézus Isten fia.

Ján. 8:23 És monda nékik: Ti innét alól valók vagytok, én onnét felül való vagyok; ti e világból valók vagytok, én nem vagyok e világból való.

Ján.14:2 Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem *volna*, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek.

Ján. 16:28 Kijöttem az Atyától, és jöttem e világba: ismét elhagyom e világot, és elmegyek az Atyához.

Ján. 17:24 Atyám, a kiket nékem adtál, akarom, hogy a hol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőségemet, a melyet nékem adtál: mert szerettél engem e világ alapjának felvettete előtt.

Ján. 17:16 Nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok.

Ján. 17:14 Én a te ígédet nékik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok.

Ján. 17:18 A miképen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra;

Ján. 17:23 Én ő bennök, és te én bennem: hogy tökéletesen egygyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, a miként engem szerettél.

1 Ján. 3:2 Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzá; mert meg fogjuk őt látni, a mint van.

1 Ján. 3:3 És a kibem megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, a miképen Ő is tiszta.

Róm. 8:17 Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örökostársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.

Luk. 1:72,73 Hogy irgalmasságot cselekedjék a mi atyáinkkal, és megemlékezzék az ő szent szövetségéről, Az esküvésről, a melylyel megesküdött Ábrahámnak, a mi atyáinknak, hogy ő megadja nekünk,

1 Móz. 26:3 Tartózkodjál ezen a földön, és én veled leszek és megáldalak téged; mert tenéked és a te magodnak adom mind ezeket a földeket, hogy megerősítsem az esküvést, melylyel megesküdtem Ábrahámnak a te atyádnak.

Gal. 3:8 Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek.

Gal. 4:28 Mi pedig, atyámfiai, Izsák szerint, ígéretnek gyermekei vagyunk.

Ez az Isten fia minket atyafiaknak hívott és kijelentette, hogy az Ő apja a mi apánk is. Az Új Szövetség tette ezt lehetővé. Még csak a kezdetén vagyunk, hogy ezt a hatalmas ténnyt megértsük.

Jézus úgy járt ezen a földön, mint aki teljesen biztos volt abban, hogy ki az apja. Teljesen biztos volt, hogy a mennybe tart, és az otthona ott van, ahol az apja. *„én onnét felül való vagyok”, „Elmegyek, hogy helyet készítek néktek.”*, *„ismét elhagyom e világot, és elmegyek az Atyához”, „Atyám, a kiket nekem adtál, akarom, hogy a hol én vagyok, azok is én velem legyenek”, „Nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok.”* Jézus tudta, hogy milyen viszonyban volt Istennel, milyen viszonyban volt a világgal, és azt, hogy a tanítványok viszonya megegyezett az övével. *„mivelhogy nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok”.* Krisztus kinyilvánította, hogy ahogy Ő küldetett ebbe a világba, mi is úgy küldetünk a világba. Azt is kinyilvánította, hogy Atya úgy szeret minket, mint ahogy Krisztus szerette. Úgy szeret bennünket, mint ahogy egy atya szereti a gyerekeit. Egy napon olyanok leszünk, mint Ő fizikai test szerint is, mint ahogy most szellemi természetben hasonlítunk hozzá. Ezt tudjuk. Figyeljük meg, ez a teljes bizonyosság, ez a tudat késztet minket arra, hogy megtisztítsuk magunkat. *„Vele leszünk”, „mint Ő”.* *„örököstársai”* vagyunk Krisztusnak.

Krisztus Isten szövetségi ígéreteinek következményeként született. *„Hogy irgalmasságot cselekedjék a mi atyáinkkal, és megemlékezzék az ő szent szövetségéről, Az esküvésről, a melylyel megesküdt Ábrahámnak, a mi atyáinknak, hogy ő megadja nekünk,”*

„az esküvést, melylyel megesküdtem Ábrahámnak a te atyádnak.” Isten egy nemzetet illetőnél többre esküdött meg Ábrahámnak. *„hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek.”* *„Mi pedig, atyámfiai (az újjászületettek), Izsák szerint, ígéretnek gyermekei vagyunk.”*

Róm. 14:17 Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm.

Gal. 5:22, 23 De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívésség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény.

Csel. 14:11 A sokaság pedig mikor látta, a mit Pál cselekedett, felkiálta, likaóniai nyelven mondván: Az istenek jöttek le mihozzánk emberi ábrázatban!

Csel. 28:6 Azok pedig azt várják vala, hogy ő meg fog dagadni, vagy nagyhirtelenséggel halva rogyik le. Mikor azonban sok ideig várták, és látták, hogy semmi baja nem lesz, megváltoztatva értelmöket, istennek mondják vala őt.

Róm. 4:12 És *hog*y atyja *legyen* a körülméltéteknek is, azoknak, a kik nemcsak körülméltelkednek, hanem követik is a mi atyánknak Ábrahámnak körülméletlenségében *tanusított* hitének nyomdokait.

Róm. 4:16 Azért hitből, hogy kegyelemből *legyen*; hogy erős legyen az ígélet az egész magnak; nemcsak a törvényből valónak, hanem az Ábrahám hitéből valónak is, a ki mindnyájunknak atyánk

Isten Ábrahámnak ígért egy gyermeket és egy nemzetet, mely tőle származik, még mielőtt Izsák megszületett és ez a nemzet létezett volna. Isten szabadulást ígért, egy megváltót és egy dicsőséges egyházat, az Ő magját, egy nagy családot és nemzetet, mielőtt az egyház még létezett volna. Mi Isten ígéretének a beteljesedése vagyunk. Krisztuson, Ábrahám magján keresztül bekerültünk Isten szövetségi családjába és vonalába és örökösei lettünk Isten megígért áldásainak.

Izrael örököse volt egy megígért földnek. Mi örökösei vagyunk egy szellemi birodalomnak, Isten királyságának. *„Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm.”* Kánaán földjének gyümölcse természeti volt; szőlő, gránátalma, oliva, füge stb. Örökségünk gyümölcsei *„szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jószág, hűség, szelídség, mértékletesség”*. Izrael csatái természetes testi ellenségek ellen folytak. A mi csatáink és ellenségeink szellemiek. Ennek ellenére ezek kevésbé sem annyira valóságosak, mint ahogy Isten királysága is valóságos birodalom. Egy nagyon fontos tény ez: Mi már most örökösök vagyunk és örökösödésünk jutalma itt ezen a földön van, örökölvén Isten szeretetét hatalmát és áldását. Világos, hogy az apostolok és hívők az Apostolok Cselekedetei könyvében Isten birodalmában (királyságában) jártak. Megnyilvánították Isten erejét, szeretetét és dicsőségét életükben annyira, hogy az emberek azt mondták *„Az istenek jöttek le mihozzánk emberi ábrázatban!”* A babonás pogányok azt gondolták, hogy Pál egy isten volt mikor a mérges vipera nem ártott neki. Mi most vagyunk fiak. Mi most vagyunk örökösök.

Meghaltunk Krisztussal, mint ami az Sátán királyságában és Ádám fajában elfoglalt helyünket illeti. Beleszülettünk Isten szövetségi családjába Krisztuson keresztül. *„követik is a mi atyáinknak Ábrahámnak körülméletlenségében tanúsított hitének nyomdokait”, „Ábrahám hitéből valónak is, a ki mindnyájunknak atyánk”,*

Gal. 3:8,9 Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek. Ekként a hitből valók áldatnak meg a hívő Ábráhámmal.

Eféz. 5:1,2 Legyetek annakokáért követői az Istennek, mint szeretett gyermekek: És járjatok szeretetben, miképen a Krisztus is szeretett minket, és adta Önmagát miérettünk ajándécul és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul.

1 Pét. 1:14 Mint engedelmes gyermekek ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, a melyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek;

Hós. 4:6 Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkül való. Mivelhogy te megvetted a tudományt, én is megvetlek téged, hogy papom ne légy. És mivelhogy elfeledkeztél Istened törvényéről, elfeledkezem én is a te fiaidról.

Zsid. 12:6,7 Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, a kit fiává fogad. Ha a fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bánt az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, a kit meg nem fenyít az apa?

Mát. 3:17 És ímé egy égi hang ezt mondja vala: Ez amaz én szerelmes fiam, a kiben én gyönyörködöm.

Ján. 8:29 És a ki küldött engem, én velem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, a melyek néki kedvesek.

Mát. 27:40 És ezt mondván: Te, ki lerontod a templomot és harmadnapra fölépíted, szabadítsd meg magadat; ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!

„Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek. Ekként a hitből valók áldatnak meg a hívő Ábrahámmal.” Örökösei vagyunk Isten összes ígért áldásainak, mivel hogy fiak vagyunk.

Isten ígéje ismételten buzdít arra, hogy úgy járjunk Isten előtt mint fiak, szeretve, félve és tisztelve Őt mint Atyát. *„Legyetek annakokáért követői az Istennek, mint szeretett gyermekek: És járjatok szeretetben, miképen a Krisztus is szeretett minket, és adta Önmagát miérettünk ajándékul és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul.”*, *„Mint engedelmes gyermekek ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, a melyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek;”* Vajon Isten gyermekei közt hányan járnak vesztes életet a tudatlanság miatt? *„Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkül való.”* A Zsidókhoz írt levél 12:6-7 részének gyönyörű versszakaiban Isten beszél a fiainak neveléséről. *„Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, a kit fiává fogad. Ha a fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bántik az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, a kit meg nem fenyít az apa?”* Vajon Sátán hányszor győzi le és kárhoztatja a tudatlan hívőt azzal, hogy Isten látható áldásának megvonása és a nyomás, amit Isten a szívünkre helyez abból a célból, hogy visszatérítsen bennünket az engedelmesség helyére, azt jelenti, hogy Isten ellenünk fordult, nem vagyunk a fiai többé stb. Pontosan az ellenkezője igaz, megfedd bennünket, mert szeret. Apa szíve nem engedi, hogy ne a legjobbat kapjuk tőle. Jézusról azt mondta, *„Ez amaz én szerelmes fiam, a kiben én gyönyörködöm.”* Jézus maga azt mondta, *„Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, a melyek néki kedvesek.”* Nekünk is az Atya kedvében kell járjunk és engedelmes gyermekeknek kell lennünk. Figyeljük meg a Sátán módszerét, ahogy Jézust megtámadta és ahogy ma minket is támad a Máté 4:1-6-ban.

Közvetlenül Isten mennyből való biztató szavai után Sátán jön a kétségeivel, „*Ha Isten fia vagy*”. Álljunk ellen ezeknek a hazugságoknak, ahogy Jézus is tette tudván, hogy Isten fiai vagyunk és szeret bennünket. Keressük teljes szívünkből azokat a dolgokat, amik kedvesek a mi hatalmas és szerető mennyei atyánknak.

Ján. 1:1 Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél, és Isten vala az Íge.

Jel. 1:8 Én vagyok az Alfa és az Omega, kezdet és vég, ezt mondja az Úr, a ki van és a ki vala és a ki eljövendő, a Mindenható.

1 Móz. 1:1 Kezdetben teremte Isten az eget és a földet.

Zsid. 1:10-12 És: Te Uram kezdetben alapítottad a földet és a te kezeidnek művei az egek; Azok elvesznek, de te megmaradsz, és mindazok, mint a ruha megavulnak. És palástként összehajtod azokat és elváltoznak, te pedig ugyanaz vagy és a te esztendeid el nem fogynak.

Zsolt. 90:2 Minekelőtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten.

Zsolt. 90:5,6 Elragadod őket; *olyanokká* lesznek, *mint az* álom; mint a fű, a mely reggel sarjad; Reggel virágzik és sarjad, és estvére elhervad és megszárad.

Ésa. 40:6 Szózat szól: Kiálts! és monda: Mit kiáltsak? Minden test fű, és minden szépsége, mint a mező virága!

Tizedik Fejezet

Isten örökkévaló

Isten kezdettől fogva létezett. *„Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél, és Isten vala az Íge.”* „*Én vagyok az Alfa és az Omega, kezdet és vég, ezt mondja az Úr, a ki van és a ki vala és a ki eljövendő, a Mindenható.*” Isten megjelentette magát Jánosnak Patmosz szigetén és felfedte a jövőt előtte egészen addig, míg a menny és a föld el nem múlnak. Ő még akkor is létezni fog. Ott volt, mikor a föld keletkezett. *„Kezdetben teremté Isten az eget és a földet.”*

Mikor a menny és a föld elmúlnak, akkor Ő még mindig itt lesz. *„És: Te Uram kezdetben alapítottad a földet és a te kezeidnek művei az egek; Azok elvesznek, de te megmaradsz, és mindazok, mint a ruha megavulnak. És palástként összehajtod azokat és elváltoznak, te pedig ugyanaz vagy és a te esztendeid el nem fogynak.”* Az egész teremtésnek volt egy kezdete. Istennek nem volt kezdete. Az egész teremtés változásban van. Isten ugyanaz marad; változatlan a természetében; megromolhatatlan; célja változatlan és erőben kifogyhatatlan. *„Minekelőtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten.”*

Ezzel szemben áll az ember halandó természete. *„mint a fű, a mely reggel sarjad; Reggel virágzik és sarjad, és estvére elhervad és megszárad.”* „*Minden test fű, és minden szépsége, mint a mező virága!* „

1 Pét. 1:24,25 Mert minden test olyan, mint a fű, és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű, és virága elhull: De az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, a mely néktek hirdettetett.

Ésa. 45:1 Így szól az Úr felkentjéhez, Czírushoz, kinek jobbkezét megfogám, hogy meghódoltassak előtte népeket, és a királyok derekának övét megoldjam, ő előtte megnyissam az ajtókat, és a kapuk be ne zároltassanak;

Ésa. 53 fejezet (lásd Biblia)

Ésa. 54 fejezet (lásd Biblia)

Mát. 5:18 Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, a míg minden be nem teljesedik.

Mát. 24:35 Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el nem múlnak.

1 Pét. 1:23-25 Mint a kik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek ígéje által, a mely él és megmarad örökké. Mert minden test olyan, mint a fű, és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű, és virága elhull: De az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, a mely néktek hirdettetett.

„Meggzárad a fű, és virága elhull: De az Úr beszéde megmarad örökké.” Évekkel utána, miután ez a generáció elmúlt, és Ésaías maga is a sírba ment, a prófétaí szavak, melyek ajkáról származtak, beteljesedtek. Nevén nevezte a perzsa tábornokot „Círust” és megprófétálta 150 évvel korábban mielőtt megtörtént, hogy fel fogja szabadítani Izraelt a babiloni fogságból. Részletekbe menően leírta Krisztus életét, szenvedését és halálát, és az egyház dicsőséges terjedését a Kálvária előtt mintegy 700 évvel.

Krisztus bírósági tárgyalásának, halálának és szenvedéseinek a leírása annyira nyílt és részletekbe menő, mint a szemtanúké, akik a négy evangéliumot írták az események megtörténeése után. Ennél is figyelemreméltóbb, hogy Ésaías 53-ik fejezete a múlt időben íródott annak kifejezéseképp, hogy ezek az események már lezajlottak. Az örök Isten, aki ennek a prófétának a szája által szólt, megjelent 700 évvel később, hogy beteljesítse, amit mondott. Isten ígéje az örök Isten örök céljának a kinyilatkoztatása. Isten ígéje ugyanazzal az örök minőséggel rendelkezik, mint Isten maga. *„Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, a míg minden be nem teljesedik.”*, *„Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el nem múlnak.”* Péter azt mondta: *„Mint a kik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek ígéje által, a mely él és megmarad örökké. Mert minden test olyan, mint a fű, és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Meggzárad a fű, és virága elhull: De az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, a mely néktek hirdettetett.”* Minden földi dolog haldoklik, elhervad, elpusztul. Minden ember, állat, madár, hal, fa, virág haldoklik; születvén romlandó magból. Péter megállapítja, hogy mi romolhatatlan (elpusztíthatatlan) magból születünk, Isten ígéje által.

Ján. 5:24; 6:47, 51, 54 Bizony, bizony mondom néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre. Bizony, bizony mondom néktek: A ki én bennem hisz, örök élete van annak. Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én testem, a melyet én adok a világ életéért. A ki eszi az én testemet és iszsa az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.

1 Ján. 5:10-13 A ki hisz az Isten Fiában, bizonyoságtétele van önmagában. A ki nem hisz az Istennek, hazuggá tette őt; mert nem hitt abban a bizonyoságtételben, a melylyel bizonyoságot tett Isten az ő Fiáról. És ez az a bizonyoságtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van. A kié a Fiú, azé az élet: a kiből nincs meg az Isten Fia, az élet nincs meg abban. Ezeket írtam néktek, a kik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van, és hogy higgyetek az Isten Fiának nevében.

Ján. 3:16 Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Zsid. 1:5 Mert kinek mondotta valaha az angyalok közül: Én Fiam vagy te, én ma szültelek téged? és ismét: Én leszek néki Atyja és ő lesz nekem Fiam?

Kol. 1:16 Mert Ő benne teremtetett minden, a mi van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremttettek;

Jel. 1:17,18 Mikor pedig láttam őt, leesém az ő lábaihoz, mint egy holt. És reám veté az ő jobbkezét, mondván nekem: Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó, És az Élő; pedig halott valék, és ímé élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai.

1 Kor. 15:45 Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekke; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé.

Ján. 5:24 Bizony, bizony mondom néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre.

1 Ján. 5:13 Ezeket írtam néktek, a kik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van, és hogy higgyetek az Isten Fiának nevében.

Ján. 6:40, 44, 54 Az pedig annak az akarata, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámaszszam azt az utolsó napon. Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, a ki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon. A ki eszi az én testemet és iszsa az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.

Ján. 6:39 Az pedig az Atyának akarata, a ki elküldött engem, hogy a mit nekem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámaszszam azt az utolsó napon.

Nincs olyan igénk, mely azt indokolná, hogy az angyalok örök teremtmények, vagy hogy örök életük lenne, de olyan ige sincs amely ezt cáfolná. Azonban sok sok olyan közvetlen állítás van, mely azt mondja, hogy a hívők Isten fiai, az örök Istentől születtek és örök élet birtokosai. Amilyen világosan Isten megállapítja a látható teremtett világról az 1 Mózes-ben, hogy „el fog pusztulni” ugyanugy azt állítja az új teremtésről, hogy „*valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” Még az angyalok sem hívatnak Isten az örök teremtő gyermekeinek. Úgy tűnik, hogy ők teremtett lények. „*Mert Ő benne teremtetett minden, a mi van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremttettek;*”

Még az angyalok sem születtek Istentől. Az ember az örök Teremtő örök életéből részesedik. Nincs egyetlen megörökített eset sem, miszerint egy földi teremtmény örök élettel rendelkező utódot hozott volna a világra. A mag romlandó volt, halálékony, így a pusztulás munkálkodik minden egyes természeti lényben. Képes-e az örök Isten olyan fiat nemzeni aki nem örök életű? Merjük-e azt mondtani, hogy „örök életem van?” Jézus megtette, „*és ímé élek örökkön örökké*”. Mi megelevenítettünk (életre keltettünk) vele együtt. „*az utolsó Ádám megelevenítő szellemé*” tétetett.

Sose felejtjük el ezt a tényt. Minden teremtmény, mely született, önálló független életet él. Független az apától is. Jóllehet az apától kapta az életét, minden és mindeki egy önálló független lény. Nem csak Isten él örökké, hanem újra és újra megállapítja, hogy bizonyos emberek örök élettel rendelkeznek. Itt és most ennek az életnek a birtokosai vagyunk.

Az örök élet nem valami, ami különbözik az újjászületéstől. Mi örök élettől születünk. Az örök élet Isten természete.

Ján. 6:40 Az pedig annak az akarata, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámaszszam azt azt utolsó napon.

Ján. 6:37-54 Minden, a mit nékem ad az Atya, én hozzám jő; és azt, a ki hozzám jő, semmiképen ki nem vetem. Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akarát cselekedjem, hanem annak akarát, a ki elküldött engem. Az pedig az Atyának akarata, a ki elküldött engem, hogy a mit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámaszszam azt az utolsó napon. Az pedig annak az akarata, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámaszszam azt azt utolsó napon. Zúgolódának azért a zsidók ő ellene, hogy azt mondá: Én vagyok az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá. És mondanak: Nem ez-e Jézus, a József fia, a kinek mi ismerjük atyját és anyját? mimódon mondja hát ez, hogy: A mennyből szállottam alá? Felele azért Jézus és monda nékik: Ne zúgolódjatok egymás között! Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, a ki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon. Meg van írva a prófétáknál: És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Valaki azért az Atyától hallott, és tanult, én hozzám jő. Nem hogy az Atyát valaki látta, csak az, a ki Istentől van, az látta az Atyát. Bizony, bizony mondom néktek: A ki én bennem hisz, örök élete van annak. Én vagyok az életnek kenyere. A ti atyáitok a mannát ették a pusztában, és meghaltak. Ez az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá, hogy kiki egyék belőle és meg ne haljon. Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én testem, a melyet én adok a világ életéért. Tusakodának azért a zsidók egymás között, mondván: Mimódon adhatja ez nékünk a testét, hogy *azt* együk? Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszszátok az ő véré, nincs élet bennetek. A ki eszi az én testemet és iszsa az én vére, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.

Eféz. 3:11 Amaz örök eleve-elvégezés szerint, a melyet megcselekedett a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban:

Eféz. 1:9 Megismertetvén velünk az Ő akaratjának titkát az Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában,

Eféz. 2:7 Hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban.

Jel. 13:8 Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, a mely a Bárányé, a ki megöletett, e világ alapítása óta.

Jel. 17:8 A fenevad, a melyet láttál, volt és nincs; és a mélységből jő fel és megy a veszedelemre. És a föld lakosai csodálkoznak (a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe e világ alapítása óta) látván a fenevadat, a mely vala és nincs, noha van.

Róm. 8:28 Tudjuk pedig, hogy azoknak, a kik Istent szeretik, minden javokra van, mint a kik *az* ő végzése szerint hivatalosak.

Mi Isten fiai vagyunk, és a születés által az Atya életét és természetét kapjuk. Jézus újra és újra elmondta, hogy a hívők itt és most örök élettel rendelkeznek. Azt is mondta, hogy „*feltámaszsa azt az utolsó napon.*” Figyeljük meg, Jézus nem azt mondta, hogy „feltámasztom azt az utolsó napon és örök életet adok neki”. Már most örök élete van, és biztosítva van egy utolsó napon történő feltámadásra. Az utolsó napról Jézus azt mondta: „*Az pedig az Atyának akarata, a ki elküldött engem, hogy a mit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámaszszam azt az utolsó napon.*” Hányat fog Isten feltámasztani az utolsó napon? „*mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő benne*” János nyelvhasználata világosan állítja, hogy az embernek nem csak örök élete van, hanem biztosított helye a utolsó napon a feltámadásában és hogy senki nem veszik el.

A szavak Isten célját fejezik ki. Az Ő céljai örök természetűek. „*Amaz örök eleve-elvégezés szerint, a melyet megcselekedett a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban:*”, „*Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában*”, „*Hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban.*” Isten örök célja, az Ő nagy megváltása magában foglalja az eljövendő korokat vagyis „*következendő időket*”.

Jézus a „*Bárány, a ki megöletett, e világ alapítása óta*”. A szentek nevei fel voltak írva az „*életnek könyvébe e világ alapítása óta*”. Elhívattunk „*az ő végzése szerint hivatalosak*”. Isten ígéje a terv, amit Isten kijelentett. Isten nem mondott semmi olyat, amit Ő nem tervezne beteljesíteni és megtenni. Mikor a menny és a föld elmúlnak, akkor az Ő ígéje az elkövetkezendő időkben még mindig állni fog, az Ő örök népét illetően az Ő örök otthonában.

Zsid. 1:10, 12 És: Te Uram kezdetben alapítottad a földet és a te kezeidnek művei az egek; És palástként összehajtod azokat és elválnak, te pedig ugyanaz vagy és a te esztendeid el nem fogynak.

Malak. 3:6 Mert én, az Úr, meg nem változom, ti pedig, Jákóbnak fiai, nem emésztettek meg!

4 Móz. 23:19,20 Nem ember az Isten, hogy hazudjék és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-e ő valamit, hogy meg ne tenné? Igér-e valamit, hogy azt ne teljesítené? Ímé *parancsolatot* vettem, hogy áldjak; ha ő áld, én azt meg nem fordíthatom.

1 Móz. 15:8-18 És monda: Uram Isten, miről tudhatom meg, hogy öröklöm azt? És felele néki: Hozz nékem egy három esztendőös üszőt, egy három esztendőös kecskét, és egy három esztendőös kost, egy gerliczét és egy galambfiat. Elhozá azért mind ezeket, és kétfelé hasítá azokat, és mindeniknek fele *részét* a másik fele *része* átellenébe helyezteté; de a madarakat nem hasította vala kétfelé. És ragadozó madarak szállának e húsdarabokra, de Ábrám elüzi vala azokat. És lőn naplementekor, mély álom lépé meg Ábrámot, és ímé rémülés és nagy setéség szálla ő reá. És monda *az Úr* Ábrámnak: Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig. De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és annakutánna kijönek nagy gazdagsággal. Te pedig elmegy a te atyáidhoz békességgel, eltemettetel jó vénségben. Csak a negyedik nemzedék tér meg ide; mert az Emoreusok gonoszsága még nem tölt be. És mikor a nap leméne és setéség lőn, ímé egy füstölgő kemencze, és tüzes fáklya, mely általmegyen vala a húsdarabok között. E napon kötött az Úr szövetséget Ábrámmal, mondván: A te magodnak adom ezt a földet Égyiptomnak folyóvizétől fogva, a nagy folyóig, az Eufrátes folyóvizig.

1 Móz. 15:13,16 És monda *az Úr* Ábrámnak: Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig. Csak a negyedik nemzedék tér meg ide; mert az Emoreusok gonoszsága még nem tölt be.

Tizenegyedik Fejezet

Isten változatlan

A Zsidókhoz írt levél írója azt mondta, „*És: Te Uram kezdetben alapítottad a földet és a te kezeidnek művei az egek; És palástként összehajtod azokat és elváltoznak, te pedig ugyanaz vagy és a te esztendeid el nem fogynak.*” Isten örökkévaló, a termetés múlandó. A teremtés folyamatosan változásban van. Ahogy a himnuszíró mondta, „*Csak változást és pusztulást látok körülöttem, legyél velem Te ki nem változol*”. A mi Istenünk változatlan, örökké ugyanaz, „*Mert én, az Úr, meg nem változom*”.

Az ember ingatag, változékony és megbízhatatlan. „*Nem ember az Isten, hogy hazudjék és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-é ő valamit, hogy meg ne tenné? Igér-é valamit, hogy azt ne teljesítené? Ímé parancsolatot vettem, hogy áldjak; ha ő áld, én azt meg nem fordíthatom.*” Több mint 400 évvel azelőtt, hogy ezt a prófécia kimondták Isten megígérte Ábrahámnak, hogy „megáldja” őt és leszármazottait. Állván az oltár előtt, melyen a feláldozott állatok tetemei feküdtek, Isten megerősítette szövetségi ígéreteit, miszerint neki és leszármazottainak adja a földet, melyen Ábrahám tartózkodott.

Egy látomásban nagy félelem és sötétség szállt le Ábrahámra, az Egyiptomi szolgaság előérzete, melyen Izrael át kell, hogy menjen. Isten azt mondta, „*Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig. .. Csak a negyedik nemzedék tér meg ide;*”

2 Móz. 3:6,8 És monda: Én vagyok a te atyádnak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene. Mózes pedig elrejté az ő orcáját, mert fél vala az Istenre tekinteni. Le is szállok, hogy megszabadítsam őt az Égyiptombeliek kezéből és felvigyem őt arról a földről, jó és tágas földre, téjjel és mézzel folyó földre, a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok lakóhelyére.

2 Móz. 2:24 És meghallá Isten az ő fohászkodásukat és megemlékezék Isten az Ábrahámval, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségéről.

4 Móz. 23:19,20 Nem ember az Isten, hogy hazudják és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-é ő valamit, hogy meg ne tenné? Igér-é valamit, hogy azt ne teljesítené? Ímé *parancsolatot* vettem, hogy áldjak; ha ő áld, én azt meg nem fordíthatom.

5 Móz. 9:4-7 Mikor azért kiüzi az Úr, a te Istened azokat te előled, ne szólj a te szívedben, mondván: Az én igazságomért hozott be engem az Úr, hogy örökségül bíriam ezt a földet; holott e népeket az ő istentelenségökért üzi ki te előled az Úr; Nem a te igazságodért, sem a te szívednek igaz voltáért mégy te be az ő földük bírására; hanem az Úr, a te Istened e népeknek istentelenségéért üzi ki őket előled, hogy megerősítse az ígéretet, a mely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak: Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. Tudj meg azért, hogy az Úr, a te Istened nem a te igazságodért adja néked ezt a jó földet birtokul, mert kemény nyakú nép vagy te! Emlékezzél meg róla, és el ne felejtse azokat, a mikkel haragra indítottad az Urat, a te Istenedet a pusztában! A naptól fogva, a melyen kijöttél Égyiptom földéből, mind addig, míglen e helyre jutottatok, az Úr ellen tusakodtatok vala.

Zsolt. 89:35 Nem töröm meg az én szövetségemet, és a mi kijött az én számból, el nem változtatom.

József egyiptomi uralkodása idején, a nagy éhínség alatt Ábrahám leszármazottai elvándoroltak Egyiptomba. Pontosan, ahogy Isten megmondta Ábrahámnak, rabszolganemzetté lettek. Több százados hosszú szenvedés után egy Mózes nevű 80 éves öreg pásztor kapott egy különös isteni látogatást. Az Úr megjelent neki egy égő bozót közepette melyből hallható hangon szólt hozzá. *„És monda: Én vagyok a te atyádnak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene. .. hogy megszabadítsam őt .. és felvigyem őt arról a földről, jó és tágas földre”* *„és megemlékezék Isten az Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségéről”*

Ugyanaz az Isten, aki az ígéreteket tette Ábrahámnak, megjelent az ük ük ükunokáknak, hogy beteljesítse az ígéreteket, amiket tett. Évekkel utána miután Ábrahám, Izsák és Jákób eltávoztak az élők sorából, az Isten aki szólt hozzájuk, megjelent, hogy betöltse az ígéreteit. Ugyanazokat az ígéreteket ismételte meg Mózesnek és ahogy fent megjegyeztük, mikor Balak felbérelte Bálámot, hogy megátkozza Izraelt, Isten kijelentette, hogy Ő nem ember, hogy hazudjon vagy meggondolja magát, miután tett egy ígéretet.

Isten világosan megmondta, hogy nem az engedelmességüknek és igazságosságuknak tulajdonítván adja nekik a földet, hanem azért, hogy megtartsa a szavát vagyis Ábrahámnak tett ígéretét. Isten Dávidnak tett ígérete kapcsán azt mondta, *„Nem töröm meg az én szövetségemet, és a mi kijött az én számból, el nem változtatom.”* Isten soha nem szegi meg a szavát. Isten soha nem másítja meg a szavát és mondja, hogy „nem is úgy gondoltam”. Soha nem gondolja meg magát és tér el tervétől vagy céljától.

Isten prófétáin keresztül megígérte, hogy elküldi Fiát, hogy beteljesítse megváltási tervét.

Ján. 14:2 Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem *volna*, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítssek néktek.

2 Pét. 2-ik fejezet (lásd Biblia)

Mát. 27:46 Kilencz óra körül pedig nagy fenszóval kiálta Jézus, mondván: ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet?

Róm. 8:32 A ki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?

1 Kor. 10:1-13 Pál, Jézus Krisztusnak Isten akaratából elhívott apostola, és Sosthenes, az atyafi. Az Isten gyülekezetének, a mely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek, mindazokkal egybe, a kik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magokén és a miénken: Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyántól, és az Úr Jézus Krisztustól. Hálát adok az én Istenemnek mindenkor ti felőletek az Isten ama kegyelméért, mely néktek a Krisztus Jézusban adatott, Mivelhogy mindenben meggazdagodtatok ő benne, minden beszédben és minden ismeretben, A mint megerősítettett ti bennetek a Krisztus felől való bizonyágtétel. Úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtök, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését, A ki meg is erősít titeket mindvégig feddhetetlenségben, a mi Urunk Jézus Krisztusnak napján. Hű az Isten, ki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre, Kérlek azonban titeket atyámfiak, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképen szóljatok és ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben. Mert megtudtam felőletek atyámfiak a Kloé embereitől, hogy versengések vannak köztetek. Azt értem pedig, hogy mindenitek ezt mondja: Én Pálé vagyok, én meg Apollósé, én meg Kéfásé, én meg Krisztusé. Vajjon részekre osztatott-é a Krisztus? Vajjon Pál feszítettett-é meg érettetek, vagy a Pál nevére keresztteltetettetek-é meg?

Isten változatlan jellemű. Soha nem hazudik vagy csalja meg az embert hamis ígéretekkel. *„Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek.”* Péter apostol kiemeli, hogy Isten hogyan ítélkezett az özönvíz és Szodoma és Gomorra idején és figyelmezteti Isten embereit, hogy ne hallgassanak a fejezetben leírt hamis prófétákra, akik erkötlenségbe vezetik őket. Isten szent és gyűlölte a bűnt Noé és Szodoma idejében. Ma sem vátozott meg a bűnhöz való hozzáállásában. Sose gondoljuk, hogy a kegyelem evangéliuma azt jelenti, hogy Isten megváltoztatta a bűnhöz való hozzáállását. Haragja mindig a bűn ellen fakad, de a haragja az áldott helyettesünkre esett. Figyeljük meg a megemészto tűzt, ahogy szétégezte a bűnázdozatot a zsidó templomi szertartás alatt. Figyeljük meg az éles fegyvert, mely kiontotta a húsvéti bárány vérét. Figyeljük meg a vihar haragját, mely tobzódott a bárka felett negyven éjjel és nappalon át.

A bárka ugyanolyan nagyságú és intenzitású ítéleten esett át, mint a világ többi része, mely elveszett. A bárka hordozta a vihar tombolását és mind, akik benne voltak, megmenekültek. Ők a bárkában ítéltettek meg. Figyeljük meg a szörnyű sötétséget, mely a Kálvária helyszínére esett. Halld meg kiállítását annak, aki „bűnné lett érettünk”. *„Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet?”* Emlékezzünk, hogy Isten fia átment a halálon és poklon magán keresztül, hogy kifizesse megvátásunk árát. Isten nem engedte, hogy a bűn büntetés nélkül maradjon. *„A ki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta.”* Isten jelleme soha sem változott meg. Ő szent és utája a bűnt. Pál visszautal Istennek az Izreellel való bánásmódjára a pusztában való vándorlás idején és megmutatja, hogy ugyanazzal az Istennel van dolgunk. A bálványimádás, paráználkodás és hitetlenséghez való hozzáállása ugyanaz ma, mint akkor volt, és ahogy Isten nem hagyta büntetlenül, akkor úgy nem fogja ma sem.

1 Pét. 1:14-16 Mint engedelmes gyermekek ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, a melyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek; Hanem a miképen szent az, a ki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben; Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.

Zsid. 1:9 Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot: annakokáért felkent téged az Isten, a te Istened, örömnék olajával a te társaid felett.

1 Ján. 4:19 Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket!

2 Kor. 5:14 Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket,

Soha nem állíthatjuk, hogy a világ Noé idején vagy Szodoma és Gomorra lakosai a vérszövetség alatt levő egyházat képviselték volna. Ennek ellenére a szentek soha ne veszejtsék szem elől Isten hozzáállását a bűnnel kapcsolatban.

„Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot”.

Nincs egyetlen egy apostoli levél sem, melyben nem lenne buzdítás a szentségre. Majdnem minden levélben az apostolok a levél elején bemutatják Isten hatalmas kegyelmét és áldott megváltási tervét. Szinte soha nem mulasztják el hogy intsek azokat akik elfogadták ezt a kegyelemet és nem kiérdemelt áldásokat és kegyelmet, hogy szentségben járjanak ahhoz a pozícióhoz méltón, amibe ingyen behelyeztetek.

Ez a buzdítás és kérés rendszerint Isten kegyelmén és felénk való jóságán alapszik. Szentség és engedelmisség kellene a szívünk válasza Isten jóságára. *„Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket!”* *„Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket,”* Ennek kellene lennie a legfőbb motiváló tényezőnek, mely alapja minden isteni életmódra és engedelmisségre való való buzdításnak. Másodsorban sok szentségre való intés alapja Istennek a változatlan jelleme és gonosszal és bűnnel kapcsolatos hozzáállása. Nincs egyetlen egy szentségre való felszólítás azon az alapon, hogy isteni életmódunk helyet biztosítana Krisztus testében, örök életet, vagy egy új természetet adna. Kegyelem és csak is kegyelem végezte el ezeket a dolgokat a Kálvária keresztyén elvégzett tettbe való egyszerű hit által.

Az érv, hogy a kegyelem evangéliumának hirdetése azt eredményezi a hívőkben, hogy nemtörődöm és bűnös életet éljenek önigazságon és Isten igéjének félreértelmezésén alapszik. Sehol sincs a bűn undora és Isten szentsége úgy kiábrázolva, mint a vérben áztatott hegyen, amit Kálváriának hívnak. Egyetlen egy hatalom ennél fogva se szabjon korlátokat az emberi szívnek, hogy szolgáljon és

2 Kor. 11:24-27 A zsidóktól ötször kaptam negyvenet egy híján. Háromszor megostoroztak, egyszer megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem, éjt-napot a mélységben töltöttem; Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt; Fáradtságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való bőjtölésben, hidegben és mezítelenségben.

2 Kor. 5:14 Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket,

Zsid. 10:30 Mert ismerjük azt, a ki így szólt: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. És ismét: Az Úr megítéli az ő népét.

Zsid. 12:29 Mert a mi Istenünk megemésztő tűz.

Eféz. 1:2 Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Ezsdr. 9:8-10, 13; 10:2-3 És most nem sok ideje, hogy az Úr, a mi Istenünk rajtunk könyörült, hogy hagyjon minékünk maradékot, és hogy adjon nekünk egy szeget az ő szent helyén, hogy így megvilágosítsa szemeinket a mi Istenünk, s hogy meglevenítsen bennünket egy kissé a mi szolgáságunkban. Mert szolgák vagyunk mi, de szolgáságunkban nem hagyott el minket a mi Istenünk, hanem hozzánk fordítá irgalmasságát Persiának királyai előtt, hogy meglevenítene bennünket, hogy felemelhessük a mi Istenünk házát s megépíthessük annak romjait, és hogy adjon nekünk bátorságos lakást Júdában és Jeruzsálemben. És most mit mondjunk, óh mi Istenünk, *mindezek* után? *Azt*, hogy mi *mégis* elhagytuk parancsolataidat, Mindazok után pedig, a mik reánk jövének gonosz cselekedeteinkért és nagy vétünkért, hiszen te, mi Istenünk, jobban kedveztél nekünk, sem mint bűneink miatt érdemeltünk volna, s adád nekünk e maradékot, És szóla Sekhánia, Jéhielnek fia, az Élám fiai közül, és monda Ezsdrásnak: Mi vétkeztünk a mi Istenünk ellen, hogy idegen feleségeket vettünk magunknak e föld népei közül: mindazáltal van reménysége Izráelnek, mind e mellett is! Vessünk ugyanis frigyet a mi Istenünkkel, hogy elbocsátjuk mindazon asszonyokat és a tőlük születetteket az én Uramnak és azoknak akarátja szerint, a kik reszketve *gondolnak* a mi Istenünk parancsolatára, és a törvény szerint cselekedjünk!

Ezék. 2:3 És monda nekem: Embernek fia! küldelek én téged Izráel fiaihoz, a pártos nemzetségekhez, a kik pártot ütöttek ellenem; ők és atyáik vétkeztek ellenem mind e mai napig.

Ezsdr. 9:13 Mindazok után pedig, a mik reánk jövének gonosz cselekedeteinkért és nagy vétünkért, hiszen te, mi Istenünk, jobban kedveztél nekünk, sem mint bűneink miatt érdemeltünk volna, s adád nekünk e maradékot,

engedelmeskedjen, ahogy Isten Báránya hordozta szegyenünket és ítéletünket akkor amikor még ellenségek és a mennyel szemben lázadók voltunk. Bizonyára egyetlen egy embert sem lehet arra rábeszélni, hogy bármi áron is elszenvedje a veszélyt, az üldözést és magát a halált, mint ahogy azt Pál megtette. Mi hajtotta ezt az embert és tette képessé, hogy elszenvedje ezeket a dolgokat. Pát azt mondta, „*Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket,*”.

Eszünkbe kell, hogy juttassuk Istennek változatlan szentségét, mint ahogy változatlan kegyelmét. Teljesen biztos, hogy Isten megfeddi, megítéli és megbünteti „*népét*”. Figyeljük meg az **Ő** népet. Isten természetének szentségét a „*megemésztő tűz*”-höz van hasonlítva. „*Mert a mi Istenünk megemésztő tűz.*” Vegyük észre, hogy a megemésztő tűz nem a pokol, hanem Isten, nem egy isten, hanem „*a **mi** Istenünk*”. Csak Isten gyermekei mondhatják Istent a „*mi Atyánk*”-nak.

Csak az egyházhoz szól Pál Jézust a „*mi Urunk*”-nak hívja. Csak Isten szövetségbeli emberei hívhatják Istent „*mi Istenünk*”-nek. Ezsdrás, Izráelt, mint nemzetet képviselő megtérő imájában az istent, akihez imádkozik nyolcszor hívja „*a mi Istenünk*”-nek.

A szituáció a következő. A zsidó száműzöttek egy kis maradék csoportja visszatért a 70-éves babiloni fogságból. Ők voltak a lázadó (pártos) ház, akiknek Ezékiel profétált.

Nem laktak az Isten rendelte földön, vagyis Izrael földjén. Megtörték Isten parancsolatját és pogány feleségeket vettek maguknak. Isten ígéjét olvasva rádöbbenek engedetlenségeik nagyságára és nemzeti megtérőimájukat lerögzítette az Ezsdrás könyvének 9 és 10-ik fejezete, ahogy azt imádkozták. A körülöttük levő pogány befolyás ellenére annak a tudata, hogy ők „*az Ő népe*” voltak, megtérésre és szentségre indította őket. Ezsdrás azt mondta, hogy „*jobban kedveltél*

Ezék. 13:10 Azért, mert eláltatták az én népemet, mondván: béke! holott nincsen béke; és ha a *nép* falat épít, ímé ők bemázolják azt mázzal.

Ésa. 58:1 Azért, mert eláltatták az én népemet, mondván: béke! holott nincsen béke; és ha a *nép* falat épít, ímé ők bemázolják azt mázzal.

2 Krón. 7:14 És megalázza magát az én népem, a mely nevemről neveztetik, s könyörög és keresi az én arczomat, és felhagy az ő bűnös életmódjával: én is meghallgatom őket a mennyből, megbocsátom bűneiket, és megszabadítom földjüket.

Ezék. 16:42 És megnyugotom búsulásomat rajtad, hogy eltávozzék féltő szerelmem te tőled, s megnyugoszm és többé nem haragszm.

Ésa. 12:1 És így szólsz ama napon: Hálákat adok néked, oh Uram! mert jóllehet haragudtál reám, *de* elfordult haragod, és megvigasztaltál engemet!

Ésa. 54:8 Búsulásom felbuzdultában elrejtém orczámat egy pillantásig előled, és örök irgalmassággal könyörülök rajtad; ezt mondja megváltó Urad.

Ésa. 57:16-18 Mert nem örökké perlek, és nem mindenha haragszm, mert a lélek előttem megepedne, és a leheletek, a kiket én teremtettem. Mert a telhetetlenségnek vétkéért haragudtam meg, és megvertem őt, elrejtém *magamat* és megharagudtam; és ő elfordulva, szíve útjában járt. Utait láttam, és meggyógyítom őt; vezetem őt, és vigasztalást nyujtok néki és gyászolóinak,

Zsolt. 103:9 Nem feddődik minduntalan, és nem tartja meg haragját örökké.

nékiünk, sem mint bűneink miatt érdemeltünk volna". Egész idő alatt Isten népe voltak. Sose szűntek meg az „Ő népe” lenni, sem Isten szövetsége nem bomlott fel velük.

Időről időre Isten Izraelt az „Ő népe”-nek nevezte akkor is, mikor az távol járt Isten akaratától és az erkölcstelenség, a bálványimádás és fogság jellemezte az állapotukat.

Isten haragudott a bűneikre és megítélte megfeddte és megbüntette őket. Mégis Isten megesküdü, hogy Ő soha végleg nem teszi tönkre, tagadja ki vagy veti el az Ő választott népét.

„És megnyugotom búsulásomat rajtad, hogy eltávozzék féltő szerelmem te tőled, s megnyugoszm és többé nem haragszm.”

„És így szölsz ama napon: Hálákat adok néked, oh Uram! mert jóllehet haragudtál reám, de elfordult haragod, és megvígasztaltál engemet!” *”Búsulásom felbuzdultában elrejtém orczámat egy pillantásig előled, és örök irgalmassággal könyörölök rajtad; ezt mondja megváltó Urad.”* *„Mert nem örökké perlek, és nem mindenha haragszm, .. és megvertem őt, elrejtém magamat és megharagudtam; ..és meggyógyítom őt; vezetem őt, és vígasztalást nyujtok néki és gyászolóinak,”* *„Nem feddődik minduntalan, és nem tartja meg haragját örökké.”*

A fenti igék mindegyikében Isten mérges volt *„népére”* Ábrahám szövetségi magjára. Mindegyik esetben Isten haragja ideiglenes volt, és ha valaha is pontosan akarjuk értelmezni az igazság igéjét, észre kell hogy vegyük, ez nem az az örök harag, ami azokon van, akik nem hisznek, akik kívül esnek a vérszövetségen.

Évente egyszer egy bűnázdozat elpusztult a nemzet érdekében. Vére ráfröccsent a kegyelem királyi székére elfedezvén a nemzet bűneit Isten szemében.

Ésa. 41:9 Te, a kit én a föld utolsó részéről hoztalak és véghatáraitól elhívtalak, és ezt mondám néked: Szolgám vagy te, elválasztottalak és meg nem utállak:

Róm. 11:1,2 Mondom tehát: Avagy elvetette-é Isten az ő népét? Távol legyen; mert én is izráelita vagyok, az Ábrahám magvából, Benjámin nemzetségéből való. Nem vetette el Isten az ő népét, melyet eleve ismert. Avagy nem tudjátok-é, mit mond az írás Illésről? a mint könyörög Istenhez Izráel ellen, mondván:

1 Kor. 11:31,32 Mert ha mi ítélnök magunkat, nem ítéltetnénk el. De mikor ítéltetünk, az Úrtól taníttatunk, hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk.

Ján. 3:18 A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.

Márk. 16:16 A ki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; a ki pedig nem hiszen, elkárhozik.

Ján. 3:18 A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.

Róm. 8:1 Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint.

Az áldozat vérét ráöntötték az illatáldozati oltárra, hogy imájuk és imádatuk viszont fogadtatásra találjon. Egy kecskét messze kihajtottak a pusztába, hordozván a nép bűneit, melyeket előzőleg a fejére olvastak. Egy lenbe öltözött pap állt Isten szent jelenlétében, képviselvén a nemzetet a szíve fölött 12 kövel, melyekre Izrael 12 törzsének a nevei voltak rávésve, akik részére a megbékéles történt. Befogadván a főpapot jelenlétébe anélkül, hogy haragja és ítélete súlytaná Isten azt mondta, „Elfogadom ezt a nemzetet (Izraelt, akinek a neveit a pap a mellvértjén hordta) azon az alapon, hogy vér ontatott bűneikért”.

Isten megbüntette és megítélte szövetséges népét, de haragja mindig ideiglenes volt. Miután javító-nevelő ítélete véget ért, megvigasztalta és megáldotta népét, mint Atya, hogy biztosítsa őket affelől, hogy büntetése és haragja nem azt jelentette, hogy elhagyta őket vagy elvetette őket, mint népét. *„Te, a kit én a föld utolsó részéről hoztalak és véghatáraitól elhívtalak, és ezt mondom neked: Szolgám vagy te, elválasztottalak és meg nem utállak.”* „Mondom tehát: Avagy elvetette-e Isten az ő népét? Távol legyen; .. Nem vetette el Isten az ő népét, melyet eleve ismert.” Nagyon súlyos dolog büntetve vagy megítélve lenni Istentől, de ne kövessük el azt a hibát, hogy összekeverjük ezt az elkárhoztatással vagy elítéltetéssel, mely az Isten családján és szövetségén kívüliekre vonatkozik. Ez a hiba olyan súlyos, hogy alapjaiban teljesen tönkreteszi Isten megváltási tervét. *„De mikor ítéltetünk, az Úrtól tanítatunk, hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk”.*

„a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott”

„A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik”

„Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak”.

Ján. 5:24 Bizony, bizony mondom néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre.

Róm. 8:34-39 Kicsoda az, a ki kárhoztat? Krisztus az, a ki meghalt, sőt a ki fel is támadott, a ki az Isten jobbán van, a ki esedezik is érettünk: Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? nyomorúság vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? A mint megvan írva, hogy: Te éretted gyilkoltatunk minden napon; olybá tekintenek mint vágó juhokat. De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, Az által, a ki minket szeretett, Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Róm. 8:33,34 Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, a ki megigazít; Kicsoda az, a ki kárhoztat? Krisztus az, a ki meghalt, sőt a ki fel is támadott, a ki az Isten jobbán van, a ki esedezik is érettünk:

Zsid. 9:24 Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk.

Eféz. 1:4 A szerint, a mint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtte szeretet által,

Jel. 13:8 Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, a mely a Bárányé, a ki megöletett, e világ alapítása óta.

Jel. 17:8 A fenevad, a melyet láttál, volt és nincs; és a mélységből jő fel és megy a veszedelemre. És a föld lakosai csodálkoznak (a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe e világ alapítása óta) látván a fenevadat, a mely vala és nincs, noha van.

Zsid. 10:15-17 Bizonyosságot tesz pedig erről mi nekünk a Szent Lélek is, mert minekutána előre mondotta: Ez az a szövetség, melyet kötök velök ama napok után, mondja az Úr: Adom az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elméjükbe írom be azokat, *Azután így szól:* És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem.

„Bizony, bizony mondom néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem átalment a halálból az életre.” Amennyire változatlan Istennek minden bűn ítélettel való hozzáállása, annyira halhatatlan és örök szeretete azok felé akik elfogadják áldott Fiát és hisznek benne.

Két ezer évvel ezelőtt Isten rávetette bűneinket Krisztusra. Ma is ott látja azokat; elviselve, elhordozva, eltávolítva. Csak egy dolgot kér – „hitet”. Istennek változatlan hozzáállása azok felé akik elfogadják az általa szolgáltatott megváltás útját, az kegyelem. *„Krisztusban”* és csakis *„Krisztusban”* vagyunk elfogadva és szeretve, abban a szeretetben, mely *„Krisztusban van aki a mi Urunk”*. Jegyezzük meg a változatlan, halhatatlan szeretetet, melytől soha semmilyen földi vagy mennyei erő nem választhat vagy távolíthat el. Ez a szeretet csak „benne” és csakis „Krisztusban Urunkban” van. Azok, akik Krisztusban vannak, nem vádolhatók meg vagy kárhoztathatóak. Az, aki egyszer meghalt értünk, ma örökké él értünk. „Értünk” jelenik meg Isten jelenlétében. De mi kiválasztattunk benne (mint testének része) még a világ alapítása előtt. Jézus volt a bárány, ki megöletett a világ alapítása óta. A szentek nevei fel vannak írva az élet könyvében a világ alapítása óta. Isten a világ alapítása előtt eltervezte, hogy hogyan fog kegyelmet tanúsítani azok iránt, akik elfogadták a véráldozatot, mely Isten módja a bűnnel és kárhozattal való elbánásnak, hogy esetük elbírálása egy helyettes személyben történjen. Ennélfogva Isten a világ alapítása óta eltervezte, hogy igazságát annak tulajdonítsa és vérszövetséget kössön vele. *„És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem.”* Isten kegyelmének és kedvességének megmutatása az nem egy pillanatnyi ötlettől származó gondolat volt vagy Istennek döntése, hogy jutalmazzon valakit jó magaviseletéért vagy jó szándékáért. Az nem egy impluzusszerű könyörület vagy szeszélyes érzés volt.

Róm. 5:8 Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.

Eféz. 2:4,5 De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, melylyel minket szeretett, Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!)

Eféz. 2:8,10 Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén *Általa* a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.

Eféz. 1:6 Kegyelme dicsőségének magasztalására, a melylyel megajándékozott minket ama Szerelmesben.

Örökkévaló szeretet az, amit Isten az emberiség felé érzett „mikor még bűnösök voltunk”. *„De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, melylyel minket szeretett, Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!)”*. Figyeljük meg, nem azt mondja, hogy megtartattunk (már mint múlt időben), hanem megtartattunk, mint jelen időben (világos az eredeti szöveg olvasásából – ford.). Ez a szeretet és kegyelem nem a munkánk eredménye és munkánk nincs rá semmilyen hatással.

Ebből a nagy kegyelemből született egy terv. Isten végtelen bölcsességéből és tudásából szült egy tervet, egy módot, hogy megáldja az embert, melyet oly régóta vágyott megtenni. A bűn széles elválasztó öblén keresztül Isten figyelte szeretetének tárgyát. Szíve vágyott rá, hogy áthidalja a szakadékot, hogy kifejezze szeretetét és vágyát az emberrel való közösségre, mint apa és fiú, mint férj és feleség. Isten szeretetéből és bölcsességéből született egy terv. Megengedi, hogy egy ember képviselje az egész emberiséget. Megítéli az egész fajt egy emberben és egyszer s mindenkorra elintézi az emberi bűn dolgát. Mindaz, aki elfogadja Isten által kijelölt helyettest, az mind halottnak és eltemetettnek lesz nyilvánítva, mentesítve a bűn büntetésétől és kitöröltetnek Ádám fajából. Át lesznek helyezve egy új teremtésbe és egy új Ádámmal azonosulnak egy új szövetségi fővel. Isten kegyelmében befogadja őket Krisztusban.

Az ember hite alapján teljes és örök elfogadtatásban részesül mint Krisztus testének a része. Tény, hogy a földön Isten szemében egyetlen egy ember sem részesülne elfogadtatásban és állna meg Isten jelenlétében még egy órára sem Krisztus igazsága és kiöntött vére nélkül, amelyben ma elfogadtott.

Eféz. 1:9, 11 Megismertetvén velünk az Ő akaratjának titkát az Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában, Az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind a melyek a mennyekben vannak, mind a melyek e földön vannak;

Eféz. 1:6-8; 2:5-7 Kegyelme dicsőségének magasztalására, a melylyel megajándékozott minket ama Szerelmesben, A kiből van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága szerint. Melyet nagy bőséggel közlött velünk minden bölcsességgel és értelemmel, Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, meglevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!) És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban: Hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban.

Eféz. 1:4 A szerint, a mint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtetése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtt szeretett által,

Eféz. 2:5 Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, meglevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!)

Róm. 5:8-10 Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt. Minekutána azért most megigazultunk az ő vére által, sokkal inkább megtartatunk a harag ellen ő általa. Mert ha, mikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által, sokkal inkább megtartatunk az ő élete által minekutána megbékéltünk vele.

2 Móz. 28:29,30 És viselje Áron az Izráel fiainak neveit az ítélet hősénén, az ő szíve felett, a mikor bemegy a szenthelyre, emlékeztetőül az Úr előtt szüntelen. Azután tedd az ítéletnek hősénébe az Urimot és Thummimot, hogy legyenek azok az Áron szíve felett, a mikor bemegy az Úr eleibe, és hordozza Áron az Izráel fiainak ítéletét az ő szíven az Úr színe előtt szüntelen.

Zsid. 9:24 Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék értünk.

1. Elfogadásunk Isten által kizárólag az Ő megváltási tervén keresztül alapul.
2. Isten a tervét magára építette, saját akaratából fakadó tervére építve azt, mely az ember felé kiáradó szeretetéből és kedvességéből született.
3. Erre a szeretetre nem volt hatással az ember hozzáállása vagy cselekedetei, mivel ez létezett a világ megalapítása óta és mikor még halottak voltunk a bűneinkben.

Pál érvelése a következő: Ha Isten szeretete felénk olyan nagy volt, hogy megváltott bennünket mikor még ellenségek és bűnösök voltunk, akkor sokkal inkább bizonyosak lehetünk folyamatos szeretetében és Krisztus megtartó erejében megtérésünk után. Vagyis bizonyosak lehetünk az élő Krisztus közbenjárásában azok felől akik az övéi. Ennél a pontnál elevenítsük fel még egyszer a 2 Mózes 28:15, 21-30 verseket ahol Isten részletes utasításokat adott Izrael főpapjának mellviselését illetően, mely a papi ruha része volt. A mellényen volt 12 drágakő, melyekbe be volt vésve Izrael 12 törzsének nevei. Néhány dolog világos:

1. A mellényt a „szíve felett” kellett, hogy viselje „szüntelen”. Ez csak Krisztusnak az irántunk való halhatatlan és örök szeretetére vonatkozhat, ahogy megjelenik Isten jelenlétében „érettünk” (hogyan képviseljen bennünket).
2. A mellényt a főpap 2 arany lánccal és egy kék zsinórral erősítette fel melyeket átfűztek a mellvérten és a főpap ruháján levő aranykarikákon. A felhasznált anyag az arany és a kék szín az istenséget képviseli. A kék a menny színe és az aranyat szerteágazóan

2 Móz. 28:28 És csatolják a hósent az ő karikáinál fogva az eföd karikáihoz, kék zsinórral, hogy az eföd öve felett legyen, és el ne válják a hósen az efödtől.

Róm. 8:35 Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? nyomorúság vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é?

Róm. 5:8 Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.

Róm. 8:35 Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? nyomorúság vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é?

Róm. 8:29 Mert a kiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsőszülött sok atyafi között.

Róm. 8:28, 29 Tudjuk pedig, hogy azoknak, a kik Istent szeretik, minden javokra van, mint a kik *az ő* végzése szerint hivatalosak. Mert a kiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsőszülött sok atyafi között.

használták a szent sátorban képviselvén az isteni természetet. A mellvért e kettős felerősítésének oka, hogy *„el ne válják a hősén (mellvért) az efódtól”*.

Mennyire emlékeztet ez bennünket Pál szavaira. *„Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől?”* A „minket” alatt természetesen a szenteket, Isten választottjait érti, az Új szövetség Izraeljét, akiknek ír. Pál megállapítja, hogy két erős és isteni kötéssel vagy láncsal kötődünk Krisztushoz a mi főpapunkhoz.

1. Az isteni szeretet kötele. Krisztus meghalt értünk és él örökké, hogy közbenjárjon érettünk. Szeretett bennünket mikor még bűnösök voltunk. Gondoljuk el, hogy milyen erős az emberi szeretet, mely a feleség és a férj vagy az anya és gyerek szívét köti össze. Ez a kötelék nem emberi, hanem isteni; Krisztus folyamatos a szívén hordja egyházának szeretetét az Atya előtt. *„Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől?”*
2. Az isteni cél erős kötele és kötése. Figyelmesen olvassuk el a Róma 8:28-30-at. Itt Pál kifejti, hogy Isten céljának megfelelően hívott el bennünket. Mielőtt Isten elhívott bennünket (választottait, 33-ik vers) *„eleve (előre) ismert”* bennünket és előre elrendelt bennünket, hogy az *„az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legy”-ünk*. Ez világosan Isten magán terve vagy célja volt. Eleve elrendelt bennünket egy határozott körülírt célra, majd elhívott bennünket, megigazított és ahogy majd meg is dicsőít. A 28-ik vers nagyon ismerős, *„Tudjuk pedig, hogy azoknak, a kik Istent szeretik, minden javokra van, mint a kik az ő végzése szerint hivatalosak”*. Pál ezután megmagyarázza, hogy mielőtt Isten elhívott bennünket, volt egy határozott körülírt célja, amire predesztinált bennünket (előre elhatározott). A mi elhívásunk csupán csak egy lépés volt Isten végső célja, szándéka felé. Ez

Róm. 8:29 Mert a kiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsősülött sok atyafi között.

Róm. 8:39 Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Eféz. 3:11 Amaz örök eleve-elvezés szerint, a melyet megcselekedett a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban:

Ján. 6:37-40,44,45 Minden, a mit nékem ad az Atya, én hozzám jő; és azt, a ki hozzám jő, semmiképen ki nem vetem. Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem. Az pedig az Atyának akaratát, a ki elküldött engem, hogy a mit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámaszszam azt az utolsó napon. Az pedig annak az akaratát, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámaszszam azt az utolsó napon. Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, a ki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon. Meg van írva a prófétáknál: És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Valaki azért az Atyától hallott, és tanult, én hozzám jő.

nem csak egy meghatározott cél, hanem meghatározott személyek „*a hivatalosak*” felé is irányult, akiket „*eleve ismert*”. A kifejezés „*eleve ismert*” azt jelenti, hogy személyesen ismerte, hogy ismerős volt, nem csupán tényeket tudott róla. Figyeljük meg a személyes névmásokat „*akiket*”, „*őket*” és „*Isten választottjait*”. Elhívásunk csupán az első lépés afelé, hogy Isten beteljesítse célját, tervét velünk kapcsolatban. A következő lépés, hogy megigazít és végül megdicsőít bennünket. Az „*ő Fia ábrázatához hasonlatos*”-sá válni és megdicsőülni az egy és ugyanaz.

Ha nem dicsőülünk meg, Isten célja nem teljesedik be vagy hajtódik végre. Isten nem az elhívás kedvéért hívott el bennünket és nem a megigazulás kedvéért igazított meg bennünket. Ezek csupán lépések a célja felé, melyeket eleve eltervelt. Isten soha nem hívott volna el bennünket vagy igazított volna meg, ha nem lett volna határozott cél a fejében. Ez a cél csak azokra vonatkozik, akik „*Jézus Krisztusban vannak*”. „*Amaz örök eleve-elvezés szerint, a melyet megcselekedett a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban:*” Ez az ige teljesen kizárja annak a lehetőségét, hogy „*Isten választottjai*” meg ne dicsőülnének vagy eltérnének Isten céljától és vissza lenne vonva a választásuk az Isten által való eleve ismertségük, elterveltségük, elhívásuk, megigazolásuk és végül megdicsőülésük. Világos, hogy ez a szövegrész semmi másról nem szól, mint erről. Minden egyes ember akiről az egyik dolog igaz (az elmagyarázott példa az elhívás) szükségszerűen az összes tény igaz ugyanazzal az emberrel kapcsolatban. Például senki sem dicsőülhet meg, ha meg nem igazult és visszafelé, ha valaki megigazult, az bizonyíték, hogy meg is fog dicsőülni.

Egy hasonló ige a János 6:37-40, 44, 45.

2 Kor. 5:5 A ki pedig minket erre elkészített, az Isten *az*, a ki a Lélek zálogát is adta minékünk.

Itt Krisztus ismételten megállapítja, hogy mindaz, aki hozzá jön, azt az Atya vonja, az Atya adta neki, az Atya tanítja stb. Azt mondta, hogy minden egyes ember ebből az osztályból hozzá megy. Ismételten azt is mondta, hogy ezeket feltámasztja az utolsó napon. Ismét nincs helye ebben a versben annak, hogy Isten terve kudarcot valljon vagy hogy valaki elveszen a megtérés és megdicsőülés között. Mennyire szoros és megtörhetetlen az isteni kapocs Isten szeretete és célja között.

„A ki pedig minket erre elkészített, az Isten az, a ki a Lélek zálogát is adta minékünk.”

A megváltásunk egy változatlan isten változatlan tervén alapszik, mely maga az Ő változatlan kegyelmén és szeretetén alapszik.

4 Móz. 23:19 Nem ember az Isten, hogy hazudják és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-e ő valamit, hogy meg ne tenné? Igér-e valamit, hogy azt ne teljesítené?

Mát. 5:18 Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocská el nem múlik, a míg minden be nem teljesedik.

Ésa. 55:11 Így lesz az én beszédem, a mely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, a mit akarok, és szerencsés lesz ott, a hová küldöttem.

Tizenkettedik Fejezet

Isten egy hűséges isten

„Nem ember az Isten, hogy hazudják és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-é ő valamit, hogy meg ne tenné? Igér-é valamit, hogy azt ne teljesítené?” „Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, a míg minden be nem teljesedik.”

A fenti versek központi gondolata, hogy Isten sem mond vagy ígér semmi, amit be ne teljesítene. Ha valami világos Isten ígében az az, hogy mikor Isten beszél, akkor elkötelezte magát, és megcselekszi, meg kell, hogy cselekedje, amit szólt.

Mózes első könyvétől kezdve azt látjuk, hogy nem mellőzhető dolog, mikor a menny mindenható istene beszél. Minden szavát, ami a szájából kijött, az Ő isteni hatalma kísérte, hogy megvalósítsa a beszélt ígét. Isten beszélt ígését megelőzte a terve. Csak a tervével összhangban szólt. Hatalma követte az ígét, hogy megvalósítsa és beteljesítse. *„Így lesz az én beszédem, a mely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, a mit akarok, és szerencsés lesz ott, a hová küldöttem.”*

Újra és újra az ószövetségi próféták beszéltek egy messiásról; születéséről, szolgálatáról, szenvedéseiről, haláláról és feltámadásáról. Minden szó, amit szóltak, kifejezte és felfedte a tervet, melyet Isten az Ő tökéletes tudása szerint a világ alapítása előtt elrendelt.

1 Ján. 5:9 Ha elfogadjuk az emberek bizonyágtételét, az Isten bizonyágtétele nagyobb: mert az Isten bizonyágtétele az, a melylyel bizonyágot tett az ő Fiáról.

1 Ján. 5:10-12 A ki hisz az Isten Fiában, bizonyágtétele van önmagában. A ki nem hisz az Istennek, hazuggá tette őt; mert nem hitt abban a bizonyágtételben, a melylyel bizonyágot tett Isten az ő Fiáról. És ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van. A kié a Fiú, azé az élet: a kiből nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.

Ján. 6:37-40 Minden, a mit nekem ad az Atya, én hozzám jó; és azt, a ki hozzám jó, semmiképen ki nem vetem. Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem. Az pedig az Atyának akaratát, a ki elküldött engem, hogy a mit nekem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámaszszam azt az utolsó napon. Az pedig annak az akaratát, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámaszszam azt az utolsó napon.

Ján. 44,45 Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, a ki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon. Meg van írva a prófétáknál: És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Valaki azért az Atyától hallott, és tanult, én hozzám jó.

Efész. 1:12-14 Hogy legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének, a kik előre reménykedtünk a Krisztusban: A kiből ti is, minekutána hallottátok az igazságnak beszédét, idvességetek evangéliomát, a melyben hittetek is, megpecsételtetetek az ígéretnek ama Szent Lelkével, A ki záloga a mi örökségünknek *Isten* tulajdon népének megváltására, az Ő dicsőségének magasztalására.

A megfelelő időben Krisztus megszületett, szolgált, beszélt, meghalt és feltámadt pontosan a próféták szavainak megfelelően betöltve a róla szóló próféciaakat a legapróbb részletekig. Isten csak azokat szólja, amiket tervez és célzó megcselekedni. Szólván, a becsületét tette kockára és be kell, hogy töltsé ígérétét. Még inkább jogerős megtörhetetlen Istennek azok az a szavai, melyekre Isten külön megesküdött, „*bizony bizony mondom nektek*”.

János kimondta, hogy Isten bizonyágtétele nagyobb, mint az emberé. Örök életet adott nekünk. Ez az ő bizonyágtétele.

Nos, ahogy az Ószövetség megjelentette a jövőt és Isten tervét Isten Fiával kapcsolatban és az Ő feltámadását és az Ő örök megdicsőülését Isten jobbán, úgy az Újszövetség megjelenti Isten dicsőséges egyházának jövőjét. Jézus egyszerűen csak azt mondja, hogy feltámasztja azt az utolsó napon. „*Minden, a mit nékem ad az Atya, én hozzám jő*” „*mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő benne*”. Nincs kivétel. „*Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, a ki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon.*”

Egy párhuzamos ige: „*A kiben ti is, minekutána hallottátok az igazságnak beszédét, idvességetek evangéliomát, a melyben hittetek is, megpecsételtettetek az ígéretnak ama Szent Lelkével, A ki záloga a mi örökségünknek Isten tulajdon népének megváltatására, az Ő dicsőségének magasztalására.*”

A pecsét használata megszokott volt a bibliai időkben. Mivel kevesen tudtak írni, minden család készítettett egy jelet vagy ismertetőjelet egy gyűrűn vagy egy darab vason, melyet aláírásként használtak a család nevében adásvételi szerződéseken vagy más üzleti megegyezéseken. Ez a pecsét viaszból vagy agyagból készült és maradandó lenyomatot képezett.

Dán. 6:17 És hozának egy követ, és oda tevék a verem szájára, és megpecsétlél a király az ő gyűrűjével és az ő főembereinek gyűrűivel, hogy semmi meg ne változtassék Dánielre nézve.

Mát. 28:2 És ímé nagy földindulás lőn; mert az Úrnak angyala leszállván a mennyből, és oda menvén, elhengeríté a követ a sír szájáról, és reá üle arra.

Jel. 20:1-3 És láték egy angyalt leszállani a mennyből, a kinél vala a mélységnek kulcsa, és egy nagy láncz a kezében. És megfogá a sárkányt, azt a régi kígyót, a ki az ördög és Sátán, és megkötözté azt ezer esztendőre, És veté őt a mélységbe, és bezará azt és bepecsételé ő felette, hogy többé el ne hitesse a népeket, míg betelik az ezer esztendő; azután el kell néki oldoztatni egy kevés időre.

Jel. 7:3 Ezt mondván: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknek addig, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgáit az ő homlokukon.

Egy példa erre a Jeremiás 32:10-12,14 „*És beírák levélbe és megpecsétlém, és tanúkat is állíték, és megmérém a pénzt mérlegen. Ezután kezembe vevém a vétel felől való levelet, a mely meg vala pecsételve a parancsolat és törvények szerint, és a közönséges levelet is. ..Vedd fel e leveleket, ezt a vételi levelet, mind a bepecsételtetett, mind a közönséges levelet, és tedd azokat cserépedénybe, hogy sok ideig elálljanak.*”

Biztonságban egy edényben, mely megóvta a károktól, ott volt egy pecsétes papír, amely bizonyította, hogy egy bizonyos összeget fizettek egy ingatlanért és miután a 70-éves fogságnak vége lett Jeremiás leszármazottai bizonyíthatják jogos igényüket erre a földre. Az Efézusi levél azt állapítja meg, hogy mi megvásárolt birtok vagyunk melyen a Szent Szellem az isteni pecsét.

Egy másik egy pecsétet illető tény, hogy csak a hatóság, király vagy család, akie a pecsét volt, nyúlhat hozzá vagy törheti meg a pecséttel ellátott iratot, tárgyakat vagy illethet személyeket. Az oroszlánbarlang nyílását, amibe Dánielt vetették, elzárták egy kővel, amit magát aztán a király és nemesei hivatalosan lepecsételtek „*hogy semmi meg ne változtassék Dánielre nézve*”. Dánielnek sok befolyásos barátja volt, és hogy senki se mozdíthassa el a követ és engedje ki Dánielt, lepecsételték a király hivatalos pecsétjével. Senki sem merné ezt a pecsétet megtörni. Hasonlóan a sír, mely áldott Urunk testét tartalmazta Róma pecsétjével látták el, hogy senki se nyithassa meg a sírt és vihesse el Jézus testét, kivéve a hatóságokat, akiek a pecsét volt. A mennyből küldött hatalmas angyal. aki felülbírált Róma hatalmát mozdította el a követ. Sátán maga be lett zárva a mélységbe és lepecsételve Isten pecsétjével. Isteni hatóság zárta el.

Isten maga hatalmazta fel, állt mögötte és támogatta ezt a cselekedetet a menny minden erejével és hatalmával. Isten elpecsételt bizonyos embereket. A mélység sátáni hatalma nem illethette őket Isten külön engedélye nélkül.

Jel. 9:4 És megmondaték nékik, hogy a földnek fűvét ne bántsák, se semmi zöldelőt, se semmi élőfát, hanem csak azokat az embereket, a kiknek homlokukon nincsen az Istennek pecsége.

Jel. 14:1 És látám, és ímé egy Bárány áll vala Sion hegyén, és ő vele száznegyvennégy ezeren, a kiknek homlokán írva vala az ő Atyjának neve.

Ján. 3:33 A ki az ő bizonyágtételét befogadja, az megpecsételte, hogy az Isten igaz.

Eféz. 1:13, 14 A kiben ti is, minekutána hallottátok az igazságnak beszédét, idvességetek evangéliomát, a melyben hittetek is, megpecsételtetetek az ígéretnak ama Szent Lelkével, A ki záloga a mi örökségünknek *Isten* tulajdon *népének* megváltására, az Ő dicsőségének magasztalására.

Semilyen sátáni erő, ember, természeti erő jelen vagy jövő nem változtathatja meg Isten tervét vagy térítheti el vagy buktathatja meg. A Jelenések könyve hatalmas emberi és sátáni erőket fed fel, melyek Isten és népe ellen hadakoznak mégis az elpecsételt szolgái megmaradnak és győznek. A pokol minden dühe és az emberi gyengeség ellenére a 144 ezer elpecsételt biztonságban eljut Sion hegyére, hogy ott a Bárányal álljon. Isten nem tartott meg csak 24%-t vagy 50%-t vagy csak 143999-t, hanem minden egyes elpecsételtet Isten megtartott és megőrzött. Istennek nincs szüksége egy kis tartalékra vagy tartalékra, hogy tervezzen a selejtre. Nem hibázik egy ici-picit sem.

Visszatérve a szövegünkhöz az Efézusi levélben mely elpecsételésünkről szól, azt találjuk, hogy Isten törvényerőre emelte és garantálta testünk feltámadását és a szentek örök dicsőségét két módon:

Először is elismerte hitünket Jézusban azzal, hogy elpecsételt bennünket, mint népét. Ha egy szerződésen nem volt pecsét, azt nem tekintették érvényesnek. János azt mondja, *„A ki az ő (Krisztus) bizonyágtételét befogadja, az megpecsételte, hogy az Isten igaz.”* Ahhoz, hogy Isten ígérete és szövetsége hatályban lépjen életemben, ahhoz hitben azt el kell, hogy fogadjam. A hitem „Ámen”-je isten ígését jogerőre emeli, hatályba iktatja, erővel látja el életemben. *„Megpecsételte”-m,* hogy Isten áldott ígését és ígéretét. Isten elismeri a hitemet és viszont aláírja a menny pecsétjével. *„a melyben hittetek is, megpecsételtettetek az ígéretnek ama Szent Lelkével. A ki záloga a mi örökségünknek”.*

Mikor egy ember aláír egy papírt, megállapítván, hogy megteszi illetve véghezvisz bizonyos dolgokat, bizonyos emberek részére, azzal elkötelezi magát, hogy megteszi mindazt, ami az aláírása felett le van fektetve. Istennek csodálatos hírneve van ígéreteinek megtartására.

1 Kir. 8:56 Áldott legyen az Úr, a ki nyugodalmat adott az ő népének, az Izráelnek, minden ő beszéde szerint, csak egy beszéde is hiábavaló nem volt minden ő jó beszédei közül, a melyeket szólott Mózes, az ő szolgája által.

Józs. 21:45;23:14 Nem esett el csak egy szó is mindama jó szóból, a melyet szólott vala az Úr az Izráel házának. Mindaz betelt. Én pedig imé megyek már a minden földinek útján: Tudjátok meg azért teljes szívetek és teljes lelketek szerint, hogy egy szó sem esett el mindama jó szóból, a melyeket az Úr, a ti Istenetek szólott vala felőletek. Minden betelt rajtatok, egy szó sem esett el azokból!

Ján. 6:44 Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, a ki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon.

2 Kor. 5:1-8 Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökké való házunk a mennyben. Azért is sóhajtozunk ebben, óhajtván felöltözni erre a mi mennyei hajlékunkat; Ha ugyan felöltözötten is mezíteleneknek nem találtatunk! Mert a kik e sátorban vagyunk is, sóhajtozunk megterheltevé; mivelhogy nem kívánunk levetköztetni, hanem felöltöztetni, hogy a mi halandó, elnyelje azt az élet. A ki pedig minket erre elkészített, az Isten az, a ki a Lélek zálogát is adta minékünk. Azért mivelhogy mindenkor bízunk, és tudjuk, hogy e testben lakván, távol vagyunk az Úrtól. (Mert hitben járunk, nem látásban); Bizodalmunk pedig van, azért inkább szeretnénk kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz.

Eféz. 1:14 A ki záloga a mi örökségünknek *Isten* tulajdon *népének* megváltatására, az Ő dicsőségének magasztalására.

„...csak egy beszéde is hiábavaló nem volt minden ő jó beszédei közül, a melyeket szólott”. Újra és újra az ember állt és visszanézett a történelem útján, melyet Isten emberei végigjártak és be kellett, hogy ismerje, hogy Isten betöltötte és véghezvitte minden ígérését, melyet népének tett. Egy nap minden igaz újászületett gyermeke Istennek el fog változni Krisztus képére és meg fogja vallani, hogy Isten nem mulasztotta megtenni, amit ígért. Addig a „megváltásnak napjáig” az isteni pecsét alatt maradunk. mint Isten tulajdona. Mely hatalom törné fel ezt a pecsétet. Lepecsételtettünk „addig”. Dániel reggelig volt lepecsételve. Miért? Hogy a cél ne változzon Dánielt illetően. Jézus azt mondta, „én pedig feltámasztom azt az utolsó napon”.

Másodszor, egy megegyezést érvényre juttattak azzal, hogy egy bizonyos összeg egy előleg, foglaló került kifizetésre annak biztosítékeként, hogy a maradék feltételek a szerződésben be lesznek töltve. Pál azt mondja, „*miután hittetek*” a Szent Szellem adatott, mint pecsét és előleg az örök dicsőség biztosítékeként, amit elkészített számunkra. Ismét a 2 Kor. 5:5-ben Pál megállapítja, hogy a Szent Szellem az Isten által megígért örök dicsőség előlege. A szövegkörnyezete a fenti verseknek világosan a test megdicsőülése és örök áldások megdicsőült állapota.

A Szent Szellem ennek a dicsőségnek az előlege, a foglalója a garanciája. Az eső első cseppjei az előlege a felhőszakadásnak, mely követi, egy fa első érése az előlege a bő termésnek, mely követi. Az első kalászfekék előlegei az elkövetkező aratásnak. A Szent Szellem dicsősége életünkben az előlege annak a dicsőségnek, amire Isten elpecsételt bennünket. A „*megváltás napja*” melyről szó van, nyilvánvalóan azonos a János 6:44-ben említett „*utolsó nap*”-al. Ha ez a megváltás Istentől van, nincs hibának helye. Az ember nem csak hibázhat, hanem minden bizonnyal hibázik.

Csel. 27:23-25 Mert ez éjjel mellém állt egy angyala az Istennek, a kié vagyok, a kinek szolgállok is, Ezt mondván: Ne félj Pál! A császár elé kell néked állanod. És ímé az Isten ajándékba adta néked mindazokat, kik te veled hajóznak. Annakokáért jó reménységben legyetek, férfiak! Mert hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, a mint nékem megmondatott.

Csel. 27:34,37,44 Azért intellek benneteket, hogy egyetek, mert ez a ti javatokra szolgál. Mert közületek senkinek sem esik le egy hajsza a fejről. Valánk pedig a hajóban lélekszám szerint összesen kétszázhetvenhatan. A többiek pedig ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. És így lőn, hogy mindnyájan szerencsésen kimenekültek a szárazföldre.

A megváltás, - Isten terve lévén és Isten által kezdettől végig végrehajtva - sikere biztosított 100%-ra.

Egy nagyszerű példája Isten bukhatatlan természetének a Csel. 27 fejezete. Ebben a fejezetben Pált a Rómába való útján szállító hajó egy borzasztó vihar következtében letért útjáról. 14 napig teljesen hányta őket a vihar és teljesen eltévedtek és bár ezek az emberek próbált tengerészek voltak, feladtak minden reményt, ahogy a vihar egyre tombolt és semmi jelét nem mutatta, hogy abba hagyná. Ehhez a vihar-verte összetört hajóhoz egy angyal küldetett a megmenekülés üzenetével. Pál felszólalt és kijelentette, hogy minden férfi, nő és gyerek a fedélzeten meg fog menekülni és senki sem veszik el. Azt mondta, „*Mert hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, a mint nékem megmondatott.*” A vihar tovább tombolt, de Isten aki szólt, átvezette a kis hajót a nagy Mediterrán-tengeren egy szigetre és ott a hajó megfeneklett és a hullámok darabokra törték. A 276 emberből 276 embert megmentett. Milyen különös, hogy az emberek elhiszik a Csel. 27-ben lejegyzett történetet, de nem hiszik, hogy Isten megmenti azokat, akik Jézus Krisztussal hajóznak, aki Pálnál is nagyobb. Milyen különös tanítás, hogy Isten örök üdvösségének hajója becsorog a menny kikötőjébe, majdnem elveszítve mindazokat akik felszálltak abban bízva, hogy átviszi őket a bűn és kísértések viharán, Sátán minden támadásán az örök otthonukba. Hogy fogja üdvösségünk Kapitánya megmagyarázni, hogy elveszített oly sokakat az úton. Ez különösen nehéz lesz megmagyarázni, mikor maga azt mondta, hogy azok közül, akiket az Atya ad neki, senkit nem fog elveszíteni.

Ha az üdvösség és a biztonságban való mennybeérés az emberen múlik, senkinek sem fog sikerülni. Az ember mindig el fog bukni. Isten soha nem bukik el. Ő egy hibátlan isten. Az emberiség és Izrael története az emberi bukások feljegyzése.

Ésa. 31:3 Hiszen Égyiptom ember és nem Isten, és lovai hús és nem lélek, és ha az Úr kinyújtja kezét, megtántorodik a segítő, és elesik a megsegített, és együtt mind elvesznek.

Gal. 3:3 Ennyire esztelenek vagytok? A mit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?

Zsid. 10:23 És testök meg van mosva tiszta vízzel; tartsuk meg a reménységnek vallását tántoríthatatlanul, mert hű az, a ki ígéretet tett,

Isten még sose mulasztott el betartani egyetlenegyét sem a jó igéretei közül. Elfordulni Isten kegyelmébe, Isten természetébe, Isten erejébe és Isten hűségébe vetett hittől az annyi, mint visszafordulni a test fegyveréhez és az ember hitvány cselekedeteihez és erőfeszítéseihöz. Izrael elkövette ezt a hibát Ésaías napjaiban és Isten azt mondta, hogy „*jaj nekik*” és teljes bukást jövendölt. Ezekkel a szavakkal foglalta össze: „*együtt mind elvesznek*”. A Galatáknak Pál feltette a kérdést: „*Ennyire esztelenek vagytok? A mit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?*”

Milyen hajlamos az ember azt gondolni, hogy valamit is tehet az üdvösségéért. Látva tehetetlen és elveszett helyzetét hajlamos rá, hogy rögtön visszatérjen és dolgozzon rajta, hogy megtartsa az üdvösségét, hogy elég jó legyen a Szellem teljességére, hogy elég szent legyen az elragadtatásra stb. Mennyire hajlamosak vagyunk, hogy visszatérjünk a Róma 7 harcára elfelejtvén, hogy a győzelem már meg van nyerve. Igaz, hogy háborúban vagyunk, de ez a harc a „hit harca”. Igaz, hogy „ragaszkodnunk” kell, de Krisztushoz és elvégzett munkájához kell ragaszkodnunk és hogy ne forduljunk vissza a törvényhez és a cselekedetekhez.

A költő azt mondta:

Megpróbáltam ezerúton hiába

Félelmem, hogy elnyomjam, hogy reményemet feltámasszam

De amire szükségem van, a Biblia azt mondja

Valaha is csak Jézus

Meghalt, él, uralkodik, közbenjár

Minden szavában szeretet és tett

Amire a bűnösnek kell

Örökké Jézusban

Zsid. 7:25 Ennekokáért ő mindenképen idvezítheti is azokat, a kik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzék érettök.

Bár néhányan gúnyolódnak, néhányan vádolnak
Minden szükségemmel, minden szégyenemmel
Hozzá megyek, mert az Ő neve
Minden név fölött Jézus.

*„Ennekokáért ő mindenképen idvezítheti is azokat, a kik ő
általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzék
érettök.”*

Jón. 2:10 Az Úré a szabadítás.

Jón. 2:2 És könyöрге Jónás az Úrnak, az ő Istenének a hálnak gyomrából.

Eféz. 1:19 És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, a kik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint,

Mát. 12:40 Mert a miképen Jónás három éjjel és három nap volt a czethal gyomrában, azonképen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában.

Eféz. 4:9 (Az pedig, hogy fölment, mit jelentene mást, mint hogy előbb le is szállott a föld alsóbb részeire?)

Csel. 2:31 Előre látván *ezt*, szólott a Krisztus feltámadásáról, hogy az ő lelke nem hagyatott a sírban, sem az ő teste rothadást nem látott.

Fil. 2:10 Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és föld alatt valóké.

Jel. 5:3-13 És senki, sem mennyen, sem földön, sem föld alatt, nem tudta a könyvet felnyitni, sem ránézni. Én azért igen sírok vala, hogy senki nem találtaték méltónak a könyv felnyitására és elolvasására, a ránézésre sem: És egy a Vének közül monda nekem: Ne sírj: ímé győzött a Júda nemzetségéből való oroszlán, Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvet és felbontsa annak hét pecsétét. És láték a királyiszek és a négy lelkes állat között és a Vének között egy Bárányt állani, mint egy megölettet, hét szarva és hét szeme vala, a mi az Istennek hét Lelke, a mely elküldetett az egész földre. És eljőve és elvevé a könyvet a királyiszekben ülőnek jobbkezeiből. És mikor elvevé a könyvet, a négy lelkes állat és a huszonnégy Vén leborula a Bárány előtt, mindeniknél hárfák és arany poharak lévén, jóillatokkal tele, a mik a szentek imádságai. És éneklének új éneket, mondván: Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyissd annak pecsétét: mert megöletté, és megváltottá minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből, És tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká; és uralkodunk a földön. És látám, és hallám a királyiszek, a lelkes állatok, és a Vének körül sok angyalnak szavát; és az ő számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer vala; Nagy szóval ezt mondván: Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcseséget és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást. Sőt hallám, hogy minden teremtetett állat, a mely van a mennyben és a földön, és a föld alatt és a tengerben, és minden, a mi ezekben van, ezt mondja vala: A királyiszekben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké.

Tizenharmadik Fejezet

Isten egy természetfeletti isten

Benne a hal gyomrában, hínárokkal betekerve, minden fénytől elválasztva Jónás úgy érezte, hogy magában a pokolban van. A megköötöttség és reménytelenség szörnyű érzése a Jónás könyvének 2. fejezetében van leírva. Jónás rájött, hogy a menekülés egyedüli módja csak Istentől származhat. „*Az Úr é a szabadítás.*”. Jónás nem rendelkezett a szabaduláshoz szükséges erővel, és ötlete sem volt a menekülésre. Rádöbrent tehetetlenségére és „*könyörge Jónás az Úrnak*”.

Krisztus magának a pokolnak a fenekéből hozatott fel „*az Ő (Isten) hatalma erejének ama munkája szerint*”. Ahogy Jónás három nap és három éjjel volt a cet gyomrában, úgy volt Krisztus „*a föld gyomrában*” három nap és három éjjel. Figyeljük meg a föld gyomrában kifejezést, vagyis nem a felszínén, hanem a „*a föld gyomrában*”. Mielőtt Krisztus felvitetett (felment), leszállt (loment) a „*a föld alsóbb részeire*”. „*Az ő lelke nem hagyatott a sírban, sem az ő teste rothadást nem látott.*” Mindazok, akik olvastak görög mitológiát, tudják, hogy a pokol vagyis a Hades az nem a sírt jelentette, hanem a görögök azt a helyet jelölték vele, ahol az elhaltak szellemei tartózkodtak. A Hades (vagyis pokol – ford.) a föld alsóbb részeiben helyezkedik el az élők szintje alatt. Vitán felül áll, miszerint ezek a versek csupán egy másfél, két méteres sírra vonatkoznának a föld felszínén.

Zsid. 2:14 Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, a kinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt,

Ján. 3:13 És senki sem ment fel a mennybe, hanemha az, a ki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, a ki a mennyben van.

1 Pét. 3:19 A melyben elmenvén, a tömlőczben lévő lelkeknek is prédikált,

Luk. 4:18 Az Úrnak lelke *van* én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliomot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemének megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesujtottakat,

1 Pét. 3:18-20 Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen; megölettetvén ugyan test szerint, de megelevenítettvén lélek szerint; A melyben elmenvén, a tömlőczben lévő lelkeknek is prédikált, A melyek engedetlenek voltak egykor, mikor egyszer várt az Isten békétürése a Noé napjaiban, a bárka készítésekor, a melyben kevés, azaz nyolcz lélek tartatott meg víz által;ű

1 Pét. 3:21-22 A mi minket is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség, a mi nem a test szennyjének lemosása, hanem jó lelkiismeret keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által; A ki Istennek jobbján van, felmenvén a mennybe; a kinek alávetettek az angyalok, hatalmasságok és erők.

Csel. 3:21 Kit az égnek kell magába fogadnia mind az időkig, míglen újjá teremtetnek mindenek, a mikről szólott az Isten minden ő szent prófétájának szája által eleitől fogva.

Zak. 9:9-12 Örülj nagyon, Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya! Ímé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő; szegény és szamarháton ülő, azaz nőstényszamárnak vemhén. És kivesztem a szekeret Efraimból és a lovat Jeruzsálemből, kivesztem a harczy kézivet is, és békességet hirdet a pogányoknak; és uralkodik tengertől tengerig, és a folyatól a föld határáig. Sőt a veled való szövetségnek véérért a te foglyaidat is kibocsátom a kútból, a melyben nincs víz. Térjetek vissza az erősséghez, reménységnek foglyai! Ma is azt hirdetem *néktek*: kétszeresen megfizetek néked!

Mát. 27:51-53 És ímé a templom kárpítja fölétől aljáig ketté hasada; és a föld megindula, és a kősziklák megrepedezének; És a sírok megnyílnának, és sok elhunyt szentnek teste föltámadá. És kijöven a sírokból, a Jézus föltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelenének.

Zsid. 9:6-8 Ezek pedig ekképen levén elrendezve; az első sátorba ugyan mindenkor bejárnak a papok az istentisztelet elvégzésére, A másodikba azonban egy-egy évben egyszer csak maga a főpap, vérrel, melyet magáért és a nép bűneiért áldoz. Azt jelentvén ki ezzel a Szent Lélek, hogy még nem nyílt meg a szentély útja, fennállván még az első sátor.

Jónásnak a hal gyomrából való szabadulást kérő imája jól lefesti a mélységet, ahova Krisztus leszállt, hogy megszabadítsa az elveszetteket. Isten Igéjében kétszer is olvassuk, hogy „*mennyeieké, földieké és föld alatt valóké*”. Ezekben a versekben emberekről vagy intelligens lényekről van szó, kik lesüllyedtek és imádják Istent, elismervén hatalmát és uralomra való jogát. Világos, hogy Sátán rendelkezik a halál feletti uralommal, és az is, hogy Ádámtól Krisztusig „*senki sem ment fel a mennybe*”. Krisztus halálával és feltámadásával kapcsolatban az is világos, hogy prédikált bizonyos „*tömlöczben lévő lelkeknek*”. Ezek minden bizonnyal nem a földön levő emberek voltak, bár Krisztus azt mondta, „*Az Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem*”. Ezek a szellemek nyilván nem a mennyben voltak, hanem „*tömlöcben*”. Ezek a szellemek fellázadtak Isten ellen, „*a melyek engedetlenek voltak egykor*”.

Világos, hogy csak egy helyen lehettek, ahol intelligens lények lehettek. A Biblia azt mondja, hogy vannak „*dolgok, emberek, teremtmények*” (1) mennyben, (2) a földön, vagy (3) **a föld alatt**. Krisztus a mennyben van.

„*Kit az égnek kell magába fogadnia (öriznie, tartania) mind az időkig*”.

Zakariás megprófétálta, hogy a Messiás, vérszövetsége által megszabadítja „*a te foglyaidat is .. a kútból, a melyben nincs víz.*” Ezek a „*remény fogjai*” várták a Messiást, hogy eljöjjön és megszabadítsa őket. Krisztus feltámadásakor „*a sírok megnyílnak, és sok elhúnyt szentnek teste föltámad. És kijövén a sírokból, a Jézus föltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelenének*”.

A Szent Szellem, aki adta Mózesnek a szent sátor tervrajzát megmutatta, hogy az út a legszentebb helyre (a menny) zárva volt, míg az első sátor állt.

Mát. 27:51 És ímé a templom kárpítja fölétől aljáig ketté hasada; és a föld megindula, és a kősziklák megrepedezének;

Jel. 4:2 És azonnal elragadtatám lélekben: és ímé egy királyiszék vala letéve a mennyben, és üle *valaki* a királyiszékben;

Jel 9:1-3 Az ötödik angyal is trombitált, és látám, hogy egy csillag esett le az égről a földre, és adaték annak a mélység kútjának kulcsa. Megnyitá azért a mélységnek kútját: és füst jöve fel a kútból, mint egy nagy kemenczének füstje; és meghomályosodék a nap és a levegőég a kút füstje miatt. A füstből pedig sáskák jövének ki a földre; és adaték azoknak hatalom, mint hatalmuk van a föld skorpióinak.

1 Móz. 1:26-27 És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonynyá teremté őket.

2 Kor. 4:4 A kikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliomának világosságát, a ki az Isten képe.

1 Kor. 2:12 Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket; hogy megismerjük azokat, a miket Isten ajándékozott nekünk.

Róm. 5:12 Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek;

Zak. 9:11 Sőt a veled való szövetségnek véreért a te foglyaidat is kibocsátom a kútból, a melyben nincs víz.

Eféz. 4:9 (Az pedig, hogy fölment, mit jelentene mást, mint hogy előbb le is szállott a föld alsóbb részeire?)

Ezt jelezte a függöny, mely elválasztotta a Szent Helyet, ahol a papok szolgáltak attól a szobától, amit Szentek Szentjének neveznek, ahol Isten jelenléte lakozott.

Ahogy Krisztus elvégezte Jeruzsálem falain kívül a kereszten való nagy áldozatát, abban a pillanatban, ahogy a szelleme elhagyta a kereszteszegezett testét, a templomban a függöny „*föletől aljáig*” kettészakadt.

Isten uralkodik egy birodalmon felül, melyet mennynek neveznek. Sátán uralkodik az alvilágon (Isten megengedő akarata szerint). A démonok úgy vannak ábrázolva, mint akik alulról vagy a mélységből jönnek fel. Az embernek hatalom és uralkodás adatott a földön Isten alatt. Ádám bukásával az ember árulást követett el a menny kormányzata és uralkodása ellen, és megengedte, hogy Isten ellensége átvegye az irányítást a földön magával hozván a halált, betegséget, szegénységet szomorúságot és átkot a föld minden teremtésére. Sátán lett „*e világ isntene*” a „*levegő hatalmának fejedelme*” „*e világ szelleme*”. A halál hatalma uralkodik Ádám bűnének következményeképp. Egy sötét kéz, melynek neve a halál, felnyúlt, és érvényesítette uralmát az ember felett, levonván azokat a föld felszíne alatti birodalomba. Senki sem törte meg ennek a szörnyű gravitációnak és lefelé vonó erőnek a hatalmát, hogy felszálljon, hanem mind lement a sírba, le a Seolba vagy Hadesbe, a verembe „*a melyben nincs víz*”. Egy ember sem tört ki ebből a börtönből sohasem. Szökésmentes volt. A halál mint veretlen, vitathatatlan egyeduralkodó uralkodott az emberek felett. A lelkek száma a földalatti birodalomban egyre növekedett, ahogy az emberek meghaltak és lelkük leszállt a föld gyomrába „*a föld alsóbb részébe*.” A sötétség királysága megalapította birodalmát a földön. Az ember teste és szelleme, melyeket Sátán a halálkor birtokba vett, gyarapodó birodalmához adódott. Ahogy a gravitáció lefelé

húz minden dolgot, úgy ez a szellemi gravitáció és lefelé húzó erő, szorosan Sátán uralmának pályáján tart minden embert.

Az egész helyzet egy ember feletti természetfeletti erőnek Sátánénak az eredménye. Ahogy Jónás, fel kell, hogy ismerjük, hogy ha létezik szabadulás az az Úrtól kell, hogy származzon. Egy csodára van szükség, egy olyan erőre, mely felette áll az emberen vagy természeti erőn, mely képes megszabadítani az embert a Sátán hatalmából és megtörni a szellemi gravitációt és lehúzó erőt, mely visszatartja attól, hogy felszálljon Isten jelenlétebe és társaságába.

Ha az ember valahogy képes lett volna, hogy megmentse magát, bizonyára a 4000 vagy több év alatt legalább egy ember kiszabadította volna magát a bűn, a halál és Sátán birodalmából. Bizonyára az emberek, megpróbálták, küzdöttek és meditáltak. Böjtöltek, bűnhődtek, kínozták magukat és feláldozták életüket hiábavaló erőfeszítéseik során, hogy megszabaduljonak a Sátán kötelékeiből. Az ember összes meditációja nem hozott választ. Egy bölcs sem, ki valaha élt, nem tudta megoldani ezt a problémát. A kaszás halál levágta a föld legerősebbjeit, és senki sem tudta kitörni Sátán börtönének rácsait. A legnagyobb akaraterővel és legerősebb jellemmel rendelkező emberek sem tudták kiakarni vagy kiszabadítani magukat ebből a reménytelen helyzetből.

Az egész szituáció teljesen kívül esik az emberi erő és képesség határain. Ahhoz, hogy az ember megmeneküljön Isteni beavatkozásra van szükség, a szabadulás Istentől kell, hogy jöjjön. **Ha lett volna bármi más mód, valaki bizonyára megtalálta volna.** Krisztus az egyedüli kiút a Sátán birodalmából és bevezető út Isten királyságába. Csak a Krisztussal együtt való halál az, ami megtöri Sátán jogos kérelmét és kielégíti a bűn büntetését felettünk. Csak a Krisztussal együtt való feltámadás, megelevenedvén az Ő feltámadási ereje által, lépünk át a halálból az életbe és a Sátán királyságából Istenébe. Nincs más híd, mely áthidalná az

Márk. 1:15 És mondván: Bétölt az idő, és elközelített az Istennek országa; térjete meg, és higgyetek az evangéliomban.

Mát. 12:26,28 Ha pedig a Sátán a Sátánt úzi ki, önmagával hasonlott meg; mimódon állhat meg tehát az ő országa? Ha pedig én Istennek Lelke által űzöm ki az ördögöket, akkor kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa.

ember elveszett állapota és Isten királysága közötti szakadékot.

Az ember három dolgot kell, hogy tegyen:

1. Fel kell ismernie teljes tehetetlenségét
2. Alá kell, hogy vesse magát az Isten által szolgáltatott menekülés módjának, bizalmát és hitét teljesen Istenbe kell fektesse.
3. Félretévén magát és mellőzvéen minden természeti forrást és más emberi lényt, bizalmát csupán Krisztusba, mint helyettesébe és annak feltámasztó erejébe kell, hogy fektesse, mely megszabadítja a Sátán hatalmából.

Az evangélium egésze természetfölötti erőkkal és problémákkal foglalkozik. Krisztust illetően minden természetfölötti. Születése, cselekedetei, ereje, beszéde nem az ember szintjén mozgott, hanem Istenén. Bizonyára Krisztus a megváltó. Küldetése, hogy megváltsa az embert, testét lelkét és szellemét Sátán hatalmából. Hogyan menti meg az embert? Pszichológiával, művelődéssel, filozófiával vagy azzal, hogy megjobbítsa magát az ember vagy legyen vallásos. A válasz az, hogy minden munkáját isteni, természetfölötti, csodatevő erőkkal végezte, mely teljesen felette állt az emberi uralomnak és képességeknek. Máté, Márk, Lukács és János könyvei egy le nem járó lemez, melyen a csodák egymást váltják, egyik a másik után.

Mivel a hatalom, mely az embert fogva tartja természetfeletti, (Sátán) az embert csak egy nagyobb hatalom mentheti meg. Két királyság csapott össze, ahogy Krisztus lehozta a mennyi hatalmát és erejét a földre. *„Elközelített az Istennek országa” és „Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, önmagával hasonlott meg; mimódon állhat meg tehát az ő országa? Ha pedig én*

Istennek Lelke által űzöm ki az ördögöket, akkor kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa.”

Zsid. 11:13 Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön.

Róm. 1:16 Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliomát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére, zsidónak először meg görögnek.

1 Kor. 1:18 Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, a kik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje.

Ahhoz, hogy az ember a Sátán királyságából megszabaduljon, ugyanarra a természetfeletti erőre van szükség, mindegy, hogy az ember a földön vagy alvilágban a föld alsóbb részeiben tartózkodik-e. Azok, akik a pokol, a Hades börtönéből szabadultak, hit által szabadultak meg. *„Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva (a jövőben) és üdvözölve azokat”*. Ahogy ezek az emberek Krisztus halálán, eltemetésén és feltámadásán keresztül menekültek meg, ugyanúgy mi is azáltal a Húsvéti esemény által menekülünk meg, ami Jeruzsálemben történt sok évvel ezelőtt. Ők várták ezt a szabadulást és a Kálvária hegyén való nagy eseményeket. Mi visszanezünk arra, ami már elvégzett dolog.

Az Apostolok Cselekedének könyvéből világos, hogy a Megmentő nem hagyta abba a természetfölötti és csodatévő munkáját. Ésszerű azt gondolni, hogy mivel a Sátán nem változtatta meg módszereit és célját az ember fogvatartását illetően, Krisztus továbbra is használja mindenható erejét, hogy megmentse és megszabadítsa azt, és a mai nap is megszabadítja és meggyógyítja az ember az ember testét és lelki természetét természetfölötti módon. Pál kétszer is úgy hívja az evangéliumot, hogy *„Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére”*. Az evangélium célja nem az, hogy műveljen, hogy civilizálttá tegyen, hogy csiszolja vagy szórakoztassa az embert. Az evangélium nem csak szavakból áll vagy egy Istenről szóló elmélet. Az evangélium erő. Az evangélium a szabadság és győzelem jó híre, mely megjelenített Isten hatalmas kegyelme és ereje által az Ő üdvösségi tervében.

Krisztus szenvedése eltörölte a bűneinket. Isten fiának győzelme a halál, bűn, pokol és sír felett megszabadított bennünket és mindazokat, akik kijöttek a sírokból feltámadása után.

Eféz. 1:19, 20; 2:1 És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, a kik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, A melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbjára a mennyekben. Titeket is *megelevenített*, a kik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt,

1 Kor. 15:51,52 Ímé titkot mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk.

2 Kor. 5:18 Mindez pedig Istentől van, a ki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és a ki nekünk adta a békéltetés szolgálatát;

Róm. 11:36 Mert ő tőle, ő általa és ő reá nézve vannak mindenek. Övé a dicsőség mindörökké. Ámen.

Krisztus azért jött, hogy harcoljon a Sátán, bűn, halál és a sötétség birodalma ellen, hogy megszabadítsa az emberi fajt Sátán királyságából. Szívem szerint Isten hatalmának legnagyobb demonstrációja, melyet a Biblia lerögzített, „*És mi az Ő hatalmának felséges nagysága.. melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból*” és „*titeket is*”.

Az Efézusiakhoz írt levél a szabadulásunk helyét és idejét a kereszthez és a sírhoz köti, ahol Krisztus meghalt és ahonnan feltámadt.

Egyetlen egy ember se ki a kereszt ideje előtt élt, nem lehetett befolyással szabadulására, megigazulására és mehetett át egyik királyságból a másikra. Nincs senki, aki a kereszt idejének ezen az oldalán élt, aki birtokában lett volna annak az erőnek vagy képességnek, hogy megtegye, vagy segédkezzen abban vagy, hogy fenntartsa azt, amit nem tudott saját erőfeszítésével, bölcsességével vagy erejével megtenni előtte. Az üdvösség teljes mértékben és minden aspektusában az ember hatalmán kívül esik. Mikor az ember fizikai teste megszabadul romlott állapotából „*hirtelen, egy szempillantásban*” fog történni az esemény, az embernek nem lesz része azt keresztülvinni. Ha tudná, valaki ember valahol bizonyára részt kérne a dicsőségben azt állítván, hogy felelős halhatatlan testéért 50, 20, 10 vagy legalább 2 százalékban. Azt állítjuk, minden Bibliai ellentmondás nélkül, hogy egyetlen egy ember sem képes véghez vinni azt, vagy részt vállalni abból a csodaszerű változásból, amit leírtunk.

Teljes mértékben, 100%-ban természetfeletti. Teljes mértékben Istentől van. Megváltását illetően Pál azt mondja, „*Mindez pedig Istentől van, a ki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által*” „*Mert ő tőle, ő általa és ő reá nézve vannak mindenek. Ővé a dicsőség mindörökké*”. Az üdvösség Isten ötlete volt, és az Ő terve.

Róm. 11:34 Mert kicsoda ismerte meg az Úr értelmét? vagy kicsoda volt néki tanácsosa?

Eféz. 3:9 És hogy megvilágosítsam mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, a mely elrejtetett vala örök időktől fogva az Istenben, a ki mindeneket teremtett a Jézus Krisztus által;

Kol. 1:26 *Tudniillik* ama titkot, mely el vala rejtve ősidők óta és nemzetségek óta, most pedig megjelentetett az Ő szenteinek,

Jón. 2:10 Az Úré a szabadítás.

Eféz. 2:8 Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez;

Jer. 17:5 Ezt mondja az Úr: Átkozott az a férfi, a ki emberben bízik és testbe helyezi erejét, az Úrtól pedig eltávozott az ő szíve!

1 Kor. 15:3,4 Mert azt adtam előtökbe főképen, a mit én is úgy vettem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; És hogy eltemetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint;

1 Kor. 15:11 Akár én azért, akár azok, így prédikálunk, és így lettetek ti hívőkké.

Nem az embertől származott, „*Mert kicsoda ismerte meg az Úr értelmét? vagy kicsoda volt neki tanácsosa?*” Isten nem konzultált az emberrel ezt a tervet illetően. Ez a terv „*titok*” volt, „*el vala rejtve ősidők óta és nemzetségek óta*”. Isten Szellem nélkül nem volt egy ember se a földön, aki fölfoghatta volna Isten megváltási tervét. Amilyen egyszerűen a Róma 3:10 azt állítja, hogy „*A mint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is;*” a következő vers azt mondja „*Nincs, a ki megértse, nincs, a ki keresse az Istent.*” Az ember teljesen Isten kegyelmére és könyörületére van utalva, még a megváltási terv megértésének tekintetében is. Istennek és csak is Istennek jár minden dicséret, dicsőség és megbecsülés az üdvösségünk tekintetében. Minden dicsőség neki kell, hogy jusson és az embernek Jónással együtt azt kell, hogy mondania, hogy „*Az Úré a szabadítás.*”

Tudjuk, hogy az embernek „*hinnie kell*”, hite kell, hogy legyen, de még a hit is, ami által megmenekülünk, nem tőlünk van „*Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez;*” Azt sohasem kérték, hogy „legyen hitünk”, vagy, hogy higgyünk a saját erőnkben bölcsességünkben, akaraterőnkben vagy igazságosságunkban. A Róma 7 szörnyű harca az, az emberbe vetett hiábavaló hit eredménye. Isten átka van azon az emberen, aki emberben bízik és testbe veti a bizalmát.

Nem kérték tőlünk, hogy higgyünk valamilyen jövőbeli ígéretben, amit Isten megtehet vagy megtesz, hanem amit megtett Krisztus halálában és feltámadásában. Pál azt mondja, hogy az evangélium amit Ő és a többi apostolok hirdetnek az, „*hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; És hogy eltemetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint;*”

Pál tovább folytatja, „*Akár én azért, akár azok, így prédikálunk, és így lettetek ti hívők.*”

1 Kor. 15:1,2-4 Eszetekbe juttatom továbbá, atyámfiai, az evangéliomot, melyet hirdettem néktek, melyet be is vettetek, melyben álltok is, A mely által üdvözültök is, ha megtartjátok, a minémű beszéddel hirdetem néktek, hacsak nem hiába lettetek hívökké. Mert azt adtam előtökbe főképen, a mit én is úgy vettem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; És hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint;

Ésa. 53:1 Ki hitt a mi tanításunknak, és az Úr karja kinek jelentetett meg?

Mát. 9:28 Mikor pedig beméne a házba, oda menének hozzá a vakok, és monda nékik Jézus: Hiszitek-é, hogy én azt megcselekedhetem? Mondának néki: Igen, Uram.

Az ok, amiért milliók hisznek bizonyos elméletben, legyen az igaz vagy hamis, az az, hogy valaki mondta, hirdette és terjesztette azt, *„így prédikálunk, és így lettetek ti hívőkké.”* Milliók hiszik, hogy egy emberi pap megbocsájthatja a bűneiket. Milliók hiszik, hogy bűn kávét inni, borotválkozni vagy nyakkendőt hordani. Krisztus testéből vagy királyságából való kirekesztés terhe mellett feltételekké teszik az ilyen dolgokat. A hitről, ami által megtartatunk, Pál őszinte egyszerűséggel csak ezt mondja, *„az evangéliumot, melyet hirdettem néktek, melyet be is vettetek, melyben állotok is, A mely által üdvözültök is..hogya Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; És hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint;”*

A hit mely megtart az teljesen egy isteni személybe és Jézus Krisztus elvégzett munkájába vetett bizalom. A szomorú tény az, hogy milliárdnyi ember mélyen és őszintén hiszi, hogy tucatnyi szabálynak és előírásnak kell, hogy megfeleljen és jó vagy vallásos cselekedet kell, hogy végrehajtsa ahelyett, hogy higgyen az egyszerű igazságban, miszerint Krisztus a helyettesük és halálával, eltemetésével elhordozta a büntetésüket, és örökre megtörte a bűnnek Sátánnak és a halálnak a hatalmát felettük. Ésaías így tette fel a kérdést, *„Kihitt a mi tanításunknak?”* A tanítás, amiről Ésaías beszél, az az, amit „Ő” (Isten) tett értünk Krisztus helyettes szenvedésével. A *„betegségeink”, „szomorúságunk”, „bűneink”, „vétkünk”* mind *„rávettetek”, „elhordoztattak”* általa. Az Ésaías 53-ban egy szó sem esik az ember cselekedeteiről, önigazságáról vagy erőfeszítéseiről. Ahogy említettük korábban, az embernek tilos volt dolgoznia vagy éppen a sátorban tartózkodnia, mikor a főpap egész Izrael bűneiért végzett áldozatot. A hitünknek teljesen Isten igazságában és kegyelmében kell nyugodnia mely egyszer és mindenkorra végzett a bűnünkkel Istent illetően.

Róm. 5:8 Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.

Zsid. 9:24 A kívül el is hívott minket nemcsak a zsidók, hanem a pogányok közül is,

Mát. 9:28 Mikor pedig beméne a házba, oda menének hozzá a vakok, és monda nékik Jézus: Hiszitek-é, hogy én azt megcselekedhetem? Mondának néki: Igen, Uram.

Krisztus eljött, hogy elvégezze és befejezze mindazt a munkát, amire egyetlen egy ember sem volt képes, még arra sem, hogy azt elkezdje. Eljött, hogy kiszabadítsa, megmentse megvásárolja az embert, hogy kiváltsa Sátán királyságából és bevigye Isten országába. Krisztus nem azért jött, hogy segítsen megmenteni a bűnösöket, vagy hogy elkezdje a bűnösök megmentését. Azért jött, hogy megmentse a bűnösöket.

Bizonyára mindazok, akik megtapasztalták Krisztus megmentő erejét mikor a fölön járt, hittek benne, hogy képes rá, hogy megszabadítsa testüket, lelküket, szellemüket Sátán kötelékéből. A gyógyulás az ember testének a megváltása a Sátán munkájától. Minden egyes gyógyulás Krisztus földi szolgálata során azokon esett, akik Krisztus kegyelmébe és erejébe vetették hitüket, hogy elvégezze a gyógyulást rajtuk. Minden gyógyulás csoda volt és teljes mértékben kívül esett az ember képességén és hatalmán, hogy azokat véghez vigye. Egy jó példa erre az a gyógyulási eset, mely a Máté 9.27-30-ban lett lejegyezve. Két vak ember jött Krisztushoz és kért gyógyulást. Jézus megkérdezte tőlük, *„Hiszitek-é, hogy én azt megcselekedhetem?”*; megvallották hitüket és meggyógyultak. Az *„azt”* amit a vakok hittek, az a csoda volt, amely helyreállította a szemüket, az idegeket, melyek a látással kapcsolatosak. Minket nem arra kértek, hogy higgyük azt, amit cselekedni fog, hanem amit **már megtett** és elvégzett.

Meghalt a bűneinkért (helyettünk). Feltámadott és megtörte Sátán és a halál hatalmát felettünk. Megmentett bennünket, megszabadított bennünket és megvásárolt bennünket. Amit tőlünk kérnek, hogy elfogadjuk és higgyük ezt.

A hitünk azzal azonosít bennünket, amit Krisztus a halálával, eltemetésével és feltámadásával elvégzett. A vízkereszttségünkkel tanúskodunk, hogy látjuk a halálunkat, eltemetésünket és feltámadásunkat, mely megtörtént a mi helyettesünkben. Mindaz, amit elviselt és a győzelem, melyet megnyert helyettünk volt. „Értünk” halt meg.

Róm. 8:37 De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, Az által, a ki minket szeretett,

Gal. 2:20 Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, a ki szeretett engem és önmagát adta érettem.

Eféz. 1:7 A kiben van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága szerint.

Eféz. 1:6 Kegyelme dicsőségének magasztalására, a melylyel megajándékozott minket ama Szerelmesben

Eféz. 1.19-23; 2:1-2 És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, a kik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, A melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben. Felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, mely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következőben is: És mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötté az anyaszentegyháznak fejévé, Mely az Ő teste, teljessége Ő néki, a ki mindeneket betölt mindenekkel.

Eféz. 1:7 A kiben van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága szerint.

Eféz. 1:6 Kegyelme dicsőségének magasztalására, a melylyel megajándékozott minket ama Szerelmesben

Eféz. 1.19-23; 2:1-2 És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, a kik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, A melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben. Felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, mely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következőben is: És mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötté az anyaszentegyháznak fejévé, Mely az Ő teste, teljessége Ő néki, a ki mindeneket betölt mindenekkel.

Zsid. 10:14 Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket.

Eféz. 1:3 Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, a ki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban,

Kol. 2:10 És ti Ő benne vagytok bételjesedve, a ki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak;

Most „értünk” jelenik meg Isten jelenlétében. „*Hiszitek-é, hogy én azt megcselekedhetem?*” Pál evangéliuma mindig a múlt időben játszódik. „*a ki minket szeretett*”; „*a ki szeretett engem és önmagát adta értem*”. Az Efézusiakhoz és a Kolossébeliekhez írt levelek hemzsegnek a múlt időtől, a megigazulásunkat és a Sátán királyságából és ereje alól való teljes és egészében való megszabadulás több nézőpontját illetően.

Pál nem térdel le és imádkozik, hogy az Efézusiak majd valamely nap megváltást nyerjenek. Azt mondja, „*A kiben (Krisztusban) van a mi váltságunk*”. Nem imádkozik, hogy elfogadtatást nyerjenek, mivel „*Kegyelme dicsőségének magasztalására, a melylyel megajándékozott minket* (eredetiben: elfogadott bennünket – ford.) *ama Szerelmesben*”. Nem imádkozik, hogy megszabaduljunk a Sátán királyságából és elnyerjük a győzelmet, hanem hangoztatja a dicsőséges tény, hogy megszabadultuk a levegőben levő hatalémasságtól és a tény, hogy „*mindeneket vetett (Isten) az Ő (Krisztus) lábai alá*”.

Pál imája az, hogy Isten nyissa meg a szemünket, **hogy meglássuk és megértsük** mi minden tett Isten értünk Krisztus megváltói munkájában. Mikor az ember tehetetlen volt, „erőtlen”, nem rendelkezvén azzal az erővel, hogy megszabadítsa magát, Isten belépett és teljes tökéletességgel kegyelemből elvégezte mindazt, amire képtelenek voltunk. Minket csupán arra kér, hogy elhiggyük mindazt a jelentést mely arról szól, hogy amit tett, megtett. Nem értünk minden egyes részletet azzal kapcsolatban, amit értünk tett, de „*megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban*”. „*Ő benne vagytok bételjesedve*” (teljesek vagytok benne – ford.). Ez mind igaz, minden egyes hívőre. Ez mind Isten munkája. Nincs szükségünk arra, hogy megértsük a „tulajdonított igazságosság” tanítását ahhoz, hogy élvezzük ennek hasznát.

1 Kor. 2:12 Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istentől való Lelket; hogy megismerjük azokat, a miket Isten ajándékozott nekünk.

Nem attól születünk újjá, hogy megértjük és hiszünk az újjászületés tanításában. Mindezeket az áldásokat azon az egyszerű, az evangéliumban való hit útján kapjuk, mely hisz Krisztusban, mint helyettesünk halálában, eltemetésében és feltámadásában.

Sokan lecsökkentették az evangéliumot a bűnök bocsánatára és az Ószövetség újra és újra megtapasztalására, így *„Akár én azért, akár azok, így prédikálunk, és így lettetek ti hívőkké”*.

Sokan azt hirdették, hogy az örök élet és a bűn feletti győzelem az a valami, ami csak az ember hite, küzdelme és erőfeszítése által érhető el, nem pedig valami, ami a miénk *„Krisztusban”*. Minden áldás a miénk a Krisztusban.

Mindegyiknek az alapja az, és csak az, teljesen az, amit Krisztus elvégzett a Kálvárián. Mindezek az áldások és győzelmek amiket mindennapi életünkben végbe mennek és tapasztalunk, azok Isten szellemének természetfölötti munkái bennünk a Kálvárián bevégzett munkába való hitünk következményeként. A Szent Szellemet azért kapjuk, hogy *„megismerjük (megértjük) azokat, a miket Isten ajándékozott nekünk”*. Bizonyára az ember hit által tartatik meg, de ennek a hitnek a tárgyát nem képezheti az ember egy részecskéje sem, sem akaratereje, sem jóindulata, sem képessége, hogy visszatartsa magát, sem önigazsága, hanem teljesen Istenre, az Ő kegyelmére, az Ő jellemére, erejére és az Ő fiának a tökéletes bevégzett munkájáról szóló szavára kell, hogy irányuljon. Nincs örök életről szóló ígélet, mely az ember élethordozásán alapul, sem a megtérés előtt vagy után.

Tragédia, hogy a dicsőséges természetfeletti evangéliumot megfosztották erejétől és az Isten csodáiba való hit ennél fogva lehanyaglott. Az isteni gyógyítás igazsága és a démonok hit által való kiűzését elhanyagolják, sőt ellenzik. A szűztől való születés, a testi feltámadás és Krisztus szó szerinti visszatérését elokoskodták, míg a megtisztító vér helyét és a

Gal. 4:10 Megtartjátok a napokat és hónapokat és időket, meg az esztendőket.

Gal. 3:3 Ennyire esztelenek vagytok? A mit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?

Zsid. 4:10 Mert a ki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, a miképen Isten is a magáéitól,

Róm. 4:5 Ellenben annak, a ki nem munkálkodik, hanem hisz abban, a ki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságnak.

Kol. 2:8-13 Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsákmányt vet a bölcsekedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint, és nem a Krisztus szerint való: Mert Ő benne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg, És ti Ő benne vagytok bételjesedve, a ki feje minden fejedelemiségnek és hatalmasságnak; A kiben körül is metéltettetek kéz nélkül való körülmetéléssel, levetkezőn az érzéki bűnök testét a Krisztus körülmetélésében; Eltemetvén Ő vele együtt a keresztségben, a kiben egyetemben fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit által, a ki feltámasztá Őt a halálból. És titeket, kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeteknek körülmetéletlenségében, megelevenített együtt Ő vele, megbocsátván minden bűnötöket,

Szent Szellem feltámasztó erejét behelyettesítették emberi erkölcsökkel és vallásos cselekedetekkel.

Pál folyamatosan ébren volt és újra és újra óvott azon gyülekezetek ellen akik elfordultak a természetfelettiben való hittől Krisztus istenségétől és megváltó munkájától.

„Megtartjátok a napokat és hónapokat és időket, meg az esztendőket.” „Ennyire esztelenek vagytok? A mit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?”

„Mert a ki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, a miképpen Isten is a magáétól”
„Ellenben annak, a ki nem munkálkodik, hanem hisz abban, a ki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdonítatik igazságnak.” Valószínűleg a legnyíltabb ígék, melyek óvják az embert attól, hogy elforduljon Krisztus tökéletes munkájától és odaforduljon az emberi munkához és önigazsághoz az a Kolossébeliekhez írt levél teljes 2. fejezete. *„Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsákmányt vet a bölcsekedés és üres csalás által, mely emberek rendelese szerint, a világ elemi tanításai szerint, és nem a Krisztus szerint való: Mert Ő benne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg, És ti Ő benne vagytok bételjesedve, a ki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak...Eltemettétvén Ő vele együtt a keresztségben, a kiben egyetemben fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit által, a ki feltámasztá Őt a halálból.És titeket, kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeteknek körülméletlenségében, megelevenített együtt Ő vele ”*Pál kimutatja, hogy teljesen és egészében azonosítva vagyunk ezzel a hatalmas és tökéletes Krisztussal és mindazzal, amit jóvátételi munkája során véghezvitt.

Nincs semmi, ami hiányozna ennek a Krisztusnak a teljességéből, tökéletességéből vagy szentségéből. Nincs semmi, ami belőlünk hiányozna a vele való azonosulásunkból.

Kol. 2:10 És *ti* Ő benne vagytok bétéljesedve, a ki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak;

Kol. 2:16 Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában:

Kol. 2:21-23 Ne fogd meg, meg se kóstold, még csak ne is illesd. (A mik mind a velők való élés által elfogyasztásra vannak rendelve), az emberek parancsolatai és tanításai szerint? A melyek bölcsességnek látszanak ugyan a magaválasztotta istentiszteletben és alázatoskodásban és a test gyötrésében; de nincs bennök semmi becsülni való, *mivelhogy* a test hizlalására valók.

Kol. 3:1 Annakokáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, a hol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülven,

Zsid. 10:4 Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket.

Zsid. 10:14 Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket.

„*És ti Ő benne vagytok bételjese*de” (teljesek vagyunk Őbenne – ford.) folytatja Pál, figyelmeztetvén a hívőket, hogy ne hagyják, hogy valaki is megbírálja őket vagy hozza őket kárhoztatás alá „*evésért, vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában*”. Nem sülyeszthetjük le ezt az evangéliumot szabályok és rendelkezések halmazának természetes szintjére. „*Ne fogd meg, meg se kóstold, még csak ne is illesd. (A mik mind a velők való élés által elfogyasztásra vannak rendelve), az emberek parancsolatai és tanításai szerint?..*” „*Annakokáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, a hol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülén,*” Krisztus ezen dicsőséges evangéliuma teljesen egy az emberi és természetes szint felett levő szinten van.

Ez egy természetfeletti evangélium. „*Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket*”. Az első vers azt mondja, hogy ezek az áldozatok, **soha** sem képesek tökéletességre juttatni bennünket. Sok dolog van, amit az ember véghezvitt. Elcsodálkozunk az ember tudásán és felfedező képességén. Az ember bűnének az eltávolítása **nem lehetséges**. Nem arról van szó, hogy az embernek jobban oda kéne szánnia magát vagy, hogy sokkal komolyabban kellene küzdenie. Csupán ez az emberi lehetőségeken kívül esik. Az állatok ezrei, amik vérét az évszázadok során a bűnért felajánlottak, nem távolítottak egyetlen egy emberi bűnt sem. Ha azok képtelenek voltak a bűnt eltávolítani a múltban, miért várjuk, hogy most több hatással lennének? Ha az embernek az erőfeszítései és jócselekedetei Ádámtól Krisztusig nem mentettek meg egy lelket sem, miért mentenének meg valakit is ma vagy tartanának meg valakit is azután, amit Isten a kegyelme által egyszer már elvégzett.

Ezzel ellentétben Krisztus „*egyetlenegy áldozatával örökre tökéletessékké tette a megszentelteket.*”

Luk. 16:22,23,26 Lőn pedig, hogy meghala a koldus, és vitették az angyaloktól az Ábrahám kebelébe; meghala pedig a gazdag is, és eltemették. És a pokolban felemelé az ő szemeit, kínokban lévén, és látá Ábrahámot távol, és Lázárt annak kebelében. És mindenekfelett, mi köztünk és ti közöttetek nagy közbevetés van, úgy, hogy a kik akarnának innét ti hozzátok általmenni, nem mehetnek, sem azok onnét hozzánk át nem jöhetnek.

Zsid. 9:8,15 Azt jelentvén ki ezzel a Szent Lélek, hogy még nem nyílt meg a szentély útja, fennállván még az első sátor. És ezért új szövetségnek a közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígértét.

Márk. 1:27 És mindnyájan elálmélkodának, annyira, hogy egymás között kérdezgeték, mondván: Mi ez? Micsoda új tudomány ez, hogy hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek is, és engedelmeskednek néki?

Mát. 12:28 Ha pedig én Istennek Lelke által űzöm ki az ördögöket, akkor kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa.

Márk. 16:15-17 És monda nékik: Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliomot minden teremtésnek. A ki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; a ki pedig nem hiszen, elkárhozik. Azokat pedig, a kik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak.

Zsid. 2:14,15 Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, a kinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, És megszabadítsa azokat, a kik a haláltól való félelem miatt teljes életökben rabok valának.

Visszatérvén az Ószövetségi szentek megváltásához, Krisztus halálánál és feltámadásánál felismerjük, hogy Isten szelleme működött az emberek között az Ószövetség napjaiban. Isten elismerte az emberek hitét, amint véráldozatot vittek és várták a megígért megváltót.

Az is úgy tűnik, hogy az eltávozott lelkekek elosztásra kerültek és azok akik a hitben haltak meg, más helyre kerültek, amit Ábrahám kebelének neveztek. Az is úgy tűnik, hogy egy nagy szakadék választotta szét a gonoszt és az igazat (akik hit által voltak igazak).

Világos, hogy ezeknek az Ószövetségi szenteknek a bűnei a Kálvária keresztségig nem lettek eltávolítva. Tisztán meg lett állapítva, hogy az út a mennybe Krisztus haláláig nem volt nyitva. Ahogy Isten megszabadította az Ószövetségi szenteket a föld alatti világ hatalmából, úgy minket is felemelt a Sátán hatalma fölé mennyei helyekre, a Sátánt a lábunk alá helyezve.

Egy figyelemreméltó tény, hogy bár az Ószövetség hemzseg a csodáktól egyetlen egy démonúzó esemény sincs lerögzítve. Mikor Krisztus elkezdte kiűzni az ördögöket, az emberek azt kérdezték, *„Micsoda új tudomány ez?”* Jézus közölte, hogy a démonok kiűzése azt bizonyítja, hogy elközelgett a mennyeknek országa. Az első jel, amiről azt mondta, hogy a hívőket kell, hogy kövesse ahogy kiküldte őket a világba, hogy hirdessék az evangéliumot, *„az én nevemben ördögöket űznek”*.

A második Ádám teljesen visszaszerezte a földi ember szabadságát a Sátán uralma alól és véget vetett Sátán jogigényének minazon emberek felett, akik hisznek Őbenne.

Krisztus eljött, hogy *„a halál által megsemmisítse azt, a kinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, És megszabadítsa azokat, a kik a haláltól való félelem miatt teljes életökben rabok valának.”* Sátán Ádám bukása révén a bűnön keresztül jutott a halál erejének birtokába.

Jel .5:3 És senki, sem mennyen, sem földön, sem föld alatt, nem tudta a könyvet felnyitni, sem ránézni.

Zsid. 12:22-24 Hanem járultatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihez, Az elsőszülettek seregéhez és egyházához, a kik be vannak írva a mennyekben, és mindenek bírójához Istenhez, és a tökéletes igazak lelkeihez, És az újszövetség közbenjárójához Jézushoz, és a meghintésnek véréhez, mely jobbat beszél, mint az Ábel vére.

Eféz. 3:15 A kiről neveztetik minden nemzetség, mennyen és földön

Fil. 3:20 Mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk

Kol. 1:13 A ki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általvitt az Ő szerelmes Fiának országába

Ján. 3:5 Felele Jézus: Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.

Isten az Ószövetségi szentek és Krisztus a sötét alvilágból való feltámasztása révén világosságra juttatta azt a tényt, hogy a Sátán hatalma az ember felett véget ért.

Látták őket a földön Jeruzsálem városában és kétségtelen, hogy ahogy Krisztus felvitetett a levegőben át a démonok seregén keresztül, akik befolyásolták és uralkodtak az emberen a földön, míg azok mindannyian lába alá nem vették, a feltámadott szentek is felvitettek vele, be Isten valóságos jelenletébe. A szörnyű gravitáció és a bűn, halál és pokol (Seol, Hádes) lefelé húzó ereje megtört felettük és nem tudta őket tovább visszatartani. Az Efézusi levél világosan tanítja, hogy szabadulásunk, ki és felelmeskedésünk Sátán uralma alól szintén megtörtént Krisztussal az Ő feltámadásakor. Amikor Krisztus megszabadította őket akkor minket is megszabadított. Ugyanabból a királyságból, amiből őket megszabadította, minket is megszabadított.

Az egyik legkülönösebb tolog minden tanítás és doktrína területén a hely, ahova a fizikai halál lett szánva a megváltás tervében. Bár világosan három hely van, ahol ember található, a mennyben a földön és a föld alatt, csak két királyság van, két család és két Ádám és a minden ember vagy az egyik királysághoz tartozik vagy a másikhoz. Az ember a halálakor egy másik helyre kerül, de ez csak egy másik szobája ugyanannak a királyságnak. Mi (most) már elérkeztünk Isten mennyei királyságába, az angyalok és tökéletessé tett igaz emberek megszámlálhatatlan sokasága közé, Jézushoz az Újszövetség közbenjárójához. Pál azt mondja, hogy *„A kiről (Jézusról) nevezetik minden nemzetség, mennyen és földön”* Két hely, de csak egy család. *„Mert a mi országunk mennyekben van”*. Mi a már most a mennyei királysághoz és rendhez tartozunk, ahogy a bukott emberek a földön a sötétség királyságához. *„A ki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általvitt az Ő szerelmes Fiának országába”*.

Csel. 26:18 Hogy megnyissad szemeiket, hogy sötétségből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és a megszenteltettek között osztályrészt nyerjenek az én bennem való hit által.

1 Pét. 2:9 Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, a ki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket;

Luk. 16:16 A törvény és a próféták *Keresztelő Jánosig valának*: az időtől fogva az Istennek országa hirdettetik, és mindenki erőszakkal tör abba.

Ján. 5:24 Bizony, bizony mondom néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre.

1 Móz. 1:2 A föld pedig kietlen és pusztá vala, és sötétség vala a mélység színén, és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett.

Eféz. 5:8 Mert valátok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világosságnak fiai úgy járjatok.

1 Thess. 5:5-8 Ti mindnyájan világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé! Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok. Mert a kik alusznak, éjjel alusznak; és a kik részegek, éjjel részegednek meg. Mi azonban, a kik nappaliak vagyunk, legyünk éberek, felöltözvén a hitnek és szeretetnek mellvasába, és sisak gyanánt az üdvösségnek reménységébe.

2 Kor. 6:14 Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötéttséggel?

1 Ján. 1:6 Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötéttségben járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekeszszük.

A halálnak semmi köze a mi mennyei királyságunkba való belépésünkhöz. A mennyekbe úgy lépünk be, hogy bele születünk az újjá születés által. Pál azt mondta, hogy prédikálásának célja, hogy az embereket a sötétségből a világosságra, hogy a Sátánnak a hatalmából Isten felé fordítsa őket. Péter azt mondta Istenről, hogy „*a ki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket*”.

Jézus megfeddte a farizeusokat, hogy nem mentek be a mennyek országába és visszatartották azokat, akik kívántak belépni. Jézus azt mondta, hogy „*A törvény és a próféták Keresztelő Jánosig valának: az időtől fogva az Istennek országa hirdettetik, és mindenki erőszakkal tör abba.*” Jézus azt mondta, hogy „*a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem átalment a halálból az életre.*”

Mózes 1. könyve a teremtkor kimondja, hogy „*setéség vala a mélység színén*”. Isten szólt és fény jött a sötétségbe. Isten ekkor elválasztotta a sötétséget a világosságtól. Az Újszövetségben ismételtlen találunk hivatkozásokat a sötétség és a világosság birodalmára, királyságára. Egy világos vonal és szakadék választja el a kettőt egymástól. „*Mi közöisége a világosságnak a sötétséggel?*” Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség. Csak egyetlen egy híd köti össze a két királyságot a szakadék fölött, Krisztus halála, eltemetése és feltámadása. Ki kell lépjek Ádám bukott fájából és Sátán királyságából, mely hatalomra került az ember felett annak bukásában a halál kapuja által. A fizikai halál lehet véget vet földi időmnek, de Sátán uralma lehúz, mivel én még mindig Sátán királyságában vagyok. A fizikai halál nem szabadít fel Sátán igénylése és igája alól, nem visz át egyik királyságból a másikba. A Krisztussal együtt való halálom az, mely felszabadít a bűn alól. (A bűn büntetése a halál, végrehajtatott). Mihelyt a bűn megítéltetett, a halál elereszti a

Gal. 4:26 De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja,

Luk. 3:21,22 Lőn pedig, hogy mikor az egész nép megkeresztelkedett, és Jézus is megkereszteltetett, és imádkozott, megnyilatkozáék az ég, És leszálla ő reá a Szent Lélek testi ábrázatban mint egy galamb, és szózat lőn mennyből, ezt mondván: Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm!

Csel. 2:2-4 És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, a hol ülnek vala. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, a mint a Lélek adta nékik szólniok.

Gal. 4:6 Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya!

Ján. 8:21,24 Ismét monda azért nékik Jézus: Én elmegyek, és kerestek majd engem, és a ti bűneitekben fogtok meghalni: a hová én megyek, ti nem jöhettek oda. Mondának azért a zsidók: Avagy megöli-é magát, hogy azt mondja: A hová én megyek, ti nem jöhettek oda? És monda nékik: Ti innét alól valók vagytok, én onnét felül való vagyok; ti e világból valók vagytok, én nem vagyok e világból való. Azért mondám néktek, hogy a ti bűneitekben haltok meg: mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a ti bűneitekben.

Jel. 14:13 És hallék az égből szózatot, a mely ezt mondja vala nékem: Írd meg: Boldogok a halottak, a kik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket.

1 Thess. 4:16 Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban;

markát fölöttem. Először a szellemem megy át a halálból az életbe. A következő lépésben a testem feltámad romolhatatlanságban és örök életben. Sátán alvilágának lefelé húzó ereje örökké megtört. Felőlről születtem, „*De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja*”. Jézus felemelte szemeit a mennybe és azt mondta, „*Atya*”. Az egek megnyíltak, Krisztus felett, a Szellem leszállt rá és egy hang a mennyből azt mondta „*Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm!*” Az egyháznak hasonló élményben volt része Pünkösdkor. „*És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, ..És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel*”. „*Mínhogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az Ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya!*”

A mi otthonunk fent van. A mi Atyánk fent van az állampolgárságunk fent van. A mennyei birodalomhoz és országhoz tartozunk (most). Isten megvásárolt tulajdona vagyunk. A szellemünk örök élet részese lett. Testünk a feltámadáskor halhatatlanná válik és ugyanennek az életnek válik részesévé. Az erő most már felfelé visz, Isten felé, a menny felé.

A fizikai halál nem változtatja meg a királyságot, a birodalmat, ahova tartozunk. Az egyszerűen elengedi a szellemet a földi testből, hogy fel vagy leszálljon, abba az irányba, ahova a természete vonzza. Ahogy az acélt vonza a mágnes, úgy az újjászületettek, akik Isten természetéből (örök életéből) születtek, vonzódnak felfelé.

A farizeusoknak Jézus azt mondta, „*Én elmegyek, és kerestek majd engem, és a ti bűneitekben fogtok meghalni: a hová én megyek, ti nem jöhettek oda.. mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a ti bűneitekben.*” „*És hallék az égből szöveget, a mely ezt mondja vala nékem: Írd meg: Boldogok a halottak, a kik az Úrban halnak meg mostantól fogva.*” „*és feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban*”.

2 Kor. 4:16 Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul.

1 Kor. 15:56 A halál fullánkja pedig a bűn; a bűn ereje pedig a törvény.

Zsid. 2:9 Azt azonban látjuk, hogy Jézus, a ki egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál, a halál elszenvedéseért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált.

2 Kor. 4:14 Tudván, hogy a ki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket is feltámaszt, és veletek együtt előállít.

2 Kor. 5:1,6-8 Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökké való házunk a mennyben. Azért mivelhogy mindenkor bízunk, és tudjuk, hogy e testben lakván, távol vagyunk az Úrtól. (Mert hitben járunk, nem látásban); Bizodalmunk pedig van, azért inkább szeretnénk kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz.

Ján. 11:26 És a ki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?

2 Kor. 5:8 Bizodalmunk pedig van, azért inkább szeretnénk kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz.

1 Thess. 4:16,17 Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban; Azután mi, a kik élünk, a kik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképen mindenkor az Úrral leszünk.

Luk. 16:26 És mindenekfelett, mi köztünk és ti közöttetek nagy közbevetés van, úgy, hogy a kik akarnának innét ti hozzátok általmenni, nem mehetnek, sem azok onnét hozzánk át nem jöhetnek.

Világos, hogy az ember ezen két állapot valamelyikében hal meg. Krisztusban, vagy bűneikben. Az ember azért hal meg bűnében, mert nem hitt a Krisztusban.

Aki hisz, által ment a halálból az életre, átment a halál birodalmából az élet birodalmába.

Az Ószövetségi szentek teljes megszabadulása sokkal fizikai haláluk után történt és nincs kapcsolatban ezzel. A mit szabadulásunk a Sátán hatalmából a halál előtt történik, akkor, mikor hiszünk az evangéliumban. A Krisztussal együtt végbemenő halálunk az, ami kapcsolatban áll a Sátán birodalmából való kijövetellel. A halálra úgy kell, hogy tekintsünk, mint egy áldott megtapasztalásra. Áldott (boldog) az, aki az Úrban hal meg. A halálnak nincs már fullánkja a hívőket illetően. *„A halál fullánkja pedig a bűn”*. Jézus megkóstolta a halált minden emberért. Olvassuk Pál bizalomtól teljes szavait a halált illetően. *Tudván,..minket is feltámaszt”*. *„Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökké való házunk a mennyben. Azért mivelhogy mindenkör bízunk, és tudjuk, hogy e testben lakván, távol vagyunk az Úrtól. (Mert hitben járunk, nem látásban); Bizodalunk pedig van, azért inkább szeretnénk kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz.”* Mondta Pál. Jézus azt mondta, *„És a ki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?”* A halál terrorja eltávozott tőlünk. A halál fullánkját eltávolították. Azt mondja, hogy Jézusban elalszunk, várván testünk bizonyos, garantált feltámadását. *„Bizodalunk pedig van, azért inkább szeretnénk kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz.”* Világos, hogy élve vagy halva egy morzsányi befolyásunk nincs Krisztus eljövetelére és mind az élő, mind a holt elváltozik és felvitetik, hogy örökké az Úrral legyen.

Bizonyos, hogy csak ezen a földön mehet át az ember a Sátán birodalmából Istenébe. Csak itt hirdettetik az evangélium az embernek.

Zsid. 2:14 Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, a kinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt,

1 Kor. 15:26 Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.

Róm. 5:12 Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek;

Jel. 12:5, 17 És szüle fiú-magzatot, a ki vasvesszővel legeltet minden nemzetet; és ragadtaték annak fia Istenhez és az ő királyiszékéhez.

A halál után nincs váltás vagy változtatás. A nagy szakadék örökké oda van helyezve. Krisztus a földön ontotta a véré, hogy megmentse az embert. Isten hívja az embert, itt és most, hogy megtérjen és higgyen a kegyelmének jó hírében, hogy megengedje, hogy Krisztus átvegye a helyét és elhordozza helyette az ítéletet. A halál véget vet a bűnös földi pályafutásának ott, ahol az evangélium hirdettetik. A halál véget vet a hívő lehetőségeinek, hogy megáldjon és szolgáljon másokat és hogy végezze Krisztus munkáját a földön. De a halál nem változtatja meg a hívő vagy hitetlen állpotát Isten előtt.

Egy ide vonatkozó általános tanítás mely így szól:

A hívő az evangéliumba vetett hit és Krisztusnak jóvátételi munkájával a vízkeresztségben való azonosulása között valamint a halál órája között elvesztheti üdvösségét visszatérhet az életből a halálba, Isten királyságából a Sátánéba, ha csak nem tart fent egy bizonyos szintű hitet vagy életmódot. Mindazok, akik ezt a tant tanítják azt is vallják, hogy a fizikai halál után a fizikai halál és a feltámadás között nincs lehetőség elveszni, a megigazulást elveszteni, vagy az üdvözölést meg nem történné tenni. A fizikai halál vonalának átlépésével a hívő örök biztonságba kerül. A fizikai halál egy új pozícióba, az örök biztonság pozíciójába helyezi.

Világos, hogy a halál a bűn eredménye, ivadéka volt. Sátán az, aki a halál felett uralkodik. A halál világosan egy ellenség, egy utolsó ellenség, aki tönkre lesz téve. A halál egyike azoknak, amiért Krisztus eljött, hogy megszabadítson tőle. **A halál nem, semmiképpen sem lehet a megmentőm.**

A Jelenések könyvének 12-ik fejezete megjelentet egy asszonyt egy mennyei pozícióban vajúdván, hogy világrahozzon egy gyereket. Az egyik gyermeke felvitetett Istenhez az Ő trónjához. Többen maradtak a földön, akiket gyűlöl Sátán, mert náluk van Jézus bizonyágtétele.

Jel. 7:14 És mondék néki: Uram, te tudod. És monda nékem: Ezek azok, a kik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében.

Jel. 5:9 És éneklének új éneket, mondván: Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecségeit: mert megölettél, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből,

Gal. 4:26 De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja,

Nincs okunk azt hinni, hogy bármelyik másik gyerek vagy maga az asszonynak nem vitethetett volna fel közvetlenül a mennybe, mint ahogy az az egy gyerek, akit „fiúmagzatnak” neveznek. Valójában Isten minden gyermeke felvitetik Krisztus eljövetelekor. Nincs semmiféle tisztítóűz vagy purgatórium amin át kell menni, hanem közvetlenül ez a gyermek felvitetett a földről Isten trónjához az Ő jelenlétebe. Világos, hogy azok, akiket János a mennyben látott, a Bárány vére miatt voltak ott. A szentek éneke a mennyben, *„Méltó vagy, ..mert megölettél, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből”* De mi itt vagyunk, most megváltva ugyanazon vér által felülről születve. Mi itt és most a megváltottak ugyanazon mennyei birodalmához és királyságához tartozunk.

„De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja”. Ő az anyja mindazoknak, akik felvitettek, és bevittetek a menny dicsőséges városába és az anyja mindannak a nagy sokaságnak, akik még a földön élnek az *„ágazat” és „nyelv” és „nép” és „nemzet”* között, de ugyanúgy Istentől születve és ugyanúgy megváltva, mint azok fönt.

A földön vagy a mennyben, mindannyian Isten nagy családjába és királyságába tartoznak, biztonságban a vérszövetség alatt.

Bizonyára igaz, hogy Sátán kíséretései és támadásai nem érhetnek el a mennybe és a menny szent atmoszférája messze különbözik ettől a romlott és gonosz világtól. Hajlamosak vagyunk azt gondolni magunkról, hogy nagy gonoszság és veszély tárgyának vagyunk kitéve ebben a világban, beleértve annak a veszélyét, hogy elveszíthetjük helyünket Krisztus királyságában és elkárhozunk Ádám fájával együtt. Küzdünk annak érdekében, hogy megőrizzük üdvösségünket míg biztonságban a menny belsejébe érkezünk. Úgy tűnik, hogy a

Eféz. 2:22 A kiben ti is együtt építettetek Isten hajlékává a Lélek által.

1 Kor. 3:16, 17 Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti.

1 Kor. 6:19 Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, a melyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?

Eféz. 5:30 Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók.

Zsid. 10:19 Mivelhogy azért atyámfiai bizodalunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által,

2 Kor. 3:13-18 És nem, miként Mózes, *a ki* leplet borított az orcájára, hogy ne lássák Izráel fiai az elmulandónak végét. De megtompultak az ő elméik. Mert ugyanaz a lepel mind e mai napig ott van az ő szövetség olvasásánál felfedetlenül, mivelhogy a Krisztusban tűnik el; Sőt mind máig, a mikor csak olvassák Mózes, lepel borul az ő szívökre. Mikor pedig megtér az Úrhoz, lehull a lepel. Az Úr pedig a Lélek; és a hol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arczczal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.

Ján. 14:20 Azon a napon megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti én bennem, és én ti bennetek.

Kol. 1:27 A kikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az *tudniillik*, hogy a Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége:

Jel. 6:16 És mondának a hegyeknek és a köszikláknak: Essetek mi reánk és rejtsetek el minket annak színe elől, a ki a királyiszékből, és a Bárány haragjától:

fizikai halált és a sirt a megmentőnknek és kapuként állítjuk ki, mely Isten biztonságos királyságába és üdvösségébe vezet.

Vizsgáljunk meg néhány állítást gondosan. Mi teszi a mennyet szent helyé? Mi tette a vérrel meghintett sátrat a pusztában vagy Salamon templomát melyet átlag emberek építettek földi kövekből, faanyagból és drágakövekből szent helyé? A válasz bizonyára az, hogy Isten jelenléte. De várjunk, fel kell-e, hogy menjünk a mennybe, hogy bekerüljünk Isten jelenlétebe? Az egyház nem Isten lakhelye? *„Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek?”*

A Krisztus teste vagyunk, **most**. Az Ő testének vagyunk tagjai, az Ő húsából, az Ő csontjából valók. **Most** van bemenetelünk a Szentek Szentjébe a Jézus vérén keresztül. Az Isten jelenlététől és dicsőségétől (Shekinah) elválasztó függöny el lett távolítva és meg van számunkra a lehetőség, hogy **itt és most a földön** Isten arcát meglássuk, nem úgy, mint Izrael, aki nem nézhette Mózes arcát, mikor Isten dicsősége rajta volt. Nem a halálkor lépünk be Isten jelenlétebe. Isten szelleme már most bennünk van.

„megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti én bennem, és én ti bennetek”. „Krisztus ti köztetek (bennetek) van, a dicsőségnek ama reménysége.”

Magában a mennyben való lét egyáltalán nem valami vonzó kilátás a nem újjászületett ember számára.

Az embernek, Isten vagy a szent angyalainak a jelenlétére való reakciója mindig rettegés és félelem volt. Az ember természetszerűleg elfut és elbújik mint ahogy Ádám tette Isten jelenlétéből. A megtéretlen és hitetlen a helyekhez és sziklákhöz kiállt, hogy rejtse el Isten arcától és jelenlététől. Csak a vér vihet be bennünket Isten jelenlétebe. Ha mi nem vagyunk hit által itt és most a földön, Krisztus tökéletesen befejezetett munkájában tökéletes és szent, hogyan lakhat Isten bennünk, mint templomában.

3 Mózs. 10:1,2 Nádáb pedig és Abihu, Áronnak fiai, vevék egyen-egyen az ő temjénezőjüket, és tőnek azokba szenet és rakának arra füstölő szert, és vivének az Úr elé idegen tüzet, a melyet nem parancsolt vala nékik. Tűz jöve azért ki az Úr elől, és megemészté őket, és meghalának az Úr előtt.

4 Mózs. 4:19, 20 Hanem ezt műveljétek ő velők, hogy éljenek és meg ne haljanak, mikor járulnak a szentségek szentségéhez: Áron és az ő fiai jöjjenek el, és rendeljék el őket, kit-kit az ő szolgálatára és az ő terhére. Egy pillanatra se menjenek be, hogy meglássák a szenthelyet, hogy meg ne haljanak.

Zsid. 9:9 A mi példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal, melyek nem képesek lelkiismeret szerint tökéletessé tenni a szolgálattevőt,

Zsid. 10:14 Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket.

Zsid. 10:2 Különben megszűnt volna az áldozás, mivelhogy az egyszer megtisztult áldozók többé semminemű büntudattal nem bírtak volna.

Zsid. 10:19,22 Mivelhogy azért atyámfiai bizodalmunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint a kiknek szívök tiszta a gonosz lelkiismerettől,

Zsid. 7:19 Minthogy a törvény semmiben sem szerzett tökéletességet; de beáll a jobb reménység, a mely által közeledünk az Istenhez.

Zsid. 9:9 A mi példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal, melyek nem képesek lelkiismeret szerint tökéletessé tenni a szolgálattevőt,

Zsid. 10:1 Minthogy a törvényben a jövődő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennél fogva azokkal az áldozatokkal, a melyeket esztendőnként szünetlenül visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulókat;

Zsid. 10:14 Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket.

Hogyan vétethetünk fel Isten mennyei városába?

A Zsidókhöz írt levél 9 és 10-ik fejezetében jól le van írva a véráldozaton keresztül az Isten jelenlétébe vezető út. Összehasonlítja a Szentek Szentjét (ahol Isten jelenléte volt) és ahova a Izrael főpapja szent félelemmel és ámulatban belépett mennyel magával, ahol Isten lakik, a szent városban. Egyedül a vér tette lehetővé, hogy az ember belépjen a belső udvarba. De mint Nádáb és Abihu halála mutatja, a külső udvar is szent volt és csak a vér által léphetett be az ember erre a területre. Csak a pap nézhetett rá a szent edényeire. Az elvásztó függöny, mely az Ószövetségben elválasztotta a papok udvarát és Isten jelenlétét az ember és Isten, a föld és menny elválasztottságát szimbolizálta. Ez a kerítés a bűn volt, és a bűn tudata. Ebben a két fejezetben négyszer szerepel az a szó, hogy „*bűntudat*”. Az áldozatok és az ajándékok melyeket az Ószövetségben ajánlottak fel, nem tudták az azt felajánlót a bűntudat tekintetében tökéletességre juttatni.

A Krisztus vére megtisztítja a lelkiismeretet a holt cselekedetektől, hogy az élő Istent szolgáljátok. Ha a törvény áldozatai eltávolíthatták volna a bűnt, akkor elérték volna a céljukat és megszűnt volna az áldozatok felajánlása, *„mivelhogy az egyszer megtisztult áldozók többé semminemű bűntudattal nem bírtak volna”*. Minekünk azonban *„bizodalmunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint a kiknek szívök tiszta a gonosz (vádoló) lelkiismerettől”*.

A szó „*tökéletes*” sokszor szerepel ezekben a fejezetekben. A törvény és áldozatai *„semiben sem szerzett tökéletességet”* mint ahogy, most sem szerez tökéletességet annak részére, aki azokat az áldozatokat végzi. Ezzel szemben azt olvassuk Krisztusról, hogy *„egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket”*. Világos, hogy csak tökéletesség léphet Isten jelenlétébe.

3 Móz. 21:16-21 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Áronnak, mondván: Ha lesz valaki a te magod közül, az ő nemzetségökben, a kiből fogyatkozás leend, ne áldozza áldozatul az ő Istenének kenyerét. Mert senki sem áldozhat, a kiből fogyatkozás van: vagy vak, vagy sánta vagy csonka orrú, vagy hosszú tagú. Sem az, a ki törött lábú vagy törött kezű, Vagy púpos, vagy törpe, vagy szemfájós, vagy viszketeges, vagy sömörögös, vagy a ki megszakadott. Senki, a kiből fogyatkozás van, elő ne álljon Áronnak, a papnak fiai közül, hogy tűzáldozatot vigyen fel az Úrnak; fogyatkozás van ő benne, ne álljon elő, hogy megáldozza az ő Istenének kenyerét.

2 Móz. 12:5 És meghal Égyiptom földén minden elsőszülött, a Faraónak elsőszülöttétől fogva, a ki az ő királyi székében ül, a szolgálonak első szülöttéig, a ki malmot hajt; a baromnak is minden első fajzása.

3 Móz. 4:3 Ha a felkent pap vétkezik, a népnek romlására: hozzon az ő bűnéért, a melyet elkövetett, egy tulkot, fiatal ép marhát az Úrnak bűnáldozatul.

Nem lehetett semmi testi hiba abban az emberben, aki papként szolgált Isten jelenlétében.

Az oltári áldozatok tökéletesek kellettek, hogy legyenek, hogy elfogadásra találtassanak. Az ember lelkiismerete az, bűnösségének és tökéletlenségének tudata, mely félelmet kelt benne Isten szent jelenlétében. A zsidók nagy tiszteletben, ámulatban és félelemben tartották Isten szentségét, és egy zsidó sem mert volna átlépni a templom függönyén és megállni a szent földön Isten jelenlétében.

A Zsidókhoz írt levél szerzőjének újra és újra buzdítania kellett őket, hogy bátran lépjenek be magának Istennek a jelenlétébe minden félelem és bűntudat nélkül.

A vér teljesen, tökéletesen és mindörökre tökéletessé tett bennünket. Isten embereinek többségének azt tanították, hogy mindig legyen tudatában, tartsa eszében és lelkiismeretében bűneit, ahogy imában az Atyához közelít. Az Ószövetségben az imádó mindig tudatában volt bűnösségének, és erről folyamatosan évente meg kellett, hogy emlékezzen.

Az Ószövetségi imádó állt a függöny előtt, mindig tudatában lévén méltatlanságának, hogy megálljon Isten jelenlétében, mindig tudatában lévén a függönynek, mely elválasztotta őt Isten jelenlététől és dicsőségétől. Minket ma arra buzdítanak, hogy bátran lépünk be a Szentek Szentjébe mindenféle lelkiismeret-furdalás, bűntudat vagy félelem nélkül.

Az idevonatkozó ok egyszerűen ez. A törvény minden rendelése és áldozata természeti, fizikai és emberre vonatkozó volt. A Szent Sátor egy világi szent hely volt, emberi kéz készítette földi anyagokból. Az áldozatok, melyek vére beszennyezte a rézből és fából készült oltárt, bár a nyájak legjobbjai és legtökéletesebbjei voltak, csupán földi teremtmények voltak egy bukott teremtés részei. A sátor ruhaanyaga csupán természetes ruha volt, és a föld tiszta vizét használták a bőrök és a papok testének a mosására.

Zsid. 4:16 Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.

Zsid. 10:19-22 Mivelhogy azért atyámfiai bizodalunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, Azon az úton, a melyet ő szentelt nekünk új és élő *út* gyanánt, a kárpít, azaz az ő teste által, És lévén nagy papunk az Isten háza felett: Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint a kiknek szívök tiszta a gonosz lelkiismerettől,

Zsid. 10:3 De azok esztendőnként bűnre emlékeztetnek.

Zsid. 9:10 Csakis ételekkel meg italokkal és különböző mosakodásokkal - melyek testi rendszabályok - a megjobbulás idejéig kötelezők.

4 Móz. 4:23 A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig számláld meg őket; mindenkit, a ki szolgálatot teljesíteni való, hogy szolgáljon a gyülekezet sátorában.

A papok, akik a templom oltárán az áldozatokat felajánlották, csupán gyenge bűnös emberek voltak, Ádám fiai, akiknek lehelete a halállal egyszer megszűnik. Az egész Ószövetségi imádást össze lehet foglalni a következő szavakkal, „*Csakis ételekkel meg italokkal és különböző mosakodásokkal - melyek testi rendszabályok - a megjobbulás idejéig kötelezők.*”

A szó „*karnális*” a „*sarks*” görög szóból ered, mely megegyezik a „*testi*” szó jelentésével. Például a szó, karnivór, egy húsevő állatra vonatkozik. Minden egyes cselekedeteket és áldozatokat az ember végezte, földi eredetű dolgokból, a testi, a természetes dimenzióból véve.

Vegyük a legtisztább aranyat, bronzot, faanyagot, lenvásznat ami csak a földön fellelhető és építsünk belőle egy sátrat. Vegyünk a leg ereje teljében levő férfiak közül és állítsuk őket Isten legjobb szolgálatába. (A papok 30-50 éves korukig szolgálhattak).

Vegyük a föld nyájai közül a legszebb állatokat és ajánljuk fel azokat az oltáron. A föld javának ezerötszáz évnyi áldozata a következőt érte el:

1. Egyetlen egy emberi bűn nem töröltetett el.
2. A mennybe vezető út még mindig zárva maradt.
3. A büntudat még mindig nyomta az ember lelkiismeretét.

Az ember a bűn és büntudat eltörlésére irányuló hiábavaló erőfeszítései, a papok és áldozatok tökéletlenségével áll szemben a büntelen hatalmas Krisztus, a mi főpapunk. A Kálvárián kiöntött vér eltávolította, amire az áldozatok sohasem lettek volna képesek, a bűneinket. Az egyszeri tökéletes és dicsőséges Áldozat véghezvitte azt, amire a több ezer áldozati állatok legjobbjai és legtökéletesebbjei, melyek a föld rétjein legeltek és azokat nap után Istennek felajánlottak, képtelenek voltak véghezvinni.

1 Ján. 1:3 A mit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal.

1 Ján. 5:19 Tudjuk, hogy Istentől vagyunk, és az egész világ a gonoszságban vesztegel.

Ésa: 60:2 Mert ímé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik.

2 Kor. 4:4 A kikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliomának világosságát, a ki az Isten képe.

Ján. 17:14 Én a te ígédet nekik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok.

Eféz. 2:2 Melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik;

1 Ján. 4:4 Ti az Istentől vagytok fiacskáim, és legyőztétek azokat; mert nagyobb az, a ki bennetek van, mint az, a ki e világban van.

Krisztus itt halt meg a földön. Itt a földön lettünk megváltva teljesen és tökéletesen, úgy, hogy a menny és a föld megbékélt egymással és harmóniában és barátságban van. *„hogy néktek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal”*. Az üdvösség az egy természetfeletti kegyelem és természetfeletti erő, mely megszabadít bennünket egy természetfeletti királyságból és egy természetfeletti születés, mely természetfeletti életet ad, örök életet, egy másik természetfeletti királyságban, míg itt élünk egy természetes testben, egy természetes földön.

Az ember hajlamos arra, hogy szembeállítsa az életünket ebben a bűnös és gonosz világban, ahol Sátán e világ istene, a menny dicsőségével, ahol Isten trónja uralkodik és nincs a gonosznak helye. A Biblia világosan leírja, hogy az egész világ gonoszságban vesztegel. *„Mert imé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket”*. De ez a vers folytatódik, *„de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik”*. Bizonyára Sátán *„e világ fejedelme”*. De mi nem e világból valók vagyunk. Mi nem tartozunk Ádám fájához többé. *„mivelhogy nem e világból valók, a mint hogy én (Krisztus) sem e világból vagyok.”*

Bizonyára Sátán a *„levegőbeli hatalmasság fejedelme .. ama lélek.., mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik”*, de *„nagyobb az, a ki bennetek van, mint az, a ki e világban van”*. Az erő, mely bennünk munkálkodik **itt és most**, az Isten ereje.

Hittem a bizonyágtételnek, Halleluja a Báránynak.

Áthaladtam a külső pitvaron, ó dicsőség az Istennek.

Jézus oldalán vagyok, megszentelve az oltáron.

A világnak és a bűnnek halott, Halleluja a Báránynak.

Király és pap vagyok Istennek, Halleluja a Báránynak.

A vér megtisztítása által ó dicsőség az Istennek.

A Szellem ereje és világossága által élek éjjel és nappal.

A legszentebb helyen olyan világosban, Halleluja a
Báránynak.

Halleluja, halleluja átmentem a széthasadt függönyön, hol a
dicsőség soha meg nem szűnik.

Halleluja, halleluja a Király jelenlétében élek.

Sok igazság van abban a szólásban, hogy sokan az embert a
mennybe prédikáják, de Pál a mennyt prédikálta az emberbe.

A kincsem cserépedényben van,

Míg itt a zsámolyán vándorlok,

De Ő eljön, hogy magával vigyen egy dicsőséges napon,

Oda a mennyei otthonomba.

Isten emberei nem lesznek megigazultabbak, vagy nem
lesznek jobban Isten fiai, sem Istennek megvásárolt tulajdonai
és nem lesznek jobban Isten országában a halál **után**, mint
ahogy itt és most vannak. Nem egy fura tanítás az, mely örök
biztonságot tanít a halál után, mikor az embernek a halál előtt
kell üdvözülnie? Világos, hogy a fizikai halál nem változtatja
meg az ember helyzetét Isten előtt, de vagy „*bűneiben*” hal
meg vagy „*Krisztusban*”. Világosan megmondva, a hamis
tanítás az, hogy az embernek nincs most üdvössége, nincs
most örök élete.

Azt hiszik, hogy az embernek meg kell várnia, milyen erő
veszi át fölötte a hatalmat a halál után és csak akkor
mondhatja meg biztosan, hogy biztonságban van a mennyben.
De mi **Krisztusban** vagyunk biztonságban.

Eféz. 5:30-32 Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók. Annakokáért elhagyja az ember atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez; és lesznek ketten egy testté. Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyházzól szólok.

Zak. 9:10-12 És kivesztem a szekeret Efraimból és a lovat Jeruzsálemből, kivesztem a harci kézivet is, és békességet hirdet a pogányoknak; és uralkodik tengertől tengerig, és a folyamtól a föld határáig. Sőt a veled való szövetségnek vééréért a te foglyaidat is kibocsátom a kútból, a melyben nincs víz. Térjete vissza az erősséghez, reménységnek foglyai! Ma is azt hirdetem *néktek*: kétszeresen megfizetek néked!

Mát. 27:52 És a sírok megnyílnak, és sok elhunyt szentnek teste föltámad.

Eféz. 2:2 Melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik;

A halál ezen tanítás szerint elvégzi, amire Krisztus képtelen. Örök biztonságot ad. Azt tanítja, hogy az újjászületés és a fizikai halál között próbaidőn megyünk keresztül, a bíróságon vagyunk és a halálkor jön a tárgyalás és próbaidőnek vége szakad.

Ha ez igaz lenne, Jézus tárgyalása és halálbüntetése és helyettem való elítélése nem értem volt, mivel **én még mindig a bíró előtt vagyok**. A tény, hogy mi megigazítottunk azt jelzi, hogy a tárgyalásnak vége és az ítélet felmentés, igaznak találtattunk akkor mikor Krisztust elfogadtuk.

Ez azt is jelentené, hogy mi Krisztus próbaidős felesége lennénk, és csak próbaképp vagyunk testének, húsának, csontjának része. Isten fiai vagyunk (valóságosan Istentől születtünk) és próbaidőben van örök életünk.

Visszatérve a fejezet elején levő gondolathoz, Jónás nem tudta kimenteni magát a cet gyomrából. Az Ószövetség szentjei nem tudták feltámasztani magukat vagy feljönni arról a helyről, ahol Krisztus helyettes áldozata és feltámadása előtt voltak. Az ember legnemesebb erőfeszítései ellenére, a legjobb áldozatok ellenére nem tudta megmenteni magát. Bizonyára ha felismerhetnénk Ádám fájának szörnyű elveszett állapotát, feladnánk minden tervet a magunk megmentésére vagy arra, hogy besegítenénk Istennek a magunk megmentéséhez. Helyette, teljesen egyszer és mindenkorra odaszánnánk a hitünket Krisztus helyettünk való halálába, hatalmas feltámadásába, mely megtörte a halál és bűn hatalmát mindazok felett akik hittel azonosítják magukat ezzel a halállal és feltámadással.

Bizonyára a „*reménységnek foglyai*”, akik Krisztus feltámadásakor kiszabadultak a föld mélyéből, bizonyára várták és vágytak a szabadító eljövetelére, hogy megszabadítsa őket.

1 Kor. 15:11 Akár én azért, akár azok, így prédikálunk, és így lettetek ti hívőkké.

Mennyire örülhettek ahogy feljöttek Sátán sötét királyságából, át a levegőn, ahol Sátán erői fejtik ki tevékenységüket „*a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint*” amíg felszálltak minden hatalmasság és fejedelemség fölé. Mennyire örülhettek mikor rájöttek, hogy megmenekültek, hogy megszabadítottak; Krisztus megszabadította őket.

Gondolod, hogy önhittek voltak, mikor azt mondták „meg vagyok váltva?” Higgyék igazán, hogy örökre meg vannak váltva? Nem kellene inkább annak a félelmnek lebegnie a fejük felett, hogy Krisztus vissza kivetheti őket a mennyből, vagy Sátán valahogy erőt vesz rajtuk? Mi Krisztussal együtt nem ugyanakkor, ugyanabból a királyságból, ugyanaz az erő által támasztattunk fel a Sátán minden hatalma és ereje fölé?

Bizonyára ez egy természetfeletti evangélium, egy természetfeletti megmenekülés, mely egy természetfeletti istenség a Krisztus munkájának az eredménye. Az ember valójában hit által menekül meg, de hirdessük Krisztust, mint az egyedüli és mindenre elegendő megmentőt és szabadítót. Bizonyára ahogy hirdetjük, az emberek hinni fognak, „*így prédikálunk, és így lettetek ti hívőkké*”.

Hirdessünk egy teljes, tökéletes és örök egyszer s mindenkorra megváltást. Hirdessük a szabadulást a bűntudatból és a bűn hatalmából itt és most. Hirdessünk egy természetfölötti megszabadulást a Sátán hatalmából és királyságából. Hirdessük Pál evangéliumát.

Pásztor Carl Swanson egy mélységekbe menő tanulmányt tár elénk, melynek témája az, hogy mint gondolt Pál apostol, mikor a „kegyelem” bibliai fogalmáról beszélt. Olvass bele ebbe a kicsiny de megvilágosodást adó könyvbe és lásd meg, hogy az ismételt felfedezése annak a Pál-i törvénynek, hogy „az igaz az ő hite által él” mint jelentett Luther Mártonnak és generációjának. Legyen ennek a könyvnek az üzenete egy olyan szikra mely lángra lobbantja korunk gyülekezeteit és elindít bennünket egy új reformáció útján.

Pásztor Carl E. Swanson éveket töltött Észak-Alberta őshonos lakói között szolgálva feléjük. Az Edmonton-i Elim Christian Tabernacle pásztor volt 2004-ben bekövetkező haláláig. 50 évet töltött Isten szolgálatában.

